

КРИС БЪНЧ КРАЛЯТ-ДЕМОН

Част 2 от „Кралят маг“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2005

chitanka.info

*Тази е за
Дани Барор
и за
петимата Стъдуел:
Крейг, Ян, Джилиан, Матю и Меган*

1.

ЗЛАТНАТА БРАДВА

Острият слух на водача на екипажа спаси живота ни — моя и на Маран. Той чу изпращяването, когато големият дъб над нас се прекърши и рухна, и дръпна рязко юздите. Конете изцвилиха стреснато, свърнаха в канавката, а дървото се сгромоляса пред каретата.

Маран изхвърча с писък от седалката в прегръдката ми и се проснах по гръб, защото огромната карета се разлюля ужасно, занесе и спря — предното колело се беше пръснало на трески. Последвах мъжки викове и конско цвилене, измъкнах се изпод Маран, изритах вратата и измъкнах сабята си.

Но нямаше с кого да се бия. Нито имаше какво да се гледа освен каретата, тромаво килнала се на една страна, осемте коня, мъчеци се да се измъкнат от впряга, и кипналото гъмжило конници на ескорта ми, струпали се объркани наоколо.

Видях, в дигналия се прахоляк на един от далечните хълмове — конникът препускаше в бесен галоп, за да се измъкне.

Чуха се викове: „Чародейство!“, „Магия!“, „Дръжте го кучия син!“. Легат Балк изрева няколко доброволци да подгонят неуспелия убиец, но други викове — от самия мен, от капитан Ласта и, напук на всякакви правила, от пиконосец Карджан — отмениха заповедта.

Жена ми надникна навън, а прислужничките ѝ се разтичаха с писъци от задния впряг.

— Пострада ли? — попитах я.

— Не. Само главата ми се поразмъти малко. Какво стана?

— Явно калийците знаят, че идваме, и си изразиха мнението.

— Но как са...

— Ела да видим дали ще можем да го разберем.

Помогнах ѝ да излезе от огромната карета, превърнала се за мен през последните години в дом повече, отколкото който и да било от палатите ми, и тръгнахме към грамадното дърво, препречило пътя. Магия. Обяснението бе повече от очевидно. Стволът беше прерязан

изрядно, не беше изгнил, нито разцепен. Нещо блестеше в тревата. Наведох се и вдигнах малка златна бравичка, дълга не повече от пръст. Полковият командир на Седемнадесети Трейски пиконосци притича и отдаде чест.

— Домин Биканер, изпратете патрул на онзи хълм. Кажете им да търсят дъбово клонче, прерязано по средата.

— Слушам, сър!

Продължих с огледа на дървото.

— Виж тук.

Маран видя отрязаната клонка и кимна. Нямахше изобщо да го забележа, ако не бяха символите, врязани по кората — символи, от които капеше прясна мъзга.

— Мисля, че се досещам как е направено. Магьосникът е направил резка в ствола, поставил е в резката малко подобие на магическата си брадва и е взел клонката. Символите по дървото са помогнали частта да се слее с цялото, както би се изразил император Тенедос. Изчакал е първият отряд пиконосци да подмине, набелязал си е каретата ни за цел, тъй като е най-голямата и луксозната, рязнал е клонката и дървото падна. Само дето не улучи точния момент.

— Не разбирам как можеш да говориш толкова безгрижно за това — каза Маран. — Кучият му син можеше да ни убие!

— След първите десетина пъти „можеше да ме убие“ звучи толкова успокоително, колкото и „голяма работа“.

— Защо не прати кавалерията да го залови?

— Защото мога да се обзаложа, че зад онзи хълм са го чакали поне стотина приятели. Магьосниците и задниците си не почесват без подкрепление.

— Прекалено умен сте, трибун Дамастес — каза Маран. — Е... още ли сте ми ядосан?

Няма спор, ханът, в който бяхме отседнали предната нощ, беше ужасен. Ханджията беше кисел, стаите мръсни, а храната — толкова безвкусна, че я оставихме и ядохме от порцията на пиконосците. Маран го повика и му обясни доста подробно каква жалка свиня е и че ако зависи от нея, ще заповяда да сринат коптора му до основи като място опасно за здравето, а него да напердашат с камшик като последния негодник. Ханджията беше некадърен тъпак, но знаеше, че ако Маран беше в земите си, можеше наистина да заповяда да му подпалят

гостилницата. В историята на Нуманция името Аграмонте бе по-старо от повечето закони.

Маран се беше държала като арогантна кучка и ѝ го казах, след като ханджията се изниза уплашен. Глупаво от моя страна. Когато си се родил в неописуемо богатство и повечето хора съществуват само като твои слуги и крепостни, едва ли ще търпиш един глупак, а освен това ядът ѝ беше кипнал почти колкото моя.

— Още съм ви ядосан, мадам. А вие още ли ще се държите хладно с мен?

— Може би.

Около каретата се струпаха мъже. Последваха викове, изправиха я, измъкнаха я отново на пътя и от един фургон на обоза смъкнаха резервно колело.

— Нещата май скоро ще се оправят — каза Маран. — Би ли пожелал благородният ни трибун да ме придружи на малка разходка сред дърветата, за да се поразтъпчем?

— С удоволствие.

— Би ли пожелал благородният ни трибун да наруши традицията и да остави охраната си?

— А мадам ще се чувства ли в безопасност? Вече сме в Кальо, в края на краищата, и вече видяхме с очите си какво мислят тукашните за нас.

— Носите сабята си, нали? Как бих могла да се страхувам от когото и да било с толкова храбър мъж до мен?

— Не прекалявате ли?

Маран се изкикоти.

— Исках да видя докъде мога да продължа с тази глупост, преди да си заръмжал.

Отведе ме в горичката край пътя. Пиконосец Карджан тръгна след нас, но му казах да остане при екипажа. Беше в разгара на Жаркото време — много топло и много тихо, след като оставихме пътя. Чуваше се само скърцането на ботушите ни, шепотът на дългата ѝ пътна рокля по сухата трева и съненото жужене на диви пчели. Маран приседна и се облегна на една полегата каменна плоча.

— Обожавам този сезон — въздъхна тя. — Когато потта е като балсам по тялото ми, навсякъде. — На горната ѝ устна бяха избили капчици пот и тя ги облиза, бавно.

— Това не е ли моя задача? — промълвих, леко хрипливо.

— Би могло — пристъпих и я целунах, езиците ни се сплетоха в танца си. Блузата ѝ се разкопча от двете страни като войнишка туника, смъкна се и гърдите ѝ се притиснаха в мен с коравите си зърна.

Тя лениво разтвори краката си и издърпа роклята над гладките си бедра. Отдолу не носеше нищо. Отпусна главата си на камъка и повдигна крака върху бедрата ми.

— Да, Дамастес! Направи го! Сега!

Щом се върнахме при екипажа, с най-невинни физиономии и без да обръщаме внимание на омачканите си дрехи, отведох Карджан настрана и му напомних, че редовите бойци обикновено не радват много сърцата на офицерите, когато отменят заповедите им, както той бе постъпил с легат Балк.

— Да, сър. Трябваше да го оставя палето да го убият, сигурно щеше да му е много по-добре. Съжалявам, трибун. Май ще е най-добре да ми смъкнете нашивките и да си стана пак прост конник.

Изругах и му казах, че може и да съм трибун, но все още мога да го отведа зад конюшните и от двама ни само аз да мога да се върна на крака, ако държи да докара нещата дотам. Изобщо не се притесни. Карджан, който ми служеше криво-ляво по време на мир и свършено по време на война — бе спасил живота ми на няколко пъти, — презираше ранга, все едно собствения или чуждия, и при всяко повишение веднага гледаше да направи поредната беля, само за да го понижа отново. Седем пъти го бях правил старши пиконосец и осем пъти го бях разжалвал.

Но го смятах за част от добрия ми късмет, за част от декорацията ми като първи трибун. Някои ме наричаха Дамастес Хубавеца, което ме смущаваше, макар да признавам, че обичах да се обличам пищно и понякога сам измислях униформите си. Познавах ме също така по личната ми охрана, Червените пиконосци — корави мъже, преживели битки по границата, преди доброволно да пожелаят да служат при мен. Седлата и юздите на конете им бяха обрамчени с червено, също като ботушите и шлемовете им. Пиките им бяха покрити с червен емайл и — с помощта на магия — на броните им беше придаден пурпурен оттенък. Славата им на бойното поле не отстъпваше на името им.

Разполагах също така със Седемнадесети Трейски пиконосци, за които винаги съм мислил като за „моите“, тъй като бяха първото ми назначение като легат. Императорът бе поръмжал, когато му казах, че искам Седемнадесети да бъде изтеглен от границата, но задачата, която ми възлагаше, бе толкова трудна, че можех да поискам всичко и всеки, когото пожелаея.

Помолил бях Маран да тръгне с мен не само защото иначе щяхме да прекараме твърде дълго в раздяла, но и заради нейните вдъхващи дълбок респект светски умения. Надявах се, че ще мога да опазя Кальо достатъчно спокоен, за да успее да ги приложи.

Когато двамата с императора призовахме чудовищния демон, за да унищожи Чардън Шир и неговия черен магьосник Микаел Янтлус, това сложи край на въстанието. Всички знаеха, че е потушено... Всички освен калийците.

Непрекъснато се надигаха срещу справедливата власт на императора, било организирано или в безредни тълпи. Нещо повече, всеки като че ли си въобразяваше, че той е водачът на бунта. Калийците винаги са се славели с това, че се смятат за по-горни от другите нуманцийци, но също така са известни с дълбокото си уважение към закона. Понякога — прекалено дълбоко. Толкова по въпроса.

Никакво значение нямаше дали имперски назначеният управител е тиран или мекушав, дали управлява разумно, законно или по каприза на меча, или дали е външен или местен калиец. В мига, в който заявеше, че Кальо дължи подчинение на императора в Никиас... клането започваше отново.

Налагаше се в градовете да се поддържат нуманцийски гарнизони, по пътищата да патрулира кавалерия, а вестносецът да се движи с ескорт, ако не иска да го намерят в канавката с червена усмивка през гърлото. Дори цивилни пътници или търговци, нямащи нищо общо с тази свирепа вражда между властите, можеха да бъдат убити или пленени за откуп, ако рискуваха да тръгнат по калийските пътища.

Преди четири сезона императорът бе назначил своя брат, Рюферн, за принц-регент на Кальо с надеждата, че провинцията ще прояви известен респект към името Тенедос и ще се успокои.

Не се получи и сега отивах в Кальо в качеството си на военен губернатор, със заповед от императора да помогна на брат му да не се провали като предишните управители и името Тенедос да стане за смях.

Рюферн беше по-възрастен от Лайш Тенедос и двамата никак не си приличаха. Беше висок, докато императорът беше набит, слаб, докато ясновидецът се бореше с коремчето си на чревоугодник, и чаровен, с леко издължено лице. Лицето на императора бе закръглено и по момчешки духовито, когато го срещнах първия път, но тегобите на властта вече го бяха състарили с повече от петте години, с които ми водеше.

Но най-голямата разлика беше в очите им. Очите на императора те хващаха и те задържаха с изгарящата си, властна напрегнатост. Очите на Рюферн бяха светли, помътнели и се движеха неспокойно, щом ги срещнеш открито.

Двамата с Маран се бяхме срещали с Рюферн по три-четири повода, но бяхме разменяли с него само по няколко учтиви думи. Ако не носеше името Тенедос, сигурен съм, че щях да забравя за какво сме си говорили още на другата сутрин.

Това беше „водачът“, чиято репутация трябваше да спасявам.

Но вече бях свикнал с ролята си на „пожарникар“ на императора и нямаше никакъв отдих от това.

Преди единадесет години бях служил на далечната граница като двайсетгодишен изпаднал в немилост легат.

Три години по-късно вече бях първи трибун, офицерът с най-високия ранг в армията, и в най-големия храм в Никиас, столицата на Нуманция, провъзгласих Лайш Тенедос за император — тоест поставих на трона един силен и мъдър мъж и сложих край на бездарието и капризите на Властта на Десетимата.

Та защо не бяхме намерили мир? Защо вместо да бъда кавалерийски командир в някой затънт гарнизон или да пазя границите на отечеството си от планинците, бях преживял осем години, препускайки из кралството, за да потушавам гладни бунтове тук, да преследвам разбойници там, да усмирявам селски въстания къде ли не, да слагам край на войнишки метежи... Трудно ще ми е да изброя всички места, в които съм нахлувал в бесен галоп, провъзгласявал съм, че идвам „в служба на императора“ и съм налагал незабавно подчинение пред лицето на хладната стомана на войниците зад мен.

Виждал съм изпепелени земи и разорени поданици, за които песните не упоменават, нося достатъчно белези по себе си. Неволно опипах ребрата си — изпратена с магия стрела ме бе пронизала и

белегът все още беше подпухнал — след цели две години. Това бе само видимият белег от един пълен кошмар, когато ме бяха изпратили с три полка да потуша уж „малък бунт“ в най-далечната ни западна провинция Кох, предвождан уж от селска вещица, владееща няколко „дребни“ заклинания. Но се беше оказала истинска чародейка, способна да задържи душите на хората в телата им, след като са смъртоносно ранени, и да ги накара да продължат да се бият.

Кошмарните ѝ слуги бяха разбили два от полковете ми. От бойното поле ме изнесе един от моите Червени пиконосци, изцери ме една селска знахарка и след това ме хвърлиха в палатката на лазарета. Бях в треска седмици наред и слушах скрибуцането на Колелото съвсем отблизо.

Но се възстанових, върнах се с дванадесет полка и вещицата умря, заедно с всичките си чудовища.

И все пак от това ми остана белег, не само на тялото, но и в душата, както и от други битки на живот и смърт, от единия до другия край на отечеството ми.

Нуманция трябваше да получи мир, но мира го нямаше. Свих рамене. Непосилно ми беше да мисля за това.

Само да бях понасилил мисълта си. Да бях размислил по-надълбоко. Навярно щях да мога да променя нещата.

Навярно щях да мога да променя участта, надвиснала над мен и над цяла Нуманция.

2. СМЪРТ НА ИМПЕРАТОРА!

Когато влязохме в Полиситара, беше златна лятна нощ. Градът е много стар и с основание се слави със своята живописност. Преди много столетия е представлявал самотен замък на някакъв боен главатар, издигнат от тежки каменни блокове на висок хълм, за да устоява на набезите на вече забравените му врагове. Замъкът постепенно се разраствал във времена на мир и така се превърнал в градче, а после — в голям град, разпрострял се надолу до реката и равнината.

Бяхме спрели зад последния хълм, за да изтупаме прахта от пътя и да пристигнем в приличен вид.

Оказа се, че притесненията ни са били напразни. Когато се приближихме, портите бяха отворени — домин Биканер беше изпратил напред ездаци. Но атмосферата беше злокобна — не ни посрещна възторжена тълпа. Всъщност никаква тълпа нямаше. Имаше малък армейски оркестър — надуваха инструментите си с всички сили. Бяха нуманцийци, както и стражите, и шепата цивилни слуги, чиито рехави поздрави отекнаха от каменните стени.

Тъй или иначе, започнахме пищното си шествие... чиято пищност набързо приключи с объркване, след като един конен полк от седемстотин кавалеристи, двестата ми Червени пиконосци и петдесетината каляски и фургони с личния ми персонал и домашната ни прислуга не можаха да се вместят в улицата.

Чух гласа на Карджан от капрата на една от каляските в челото:

— Изтръскахме се от един град като курешка от трътка, а сега се мъчим да натикаме курешката обратно.

Двамата с Маран се разсмяхме, а след малко всичко спря. Офицерите зареваха команди, подофицерите засипаха ругатни и войниците замърмориха ядосано. Нахлузих на главата си шлема с перата и отворих вратичката на каляската. Кочияшът, чиято бдителност

ме беше спасила преди малко, скочи от капрата, явно жаден да утвърди заслужената си награда, и забърза към мен.

Чух крясък: „Смърт на императора!“ — някъде отгоре и от покрива на една къща полетя камък, голям почти колкото гърдите ми. Не ми остана време да се отдръпна, но грамадният камък не улучи едва на педя... и се стовари върху кочияша, премаза го и той се върна на Колелото, без изобщо да разбере какво става.

— Хванете го! — извиках и посочих нагоре. Четирима Червени пиконосци скочиха от седлата си и ботушите им затрополиха по стъпалата на къщата, но Карджан вече ги бе изпреварил до вратата. Опря гръб в перилото, изрита я с пета и вратата рухна. Сабята му изсвистя от ножницата, той нахлу вътре и другите го последваха.

Капитан Ласта беше застанал до мен.

— Видях го, сър, след като извикахте. Притича по покрива и скочи на съседната сграда. За малко щеше да падне, но успя, проклети да са очите му дано! Млад, с черна, късо подстригана коса. Беше облечен в светлосини гащи и с бяла риза. Видя ли го пак, ще го позная.

Кимнах, коленичих до тялото на младия кочияш и прошепнах безмълвна молитва към Сайонджи да го възнагради в следващия живот с наградата, която така и не бях успял да му дам.

Чу се трополене и Карджан и Червените пиконосци се появиха от къщата; тикаха пред себе си старец и две възрастни жени.

— Само тези намерихме — каза Карджан. — Говняря го изтървахме. Вратата към покрива беше закована. Докато я изкъртим, онзи е избягал.

— Ние ще ги вземем — извика някой. Притичаха десетина мъже, странно защо облечени в униформи на никиаски стражи. После си спомних, че стражите на Полиситара бяха отказали да служат и затова имперската власт трябваше да прати градски патрул от столицата.

Градската стража носеше шлемове и нагръдници и беше въоръжена с пики, ками и тежки железни палки: приличаха по-скоро на войници за борба с улични безредици, отколкото на блюстителите на закона. Мъжът, който беше извикал, носеше сержантски знак и размахваше сабя.

— Добре, че ще се отървем от тях — изръмжа един от Червените пиконосци.

— Видяхме какво стана, сър — заговори сержантът. — Ще наложим закона, без да ви губим времето. Ей на онази стена си е съвсем добре.

Трима от стражите повлякоха задържаните и ги блъснаха до тухления зид. Другите извадиха бутилки с безцветна течност от торбичките на коланите си и влязоха в къщата.

Старецът застана, а една от жените захленчи за милост.

— Ти първа ще свършиш, кучко! — изрева сержантът. — В името на властта, която ми е възложена — измърмори формално и замахна със сабята си.

— Сержант! — школуваният ми в казармата рев го накара да замръзне. — Какво правите, в името на проклетия АЙСА?

— Каквото казах, сър. Налагам закона. Заповедите на принц-регента са съвсем изрични. Всеки, който нападне нуманциец или представител на имперската власт, е виновен в държавна измяна и наказанието е само едно — смърт.

— Съжалявам, сержант. Но тези тримата нямат нищо общо със станалото. Този, който се опита да ме убие, беше на покрива и избяга.

— Все едно, сър. Заповедта, която съм получил, е изрична. Съучастникът или насърчителят на нападение е също толкова виновен и заслужава лишаване от живот и конфискация на имуществото. След като екзекутираме тези тримата, ще изгорим къщата. Вече изпратихме човек да доведе пожарната бригада, за да не се разпространи огънят, макар че и целият проклет град да пламне, все ми е тая. Това са преките заповеди на принц-регента.

Поколебах се. Заповедите си бяха заповеди и да започна новия си пост, като наруша разпорежданията на висшестоящия, явно нямаше да е най-разумният ход. Но нещо започнало зле рядко се оправя от само себе си. И що за мир се опитваше да поддържа Рюферн? Този над гроба? Маран чакаше да види как ще постъпя.

— Сержант, разбирам какви са заповедите ви. Но аз съм трибун Дамастес à Симабю, новият военен губернатор на Кальо и вашият бъдещ началник. Тук и сега отменям тази заповед и до утре заранта ще я анулирам за цялата провинция. Можете да освободите тези тримата и да се върнете към задълженията си. Домът им няма да се подпалва.

Той се поколеба, стиснал челюсти.

— Съжалявам, трибун. Но както знаете, заповедите са си заповеди. Отстранете се, сър.

Отново вдигна сабята си за удар и жената, на чието лице се беше изписала надежда, изхлипа.

— Кърти!

— Сър!

— Ако помръдне, понижи го!

— Слушам, сър!

— Капитан Ласта, едно отделение да отстрани тези полицаи. Насила, ако се наложи.

— Слушам, сър!

Сержантът на градската стража изгледа Кърти. Лъкът на стрелеца беше изпънат до ухото, назъбеният връх на стрелата бе прицелен точно в гърлото на полицаия. На лицето на Кърти се бе изписала усмивка. И полицията, и войската са в униформи и налагат имперската воля, но не се обичат много. Причината сигурно е в многобройните кръчмарски свади, или защото повечето войници смятат, че полицаите не са нищо повече от жалки позьори по време на опасност и че повечето им време всъщност минава в топлите ханчета да изнудват ханджиите да им пуснат пиене на вересия.

Пръстите на сержанта се разтвориха, сабята издрънча на улицата и лицето му пламна. Пристъпих, вдигнах оръжието и го прибрах в ножницата му.

— Както ви казах вече, сега се върнете към задълженията си.

Понечи да отдаде чест, но се овладя, обърна се кръгом и тръгна през войнишкия кордон. Хората му повлякоха крак след него — избягваха да погледнат някого в очите.

Някой се изсмия късо, но смехът секна, щом мъжете се сетиха, че на улицата все пак има проснато тяло — младеж, който само преди няколко седмици бе напуснал селяшкия си дом, за да бъде убит безсмислено от едно страхливо псе.

— Ще го погребем с почестите, дължими на Червен пиконосец — заяви капитан Ласта, развърза наметалото, сгънато зад седлото му, и покри тялото.

Прибрах се в каляската и затворих вратата.

— Това не е добре — каза Маран.

— Не е — съгласих се. — Е, да продължим към замъка и да видим колко по-лошо ще стане.

— Полицейският сержант не ви ли уведоми, че това са моите преки, лични заповеди?

Гласът на принц-регента леко трепереше, но той се мъчеше да запази спокойствие. Бяхме само двамата в малката му стая за аудиенции до главната тронна зала.

— Уведоми ме, милорд.

— Но вие въпреки това ги отменихте.

— Да, сър. Може ли да обясня?

— Заповядайте.

— Сър, предстои ми да бъда вашият военен губернатор. Като такъв, ще нося отговорност за прилагането на закона. Зная, че императорът иска Кальо да се върне към нормалност колкото може по-скоро.

— Като всички нас — отвърна Рюферн Тенедос.

— Ако законът в Кальо е съвсем различен от всички останали части на Нуманция, освен в няколко много особени случаи, как може изобщо да се върнат нормалните времена? Тогава излиза, че сме окупационна армия.

— Според някои в момента сме точно такава — заяви регентът, въздъхна тежко и се усмихна насила. — Предполагам, че трябваше да ми се стори забавно — прозвуча фалшиво.

— Кое, милорд?

— Ами, ето ви и вас тук. Дамастес кавалеристът. Дамастес Хубавеца, така съм чувал да ви наричат. Героят на хиляда битки, най-добрият войник на императора.

— Едва ли, сър. Мога да ви изброя хиляда по-добри и да ви посоча още хиляда, чиито имена така и не научих, но за чиито подвизи знам. Но какво му е смешното?

— Днес имаше два опита за покушение върху живота ви, и и двата за малко щяха да успеят, а вие все пак успявате да съхраните миролюбиво настроение. Може би трябва да ви нарекат Дамастес Добричкия и може би трябва да служите на някой по-добър бог, вместо

на бога на войната Айса, като жрец — в тона му нямаше хумор, по-скоро горчивина.

Не отвърнах и останах мирно. Той погледна през прозореца към огромния вътрешен двор — Седемнадесети пиконосци и моите Червени пики се бяха строили там и очакваха прегледа му.

— Дамастес — защото така желая да ви наричам, с надеждата, че службата ни ще се съчетае с най-искрено приятелство — може би сте прав. Допускам обаче, че станалото преди малко е единичен случай и че не възнамерявате да оспорвате всичките ми заповеди.

— Не възнамерявам да оспорвам никоя ваша заповед, сър, никога — заявих твърдо. — Вие управлявате по волята на император Тенедос, а аз съм му се закълел с кръвна клетва. Гордостта и честта на семейството ми е в това, че никога не сме прекършвали думата или клетвата си.

— Добре — отново въздъхна — както знаех, това беше характерно за него всеки път, когато положението се усложни, а това ставаше често. — Да забравим за това. Сега бих желал да подновя познанството си с вашата великолепна съпруга. Предлагам да се върнем в тронната зала, а после да слезем на двора, за да мога да поздравя вашето впечатляващо войнство.

Поклоних се и излязохме.

— Как беше брат ми, когато го видяхте последния път? — попита принцът.

— Добре. В цветущо здраве. Затънал в работа — премълчах колко загрижен бе Тенедос от неспособността на брат си да усмири Кальо.

— Винаги е бил такъв. А сестрите ми?

Заподбирах много внимателно думите си, защото и те бяха твърде заети. Дални и Лех, с по десет и дванадесет години по-млади от императора, като че ли бяха решили на всяка цена да накарат град Никиас да приказва за тях повече, отколкото за който и да е друг член на семейството им, включително императора. Постигаха го с помощта на многобройните си скандални връзки, от млади офицери с благородно потекло до изтъкнати благородници и дипломати както от Никиас, така и от външните провинции. Много от любовниците им бяха женени. Половината знатни дами в Никиас, уверяваше ме Маран, се надявали сестрите скоро да се омъжат и да престанат да посягат на

чуждото, въпреки че никой не можеше да пожелае и на най-големия си враг съпругата, каквато всяка от тях най-вероятно щеше да се окаже.

— Нямам много вземане-даване с тях — отвърнах искрено. — Но жена ми ме уверява, че помагат много успешно на други да постигнат обекта на желанията си.

Рюферн ме погледна остро и разбрах, че малко съм попрекалил с шегата си. Все пак той беше Тенедос и не беше възможно да е съвсем тъп.

Замъкът на най-високия хълм на Полиситара се оказа огромен — дори внушителният персонал, който принц Рюферн бе довел със себе си от Никиас, не беше успял да го запълни. Калийските администратори се бяха разбягали, а издирените бяха отказали да се върнат на служба.

Предвид силната омраза към нас, некалийците, си мислех, че принцът се е затруднил с намирането на слуги, но сградите гъмжаха от щедро усмихнати продажници, готови да изпълнят всяко искане и на най-скромния никياسец. Свих рамене, допуснах, че едва ли работата им е много, и го забравих.

Принцът ми каза да се настаня където пожелае и с домин Биканер и Маран ни отне почти цял ден, докато намерим подходящо място. Беше отделна част от замъка, изпъкваща от главния комплекс върху малко скално възвишение. Представляваше шестетажна многоъгълна цитадела, свързана с главните сгради с помощта на проход с дебели стени. В стените бяха вградени казармени помещения — идеална квартира за моите Червени пики и Седемнадесети пиконосци. Дори имаше отделен портал между главния замък и „моята“ секция, на който поставих охрана. Отделих ни по този начин, защото исках всички в Кальо да запомнят, че са управлявани от принца и императора Тенедос, а моите войници и аз самият сме тук само временно, за да наложим спазването на законите на Нуманция.

Семейните ни покои бяха разкошни, с огромни многоцветни прозорци с изглед към града, лъкатушещата към хоризонта река и далечното плато, отвеждащо към източната граница на Кальо. Дебели гоблени затопляха каменните стени и всяка стая си имаше отделна камина, със слуга, който да поддържа огъня във влажни дни.

А освен това тази цитадела беше здраво охраняема. Не изпитвах желание да рискувам живота си само за да проверя дали старото суеверие, че третият опит успява, е вярно, или не.

Освен слугите и никиасците в замъка пребиваваха и няколко калийски благородници, от най-старите и уважавани родове в провинцията.

Доайенът им беше ландграф Молайс Амбойна, благородник от главата до петите. Беше висок, слаб и посребрялата му грива отиваше на къдравата му брада. Имаше остър и бистър ум, съчетан с рядката дарба да изслушва с внимание всеки, който заговори. Маран се чудеше дали наистина слуша, или енергично съставя наум следващата фраза на брилянтния диалог. Наскоро беше овдовял за втори път, имаше син и по-малка дъщеря, които прекарваха повечето време в селското имение на рода Амбойна, Ланвирн.

Довел неверието си до съвършенство, реших да го наблюдавам изкъсо, особено след като разбрах, че принц Рюферн му се доверява напълно и споделя с него повече, отколкото ми се струваше разумно, макар Амбойна да изглеждаше напълно лоялен поданик на императора.

Най-големият ни проблем се оказа беззаконието, което цареше в Кальо. Не казвам „анархия“. Беше по-лошо. Принц Рюферн управляваше по каприз. Един ден човек, обвинен в престъпление, ще го осъдят на смърт, на другия за същото престъпление ще го пуснат само с мъмрене, на третия — ще конфискуват цялото му имущество и ще го продадат в робство.

Запитах принца как определя вината или невинността на доведения пред него и той заяви, че умее да усеща честността, да разбира дали си има работа с негодник, или с честен човек.

— Невинният винаги има едно особено излъчване, което лесно се вижда, Дамастес. Мога да доловя честността у един човек. Наблюдавай какво правя и сигурно и ти ще се научиш.

Нямах подходящ отговор на това и се оттеглих.

Стигнах до заключението, че ако в Кальо властваше законът, справедливият и безпристрастен закон, мирът можеше да се върне. И можех да направя нещо по въпроса. Възнамерявах да използвам армията. Идеята, че войниците може да представляват нещо друго освен оцапани с кръв зверове, налагащи волята на тиран, събужда искри на скептичен смях, при това с известно основание.

Армиите трудно могат да се приемат за носители на мир. Айса, богът на войната, с пълно право се смята за проявление на Сайонджи Унищожителката. Но армиите и войниците са много странни животни. Те могат да бъдат неописуемо жестоки, да превърнат цяла околност в димящи руини и единствените белези по земята да останат грамадите от черепи на избитото ѝ население, но също така могат да бъдат абсолютни блюстителите на правосъдието.

Мнозина от нас ставаме войници, защото искаме да живеем в свят, в който съществува добро и зло, без много други неща помежду им, а военната служба услужливо ни предлага система от абсолютни истини, с които да живеем. Войниците са предимно млади, а младите са най-жадни за абсолютното право. Само с възрастта идва усетът за тънкостите и мъдростта да се уважават други начини на мислене и поведение.

Дай на един войник закони, кажи му да ги налага безпристрастно, наблюдавай го изкъсо, за да не го корумпира властта... е, това едва ли е съвършена система, но и не отстъпва на която и да било друга и е много по-добра от някои, които съм преживял. Със сигурност нямаше да е по-лоша от онова, което минаваше за закон в Кальо.

Вече разполагах със законови основания да правя почти всичко, което поискам, по силата на обявеното военно положение.

По границите на Нуманция вече бяхме използвали подвижни трибунали — войници, които минаваха от село на село, изслушваха оплаквания и решаваха случаите на място, или при по-сериозни престъпления отвеждаха обвиняемите и обвинителите на истински съд, където местните ясновидци можеха да отсеят истината. Членовете на тези трибунали стояха над местната поквара и се стараеха да въздават възможно най-добро правосъдие. Бях получил първото си — и най-добро — обучение като водач на един от тези патрули на правосъдието.

Разполагах с над седемстотин души, шест ескадрона и щабна част в Седемнадесети. Всеки ескадрон бе разделен на четири номерирани колони. С Биканер и ескадронните командири обсъдихме всеки командир на част в Седемнадесети. Списъкът се попълни с петнадесет легата или подофицери, на които можехме да поверим военнополовите съдилища — повече, отколкото бях очаквал.

След като всичко беше готово, поднесох плана си на принц Рюферн — като предложение, разбира се. Той реши, че е превъзходен, и изрази надежда, че това наистина би могло да поспре малко проклетите бунтовници — в смисъл като започнат да виждат нуманцийски войник на всеки ъгъл. Надяваше се също така, че войнството ми бързо ще се справи с всеки изменник. Заявих, че макар патрулите ми ще налагат закона стриктно, няма да имат власт да наказват за углавни престъпления, като изнасилване или убийство — и държавна измяна. И че всеки обвинен в такива простъпки ще бъде докарван в Полиситара, за да получи върховно правосъдие или от принца, или от мен самия. Той измърмори, че „преценката и на най-простия боец е достатъчна да се разбере дали някой проклет калиец заслужава да бъде обесен“, но извърна очи, докато го казваше, и не възрази. За малко щях да въздъхна от облекчение — ако едно осемнадесетгодишно войниче посечеше някой обвинен, че е напсувал императора, това едва ли щеше да донесе мир.

На другата сутрин призори вестителите потеглиха. Във всяко село и селце събираха хората и обявяваха, че след седмица ще има открито съдилище. Всички, които имат да съобщят за престъпления, да се оплачат от извършена несправедливост или имат нерешени спорове, са поканени да присъстват. Заковаваха се обяви по дървета, лепяха се по стени и херолдите тръгнаха към следващото селище.

Но калийците си имаха свои планове.

Първият ърейски пиконосец, който загина, бе новобранец. Както разбрахме, видял някаква млада жена да му намига. Две-три думи, бързо обещание — и се измъкнал от строя. Намерихме го в една задънена уличка, съблечен до голо и обезобразен. Пиконосците заръмжаха закани, но бяха виждали много по-лоши неща по

Хълмовете, затова не се притесних, че ще тръгнат на банди да отмъщават.

Три дни по-късно един патрул за малко щеше да бъде избит от засада. Виновен беше легатът — проявил немарливостта да се върне по същия път, по който бяха тръгнали. За щастие, старшият му пиконосец доловил, че има нещо нередно, и успял да дръпне юздите малко преди да навлязат в мъртвата зона. Калийците ни взимаха мярката.

Трябваше да се предприеме нещо. Можех да постъпя като предшествениците си и да заповядам някой злощастен квартал да бъде отцепен с войнишки кордон и всеки мъж, чиято външност не ми харесва, да бъде тикнат в тъмницата. Но се опитвахме да сложим край на тази глупост, а не да я продължаваме.

Насилието можеше да е анархистично, но трябваше да има важни райони и хора, тоест безредиците да кръжат около център, също както в един горски пожар има места, които първи трябва да се потушат. Но не знаех нито кои са, нито къде са. Разузнаването, осигурявано от градската стража и агентите на принц Рюферн, беше ялово.

Колкото до магьосничеството, което според повечето хора може да научи всичко и да предскаже още повече, то също се оказва безплодно. Принц Рюферн беше получил един от по-даровитите ясновидци в Никиас — жизнерадостен веселяк на средна възраст, казваше се Едви. Запитах го какви резултати е получил от магията си и той призна, че не разполага с почти нищо. Смаян го попитах защо и той неловко обясни, че заклинанията му тук не „хващали“. Вероятно не можел да налучка все още подходящите средства и съставки, въпреки че не виждал причина защо магията му да действа толкова добре в Никиас, а да не се получава тук.

Възложих работата на своята ясновидка Девра Синаит, амбициозна жена от Варан, въпреки че все още не знаех какво мога да очаквам от нея — беше с мен отскоро.

Предишният ми магьосник беше доста способен и през последните пет години бях свикнал с киселия му нрав. Но старият Марингнам сгреша с предсказанието си какво ме очаква в Кох, като заяви, че някаква си вещица едва ли ще е голям проблем. Извади

късмет, че умря, докато бягаше презглава пред получовеците на същата „вещица“.

Всъщност Маран ме бе посъветвала да помисля дали да не го заместя с жена. И добави сухо, че една жена може да излъже мъж, но много рядко — друга жена.

Синаит беше четвъртата на беседата и не виждах причина да говоря с повече магьосници. Купуваше стока за една от най-преуспяващите галантеристки в Никиас и не само успяваше по някакъв начин да закупи точното количество за една година, но и да предвиди какво ще сметнат за стилно богатите и капризни дами в столицата. Изобщо не беше помисляла за ясновидство, докато възшествието на Тенедос не донесе свеж вятър и някой не ѝ бе подхвърлил, че щом може да предскаже какво ще се харесва на глупавото благородничество, спокойно би могла да предсказва всичко — или да прави така, че желаното да се сбъдне.

Както отбелязах, беше амбициозна — добро качество за човек, който ще служи на висша особа в двора. Освен това бе много надарена, въпреки че беше открила таланта си чак на трийсет и все още бе донякъде колеблива в изявите си. Понякога можеше да направи заклинание, на което би се възхитил самият император; друг път приличаше на глупава чирачка.

Можех да си намеря по-стар заклинател, но едва ли щеше да има повече опит в бойната магия от ясновидката Синаит. Магията се бе променила и продължаваше да се променя, откакто ясновидецът Тенедос се възкачи на трона, и твърде често за по-старите, по-улегналите мъже се оказваше трудно да възприемат новите идеи — като се започне с основната, че магиката е точно толкова важна, колкото всяко друго войнско умение, тоест че вече не е онова „между другото, пътъом“, което в най-добрия случай служеше да се призоват поройни дъждове, за да намокрят противника, или да се хвърлят обезкуражаващи заклинания, след като врагът вече бездруго е прекършен.

Но докато Синаит проучваше новото си поле и изследваше новата арена на Кальо, бях съвсем безпомощен.

Имах нужда от помощ. От помощта на императора.

Още в Никиас Тенедос ми беше казал, че иска да изпробва нещо ново в случай, че ми се наложи да се свържа с него, вместо обичайните

кодирани съобщения, куриери и хелиографите от границата на Кальо нататък.

Искаше да използва „Зрящата купа“, втория магически ритуал, в който се бях включил преди много време в Кайт. Тенедос ми беше обяснил, че това устройство зависело повече от тренировката, отколкото от екипировката. Не беше много сигурен дали ще подейства, или не, след като в единия край на връзката щяло да има нечародей, но си струвало да се опита.

— Надявам се — беше ми казал, — че близостта осигурява съвършенство. Ти си бил достатъчно близо до мен и до магията ми, за да се надявам, че се е получило някакво опрашване.

Усъмних се в това — най-тъпият човек, когото бях срещал, беше прекарал половината си живот в чистене на черните дъски в един голям лицей.

— Замълчи, невернико. Магиката не се нуждае от скептици. Не забравяй, че използва заклинанието ми в двора на онзи замък, за да призовеш... онова същество, което унищожи Чардън Шир. Свърши работа, нали?

— Освен това, какво имаме да губим? — продължи той. — Ако това подейства, ще спасим живота на не един вестоносец, станал жертва на разбойниците, които устройват засади по пътищата ми.

Даде ми най-точни указания и ме накара да ги повтора десетина пъти. „Зрящата купа“ подейства два пъти, но все пак не бях уверен, тъй като ясновидецът висеше над рамото ми. Какво щеше да стане, когато ни разделяха няколко хиляди мили?

Имах си заделена стая в замъка, със стража на вратата — бях заповядал да не пускат никого освен мен. Всъщност това беше една от заповедите на императора. Никой, нито ясновидката Синаит, нито дори Рюферн не можеше да знае за това, освен ако Тенедос не заповядаше друго. Попитал го бях защо не трябва да казвам на принца. Тенедос се поколеба и накрая отрони:

— Ще ти кажа истината, Дамастес. Искам брат ми да се научи да управлява, а ако знае, че може да прибегне до мъдростта ми всеки път, когато възникне проблем... ами по-добре сам да отида и да ги управлявам тези говнярчета. Ще добавя, макар да не мисля, че е нужно: предпазливостта се отнася и за теб. Способен си да стигаш до

решения и без мен, тъй че Купата ще се използва само в случай на спешна необходимост.

— Стига изобщо да подейства — отвърнах.

— Дамастес!

— Извинете, сър. Никога вече няма да се усъмня в чудесата ѝ.

Но се усъмних още щом извадих от един сандък топчето черно кадифе и го разстлах на пода. В кадифето с разноцветни нишки бяха втъкани странни знаци. Върху него поставих „Купата“, която всъщност представляваше поднос с висок ръб. Изсипах живак от една бутилка, докато покри дъното на подноса.

Около купата поставих три мангала, наръсих ги с точни количества тамян и ги запалих с восъчна свещ. Между мангалите подредих три свещи и запалих и тях. После разгънах един свитък, прочетох няколкото думи, написани на него, и го оставих встрани. Накрая протегнах ръце с дланите надолу, извих пръсти към подноса и ги размърдах, както ми беше показал Тенедос.

Не последва нищо.

Повторих движенията. Пак нямаше нищо освен огледалния блясък на сивия живак. Изругах тихо — не бях изненадан, че магията не е за мен, но все пак се ядосах, че се правя на глупак. Разбира се, че нямаше да стане. Не можеше да стане. Дамастес а Симабю беше войник, а не някакъв си проклет факир!

Посегнах да прибера нещата, но си спомних последния съвет.

— Ако не се получи първия път — беше казал императорът, — опитай през нощта. Опитай някъде в полунощ. Небесата ще са чисти, а по някаква причина нощта е благоприятна за магията.

— Бездруго няма да спя — беше добавил той. — Напоследък ми е трудно да спя — за миг долових нотка на самосъжаление, после той се усмихна широко. — Стига да не съм сам, разбира се, ще съм толкова зает, че не знам дори дали ще разбера, ако се опиташ да се свържеш с мен.

И отново си помислих: „Какво ще загубя, ако опитам?“ Върнах се, след като замъкът затихна и потъна в сън. Отново запалих свещите, намерих нов тамян за мангалите, изрекох думите и задвижих ръце в същата фигура. Веднъж, два пъти — нищо — после огледалото стана сребристо... и гледах самия император!

Седеше зад бюрото си, заровен в книжа, както го бях виждал твърде често в късна доба. Трябва да беше усетил „присъствието ми“, стига това да е подходящото определение, защото вдигна очи, скочи на крака и се ухили.

— Дамастес! Получи се!

Гласът му отначало стигна до мен кухо, после се изчисти, все едно че сме в една стая.

— Да, сър.

— Допускам, че това не е само опит как действа Зрящата купа. Проблеми ли имаш?

— Сър, тук е пълна бъркотия.

— Брат ми?

— Прави каквото може.

— Но не достатъчно добре?

Не отговорих. Тенедос се намръщи.

— Значи хаосът е точно толкова голям, колкото ми донесоха други. Може ли да се оправи?

— Мисля, че да. Не всичко е съвсем съсипано.

Тенедос отвърна с малко крива усмивка.

— Едно от многото ти качества е постоянният ти оптимизъм, Дамастес. Е, добре. Приемам, че проблемът може да се реши. Следващият ми въпрос: може ли да се реши, докато брат ми все още е на поста си?

— Да, сър. Така мисля, сър. Но ми трябва малко помощ.

На лицето на Тенедос се изписа облекчение.

— Слава на Сайонджи. Кальо трябва да бъде усмирен, и то бързо. Е, какво мога да осигуря, за да облекча задачата ти?

Казах му какво ми трябва: отделение опитни полицейски агенти, които да ми предложат нужните отговори, за да ударя в центъра на това безумие.

— Ще направя повече — каза мрачно Тенедос. — Ще ти изпратя Кутулу и той ще вземе екипа си.

Забеляза изненадата ми.

— Казах, че Кальо трябва да бъде подчинен. Часът приближава.

— Какво става? — попитах, обезпокоен, че след като бях напуснал Никиас, се е разиграло нещо неприятно.

— Не мога да отговоря толкова пряко. Магьосниците могат да подслушват други магьосници. Но ще ти го намекна: съдбата на Нуманция лежи отвъд Спорните земи. Трябва да сме готови да ѝ се опълчим.

Понечих да отвърна нещо и той вдигна ръка.

— Стига. Кутулу ще тръгне веднага щом стане готов. Ще му дам бърз пощенски кораб, който да го отведе нагоре до Ентото. Оттам ще продължи на кон и с обоз.

— Ще изпратя два ескадрона Ърейски пиконосци на калийската граница за ескорт.

— Не. Постави ги по главния път като прикриваща сила. Кутулу ще дойде със своя част. Ще пратя хелиограф утре сутринта до Ренан и ще заповядам Десети хусарски да го посрещне в Ентото. След това ще минат под твое командване, като подкрепление.

Примигах. Също като Пиконосците, Десети беше елитен граничен полк. Това, че императорът бе готов да ги извади от Ърей, където обичайното им задължение бе да спират разбойническите набези на Планинските воители, само потвърждаваше думите му колко сериозно е положението.

— Едно трябва да направиш, докато го чакаш — продължи императорът. — Намери някой местен чародей, някой, който е бил високо в съветите на Чардън Шир. Запитай го защо нашата магия е така неуспешна в предсказването на това, което става в Кальо. Искам отговор на този въпрос и не ме интересува колко учтиво или грубо ще му го зададеш. Разбра ли ме добре?

— Да, сър.

Чух скърцане на отваряща и затваряща се врата и императорът погледна „над“ мен, отвъд Купата. Веждите му се вдигнаха изненадано и той побърза да си върне сериозната физиономия.

— Нещо друго има ли, Дамастес?

— Не, сър.

— Тогава би ли ме извинил? Чака ме много важно заседание.

Станах, отдадох чест и направих жестовете за прекратяване. Докато сребърното огледало помръкваше до сиво, долових през многото левги разстояние смътен женски кикот.

Никога не бях чувал кикот от устата на жена му, баронеса Расена. Смехът ѝ беше по-скоро чувствен, нисък и гърлен и винаги ми

доставяше удоволствие. Най-вероятно грешах, защото бе нужно ужасно въображение да допусна, че един мъж не би могъл да се среща в късен час в личните си покои с друга жена, освен своята, без похотливи намерения. От друга страна, помнех добре склонността на Лайш Тенедос, докато беше ерген, да ляга с всяка срещната красавица и винаги се възхищавах на способността на Расена да опази верността му след като бе получил трона и се бяха оженили. Напоследък се чуваха клюки за неприязънта на Тенедос към Расена, защото не му била родила наследник, но лично аз не бях забелязал признаци за това.

Не че беше важно дали жената, която чух, е Расена, или друга някоя — един император може да се чифтосва с когото си поиска, в края на краищата, а и това не беше моя грижа.

Задълбах в тази може би въображаема случка, защото не исках да мисля за същинската изненада.

„Съдбата на Нуманция лежи отвъд Спорните земи“. Отвъд Кайт беше Майсир, под властта на великия крал Байран. Нуманция винаги бе поддържала мир с Майсир, макар че Тенедос веднъж ми каза: „Кралете винаги гледат отвъд границите си. Аз го правя, тъй че защо да не го очаквам от други?“

Но Майсир беше голям, почти един и половина пъти колкото Нуманция, с милионно население от различни култури и многочислена постоянна армия. Не знаех кое може да се окаже по-лошо — крал Байран да крои планове за Нуманция или император Тенедос да пожелае да разшири границите си. Причината за възможен конфликт между двете държави бе напълно неизвестна.

Изведнъж си помислих, или по-скоро се обнадеждих, че гледам мрачно на нещата. Първо императорът изневерявал, после имало проблеми с Майсир...

Пфу! — както щеше да каже Тенедос, когато е дълбоко отвратен. Има си време за мислене и време да си изключиш ума.

Маран спеше, излегната на хълбок. Беше метнала крак върху завивката и се възхитих на гладката извивка на прасеца и бедрото ѝ върху копринения чаршаф, огрян от двете свещи в спалнята ни. Щом вратата изщрака, тя се превъртя на гръб. Едната ѝ ръка се задвижи между краката ѝ и на устните ѝ се изписа усмивка.

Спомних си една игра, която си играехме от време на време. Игра, на която тя ме беше научила, научена от приятелката си Амиел,

контеса Калведон.

Съблякох се тихо, после се промъкнах до един от пътните ѝ скринове. Намерих четири дълги шала и вързах клупове в края на всеки. Поставих ги на китките и глезените ѝ и ги стегнах.

Много леко придърпах ръцете ѝ, докато се изпънат. И да се беше събудила не го показва, но усмивката ѝ стана по-широка.

Бързо завързах ръцете ѝ за таблата, после хванах единия шал на глезена и вдигнах крака ѝ високо, докато задничето ѝ почти се отдели от леглото. Бързо го затегнах за единия край на долната табла.

Маран едва сега си позволи да се събуди, започна да се бори и да се мятва, докато хващах другия ѝ крак, повдигнах го и завързах шала за другия край.

Очите ѝ бяха отворени.

— Вече си моя — изсъсках като злодей в театрален спектакъл.

Устата ѝ се отвори.

— Не пици, или ще ти запуша устата.

Езикът ѝ излезе, бавно, и облиза чувствено устните ѝ.

— Не можеш да мръднеш, нали?

— Не — прошепна тя. — Изцяло съм на твоята милост.

— Мога да направя каквото поискам, нали?

— Всичко. Заслужавам наказанието ти, както пожелаеш.

Качих се на леглото, стиснах едното ѝ зърно, после другото. Тя изохка и притисна гърдите си към шепите ми. Коленичих между бедрата ѝ, езикът ми пробяга леко по срамните ѝ устни, после влезе вътре. Бедрата ѝ се стегнаха около главата ми и тя застана.

Продължих да я лижа и дъхът ѝ се учести. Бедрата ѝ се завъртяха.

— О, да, о, да, о, моля те, да — стенеше тя, но нямах милост. Бедрата ѝ рязко се вдигнаха нагоре, тя изскимтя и по тялото ѝ пробягаха тръпки. Не спрях да я галя с езика си, докато треперенето не се забави, после коленичих над нея.

— Сега. Сега ще те накарам наистина да свършиш.

Главичката на члена ми се плъзна във влагата ѝ и се задържа. Тя се опита да се притисне в мен, но се отдръпнах.

— Моля те — заскимтя Маран. — Моля те, изчукай ме. Чукай ме силно!

— Така ли? — хванах бедрата ѝ с ръце, придърпах я, вкарах го в нея до корена и тя отново изплака. Изваждах го и го вкарвах силно, брутално, и всеки път тя изкрещяваше в почти безсловесен екстаз името ми или разни най-мръсни неща. Задържах се, докато можех, накрая с вик се излях в нея, усетил съвсем близо въртенето на Колелото.

Почти се бях отпуснал върху нея, подпрян на ръце. Най-сетне дойдох на себе си. Маран бавно отвори очи.

— Позволи ми да те вкуся.

Вдигнах се от нея, пропълзях под краката ѝ и се наведох до главата ѝ. Тя се обърна към мен, плъзна език и облиза главата на члена ми.

— Още съм твоя пленница, велики трибуне. Настоявам за посурови наказания — и ме пое в устата си.

От този миг та до съмване не мога да си спомня за нито една съдържателна мисъл — особено за императори и крале.

Заповедта на императора да намеря и разпитам магьосник с висок ранг се оказа изнурителна задача. Повечето калийски ясновидци бяха загинали или в гражданската война, или когато демонът разруши последната опора на Чардън Шир. Оцелелите, доколкото успях да разбера, или бяха избягали от провинцията, или се криеха. А подозирах, че да намериш чародей, който не иска да го намериш, е все едно да търсиш черна котка в безлунна нощ.

Но най-сетне намерих един. За мой срам, намериха го в собствената ми тъмница — или по-скоро в тъмницата на принц Рюферн. Според досието му беше по-малко практикуващ магьосник, отколкото философ и учител. Но се оказа, че е бил приятел на Микаел Янтлус, магьосника на Чардън Шир, и навярно щеше да ми помогне да разбера онези, които се бунтуват срещу владетелите си.

Казваше се Аримонди Хами, уважаван член на най-висшия интелектуален кръг в Кальо. Беше затворен, защото отказал да признае нуманцийската власт и при това изразявал изменническото си мнение публично и много красноречиво.

Често пъти съм се чудил как може един магьосник, колкото и дребен да е, да бъде задържан в затвор. Хами не го държаха в никаква

влажна и мръсна подземна килия, а в много чиста стая точно под стражевото помещение на цитаделата — претърсвах я на непредсказуеми интервали поне веднъж седмично. Бяха му разрешени перо, хартия и колкото книги пожелае, стига да не са по магьосничество. Можеше да покани всякакви посетители, но по одобрен от принца списък. Храната му се приготвяше от личния му главен готвач, а дрехите му включваха чисти вълнени или памучни халати, без украса. Всяка негова молба грижливо се проучваше от ясновидец Едви, за да не може да събере материали за заклинание за бягство.

Можеше да е само учен, а не велик чародей, но за всеки случай поставих зад стола, на който трябваше да седне, двама стражи с извадени саби, със заповед да го спрат, ако нещо тръгне накриво, или да го убият, ако не могат да го спрат. Той влезе, погледна ги и леко потрепери. Поканих го да седне и го запитах дали ще желае чаша вино.

— Да, трибун à Симабю — отвърна той със звучния глас на роден оратор.

Напълних една чаша и му я подадох.

— Вие няма ли да пиете с мен?

— Рядко пия — отвърнах му искрено. — Така и не можах да свикна с вкуса на алкохола, а въздействието му е смущаващо.

Той ме погледна скептично.

— Не знам дали да ви повярвам, или не.

— Не ви разбирам.

— Тези двамата със сабите... няма да пиете с мен... лесно е да си помисли човек, че сте разплели кълбото, което толкова озадачаваше принц Рюферн и другите преди него.

— Никога не съм бил отличният ученик, магьоснико Хами. Учителите ми твърде често ме напиваха, колкото за свое удоволствие, толкова и за да ме накарат да разбере какво е. Тогава не ми харесваше много, сега — още по-малко. Моля, обяснете.

Ученият ме погледна в очите.

— Когато стражите ме доведоха тук, допуснах, че сте решили да заповядате да ме убият.

— Защо да го правя? Може да сте изменник, но почти нищо друго не сте правили, освен да говорите ереси.

— Което според мен лесно може да смали човек с една глава в тези времена.

— Не и по моя заповед. Трябва ми нещо друго. Но защо мислите, че съм се канел да ви убия? Какво е това „кълбо“, за което споменахте?

Хами пресуши чашата си и се усмихна.

— Тази реколта е добра, трибуне. Бих ли могъл да помоля за още?

Напълних му чашата.

— Кълбото е обърканата паяжина около моята съдба. Преценете сам: аз отказах да призная властта на ясновидеца Лайш Тенедос, който се самопровъзгласи за император. Държа, че законните управители на Нуманция са Властта на Десетимата.

— Онези некадърници?! — възкликнах. — Онези от тях, които преживяха Въстанието на товиетите и гражданската война, бяха пенсионирани. И защо държите да управляват те? Те са толкова некадърни, че е все едно да сложим на трона селски идиоти. Никой от тях не може да си излее пикнята от ботуша, ако указанията са напечатани на тока.

— Но те бяха легитимната власт.

— Смятате, че Нуманция трябваше да крета по пътя, по който бяха поели, докато не се разпаднем съвсем?

— Като калиец, не ме интересува особено какво ще стане с останалата Нуманция. Смятах управлението на Чардън Шир за динамично и прогресивно.

— Колко странно, че го казвате тъкмо вие. Той беше точно толкова тиранин в провинцията си, колкото твърдите, че е императорът в Нуманция.

Аримонди Хами се усмихна.

— Може и така да е. Но, да се изразя на войнишки език, той може да беше кучи син, но беше нашият кучи син.

— И между другото е мъртъв, че и отгатък. Без да остави, доколкото знам, наследници или роднини по кръвна линия. Нима искате кралството ви да се управлява от всеки дръвник, който реши да се домогне до трона?

Той се позасмя — усетих, че ме поднася за Тенедос, — после каза:

— За да не ви затруднявам, няма да отговоря на това. Позволете ми само да кажа, че според мен Кальо трябва да бъде оставен сам да решава съдбата си, както и цялото човечество, според мен. Може би сте прав и накрая ще се окажем под властта на някой кървав деспот. Признавам искрено, че вашият император не е от най-несправедливите, но реших да се обявя против него, защото искам да видя какво би станало, ако хората на меча бъдат изместени. Навярно вместо тях могат да бъдат избрани други — поети, светци, хора на мира.

— Съмнявам се, че би могло да стане. Хората на меча, изглежда, са предопределени да надвигват хората на словото. Самият император имаше нужда от армия, за да стигне до трона. Но ето, че се отклонихме. Продължете с обяснението си за тази паяжина, за която си помислихте, че съм решил да срежа.

— Моите извинения. Прав сте. Обявих се за непримирим противник на вашия император и не желая да мълча за онова, което мисля за управлението му. Следователно, в светлината на неговите закони, аз съм изменник и би трябвало да бъда екзекутиран. Управниците в Кальо обаче проявиха благоразумието да осъзнаят, че един убит учен може също така да се превърне във великолепен мъченик и в повод за въстание. Ето защо ме оставиха да живея и изобщо не бях изправен на съд. Помислих си, когато ме повикаха и видях тези двамата, че сте готов да приложите войнишкото решение: с днешните проблеми се справяме днес, а с бъдещите — когато се появят.

— Струва ми се, че сте доста наивен по отношение на военните. Поне по отношение на тези, които командват.

— Може би — отвърна ми той и долових незаинтересоваността в тона му. — Не съм прекарвал много време с тях.

Пресуши чашата си, стана и без да пита, си наля пак. Не възразих. Ако успееш да го напия, може би щеше да си развърже езика. Знаех точно какво имаше предвид императорът, като ми каза да приложя всякакви необходими средства, за да получа отговора на въпроса му: в пещерите долу имаше килии за изтезания и мъже, доста опитни в използването на ръждивочервените инструменти в тях.

— Значи съм сгрешил — каза Хами. — Ще ви призная, между другото, не съм ужасно недоволен от съдбата си. Хранят ме добре, не

ми се налага да се притеснявам от бирници и така нататък, имам достъп до почти всички книги, които ми трябва, освен свързаните с магия, а теориите ми вече отдавна излязоха извън страниците на схоластичните трудове. Отдавна съм забравил кръчмарските забавления и женските ласки, тъй че това е без значение. Тогава какво искате от мен? Допускам, че е свързано с факта, че ние, калийците, не превиваме врат пред вашия император, както сме длъжни.

— Знаете ли — продължи той почти без пауза и разбрах, че виното вече го хваща, — бях приятел с Микаел Янтлус, чародея на Чардън Шир, поне дотолкова, доколкото той позволяваше да му бъдеш приятел. Микаел беше човек, който се интересуваше само от силата и магията и всичко, което не можеше да обогати познанията му, смяташе за губене на време. Аз пък го смятах за най-великия магьосник на всички времена. Но грешах. Ясновидецът Тенедос го надвишава. Макар че се чудя каква цена е заплатил.

— Цена?

— Чел съм описания на онази последна обсада и дори съм разговарял с оцелели от онази ужасна нощ, когато демонът се надигнал от планината, за да унищожи Чардън Шир и Микаел. Откъде мислите, че е дошъл?

— Не мисля, знам. Беше призван от ясновидеца Тенедос.

Тенедос бе отговорил на това, преди да се съглася да се промъкна в замъка на Чардън Шир. Реших да споделя с Хами какво ми разказа ясновидецът за онази бурна нощ.

— Императорът ми каза, че силата, тоест демонът, му е поискал да докаже искреността си, като накара някого, когото обича, да изпълни определена задача. Каза, че аз съм този някой, и аз направих каквото поиска.

— Нищо повече ли не ви е казал? — попита скептично Хами.

Тенедос също така ми беше признал, че щяло да има още по-голяма цена, но щяла да се заплати в бъдещето. Може би не трябваше да казвам това на Хами, но не го премълчах.

— Каква според вас може да бъде тя? — каза той с усмивка на спорещ, уловил противника си в слабост.

— Не знам. За демоните знам толкова малко, колкото вие за военните.

— Откровен сте. Между другото, не бих ви посъветвал да споделяте с човека, който се самотитулува император, какво си говорим. Ужасите, които е призовал, сключват тежки сделки, а магьосниците, които приемат подобни сделки, не обичат това да им се напомня. Но аз се увлякох — това едва ли има нещо общо с повода да ме повикате.

Задах му въпроса на императора: защо цялата имперска магия тук е блокирана така, както гледката на човек е затруднена от потънал в мъгла речен бряг?

Той се почеса по брадичката, вдигна чашата, после я остави на масата недокосната.

— Войната между Кальо и останалата Нуманция разтърси този свят. Използвана беше повече магия, отколкото човек е използвал досега в историята. Дори аз мога да го усетя, колкото и нищожен да е талантът, даден ми от Айрису. Преди да ме задържат и да ме доведат в тази тъмница, ми беше много трудно да направя и най-дребните заклинания. Допускам, че съм попаднал в отражението на по-големи енергии, отколкото съм в състояние да разбера или да предизвикам, енергии или ехо, ако предпочитате, от сблъсъка между Микаел Янтлус и ясновидеца Тенедос. И все още мога да ги доловя. Ехото от онези дни все още не е заглъхнало.

— Това би могло да се нарече основната ми хипотеза — продължи той и в педантичния му тон се добавиха нотки на драматизъм. — Възможно е и друго обяснение, което малко ще стресне вашия ясновидец-император, и то е, че на света се е появил друг велик чародей, който му желае злото. Може би някой неизвестен досега, в Нуманция или извън границите ѝ. Не мога да кажа. Но ако пожелаете да ми осигурите достъп до определени материали, бих могъл да извърша някои опити.

Засмях се.

— Е, не съм толкова зелен, колкото може би изглеждам. Няма да позволя да правите каквито и да било заклинания — станах. — Благодаря ви, че ми отделихте време.

Той прикри усмивката си и се надигна от стола с леко залитане.

— Надявам се да поговорим пак. Давате много добро вино.

Въпреки съвета на калиеца съобщих на императора точно какво стана. По средата на донесението ми живачното огледало се размъти и помислих, че съм изгубил контакт, но образът на императора се укрепил отново. Щом свърших, той поседя вкочанен, с изопнато лице. Окашлях се и той се съвзе.

— Хм. Интересно. Значи все пак има нещо. Много, много интересно. Обзалагам се обаче, че е в настоящето, а не в мъртвото минало.

— Имате ли някаква догадка, сър?

— Определено. Но не е в Кальо, тъй че не се безпокой. Аз лично ще се справя с това в бъдеще. В много скорошно бъдеще.

След малко попитах рисковано:

— Сър, мога ли да ви задам още един въпрос?

Той ме погледна хладно.

— Предполагам, за тази цена, за която е споменал калиецът?

— Да, сър.

— Не можеш. Нито сега, нито никога. Дамастес, ти си добър войник и още по-добър приятел. Второто си, защото не прекриваш границите на първото. Не че онзи книжен глупак е наясно какво трябва да се направи, какво трябва да се плати в реалния свят.

И рязко прекъсна връзката.

Навярно трябваше да съм по-настойтелен с въпроса си, тогава или по-късно. Нуманция беше и моя страна, не само негова, и като главнокомандващ на армиите трябваше да го знам. Но бях малко уплашен, така че се постарях да избия проблема от ума си.

В този момент боговете ме изоставиха: Айрису Съхранителката; Паноан, богът на Никиас; Танис, семейният ми бог; Вачан, личното ми божество-маймуна, покровителят на мъдростта — всички те ми обърнаха гръб.

Единственото божество, което остана, беше Сайонджи и сякаш чувах в ума си веселия й кикот в предчувствие за предстоящия ужас.

3.

МАЛКИ БИТКИ

Бях на полето с един от раздаващите правосъдие патрули и бях доволен от начина, по който младият легат се справяше с нещата, въпреки че присъствието ми го беше поизнервило.

Ездата обратно до Полиситара бе дълга и прашна и ужасно жадувах за много гореща баня, голямо парче препечено телешко и шест часа непрекъснат сън. Банята и месото можех да си получа, но ме чакаше много четене и подписване, което щеше да ме задържи буден до след полунощ, тъй че настроението ми не беше най-доброто.

Очаквах ме две изненади. Първата бе ландграф Амбойна, седнал удобно в дневната ни с чаша вино в ръка — бърбеше си сладко с жена ми; втората беше някаква огромна картина, подпряна на стената. Амбойна стана и се поклони, а Маран ме целуна бегло и формално по устните.

— Ландграфът ни е донесъл подарък — каза Маран — и беше така любезен да ми прави компания, докато те чаках — обърна се и посочи картината. — Не е ли красива?

Не знам дали „красива“ бе подходящата дума. Но определено беше грандиозна. Беше дълга около десет стъпки и осем на височина, в богато резбована рамка, напръскана с черно и тъмнопурпурно. Сигурно трябваше да съм благодарен, че вече бях достатъчно богат, благодарение на ясновидеца Тенедос и жена ми, за да имам няколко палата с огромни — и достатъчно здрави — стени, за да се окачи това нещо.

На преден план се виждаха шумни човешки тълпи — от селяци до лордове, в забележително подробни сцени от живота на Нуманция и много наши провинции, от джунглите на запад до високите пустини на изток. Зад този пейзаж беше Колелото. От едната му страна стоеше Айрису и съдеше; от другата беше Сайонджи: дългите ѝ ноктести пръсти помитаха над пейзажа и отнасяха новите смъртници — за ново прераждане — на Колелото.

Зад всичко това се виждаше умислена брадата фигура, която можеше да е само Умар Създателя. Навярно преценяваше величието на творението си, а може би се канеше да унищожи всичко и да започне отново. Около тези богове се бяха струпали много техни прояви: Стражите, начело с Ахарел, бога, говорещ с кралете, след това — богините и боговете на огъня, земята, въздуха, водата и много, много други.

Длъжен бях да се възхитя на часовете, може би годините, вложени от художника в този труд. Но също като много други произведения на изкуството, тази картина не предизвика почти нищо у мен. Ако трябва да заобичам изкуството, то би трябвало да показва неща, които са ми познати — може би сцена на ферма в джунглата в Симабю или още по-добре — карта на някоя от кампаниите ми. Подобно признание сигурно ме дамгосва като селяк, но пък аз съм си селяк. От всички изкуства само музиката има силата да ме трогне.

Погледах картината и в главата ми се заформиха мрачни мисли.

— Много е впечатляваща, ландграфе — казах. — Какво ви накара да ни я подарите?

Преди Амбойна да успее да ми отговори, се обади Маран. Тонът ѝ беше нервен.

— Нарича се „Съденето“ и е на един от най-известните живописци на Кальо, умрял преди повече от сто години. Две негови картини има в Иригон. Дамастес, не е ли великолепна? Няма ли да изглежда добре с другите в Иригон... или може би във Водния палат?

Вдишах дълбоко.

— Моля да ме извиниш, скъпа. Но все пак не разбирам. Ландграфе, откъде е това?

— От имението на лорд Тасфаи Бирру — каза ландграфът.

— Не го познавам. Кога е умрял и защо е решил да подари такава велика творба на мен? Няма ли си семейство или наследници?

Амбойна се засмя колебливо, все едно че бях казал тъпа шега. Смехът му заглъхна, щом видя, че не се шегувам. Реших, че този човек не ми харесва.

— Той все още е жив, конт Аграмонте.

— Бихте могли да ме наричате трибун вместо конт, защото тази титла е над всичко друго, особено в Кальо в момента.

— Моля за извинение, трибуне. Казах, че лорд Бирру все още е жив, но мога да предскажа с увереност, че до две седмици ще се върне на Колелото. Сега е под арест в тъмницата в своята крепост, обвинен в държавна измяна. Има само една възможна присъда.

— Разбирам. И това е негово?

— Беше. Тази картина, заедно с цялото му имущество в имението, ще стане собственост на държавата. След като определен процент се изпрати на императора, останалото ще бъде раздадено от официален служител, посочен от принц Рюферн. Напоследък той възлага тази твърде изтощителна задача на мен.

— Простете, ако ви изглеждам твърде глупав — казах аз. — Но законът на Нуманция не гласи ли, че никакво имущество не може да се конфискува, все едно дали земя, роби или картини, преди обвиненият да бъде осъден?

Амбойна се усмихна. Във физиономията му имаше немалко злорадство.

— Законът наистина е такъв, но присъдата е предрешена, както казах. Лорд Бирру беше близък съветник на Чардън Шир. След смъртта на Чардън Шир се оттегли в едно от именията си и отхвърли поканата на принц Рюферн да пребивава тук при него в Полиситара.

— Което доказва, че е глупав — казах аз. — Или може би безразсъден самоубиец. Но все още не го прави държавен изменник. Има ли някакво твърдо доказателство за вината му?

— Мога ли да говоря откровенно?

— Бих искал.

— Лорд Бирру има — имаше — огромни имения. Тези имения, реши принц Рюферн, биха предложили по-големи изгоди за Нуманция, ако се намират в подходящи ръце.

— Ръцете на принц Рюферн?

— Вярвам, че възнамерява да придобие някои от тях. Други ще бъдат дадени на определени лоялни членове на двора му.

— Като вас например?

Амбойна се изчерви леко, но не отговори.

— Ясно — казах аз. Тонът ми беше рязък. — Благодаря ви за подаръка. Но съм длъжен да го откажа. Ще бъдете ли така добър да се разпоредите да го изнесат от квартирата ми?

— Но аз вече го приех — каза изненадано Маран.

Щях да изръмжа нещо, но се овладях.

— Моите извинения, ландграфе. Не мисля, че жена ми е разбрала сложността на ситуацията. Не можем да приемем това.

— Принц Рюферн няма да остане доволен — каза ландграфът.

— Тъй като се съмнявам, че този подарък е негова идея, бих ви посъветвал, в интерес на собственото ви здраве, да не споменавате за този инцидент. Трябва да разберете две неща, ландграфе, и да ги разберете добре — усетих, че гневът ми се усилва, и не го прикрих. Твърде дълго се бях сдържал с тези двама надути глупаци. — Нито съпругата ми, нито аз сме плячкаджии. Също така съм назначен на този пост лично от императора. Това не ви ли подсеща, че може би цялата тази сцена трябва да се забрави, поне от вас?

Амбойна кимна сковано, удостои с бегъл поклон жена ми и бързо излезе. Отидох до един от прозорците и вдишах дълбоко няколко път.

— Как смееш! — изсъска Маран зад мен.

Това вече не можах да го понеса. Обърнах се рязко.

— Как смея какво, милейди?

— Как смееш да ме унизяваш? Първо отричаш името Аграмонте, което е било старо още когато твоят род е сякъл дървета из джунглата за препитание, след това ме позориш лично, като изкара благородник като ландграфа едва ли не мародер! Това е прекалено!

Можех да отвърна благоразумно и да ѝ обясня, че ландграфът се обърна към мен в официалната ми роля, след което се опита да се подмаже, наричайки ме Аграмонте. Но бях изморен и от цялата тази глупост ми беше писнало.

— Контеса Аграмонте — заговорих с възможно най-хладен тон. — Вие сте тази, която прекалява. Позволете да ви напомня нещо. В Кальо вие нямате служебни задължения. Вие сте тук като моя съпруга. Ни повече, ни по-малко. Следователно, случи ли се нещо подобно, бъдете така добра да се съобразявате с властта, която ми е поверил императорът. Ще добавя още две неща — продължих студено. — И двете — лични. Първо, как смеете вие да решавате такова нещо, след като не сте чак толкова глупава, за да не разберете, че Амбойна го прави не защото ни смята за най-милите хора на света, а по-скоро за да ни натопи в малкото кръгче от подкупени придворни мазници? Второ, да, моят род може да е сякъл дървета в джунглата и дълго да е преживявал от това. Признавам, че произхождам от войнишко

семејство, което не е много по-високо от един фермерски род. Но в името на всички богове, контеса Аграмонте, ние сме честни! Което, изглежда, едва ли може да се твърди за някои далеч по-стари фамилии, които навярно са придобили престижа и богатството си като лешояди!

Очите на Маран пламнаха.

— Ти... кучи син такъв!

И излетя от стаята.

Понечих да тръгна след нея, но осъзнах, че съм казал повече от достатъчно. Все още бях твърде разгорещен, за да се извинявам, пък и извиненията едва ли бяха уместни в случая. Излязох ядосан и се качих на стената на цитаделата. Боя се, че изръмжах на стражите, и те сигурно са се зачудили в какво ли измислено прегрешение съм ги обвинил.

Много време ми отне, докато се успокоя. Сега допускам, че е било защото тайно съм бил ядосан за много неща — от некадърния принц, когото ми бе наредено да подкрепям, през подлизурковците като Амбойна до това, че ми бяха възложили такива досадни дипломатически задължения, след като жадувах за простотата на казармения живот или — още по-добре — за суровите реалности на несекващите погранични битки в Спорните земи.

Най-сетне се успокоих. Беше станало късно. Едно от нещата, с които двамата с Маран най-много се гордеехме, бе това, че битките ни бяха не само редки, но винаги се потушаваха с времето. Не позволявахме на гнева да ни надвие.

Върнах се в жилището ни, отидох до спалнята и почуках. Отговор не последва. Опитах бравата. Беше заключено. Почуках по-силно. Пак никакъв отговор. Усетих как ядът ми отново се надига. Но нищо повече не можех да направя.

Върнах се в кабинета си и работих почти до съмване, после легнах на походното легло, което си държах там. Успях да дремна около час и сигналните тръби ме събудиха. Излязох на терасата и загледах как се сменя конната стража. Неизменната армейска рутина ме успокои — знаех, че същата церемония се извършва във всяка казарма, по всеки пост в Нуманция. Съществуваше нещо по-голямо от мен, от дребните ми проблеми. Нещо, на което бях посветил живота си.

Реших да прекарам деня с бойците и да нарежа бумажината и дипломацията. Но не и така небръснат и размъкнат, какъвто бях. Имах си резервна полева униформа в походната торба, която винаги държах до вратата, и я взех. Щях да използвам войнишката баня и да накарам някого да ме обръсне. Не ме притесняваше какво щяха да знаят или да си мислят войниците — случилото се между мен и жена ми сто на сто се беше разнесло из целия полк още в мига, в който стражите бяха сменени.

Пътъом се спрях до вратата на спалнята, опитах да я отворя и поклатих глава на глупостта си. Ала за моя изненада дръжката се завъртя. Отворих и влязох. Маран седеше на един прозорец, с гръб към мен. Беше се загърнала в черна наметка.

— Може ли да вляза? — попитах хладно.

— Моля.

Затворих вратата и постоях мълчаливо. Не знаех нито какво да кажа, нито какво да направя.

— Дамастес. Обичам те — проговори тя.

— Аз също те обичам.

— Не бива да се караме.

— Не бива.

— Не и заради тази глупава картина, която сигурно щеше да се счупи, докато стигне в Никиас.

Замълчах. Маран знаеше много добре, че не затова си поръмжахме. Помислих да я поправа, но се отказах.

— Права си. Не си заслужава да се караме за това. Съжалявам.

— И аз съжалявам. Тази нощ изобщо не спях.

— Аз също — тук поизлъгах малко.

Тя стана и наметката се смъкна.

— Дамастес, искаш ли да ме любиш? Може би това ще ми оправи настроението за... за разни неща.

И без да дочака отговор, се приближи до мен и бавно започна да ме съблича. Когато останах гол, я взех на ръце и я занесох на леглото.

Страстта ѝ бе много по-силна от моята. Дори докато бях в нея, част от ума ми се чудеше дали не трябваше да кажа нещо друго, дали не трябваше да настоя да поговорим за същинската причина за словесната ни битка. Хрумна ми, че между нас съществува стена,

наречена Аграмонте, и че от година на година тази стена става все по-висока и дебела. Но изтласках тази мисъл и се оставих на любовта.

Кутулу и хората му пристигнаха след два дни. Съпровождаха ги бойци от Десети хусарски, корави мускулести ветерани от границите. Беше любопитно и забавно да гледаш колко грижливо пазят поверениците си.

Кутулу си беше същият: нисък мъж, от чиято коса бе останал само кръг около лъскавото теме, въпреки че беше по-млад от мен. Но пронизателният му поглед на полицейски агент, който никога не забравя физиономията на един престъпник, както и на всеки, с когото си е имал работа, си беше същият. Иначе беше съвсем незабележим и човек никога нямаше да му обърне внимание в тълпата — основно качество за един таен агент, както бях научил.

Беше супершпионинът на императора и държеше в ръцете си огромна власт. Онези, които говореха лошо за императора, за неговите планове и намерения, биваха посещавани от полицейски агенти и предупреждавани. В повечето случаи това стигаше, но се намираха и някои достатъчно неразумни, за да държат на критиката си — тях ги изправяха на съд, всъщност таен трибунал. Обвиняваха ги в „поведение, враждебно на интересите на империята“, а присъдите варираха от няколко дни до няколко години затвор. Вече имаше два затвора, построени специално за такива оскърбители на особата, и двата в делтата на река Латейн; слуховете за това, което става там, бяха доста мрачни.

Кутулу разполагаше с персонал почти колкото цялата полицейска сила на Нуманция, въпреки че никой не знаеше колко всъщност са агентите му, тъй като никой не носеше униформа и не се водеше на отчет. Някои бяха хора от простолюдието, други — престъпници, трети — благородници.

Кутулу беше известен с прозвището Змията, която никога не спи и макар да смятах, че да се нарече този кротък дребен мъж с бдителни очи „змия“ е доста романтично, часовете, които прекарваше в служба на императора, наемкаха за възможността той наистина изобщо да не спи. И да си лягаше, сигурно го правеше сам, защото доколкото знаех, нямаше никакъв личен живот.

Беше довел почти осемдесет мъже и жени. Някои приличаха на полицаи, но повечето бяха обикновени граждани, улични побойници или курви. Мнозина от тях бяха с наметала, със смъкнати над очите качулки въпреки топлината — не искаха да видят лицата им преждевременно. Някои бяха на коне, но повечето се возеха във фургони. Повечето бяха градски чеда и изглеждаха облекчени от това, че отново са в град, на сигурно място, зад каменните стени, неизложени повече на непознатите ужаси на пътуването.

Вече бях приготвил квартири за Кутулу и частта му в моето крило, срещу казармените помещения, заети от пиконосците.

— Добре — каза той. — Малко калийци ще минават през охраната ви, тъй че агентите ми могат да запазят анонимността си. Но също така ще ми трябва стаи близо до затворническите килии, в които да не може да влиза никой освен хората ми. Други ще са необходими за архива ми — помещения под постоянна охрана, където да подреждам донесенията си. И накрая, има ли тайни входове и изходи от този замък?

Не знаех за такива, а и да бях научил, сигурно щях да заповядам да ги зазидат.

— Жалко — въздъхна той. — Щеше да е добре да имаме нещо като тайна бърлога за териерите ми — и за плъховете, които ще събираме, по тяхно желание или под наш натиск — да влизат и излизат по всяко време, без да ги забележат.

Попита ме дали имам „Тихо кътче“. Ясновидката Синаит беше хвърлила заклинание в кабинета ми още с пристигането ни, за да не може никой магьосник да подслуша заседанията ми.

— Добре — каза Кутулу. — Тогава да отидем там. Трябва да ви задам няколко въпроса.

Заизкачвахме се по широкото стълбище до етаж с кабинета ми. Някъде по средата той ме докосна по лакътя и каза много смутено:

— О! Колко грубо се държа понякога. Радвам се, че ви виждам, приятелю.

Изгледах го малко объркан. Беше ми казал същото, когато спасих живота му в сблъсъка с демона на товиетите — че съм му приятел; но никога повече не бе използвал тази дума. Бях смутен също колкото Кутулу, просто защото не знаех какво точно означава „приятел“ за него. Измърморих едно „благодаря“ и се опитах да се пошегувам —

казах му, че като види бъркотията в Кальо, сигурно ще си промени отношението.

— Не — отвърна той. — Казвам го сериозно. Зная, че съм с един от двамата души, на които вярвам абсолютно — другият беше онзи, когото бе приел за свой бог — императорът.

— Радвам се, че съм далече от столицата — продължи той. — Напоследък Никиас не ми харесва много.

— Защо?

— Императорът е като мед, а мухите, които бръмчат около него, са много, мъчат се да изсмучат колкото може повече и да оцапат всичко, до което се докоснат. Понякога се боя, че императорът отделя твърде много внимание на такива хора и недостатъчно на онези, които го подкрепиха, докато беше изложен на риск.

Успях да прикрия изненадата си — изобщо не бях допускал, че Кутулу може да отпрати и най-малката критика към император Тенедос, дори и толкова умерено изразена.

— Сигурен съм, че императорът знае какви са. Не забравяйте, че също като вас, и той разполага с някои доста съмнителни инструменти, за да направи каквото трябва.

Кутулу ме изгледа продължително и кимна.

— Дано да сте прав. Разбира се. Трябва да сте прав. Изобщо не биваше да се усъмнявам — усмивката стоеше неестествено на лицето му. — Както казах, с вас наистина сме приятели. Хайде, да си свършим работата.

В кабинета си поставих два стола до масата, около която беше направено „Тихото кътче“, и му казах, че може да говори свободно.

— Някои от нещата, които ще ви кажа, са от императора. Но ще имам и други въпроси към вас.

— На които трябва да отговоря правилно, иначе ме очаква съд.

— Какво? — попита Кутулу, вече съвсем озадачен.

— Извинете. Опитах се да се пошегувам. Зададохте този въпрос все едно, че ме разпитвате.

— О! Съжалявам. Боя се, че твърде много съм се съсредоточил върху непосредствената си работа.

— Няма защо — да се шегуваеш с Кутулу беше все едно да пикаеш срещу вятъра — нищо не става, а пръските са доста неприятни. Все пак по някаква неразбираема причина този дребен мъж

донякъде ми допадеше — доколкото е възможно да ти допада човек, чиято единствена страст и цел в живота е да разбере всичките ти лични неща, а и на всеки друг.

— Ще започна със своя въпрос. Товиетите действат ли в Кальо? В докладите ви не забелязах нищо за тях.

Зяпнах. Товиетите бяха култ на терора, възникнал най-напред в Кайт, една от Спорните земи. Култът им беше създаден от един неизвестен, вероятно мъртъв магьосник и се прекланяха пред кристалния демон Так. Бяха се пръснали из цяла Нуманция и избиха всичко по пътя си. Целта им беше да унищожат цялото общество, за да може да триумфира тяхното право. Последователите им имаха право не само над живота на благородните и богатите, но и над тяхното богатство, земя и жени. Но Тенедос беше унищожил Так, а двамата с Кутулу и армията бяхме помели товиетите с наказателни патрули преди девет години.

Все някои обаче трябваше да се оцелели от нашите чистки и да са избягали. Но доколкото знаех, бяхме унищожили водачите им и си мислех, че орденът вече не е нищо повече от един лош сън от миналото.

— Не съм луд — каза Кутулу. — Товиетите са се надигнали отново. Помните ли символа им?

Помнех го — беше надраскан на всяка стена в Саяна, столицата на Кайт — червен кръг, изобразяващ товиетите, червен заради загиналите им водачи, които смятаха за мъченици, с надигащи се от него съскащи змии. Кутулу кимна.

— Отрязяхме много глави на пепелянки. Но все още ги има.

— Но на кого служат? Так е мъртъв, или поне така си мислех.

— Нито един магьосник, дори императорът, не можа да намери и най-малка следа от демона — съгласи се Кутулу. — Но товиетите са се променили. Арестувах още петнайсетина в Никиас. При разпит, докато издъхнат, твърдят, че си нямат предводител и господар. Смъртта на Так и смъртта на членовете на висшия съвет на организацията им били доказали, че са тръгнали подир грешна звезда.

— Сега всички членове са с равен ранг и са организирани в малки групи — продължи той. — Готови са да убиват могъщите и властните при всяка възможност, пак така с жълтото копринено въже, когато е възможно, и им е разрешено да обират каквото могат и да го

делят с членовете на братството. Твърдят, че един ден може би ще се появи нов водач, но няма да е демон, а човек, човек, който ще ги предвожда добре и те ще се откажат от кървавите си нрави в името на мира, и всички мъже и жени ще бъдат равни — лицето му се сви в гримаса. — Малко са, доколкото мога да преценя. Но са опасни. Зная поне за десетина души, които са удушили, и съм готов да се обзаложа, че в три пъти повече случаи с други убийства вината е тяхна. Не успях да открия никакво ръководство, което да унищожа. Може би казват истината, въпреки че досега не съм се занимавал с глутница псета без водач.

— Това е съвсем ново — признах аз. — Можете да си представите що за полицаи имаме тук в Кальо. Не отстъпват на най-долните клюкарки. А „тайните агенти“ не стават и за пилчари. Но за товиетите не съм чул никаква клюка. Дали да не накарам ясновидката да направи заклинание, да видим дали няма да намери някакво доказателство?

— Не. Съмнявам се, че ще успее — отвърна Кутулу. — В Никиас накарах най-добрите заклинатели да опитат, без никакъв резултат. А императорът ги превърна в реална сила, вместо пасмина изкопаеми, които се дърлят по теорията на магията.

Кутулу се огледа, сякаш се боеше от подслушвачи, и заговори почти шепнешком:

— Имате ли някакви следи, или подозрения макар, за някаква дейност на Майсир тук?

— Не — отвърнах изненадано... но си спомних думите на Тенедос.

— Императорът иска да знае дали някои от изчезналите висши калийски чиновници не са избягали през Спорните земи и не са намерили убежище при крал Байран.

— Може би неколцина са се опитали. Но трудно мога да повярвам, че някой висш служител или магьосник, с повече дрипи по себе си от препаската около слабините, би могъл да убеди Планинските воители да го пуснат до границата на Майсир.

— Аз също. Убеден съм, че оцелелите от войната са се спотаили или са избягали в други провинции на Нуманция. Но императорът не е убеден в това — той поклати глава. — Великите хора провъзгласяват истината, а ние, по-низшите същества, можем само да се опитваме да

наместим в тази визия каквото сами виждаме. Добре. Да видим аз какво ще мога да открия.

Жаркото време привършваше и започваше Дъждовното време, с лекото ръмене в началото, а после — с поройните мусони. Все още беше топло, но сивите влажни дни подхождаха на мрачната работа, която беше започнала.

Без излишни фанфари, Кутулу и хората му се заловиха за работа. В замъка непрекъснато влизаха и излизаха непознати, било сами, било на групи. Нито знаех, нито питах какви са и какво правят.

Други от персонала на Кутулу бяха също толкова заети. Наложих се да преместя помещението за затворническата охрана един етаж погоре и да се разпоредя да застелят подовите с дебели килими, защото писъците от стаите за изтезания наистина бяха изнервящи.

Никак не ми харесваше, но това е начинът, по който държавата ми провежда разпити и налага закона. Принц Рюферн изглеждаше доволен и досаждаше на Кутулу с настояванията си да посети стаите за разпити. Кутулу отказваше с твърдението, че всяка външна намеса щяла да развали реда, който се опитвал да наложи, и да намали потока информация, която чиновниците му записвали.

Утешавах се с това, че задълженията ми нямат нищо общо с подобно зло и че съдийските ми патрули обикалят съсипаната и разорена страна и полагат усилия да наложат справедливост.

Мъжът се домъкнал до градските порти някъде към обед, през тежките дъждовни пелени, изсипващи се от небето. Униформата му била на жалки дрипи и стражите решили, че е полудял.

Беше конник от Втора колона, ескадрон Леопард, Седемнадесети Брейски пиконосци.

Отвели го във войнишкия лазарет на замъка и там го разпознали като конник Габран, излязъл същата сутрин със съдийския патрул на легат Айли. Истеричните му бълнувания накарали дежурния офицер да заповяда да ме извикат веднага.

Габран бълнуваше за змии, за огромни змии, за хора, които се превръщали в змии и искали да го убият, но той бягал, бягал...

Изведнъж притихна и зяпна, с очи като на бухал.

— Избиха всички — заговори той, вече спокойно. — Всички коне, всички мъже. Опитаха се и мен да убият. Но аз бях по-бърз от тях, побягнах през полята, после — през една река. Не можах да ме проследят.

— Сега ще дойдат тук. Ще дойдат да ме хванат. Но аз вече съм в безопасност, нали? Нали? Нали! — гласът му се извиси до крясък. Двама души го задържаха, насила изсипаха някаква отвара в стиснатите му устни и той отново се успокои.

— Това беше, за да заспя, нали? Добре. Мога да спя. Няма да ме намерят, докато спя. А и да ме намерят, ще ми е все едно. Не. Все ми е едно. Няма да... — и се строполи в леглото, по-скоро припаднал, отколкото заспал.

Излетях на бегот от лазарета, като изревавах на застаналия мирно боец домин Биканер да се яви при мен в дежурното помещение на Пиконосците и един бегач да повика Кутулу и ясновидката Синаит, и да им каже да се приготвят за път. Ако в приказките на Габран имаше нещо вярно, щеше да ни потрябва магия; освен това смятах да действам бързо — много по-бързо, отколкото калийците допускаха, че е възможно.

Биканер дойде на бегот. Адютантът му капитан Рестенет му бе разказал за Габран, а той бе служил достатъчно дълго с мен, за да се сети какво се каня да направя.

— Легат Айли с колоната си тръгна призори със заповед да проведе съд тук — заяви той и посочи на картата в дежурното. Селото се наричаше Неверн, намираще се в подножията на хълмовете, на два часа езда от Полиситара.

— Добре. Дежурният ескадрон...

— Тигър, сър.

— Значи Тигър. Ще взема и моите Червени пиконосци. Ще вдигнем и ескадрон хусари. Да са готови за път до десет-петнайсет минути.

— Да, сър. Ще поема лично командата...

— Не — прекъснах го рязко. — Аз ще ги водя. Но можеш да дойдеш, ако искаш.

— Слушам, сър. Благодаря, сър.

Кутулу нахлу в стаята веднага щом Биканер изхвърча навън. Обясних му накратко какво според мен се е случило.

— Липсва ни информация.

— Знам — съгласих се. — Но ако чакаме за подробности, няма да остане и един свидетел. Е, тръгваш ли с мен, или не?

— Ще дойда.

— Добре. Ще ти осигуря кон — Карджан чакаше на входа с доспехите ми; самият той беше с шлем, броня и метални ръкавици.

— Оседлават Лукан, сър.

— Добре. Отведи този човек в конюшните и му намери бърз и надежден кон. И нареди да оседлаят още един за ясновидката Синаит. Действай!

Карджан тръгна на бегом, последван от полица. Капитан Ласта влезе с трополене и започна да стяга снаряжението си. И аз се залових с бронята си.

— Един въпрос, сър?

— Давай, капитан.

— Ако излезе клопка? Ако са ни нагласили засада?

Помислих. Не. Нямах да очакват толкова бърза реакция. Щяха да си помислят, че ще изчакаме до заранта, за да разполагаме с цял ден и да не рискуваме с езда из Кальо на свечеряване.

— Айса да се смили над тях, ако го направят. Ние няма да им простим.

Синаит ни чакаше в двора, с набран високо халат за езда; в едната си ръка държеше платнения калъф с магическите си вещи. Бойците се строиха, описах бързо малкото неща, които знаех, и сержантите зареваха команди.

— Може би — заговори ми тихо тя, — може би, трибуне, трябваше да си оставим малко време да научим повече подробности. Но разбирам, че сте решили да заловите онзи — или онова, — което е нападнало хората ви.

— Така е — думите ѝ ме накараха да се замисля. „Онова“? — А ако наистина се окаже демон?

Тя сви рамене.

— Никога не съм се сблъсквала с току-що наял се демон. Ако е така, срещата сигурно ще е интересна.

Усмихнах се — малко насила. Една от причините да я избира беше пълното ѝ безстрашие. Беше точно толкова воин, колкото всеки от нас.

— Сър! — беше Биканер. — Бойците са по конете и готови.

Карджан подкара към мен, повел Лукан. Зад него Кутулу яздеше един дорест кон, за който знаех, че е добър бегач, но можех и бебе да му поверя. Метнах се на седлото и изревах:

— Пиконосци! Напред!

Портите на цитаделата се разтвориха широко и излязохме в тръс в главния двор на замъка. Вратите бяха отворени. Уличните фенери на Полиситара вече светеха в здрача отвън.

Зърнах Маран на една вътрешна тераса. Само за миг бойният гняв ме остави и си помислих какво е да обичаш човек, избрал живот като моя, когато всяко сбогуване може да е последното. Но нямаше време за такива мисли. Препуснахме в галоп в поройния дъжд и извън града, с мисъл за кръв.

Дъждът поспря и гаснещата светлина на слънцето откри селцето Неверн. Намираше се на билото на един хълм и макар да нямаше крепостна стена, можеше да се отбранява лесно в няколкото тесни улички между древните каменни зидове на къщите. Чух бебешки плач от една, усмириха го бързо. Но селото погледнахме само за миг.

Покрай пътя, на огромни касапски триноги, висяха двадесет и пет голи трупа, нанизани с куки през гърдите. Бяха незавърналите се пиконосци. Огледах тялото на легат Айли. Освен грозната рана в гърдите нямаше други следи от насилие. Но не беше издъхнал леко — лицето му, както и на останалите, се беше сгърчило в гримаса на страх.

Спомних си бълнуванията на конник Габран за хората, превръщащи се в змии, и си представих колоната на легат Айли преди няколко часа — как излизат на площада на селото, канят се да започнат изслушванията, виждат как струпалата се селска тълпа започва да се променя, да се гърчи, превръща се в змии... и змиите плъзват към тях.

Стиснах зъби. Онези, които бяха всели ужас, щяха да го изпитат сами. Извиках командира на Десета хусарска капитан Пелим и му

заповядах да обкръжи селото със стоте души от ротата си. Да избият всички, които се опитат да напуснат — мъже, жени и деца. Той отдаде чест и ротата му препусна.

— Намеренията ви, трибуне? — попита официално Кутулу.

— Това село е виновно за убийството на двадесет и пет души техни съотечественици, нуманцийци. Според закона за военното положение смятам да ги избия.

Очите на ясновидката Синаит се разшириха. За миг си спомних онзи полицейски сержант, който се канеше да убие трима невинни старци, но пропъдих тази мисъл.

— Добре — отвърна Кутулу. — Властта на императора е справедлива... но и сурова към такива изверги.

— Трибуне — каза ясновидката. — Ще ми оставите ли една-две минути, преди да издадете заповедите си?

Слезе от коня и извади от багажа си една много тънка кама, чието острие блестеше като сребро, а дръжката беше от злато.

— Бих искала да опитам нещо, което не съм правила досега.

Опря острието до челото си, после — до сърцето. Отиде до тялото на легат Айли, докосна върха на камата до кървавата рана в гърдите му и се върна при багажа си. Извади намотка конец, който блесна като златен на светлината на гаснещото слънце. Замърмори тихо някакви думи, които не можех да чуя, и направи примка — осмица между дръжката и острието, и пусна камата да увисне водоравно. После зареди монотонно:

Кръв има.

Имаше кръв.

Търси Убиеца.

Мъжа намери.

Жената намери.

Детето намери.

Кръв търси кръв.

Вярно посочи.

Добре посочи.

Кръв търси кръв.

Камата не помръдна. След това леко се залюля и посочи към селото.

— Точно както си мислех... — заговорих, но камата се залюля настрани, задвижи се като хрътка, търсеща миризма, и се успокои. Сочеше на десетина градуса встрани от Неверн. — Какво означава това?

— Изчакайте. Искам да се уверя — магьосницата отново зареди думите и камата повтори движенията. — Тези войници не са убити от хората в селото. Камата сочи натам, където са истинските убийци.

— Допускам, че селяните са знаели какво ще стане, но ги е било страх да предупредят. Ножът показва, че имат известна вина — продължи тя. — Не долових заплаха, нито врагове там. Чувството невинаги е благонадеждно, но все пак си струва да го обсъдим.

— Казахте, че селяните имат вина — намеси се Кутулу. — Това е достатъчно.

Синаит не отговори, но ме погледна с очакване. Сцената с онзи кръвожаден полицай се върна отново и гневът ми произстина.

— Трибун — рече Кутулу, забелязал колебанието ми, — тези хора безусловно са виновни и заслужават наказание. Нима ще ги оставим, за да гоним мъгла, която ще се стопи между хълмовете?

Обърнах се към Синаит.

— Имперският полицай е прав. Можем ли да хванем истинските убийци?

— Не знам — отвърна тя откровено. — Има ли карта на района?

— Домин Биканер. Карта, ако обичате!

— Сър! — капитан Ласта извади карта от дисагите си, връчи я на Биканер и той я донесе.

— Можете ли... да я ориентирате, мисля, че беше думата? — попита Синаит.

Слязох, разпънах картата на земята и я свързах с терена с помощта на селото и едно лесно различимо било.

— Къде точно се намираме?

Клекнах и ѝ посочих. Синаит се наведе до мен, взе бучка разкаляна пръст и я опря в петното, което бях посочил:

Ти си, което разбулваш.

*Ти си, което вещаеш.
Истината покажи.
Истината ми кажи.
Джайцини на Земята,
Лаймакс на тази страна,
и другата, която
неназвана ще остане.
Но знае, знае тя,
тя знае, че я моля,
стани, което показваш.*

И само за миг, заклевам се, че картата се превърна в миниатюра на околната земя, тъй че Неверн не беше вече кръгче с мастилени точки, а малки къщички и хълмовете наоколо се издигаха като модел на пясъчна дъска. Но после всичко стана отново каквото си беше. Синаит отново взе камата и я задържа със златния конец над картата, като мърмореше неразбираеми думи. Камата леко се наклони и Синаит сниши ръка, докато върхът не докосна картата.

— Онези, които търсим, ще са там.

Посочих на капитан Ласта петното на картата.

— На около час разстояние, според мен — каза той. — Можем да хванем по тази пътека... тук. Не изглежда лошо, освен ако картата не лъже или дъждът не я е размазал.

Станах.

— Пиконосец Карджан, намерете капитан Пелим и му предайте да върне ротата си.

— Слушам, сър.

Кутулу ме гледаше навъсено.

— Няколко думи, трибуне?

Отдръпнахме се малко настрана.

— Приемате ли магията й?

— Не напълно. Но ми е пределно ясно, че шепа селяци не биха могли да избият двайсет и пет пиконосци нито с магия, нито с храброст.

— Но са знаели — настоя Кутулу. — Дори ясновидката го каза.

— Вярно. И ще бъдат наказани. Но има и други наказания освен меча или тъмницата. Мога да заповядам да запалят селото им, но колко приятели ще спечелим така според вас за Нуманция в селата наоколо? Те ще бъдат наказани, Кутулу. Не се съмнявайте. Може би ще заповядам да се събори пазарът им и за една година всички купувачи и продавачи да си вършат работата другаде. Ще помисля.

— В прилагането на закона няма място за слабост — отвърна Змията, която никога не спи.

— Вие може би го наричате слабост. Аз сигурно бих употребил друга дума. Милост. Е, това са заповедите ми. Подчинете им се, сър.

Кутулу наведе глава.

След час, точно както бе преценил капитан Ласта, намерихме мястото, където според Синаит трябваше да е целта ни. Почти се беше стъмнило и дъждът бе завалял пак, но по-слабо.

Вече бях дал указанията си на Биканер, Ласта, Пелим и легат Танет, командира на ескадрон Тигър. Щяхме да се приближим спешени. На всеки четвърти войник беше наредено да остане да пази конете. Бойците щяха да оставят пиките. Ако знаех, че ни предстои спешен бой, щях да им наредя да си вземат къси мечове и ножове. Но и сабите им щяха да свършат работа.

Самият аз бях въоръжен подходящо, след като баща ми преди години ме беше научил, че сабята, колкото и да е добро оръжие, е добра само от конски гръб, тъй че винаги си носех дълъг нож, почти като меч.

Бях в челото на колоната, а домин Биканер пое тила. Зад мен беше Карджан, после — Кутулу и Синаит. На двата ни фланга имаше стрелци, след това капитан Ласта и мъжете от Червените пики. Преди да започнем, попитах ясновидката дали усеща някаква магия наоколо, дали магьосникът, направил засада на легат Айли, не е поставил прегради. Тя направи две заклинания и отвърна, че не долавя нищо и че това я озадачава — възможно ли било магьосникът да е толкова самонадеян?

Тръгнахме. Мъжете се движеха съвсем мълчаливо, не се чуваше дори подрънкване на оръжие или стържене. Недалече пред нас видях светлина от огън, смъртно отразена в бурните облаци в небето, и

тръгнах натам. Теренът леко се издигаше; спрях малко под билото и вдигнах ръка, с дланта надолу. Войниците се снишиха, стиснали оръжия и готови за атака.

Докоснах с ръка Карджан, ясновидката и Кутулу и тръгнахме към билото, ниско приведени. Синаит ме впечатли много — макар да нямаше войнишка тренировка и едва ли беше в най-добра физическа форма, вървеше, без да се задъхва и безшумно като всеки от нас.

Долу се виждаше малка долина, нещо като естествен амфитеатър. Пушливо горяха огньовете. Не се мяркаха никакви демони, само петдесетина въоръжени мъже, присвити около огньовете. Някои печаха месо, други си лягаха под одеяла и кожи. Говореха си оживено, без дъждът да ги притеснява, и долових смях. Постове не забелязах.

Погледахме няколко мига. Вече се канех да се върна при бойците, но Кутулу вдигна ръка. Очакваше нещо. Един от мъжете стана и извика няколко имена. Други трима отидоха при него и се отдалечиха от огъня да поговорят.

Кутулу се наведе към мен и прошепна:

— Онези четиримата. Или поне единият, в центъра. Той трябва да е водачът им. Трябва ни жив.

— Ако е възможно — отвърнах малко скептично. В ръкопашен бой няма гаранции.

— Не ако е възможно. Имам няколко въпроса, на които трябва да се отговори — видях блясъка в очите му, отразили светлината на огньовете. Той извади две дълги, обшити с метал ръкавици, любимите си оръжия — бяха утежнени и пълни с пясък, и идеални за да приведеш за миг някого в безсъзнание. В лявата си ръка стискаше камата, която винаги носеше на гърба си.

Върнахме се и прошепнах последните си заповеди на капитан Ласта, а той мина по колоната и ги предаде на сержантите и офицерите. Искан Ескадрона на тигъра да заобиколи долината вляво, а Десета хусарска — вдясно. Трябваше да са на позиция, докато преброим до две хиляди, от момента, в който напуснат колоната, и да изчакат да подам сигнал за атака.

Започнах да отброявам бавно и мъжете се разпръснаха. На хиляда магнах с ръка и моите Червени пиконосци запълзяха в редица към билото.

Устата ми беше пресъхнала.

Беше време. Оставих да изтекат още няколко секунди и се изправих. В същия момент Кутулу скочи на билото. Помислих си, че не ме е разбрал, после изругах, разбрал какво прави.

— Пиконосци... Атака! — изревах и се спуснахме по склона към разбойниците. Кутулу беше пред нас и видях как връхлетя върху един и го събори на земята.

Последваха изненадани викове и крясъци. Мъже се занадигаха от постелите си, запосягаха за оръжията си. Някои се опитаха да побегнат, но видяха другите две войнишки вълни, спускащи се от отсрещния склон. Кавалеристите ми връхлетяха в безредната тълпа като фаланга копиеносци; сабите засвяткаха на светлината на огньовете и крясъците станаха по-силни — крясъци вече на предсмъртна агония, вместо на изненада. Някои от калийците успяха да пробият през сабите, но без надежда — стрелците ми стояха на интервал от трийсет стъпки от ръба на долината и стрелите с гъшите пера засвистяха.

Някой застана пред мен, с изпънати ръце да ме избута, и сабята ми го прониза в гърдите. Изритах го, измъкнах острието и се завъртях към друг, който замахваше с коса. Избих с ритник дългата дървена дръжка и сабята ми се заби в шията му.

Двама с криваци залитнаха към мен, отскочих леко встрани, посякох ръката на единия и му оставих миг да завие от болка, докато пронизвах приятеля му, след което замахнах и му смъкнах главата от раменете.

Един с къс меч с широко острие замахна към мен. Парирах удара и нападнах, но той се дръпна встрани. Замахна отново, блокирах удара при дръжката, като задържах ръката му високо, и телата ни се блъснаха. Дъхът му вонеше на чесън и на страх.

Преди да е успял да се отдръпне, забих коляно в слабините му, той изрева и се преви. Стоварих ефеса на сабята в тила му, разбих му черепа и го довърших, докато падаше. И вече нямаше никой на крака освен войниците.

— Домин!

Биканер се приближи, леко накуцваше. Видях тъмното петно кръв на бедрото му.

— Май взех да остарявам, сър. Един падна, не останах да го довърша, а тоя мръсник има наглостта да ме пореже. Какви са

заповедите ви, сър?

— Вземете им главите. Утре сутринта ще украсим стените на Полиситара.

Зъбите на Биканер лъснаха.

— Това ще им даде тема за размисъл, сър.

Не само главите щяха да дадат повод за размисъл в града. Цял Кальо щеше да потъне в траур за падналите ми пиконосци. Не че очаквах да направят нещо друго, освен да ликуват скришом, но щяха да поскъръбят за други неща: временната забрана на празници и музика, затварянето на гостилници и бардаци по същата причина. След като не можех да се позова на чувството им за справедливост или на страха от последствията, щях да им го набия през червата.

Кутулу стоеше на двайсетина крачки от мен. В краката му се гърчеше някакъв мъж, друг стоеше на четири крака. Отидох при него.

— Помислих, че си полудял.

— Ни най-малко, приятелю — огледа се да се увери, че няма кой да подслуша. — Ти май не можеше да ми гарантираш живота на тези, които ми трябват, затова реших да те изпреваря с подбора. Един от тези е мъжът, когото видях да раздава заповеди, другият е... някой от помощниците му, изглежда. Ще видим какво ще кажат, след като се върнем в замъка. Имам много въпроси и съм сигурен, че ще ми дадат отговорите.

Нито се усмихна, нито гласът му прозвуча ядосано, просто изреждаше факти. Изтезателите му нямаше да проявят милост.

Дребните битки бяха приключили. Предстоеше голямото сражение.

4.

ХВЪРЛЯНЕ НА МРЕЖАТА

— Не трябваше да се бъркам аз в политиката — изръмжа разбойникът, нарекъл се „Разбития нос“, и изплю два окървавени зъба. — Краденето не е толкоз мръсно, пък и донася чиста смърт.

— Ще си я получиш смъртта — обеща Кутулу. — Като ни кажеш всичко. И се уверим, че е истина.

— Няма какво да кажа повече — отвърна разбойникът. — Човекът каза, че ще плати добре, в злато. И си плати. Трябваше само да му издушим ония войници.

— Кой беше той?

— Казах ви, и казах на оня шибач на кучки, дето ме би, че не знам. Дойде при нас, знаеше скривалището ни, знаеше къде сме били, знаеше ми името и беше готов да плати. Вече беше убедил хората на Осви, но му трябваха още крадци. Искаше никой да не може да се измъкне. Попитах бандата какво мисли. Доходът поизтъня след войната. То човек с медни грошове не мож' спипа, за тия със сребърниците — да не говорим.

— Мислехме да ходим на изток, във Вакийр, да си опитаме късмета там. Ама... — Разбития нос отново изплю кръв и си отри лицето. Погледна с яд премазаните си пръсти. — Тия май няма да могат да държат нож повече, а?

Искаше ми се да се обърна и да повърна, колкото от вонята в стаята, толкова и от онова, което мъчителите бяха направили на крадеца, но се овладях.

— Бездруго никога не съм ви понасял, проклетите от боговете натрапници. Само се перчите и се дуετε, тъй че си рекох: к'во му е лошото да пратя няколко от вас на дългия път до Сайонджи.

Инквизиторът на Кутулу вдигна бича, но го спрях.

— Остави го да говори.

— Пък и да трепеш войници си е далавера.

— Защо? Рядко носим пари.

— Като утрепеш войник, ядачите на прах си мислят, че си откъм тях. Ставаш нещо като герой един вид и може да не ти скочат, като чуват за награда.

Отдръпнах се, след като любопитството ми се задоволи. Кутулу се мръщеше, не ми беше работа да нарушавам ритъма на разпита му.

— Как се нарече този магьосник?

— Не каза име.

— Как беше облечен?

— Богато. Тъмнокафяв брич, туника. Имаше наметало отгоре, същия цвят. Трябваше да му е хвърлил заклинание, щото изглеждаше като вълнено, ама дъждът се оттичаше от него, като от промазано. Имаше още двама с него. Яки. Охрана.

— Значи ви е платил и вие направихте каквото поиска?

— Да.

— На селяните плати ли?

— Не, по дяволите. На тая сган им каза да се разкарат от селото, да се скрият в горите до другия ден. Сигурно си е рекъл — ще им съсипем селото и ще им вземем жените. То тъй щеше и да стане, ама ни спря магьосникът. Може и да ни е омагьосал, щот' войниците като дойдоха, отнесоха се с нас като с прости селяни. Магьосникът рече, щял да ни даде знак, и ни го даде де.

Кутулу ме погледна.

— Да ви кажа ли какво стана после?

— Какво е да си змия? — попитах, малко сякаш не на място.

По лицето на Разбития нос пробяга много зла усмивка.

— А, хубаво беше, дума да няма. Всичките ти мисли си остават, не е като да си някоя тъпа истинска змия. Можеш да се движиш като мълния и сабите не могат да те ударят. Може пък... — изкиска се с кървясалата си уста, — може кат' се довлека до Колелото, богинята да реши, че да съм змия ще е добро наказание за гадняр като мене. Виж, това ще ми хареса, да.

Инквизиторът видя кимването на Кутулу и бичът изплющя по оцапани с кръв гръб на разбойника. Той изкрещя задавено и главата му клюмна. Плиснаха ведро вода в лицето му и той се съвзе.

— Ще се държиш почтително, когато говориш пред трибуна — изсъска тъмничарят.

— Само това ли поиска от вас магьосникът? — попита Кутулу.

— Вече ме питахте — изхлипа Разбития нос.

— Да. И може да те попитам още десет пъти, докато не се уверя, че казваш истината. Хайде, отговори ми!

— Каза, че ще има и друга работа като тая.

— Как щеше да се свърже с теб?

— Каза, че ще разбере.

— Ти можеш ли да го намериш?

Разбития нос се поколеба, после поклати глава. Бичът отново се впи в гърба му.

— Не — простена мъжът. — Не пряко поне.

— Обясни.

— С пръстена, дето си го носех. Оня, дето ми го открадна кучият син с бича?

Мъчителят понечи да изръмжи нещо, но Кутулу вдигна ръка и той затвори уста.

— Продължавай.

— Магьосникът ми взе за малко пръстена и после ми го върна. Каза, че го бил омагьосал. Ако нещо стане и трябва да го намеря, каза да го опра на челото си и да помисля за него. Щял да дойде или някой от хората му щял да ме намери.

Кутулу стана и се обърна към инквизитора.

— Ти. Трябва да поговоря с теб. Отвън, ако обичаш.

Очите на якия мъж се бяха облещили от страх. Излязох след тях и тръснах вратата на килията. Чух зад себе си злия кикот на разбойника.

Мъчителят беше два пъти по-едър от Кутулу, но се присви пред господаря си.

— Пръстенът.

Бичът отвори уста да възрази, че е невинен, но под твърдия поглед на Кутулу ръката му сякаш по своя воля посегна към кесията и извади тежък сребърен пръстен.

— Не помислих... — изломоти той.

— Точно така — прекъсна го Кутулу. — Не си помислил. За пръв път ми се налага да те смъмря, Юджърн. Втори път няма да има. Откраднеш ли още веднъж от мен, от държавата, ще те пратя за Никиас пеш, със занаята ти, жигосан на челото!

Юджърн преbledня. С такава дамга щеше да извади късмет, ако изобщо излезеше през портите на Полиситара. Кутулу се обърна към мен.

— Историята с пръстена е единствената нова информация, трибуне, тъй че според мен от него измъкнахме всичко, което знае. Нещо друго да желаете?

Само по-скоро навън от тази ужасна влажна каменна тъмница, по-далече от безнадеждните хлипове и писъци. Поклатих глава и тръгнахме нагоре по безкрайните стълбища, със стражи на всяка площадка, и най-сетне излязохме на големия каменен двор. Вдишах дълбоко чистия въздух и благодарих на семейния ми бог Танис за дъжда, който заплющя в лицето ми и изми спомена за всичко, което беше долу.

Кутулу оглеждаше пръстена.

— Е, какво според вас можем да направим с това?

— Не правим нищо. Изобщо не се опитваме да го използваме. Ако този магьосник е толкова предпазлив, колкото подозирам, сигурно е вложил някакво контрараклинение, тъй че ако се опита да го използва неподходящ човек, или да бъде предупреден, или да прати демон срещу натрапника. Не го носете, не се опитвайте да го използвате за нищо, докато не докладвам на императора какво се случи. Може би ще ни трябва по-силна магия от достъпната ни в Кальо.

— С неохота трябва да призная, че сте прав, макар да не ми харесва, че трябва да моля за помощ от Никиас — отвърна след кратък размисъл Кутулу. — Да приготвя ли доклад за куриер?

— Не. Има нещо по-бързо, макар и по-рисковано — императорът ми бе наредил да не казвам на никого за Зрящата купа, но заповедите понякога са направени, за да се нарушават, и щом го изрекох, осъзнах, че вече ще трябва да се каже на още двама. — Има риск този магьосник да подслуша, затова трябва да действваме веднага, преди да е научил, че убийците са заловени, и да избяга.

— Добре — каза Кутулу. — С помощта на императора ще му поднесем истинска изненада, когато се сблъска с друга змия.

Усмихна се и аз се засмях — не знаех, че е чувал за прозвището си.

Същата нощ в леглото разказах на Маран за случилото се в тъмницата на замъка.

— Смяташ ли, че ще намерите този магьосник?

Беше кротко и тихо, без никакви звуци зад високия прозорец, освен барабанящия по стъклото дъжд и успокоителните подвиквания на стражите. Маран беше отпуснала глава на рамото ми, ръката ѝ леко стискаше члена ми.

— Не знам. Мисля, че ще е въпрос на магия срещу магия, а от това не разбирам почти нищо.

— Но ще бъде магията на императора?

— Така мисля.

— Тогава ще го намерим — каза тя уверено. — Може би той ще ви каже как да издирите някои други хора.

— Кои например?

— Например всички високопоставени особи, графове и прочие, които не се мяркат наоколо. Не мислиш ли, че има нещо необичайно в това?

— Да. Но все пак имаше война, после окупирахме Кальо. Може би тези, които са оцелели след безумията, имат основателна причина да се спотаят.

— Разбира се, че имат. И се обзалагам, че мога да ти кажа коя е тя. Разбирам нещо от управление, или поне от това да си благородник.

— Продължавай — изведнъж се събудих напълно. Маран беше права — имаше поколения благородничество, просмукано в костите ѝ.

— Да започнем с нещо основно — каза тя. — Един господар обича да бъде господар.

— Не съм и допускарал обратното.

— Имам предвид, че го обича повече от всичко друго. Да го променим с „много повече“ от всичко друго. Та какво кара всички тези хора изведнъж да се шумгнат в най-близката дупка, вместо просто да сменят господарите, на които се кланят и пред които раболепничат, и да продължат да бъдат благородници? — изведнъж Маран се надигна рязко в леглото и въпреки сумрака успях да видя възбудата, изписала се на лицето ѝ. — Единствената причина да се натикат в дупките си като язовци, вместо да си отрежат каквото парче могат от баницата на принц Рюферн, е, ако са им заповядали да се изпокрият. Или са

уплашени, или нещо им е обещано — а доколкото познавам синята кръв, за да ги държи изкъсо, това „нещо“ трябва да дойде бързо.

— Но кой би могъл да им обещае — или да ги заплаши — с нещо такова?

— Може би вашият магьосник?

— Хм.

Тя легна отново.

— Но може би не разсъждавам логично, а само си въобразявам.

Маран си беше такава — внезапен изблик на проникателност и след това — огромна вълна на самосъмнение. В началото си мислех, че е прекършена от онзи пълен гадняр, за когото беше омъжена преди мен, но напоследък се чудех дали не идва от семейството ѝ. От малкото време, което бях прекарал в компанията на баща ѝ и братята ѝ, в света на Аграмонте идеите на една жена сякаш не се приемаха много радушно.

— Не говори така за себе си — смърчих я и я плеснах по задника. Тя изохка на шега и се притисна по-плътено до мен.

— Е, това виж не сме го правили още!

— Не знаех, че е останало нещо, което да не сме правили.

— Да видим... вързана съм с копринени въжета, по очи и с разперени ръце и крака, тъй че не мога да мръдна — гласът ѝ започна да става хриплив. — Очите ми са вързани, устата ми е запушена, така че съм съвсем безпомощна. Членът ти е заровен в мен. Усещам топките ти, плътено опрени в мен — дъхът ѝ леко се учести. — После взимаш камшик, той също е копринен. Галиш ме с него, после ме удряш и ме щипеш. После навлизаш в мен, силно, отново ме удряш, и пак, и пак...

Членът ми започна да се втвърдява, но изведнъж си спомних за друг един бич, размахван не в любовна страст, премазаното лице на разбойника във вонящите тъмници под нас, и страстта ми умря.

— Добре. Прибави го в списъка ни — имахме си митичен „списък“ на неща, които все още не бяхме опитвали в леглото — някои от тях включваха повече арсенал, отколкото при обсада — неща, за които един от двамата ни бе чул и с кикот ги описваше на другия.

Прозях се и се оставих на идващия сън, заслушан в дъжда.

— Дамастес. Мога ли да те попитам нещо?

— Всичко, стига да ми позволи скоро да заспя.

— Колко дълго ще продължим да го правим това?

— Да се чукаме като зайчета? Вечно, надявам се.

— Не, глупчо. Имах предвид да си генерал и никога да не ти остава време да си останеш у дома.

— Това е войнишката съдба — отвърнах. — Отивам където императорът пожелае и когато пожелае. Такава клетва съм дал.

— Завинаги?

— О, предполагам, че след години ще се уморя. Сигурно ще има много скърцане на кокали и пшкане, за да мога да изляза на бойното поле — щях да добавя и раните, но се въздържах. — Тогава ще имаш предостатъчно време да ти омръзна.

— Надявам се — промълви тя и въздъхна. — Лека нощ, любов моя.

— Лека нощ — целунах я по темето.

Полежах още малко буден, замислен над последните й думи. Познавал бях жени, омъжили се за войници, без да разбират естеството на професията им, и след това я намразват. Но Маран не беше такава. Беше твърде умна, а родът й поколения наред беше давал на Нуманция дипломати и управители. Освен това предвид „естеството на професията“ ми бездруго едва ли щях да доживея до пенсия. Някоя варварска стрела щеше да ми спести грижите около старостта. Странно утешен от мисълта как ще загина в разцвета на силите си, ще загина храбро, начело на войниците ми в битка, и Айса ще ме похвали на Сайонджи, щом се върна на Колелото, въпреки че не можех да си представя как би изглеждал един по-хубав живот, неусетно заспах.

На другата сутрин споделих с Кутулу мислите на Маран за изчезналото знатно съсловие.

— Умът на контесата надвишава дори прелестта й — каза той.

— Това го знам със сигурност. Но какво ви накара да го оцените?

— Когато пристигнахме тук, една от задачите ни беше да проучим архивите на Кальо. Това, разбира се, е задача, която би отнела цяла вечност за цяла армия чиновници, но възложих на трима да проучат събитията от последните десет години, и те продължават. Може би ако разберем историята на тази креслива провинция, ще можем да я управляваме по-ефективно. Намереното от тях е по-малко

впечатляващо от липсващото. Записите са били прочистени и всичко свързано с двора на Чардън Шир е премахнато. Предполагам, че след време ще можем да намерим копия или паметни бележки с членовете на двора в архивите на Никиас, но времето в момента е нещо, което ни липсва. Много интересно. Според главния ми чиновник това унищожаване е извършено след първото поражение на Чардън Шир при река Имру.

— Нелогично е. Това би означавало, че Чардън Шир е разбрал, че е победен, още в първия бой, но въпреки това е поискал благородниците да минат в нелегалност и да продължат борбата.

— Чардън Шир... или някой друг — каза Кутулу.

— Например?

— Може би нашият мистериозен маг го знае. Страшно съжалявам, че не мога да си поговоря с него. Приносът на съпругата ви само потвърждава онова, което намекват досиетата с отсъствието си — че в Кальо съществуват две конспирации. Едната е тълпата, спонтанните бунтове. Другата е много по-сериозна и включва оцелелите членове на управляващата класа в Кальо. Скрили са се и очакват деня и сигнала, за да се вдигнат и да свалят имперската власт. Това е конспирацията, която сериозно ме плаши.

— Вдигни пръстена, за да мога да го видя — заповяда императорът. — Но само за миг, може да ни наблюдават — подчиних се и заобръцах насам-натам пръстена на Разбития нос над Зрящата купа. — Мисля, че вашият разбойник е казал истината. В направата му не е вложено нищо магическо. Крадецът вероятно го е прибрал при обир и лицето, което търсим, му е поставило заклинание, за да го превърне в талисман. Сега би ли се отдръпнал да поговоря с гадателите ти?

Махнах на Синаит и Едви да пристъпят напред. И двамата го направиха със страхопочитание. Едви сигурно беше виждал лично императора като член на свитата на принца, но за Синаит знаех, че не е.

— Ето какво ще опитаме — заговори Тенедос като внимателен и търпелив учител. — Спомням си за едно заклинание, което научих на млади години в едно селце от жена, която наричаше себе си „търсачка

на вещици“ — вдигна някакъв свитък. — Двамата записвате — бързо — това, което е на този пергамент. Не трябва да изричам думите, може да ни подслушват.

Двамата магове се подчиниха и устните им заоформяха безмълвно думите, докато пишеха. Синаит приключи първа, Едви — само миг след нея. Щом видя, че вдигнаха глави, император Тенедос прибра свитъка.

— Сега прочетете написаното. Постарах се указанията да са колкото може по-ясни.

Зачетоха.

— Има една дума тук — запита Синаит. — „Мевийрн“? Не трябва ли да е „маверн“?

— Не — отвърна Тенедос. — Така ще призовеш, няма да отпратиш. Опитвайте се да преобърнете магията.

— Не ми е ясно какво ще се получи, ако това проработи — измърмори Едви.

Тенедос го изгледа ядосано, точно като учител в лицей, опитващ се да помогне на не много бързо загряващ възпитаник, но се овладя.

— Ще бъдете привлечени в определена посока, към онзи, който е поставил заклинанието върху пръстена.

— Ще бъдем като иглата на компаса, Едви — каза Синаит. Тя явно разбираше съвсем добре. Леко смутен, Едви кимна.

— Хвърляте заклинанието, както ви казах, записвате какво ви дава то и го прекратявате моментално — продължи Тенедос. — Тази магия е като отворен път. Не оставяйте възможност да я използват срещу вас.

— Аз поне ще съм бърза като вятъра — усмихна се Синаит.

— Правите го веднъж — продължи Тенедос. — След това трибун à Симабю ще ви придружи до друго място, поне на петдесет мили от сегашното, и го правите отново. Полагате тези две посоки на карта...

— ... и нашият злодей ще е в точката на пресичане — каза възбудено Синаит.

— Точно така — Тенедос се усмихна топло, а Синаит се изчерви като момиченце, получило първия си комплимент.

— Сега искам да поговоря насаме с трибуна — заяви императорът и двамата ясновидци и Кутулу излязоха с ниски поклони.

— Не съм сигурен дали това ще подейства — заговори Тенедос.
— Човекът, когото търсим, е много предпазлив. Вече обмислям други неща, ако това не стане.

— Ако стане, какво правим?

— Залавяш го жив.

— Не съм опитвал този номер досега. Доколкото знам, да хванеш магьосник е малко като да спиш змия с голи ръце. Мислиш си, че си го хванал, но въпросът е дали той не те държи.

Императорът се ухили.

— Подготвям магии, които чародеите ти поставят върху устройства, за да се затъпят достатъчно зъбките точно на тази змия и да не може да ти се изплъзне от хватката. Но трябва да бъде заловен, при това жив. Чувствам, че той е ключът към много неща, които тревожат Нуманция. Неща, на които трябва веднага да се сложи край!

Същата нощ заклинанието беше хвърлено от една стая в една от кулите на замъка. В голото помещение имаше само седем високи мангала от ковано желязо, а между тях, в широк кръг — седем канделабъра от същия материал. По всички стени бяха изрисувани полукръгове, всеки с радиус около три стъпки. Във всеки от тях с тебешир беше надраскан различен символ. В центъра на помещението беше начертан голям триъгълник, с дъга, изрисувана на всеки ъгъл. По страните му бяха изписани думи на непозната за мен писменост. Най-различни билки: лютиче, даман, скална роза, клен, бяла върба и други горяха в мангалите.

Синаит ми беше обяснила, че заклинанието е съвсем просто. Според указанията на императора силата му зависела повече от повторението, отколкото от дължината.

Едви се беше облякъл в черен халат, извезан със златни и сребърни фигури, изобразяващи съзвездия, магически инструменти и разни такива, стегнат с колан от предено злато, досущ като богат дворецов магьосник. Синаит носеше обичайната си кафява роба.

Много бях притеснен от думите на Тенедос за опасността. Според Синаит едва ли щеше да им потрябва помощ, но Едви ми каза доста изнервено, че може би няма да е зле да разполагаме с няколко войници, тъй че бях взел десетима, и Карджан, разбира се, и стояхме с

извадени оръжия на тясното вито стълбище. Представа нямах каква ще е ползата от тях или от мен срещу магически противник. Но все пак — по-добре от нищо.

Тежката дъбова врата се затръшна и зачакахме отвън. Чакахме дълго и започнах да се безпокоя. Чух вой на усиловащ се вятър и надникнах навън през амбразурата. Но въздухът беше замрял. Беше почти на разсъмване. Песента на вятъра се усили още и още и чух как някой извика отвътре. Сабята се озова в ръката ми. Викът премина в крясък на изненада, а след това — на болка. Синаит изпищя и дръпнах дръжката на вратата, но я бяха залостили отвътре. Натиснах вратата с рамо, но дебелилото дърво изобщо не искаше да поддаде. Блъснах още веднъж, след което старши пиконосец Свалбард, грамаден и плещест, ме дръпна най-безцеремонно, удари два пъти по вратата с огромния си боздуган, високо и долу, пантите се откъснаха и вратата отхвърча.

Едви се беше проснал на пода сред море от кръв в един от ъглите на триъгълника. Ясновидката Синаит беше опряла гръб в стената. Към нея пристъпваше огромен войн, много по-висок от мен и облечен в калийската броня отпреди девет години. Обърна се към мен — очите му бяха като огнени пламъци, а лицето — като черен въртоп.

Покрай ушите ми изсвистях хвърлена брадва и издрънча в бронята на създаването. Привидение или не, беше си от плът. Духът — или демонът — обърна гръб на ясновидката и връхлетя върху мен, стиснал огромния меч като копие. Парирах и усетих срещу себе си здрава стомана. Воинът посече и едва успях да отбия удара.

Ударих го по бедрото и острието ми отскочи от бронята, все едно че беше дебела цяла стъпка. Той — или то — отново замахна с меча си, отскочих встрани и стоманата се натресе в каменния под сред дъжд от искри.

В този миг си спомних нещо, което Тенедос ми беше казвал за магията, и вместо да атакувам пряко демона, посякох по ръба на триъгълника и прерязах тебеширената черта, докато привидението връхлиташе.

И изведнъж, все едно че плътността се превърна в дим, можех да виждам през него, видях Синаит до каменната стена и след миг нямаше нищо освен войниците, Синаит и трупа на Едви.

— Значи все пак е имало прегради — казах тъпо, изтъквайки очевидното.

Синаит потръпна.

— Но заклинанието на императора подейства преди... преди онова да дойде. Не ми остана време да засека, но имаме една посока към врага.

И тя посочи тялото на Едви. Приживе може би беше безличен, но в смъртта си бе послужил добре на Нуманция, защото лежеше с едната ръка изпъната напред — сочеше почти право на изток.

— Сянката дойде оттам, накъдето сочи — каза Синаит. — Още веднъж, и ще хванем магьосника.

Говореше без трепет и за пореден път се възхитих на куража ѝ. Но второ хвърляне на заклинание щеше да е почти невъзможно. Този вещер беше открил първия ни опит и сега щеше да се спотайва и да чака.

На другия ден извършихме траурната церемония за Едви и предадохме тялото му на пламъците. Наредих да се подготвят три ескадрона пиконосци за ескорт на ясновидката Синаит, която бе решила да направи второто заклинание в град Камбон, на около седемдесет мили югозападно.

Бях се опитал да докладвам на императора с помощта на Зрящата купа, но без успех. Синаит се зачуди дали нашият враг, вече предупреден, не е хвърлил контразаклинания срещу всяка магия, която можем да опитаем.

— Не знам колко е могъщ този маг. Сигурно е, че е доста силен. И няма да му е нужна много енергия, за да попречи на вашата Купа, след като дарбата ви е малка, а обучението — никакво. Бих ви посъветвала изобщо да не се опитвате повече.

Това много ме притесни. Тенедос беше обещал още заклинания, с които да хванем този чародей, а ето, че бяхме принудени да го сразим без тях.

Около час преди тръгване Кутулу ме намери в суматохата на полковата казарма.

— Не мисля, че ще ни трябва повече магия — рече той. — Елате, ще ви покажа.

Бързо влязохме в кабинета му, където беше тъмно като нощ, въпреки че навън бе слънчево — заради черните завеси, скриващи

светлината. Шпионите мразят прозорците, освен когато самите те не се опитват да надникнат през тях. Една от стените беше покрита с огромна карта на Кальо. Беше нашарена с многобройни топлийки, всяка с номер в червено. От замъка беше изпънат конец, точно в посоката, която ни беше дала смъртта на Едви.

— Ще бъда много кратък — властно заговори Кутулу и ми стана малко смешно. Сега бяхме на негов терен и общо взето той беше старшият. — Защото спипахме нашия злодей — добави той и в обичайния му безстрастен тон долових нотка на триумф.

— Първо — имаме конца, изобразяващ линията от заклинанието на ясновидците.

— Виждам го.

— Вчера следобед един от чиновниците ми, които накарах да ровят в бумагите на Чардън Шир, намери ето това — той вдигна някакъв къс пожълтяла хартия. — Можете да го прочетете, но едва ли ще ви трябва, освен ако не държите. Реквизиция на впрягове и войници за ескорт на Микаел Янтлус, магьосника на Чардън Шир, до войсковия лагер от другата страна на река Имру. Ако се съди по датата, извършена е точно един ден преди нашата армия да претърпи онова тежко поражение, опитвайки се да прехвърли реката и да навлезе в Кальо.

— Документ, непредставляващ интерес за никого освен за интендантите — продължи той. — На мен обаче ми се стори интересен, защото съдържа имената на трима от помагачите на Микаел. Първият е неизвестен, както и вторият, но третият е с интересно фамилно име: Амбойна. Лично име Ялон. Единственият син на ландграф Молайс Амбойна, най-доверения приятел на принц Рюферн.

— Кучият му син! — възкликнах.

— И още как. Особено след като ландграф Амбойна не е споменал за тази тайна професия на Ялон. Помислих си, че това е много интересно, поради което реших да задам няколко въпроса на нашия приятел философа Аримонди Хами. Зададох му ги в компанията на Юджърн и ще призная, че присъствието му беше доста убедително.

Спомних си как Юджърн бе изтезавал Разбития нос и потръпнах.

— Уведомих Хами, че за разлика от други нуманцийци, не изпитвам особен интерес към благополучието му и че държа да науча всичко за рода Амбойна и за връзката му с Чардън Шир и Микаел Янтлус. Казах му, че ще е съвсем глупаво да ми се прави на несведущ или на голям храбрец. Рано или късно всеки проговаря, особено когато разпитващият знае какви въпроси да постави.

— Прояви благоразумие и ми каза каквото исках. — Кутулу спря за миг. — Накратко, родът Амбойна е служил на Чардън Шир, на баща му, както и на дядо му, или пряко като магьосници, когато някой член на рода е притежавал определен талант, или като посредници с други заклинатели, когато другите са използвали тъмни сили, за да постигнат целите си. Дъщерите на рода също са се омъжвали за чародеи, когато са могли и когато са имали малко от таланта. Иначе за жена Амбойна е било напълно приемливо да стане конкубинка на магьосник. Две от тези момичета, дъщери на Амбойна от първия му брак, са придружили Микаел Янтлус в цитаделата, където беше унищожен, и явно са загинали там.

— Хами като че ли беше горд, че фамилията Амбойна с такава охота проституира жените си, за да са близо до магическата сила — продължи той. — Каза също, че Ялон имал голям талант и можел да се издигне и да стане първият заклинател на Чардън Шир, ако ренегатът майсирец Янтлус напуснел поста. Попитах дали самият ландграф Амбойна притежава някаква мощ. Каза, че не, но че проявявал силен интерес към изкуството, поне откакто го познавал. Чудя се дали това не е друга причина предателят Хами да избегне бесилката. Напълно е възможно ландграф Амбойна да се е застъпил за него пред принца.

Почувствах се малко засрамен от моето по хлапашки меко разпитване на Хами, но само малко — все пак аз бях войник, а Кутулу — полицай.

— Веднага щом ме известиха за заклинанието на ясновидците, поставих това на картата.

Вдигна една дълга показалка, прокара я по червения конец и спря на петдесетина мили от Полиситара.

— Точно тук е седалището на владенията на Амбойна, голямото им фамилно имение, Ланвирн, където се предполага, че е Ялон Амбойна. Ще забележите, че се намира точно по линията. Между

другото накарах един от служителите си да я провери с компас, преди да изнесем тялото на ясновидеца Едви.

— Друго интересно нещо — продължи той. — Погледнете картата. Топлийките маркират антиимперски инциденти. Забелязвате ли, че близо до Ланвирн няма от тях? Амбойна са били много умни, погрижили са се тяхната земя и хората им да останат извън подозрение. Но както виждате, след като проблемните райони се картират, точно това отсъствие на дейност привлича окото.

Погледнах го с възхищение — наистина заслужаваше да е супершпионинът и главният полицай на императора.

— Мисля, че трябва да тръгнем веднага — продължи Кутулу, — с малка част, може би четиридесет от вашите Червени пиконосци. Разполагам и с шест-седем от моите хора, за които насието не е много чуждо. Аз лично. Ясновидката. С изненада можем да избегнем нуждата от големи сили, които винаги предизвестяват идването си.

— Добре. Ще се приготвим веднага — казах, жаден за действие. — Но какво ще правим с бащата на Ялон Амбойна, ландграфа? Длъжни сме да допуснем, че може да се свързва със сина си, така че трябва да го държим в неведение.

— Съобщих на принца за разкритията си, както изискват заповедите ми — отвърна Кутулу. — Помолих го да арестуваме и затворим ландграфа. Принцът изпадна в ужас, каза, че не може да направи такова нещо без доказателство за съучастие на ландграфа в измяната.

— Опитах се да възразя, но... — Кутулу вдиша дълбоко. — Вместо това му измислихме „важна работа“. Амбойна напусна замъка преди два часа, с ескорт от войската на принца. Командващият офицер получи заповед да задържи ландграфа извън Полиситара поне два дни, каквото и да струва това. На мен не ми харесва, но по-далече принц Рюферн не можа да стигне.

Кутулу, изглежда, беше помислил за всичко. Тогава ми хрумна един въпрос.

— А Аримонди Хами? Няма ли да е от полза да го вземем с нас? По пътя той сигурно ще може да ни каже повече за този Ялон Амбойна.

— За съжаление, той почина в хода на разговора — отвърна Кутулу. Забеляза изражението ми и вдигна ръка. — Не, не от изтезания.

Нито аз, нито Юджърн сме му посягали. Изглежда, умря от ужас. Сърцето му просто се пръсна. Вече се разпоредих да се погребат без шум тленните му останки, с жрец, на когото мога да се доверя, че ще си мълчи.

Изгледах го твърдо. Лицето на Змията, която никога не спи беше спокойно. До ден-днешен не знам дали ми каза истината.

— Това става интересно — отбеляза Синаит и се почеса по брадичката. — Да отвлека един магьосник жив и в същото време да се постарая и аз да остана жива. Много интересно, наистина. Е, да допуснем, че той е по-добър заклинател от мен или че най-малкото е по-добре запознат с терена, реален, както и духовен; което според мен е най-добрата идея, тъй като все още не съм изпращала дух на отмъщение срещу някой, който е успял със заклинание срещу мен. Идеята на Кутулу е правилна. Трябва да се счепкаме с него колкото се може по-бързо и да използваме изненадата като главно оръжие. Не трябва да казвате на никого от войниците на каква акция тръгваме. Не че допускам, че Амбойна или някой друг магьосник може да чете мисли, но ако всички тези хора мислят за него, ако му готвят злото, това може да предизвика... вибрации може би е слаба дума... но може да го усети и да реагира.

— Както елен може да усети присъствието на ловеца, ако ловецът го гледа продължително?

— Примерът е добър. Значи, както предложих, трябва да се счепкаме с магьосника колкото се може по-бързо. Мисля, че трябва да бъде обездвижен. Да се вържат ръцете и краката му. Да му запушим устата, за да не може да започне заклинания. Да му вържем очите, за да не може да определи къде е, и после да го изнесем далече от познатата му среда. Навярно ще мога да усетя заклинанията, които може да опита, и да ги предотвратя. Може би няма да е зле да го лишим от съзнание веднага и да го свестим, след като се изтеглим.

Усмихнах се кисело.

— Това ще е сериозна задача, чародейко. Да проникнем в един добре охраняван замък, без да вдигнем никого по тревога, особено Амбойна, после да го фраснем по главата и да се измъкнем на пръсти, без никой да вдигне врява до небесата. Сложничко е.

— Бива си я задачката — съгласи се Синаит. — Но съм забелязала, че бандитите го правят непрекъснато. След като сме много по-умни от всеки престъпник, би трябвало да е лесно.

Единственият ми повод за смях през този ден.

— И ти, разбира се, лично ще водиш този рейд — каза Маран.

— Разбира се.

Тя поклати глава и се опита да се усмихне.

— Когато ме попита първия път дали не бих желала да те придружа на този пост, се зарадвах, защото много дълго бяхме разделени. Но може би сбърках. Преди, когато беше на мили и левги от мен, винаги си представях, че може да ти се случи най-лошото, и непрекъснато се боях. Сега разбрах, че истината може да е много поплашеща. Притеснява ме, Дамастес, скъпи мой, че си твърде миролюбив.

Вдигнах вежда.

— Звучи ми малко странно. Малцина биха помислили, че човек, избрал за занаят войната, е миролюбив.

— О, точно такъв си. Ако не беше, щеше да изпратиш двата ни полка със заповед да ударят здраво имението Ланвирн и да не взимат пленници — нито селяни, нито господаря им.

— Императорът заповяда Амбойна да бъде хванат жив.

— Не императорът, колкото и да го почитам, едва ли не като бог — отвърна тя, — е този, който ще трябва да се промъква в покоите на един магьосник. Понякога това, което баща ми наричаше „политика на кървавите ръце“, може да е добродетел.

— Понякога — да. Но не и тук. Не и сега. Искрено вярвам, че една от причините Кальо да е в руини е, че предшествениците ми и техните началници много са бързали с меча и въжето.

Маран стана и отиде до един прозорец.

— Този спор вече сме го водили. Нямам желание да го започваме отново. Не и след като се каниш да ме оставиш след час. Хайде, Дамастес. Нека да се любим. Остави ми малко от куража си със семето си. И ми дай нещо, на което да се радвам и за което да мисля, докато те няма.

Носеше обикновена копринена рокля и бързо я смъкна, свали и долната си риза, пристъпи до близкото ложе и легна.

— Остави си туниката. Искам да видя как ме любиш като войник, за да помня винаги какъв си. Ела при мен, Дамастес. Имам нужда от теб!

След няколко минути напуснах покоите ни. Отвън стоеше спокойният Карджан и един разгневен вестоносец в ливрея с цвета и герба на принца.

— Този дърдорко казва, че принцът искал да ви види — заобяснява Карджан. — Казах му, че сте ми наредили да ви оставя на мира. Тоя обаче искаше да влезе. Не се наложи чак да го зашлевя, но малко оставаше.

— Как смееш! — изсъска вестоносецът. — Аз говоря от името на принца!

— Боец! — изревах. — Имаш съобщение за мен, така ли?

— Да. Да, разбира се. Точно както каза този идиот.

— Тогава стига си ломотил и ме заведи при принца.

— Но няма ли да направите нещо на тоя... тоя...

Видя физиономията ми, затвори уста и заситни пред мен, напъвайки се да изпревари дългите ми крачки.

— Казах на вашия домин, че желая да ви придружа на този рейд — заяви принцът. — Той ми се направи на изненадан, после ми каза, че трябвало да обсъдя желанието си с вас — присви устни. — Понякога се чувствам по-малко владетел и повече затворник в този проклет замък! Проклятие, все пак обещах на брат си, че ще свърша работата по най-добрия начин, който знам, и се опитвам да го направя! Нямам желание да клеча на тоя трон като квачка на полог!

Изгледа ме с гняв. Срегнах погледа му твърдо и се изненадах, че той не отклони своя. Стисна челюсти и за миг долових нещо от вътрешната сила на брат му, едва овладяна.

— Моля за извинение, ваше височество — казах го съвсем искрено. — Случаят налага да бързаме и не взехме предвид вашите чувства. Повече няма да се повтори.

— Това не ме притеснява много — каза Рюферн. — Забравете го. Винаги съм се гордял, че назначавам подходящи хора и ги оставям да се справят сами.

— Въпросът е, че имам намерение да тръгна с вас — продължи той. — Не се безпокойте, знам, че не съм военен, така че няма да се опитвам да се меся. Но народът на Кальо изобщо няма да ме зачита, ако си седя на задника, обкръжен от глутница дворцови глупци и курви, и оставя същинската задача с управлението да се върши от други.

— Съжалявам, ваше височество, но...

— Спрете! — изрева Рюферн. — Трибуне, казах ви, че имам намерение да тръгна, и ще го направя. Заповядвам ви. Подчинете се или ще повикам гвардията и ще наредя да ви арестуват.

Кълна се в смачканите топки на Умар, имаше плам у този мъж, и то какъв!

— Не мога да се подчиня на тази заповед, ваше височество. Арестувайте ме, ако искате, но бих искал да ми оставите възможност да обясня.

— Не ме интересуват обясненията ви! Проклятие, брат ми ми е разказвал как сте се опитали веднъж да го спрете да не тръгва с вас, в онзи говнян пограничен град, където и двамата за малко сте щели да загинете! Но той е настоял и е тръгнал. Ще направя същото.

Запазих мълчание.

— Е? — каза той.

— Попитах ви дали ми е разрешено обяснение. Ако не, ще трябва да постъпите както пожелаете.

Той пребледня, почука с кокалчетата на пръстите си по масата и накрая отрони:

— Добре. Ще ви изслушам.

— Благодаря ви, сър. Вашият брат наистина настоя да дойде с мен тогава в Саяна, и беше прав. Търсехме магия, а той беше — той е — магьосник. Това е различно.

— Може да не съм магьосник — каза Рюферн. — Но мога да въртя сабята не по-зле от всеки от пиконосците ви, трибуне. Не разбирате ли? — гласът му беше станал умолителен. — Наистина трябва да почувствам, че съм способен на нещо, в името на Айрису!

Не разбирате какво е. Лайш беше — е — моят по-малък брат и докато отрастваше, се грижех за него.

— Сега е обратното — Рюферн въздъхна. — Сега той е силният и понякога се чувствам като последния паразит, държан повече от съжаление, отколкото защото мога да служа добре. Понякога... — продължи почти шепнешком. — Понякога си мисля дали по-рано не ми харесваше повече.

За малко щеше да ме обземе съжаление, но се овладях.

— Сър, ние отново преследваме магьосник. Много могъщ. Неизвестно как, но той знае всичко, което става в Полиситара. Ще ви задам един въпрос, сър, а вие ми отговорете възможно най-добре и ако след това все още мислите, че е разумно, двамата ще тръгнем след час. Не смятате ли, че този Ялон Амбойна ще разбере почти моментално дали принц Рюферн Тенедос, владетелят на Кальо, е напуснал по някаква причина двореца си, при това без предупреждение и в компанията на въоръжен отряд? Не смятате ли, че това може да го накара най-малкото да се вдигне по тревога, а може би дори да ни постави капан?

Последва много дълга тишина. Принцът въздъхна и раменете му увиснаха. Изпитах облекчение — бях се надявал, че все още притежава проникателността, която го бе направила успяващ търговец.

— Вие сте прав, Дамастес — каза той с неохота. — Но като казвам това, не изпитвам топли чувства към вас. Ще остана, щом желаете. Но не очаквайте, че просто ще се усмихна и ще го забравя като поредната си прищявка, отхвърлена с лекота. Бях съвсем сериозен — изгледа ме твърдо. — Свободен сте. Желая ви успешен лов.

Излезе, без да дочака отговор, и тръшна много силно вратата зад себе си.

Изчаках няколко мига, след което напуснах през същата врата. Принц Рюферн се оказваше по-добър човек, отколкото си мислех, и си напомних да не бързам с преценките си. Навярно императорът не беше сбъркал съвсем, като го бе направил принц-регент.

Тръгнахме на групи от по трима-четирима, следобеда. Цивилните напуснаха първи, после войниците, облечени в тъмни цивилни дрехи, със скрити оръжия. Беше ветровит студен ден, идеален за целта ни. Срещнахме се на уречения хълм на пет мили извън града.

Щом се стъмни и пътниците оредяха, се спуснахме на широкия път и поехме към Ланвирн.

Залегнахме на разкаляния склон на хълма и се взряхме в Ланвирн. Бяхме петима: капитан Ласта, Синаит, Кутулу, Карджан и аз. Другите ми бойци се бяха скрили в паянтовия плевник зад нас. Беше скоро след съмване. Бяхме яздили цяла нощ — спряхме само веднъж за кратко да хапнем и да пийнем по шишенце вино. Гадателката Синаит бе направила заклинание върху шишенцата да ги стопли, тъй че когато продължихме, се бяхме погрели.

Ланвирн, също като Полиситара, беше ограден с каменни стени. Самата крепост представляваше правоъгълник с квадратни кули на всеки ъгъл на високата седемдесет и пет стъпки цитадела. Имаше река, отклонена за ров около три от стените, а отзад имаше блато. Фермите на Амбойна бяха процъфтявали извън крепостта и схлупените къщурки на предградието се бяха умножавали около централната сграда, от другата страна на каменния мост, минаващ през рова. Тук-там по разкаляните ниви работеха селяни и по черните пътища скърцаха фургони. Освен ако всичко това не беше много изкусна заблуда, Ялон не знаеше, че идваме.

Огледахме поред всичко. Задната част на замъка представляваше голяма кула, над която се вееше знамето, подсказващо, че тук е резиденцията на Амбойна.

Синаит колебливо подхвърли, че би могла да опита малко търсецо заклинание, но че предпочита да не го прави, за да не предупреди Ялон. Съгласих се — щяхме да го намерим с помощта на грубата сила.

Първо трябваше да проникнем в крепостта. Щеше да е възможно един-двама да изкатерят външната стена, бяхме си взели куки и въжета, но целта ни не беше семейното имане. Хрумна ми нещо. Махнах на капитан Ласта да допълзи до мен и му посочих мястото, където според мен Ланвирн щеше да е най-уязвим.

— Рисковано — прошепна той. — Много рисковано. Да чакаме някой да ни отвори, така ли?

— Точно така.

— Хм. Четирима... не, шестима души — разсъди той. — Другите изчакват... къде, в един от онези сайванти ли? Най-близкия до рова?

— Не. Онзи там. Да не се приближаваме много до рова.

— Рисковано наистина. Но не мога да измисля нищо по-добро.

Спогледахме се, свихме рамене и планът беше приведен в действие.

Тънкият лунен сърп се беше издигнал, почти скрит зад движещите се облаци, когато се плъзнахме от сайванта към рова. Бяхме седмина: Свалбард, който носеше връзки и парцали за връзване на очи и уста; също толкова едрият Елфрик, един от хората на Кутулу; двама стрелци от Червените пиконосци (Манич и един мой стар другар от битките, може би най-добрият стрелец с лък, когото познавах, старши пиконосец Кърти); Кутулу; моя милост; и моята сянка, Карджан.

Всички с изключение на стрелците носехме саби. Бяхме стегнали ножниците им на гърбовете си. Щяха да ни потрябват след като влезехме в Ланвирн, но не и преди това. Така поне се надявах. Главните ни оръжия бяха дълги ками и торби с пясък, с които можехме да усмирим всеки, на когото се натъкнем. Двамата с Карджан носехме оловни тежести, които можеха да се държат в юмрук, за да подсилят удара или да се хвърлят, както бях направил, когато убих калийския ландграф Илиас Мейлбранч.

Придвижихме се бавно, ниско приведени като сенки в нощта, докато стигнахме рова. Влязох първи и изгазих едва няколко крачки, когато дъното пропадна и започнах да плувам. Течението се опита да ме повлече под моста, но заритах силно и се добрах до първата арка, и водата ме притисна към нея. Шест глави заподскачаха по повърхността към мен и всички се вкопчихме в камъка.

Продължихме от арка на арка, докато се добрахме до влажните каменни стени на крепостта. Трима се промъкнаха под арката до другата страна на моста, други трима останаха с мен. Малко под повърхността имаше издатина, която не бях успял да видя, тъй че можехме да седнем.

Извадих от кесията на колана си клинове за палатка и ги набих в цепнатините на зида с помощта на една от оловните тежести. Свалбард ме повдигна и забих още няколко, докато се получиха груби стъпенки почти до парапета на моста. Чух глухо подрънкване и стържене на ботуши и разбрах, че Кутулу с другите двама е направил същото.

След това зачакахме. Изтръпналият ми мозък се мъчеше да реши кое е по-студено — прогизналото ми тяло от кръста нагоре в ледения вятър или онази част, която все още е под водата. Предполагам, че сме седели така час, може би два, въпреки че ми се стори колкото няколко живота.

През тихия ромон на водата долових тропот на конски копита. После каменният мост закънтя от железните подкови и към стражевата постройка се приближиха ездачи. Бяха поне половин дузина — твърде много, за да ги надвием. Чу се вик и от портата се отзоваха. Изскърца сбруя, няколко мъже измърмориха, после голямата порта се отвори с тежко скърцане и ездачите влязоха в Ланвирн. Портата се затвори и всичко заглъхна отново, чуваше се само плисъкът на водата.

Мина още време и чухме приближаването на нови конници — този път сякаш бяха двама, не повече от трима. Изкачих се по клиновете. Карджан, след него и Свалбард, се озоваха зад мен. Отново вик, отново му отвърнаха. Викът още не беше заглъхнал в нощта, когато се прехвърлих през парапета, с кама в ръката.

Бяха трима. Единият още седеше на коня си; другите двама бяха слезли. Бяха с гръб към мен, но чуха стъпките ми. Единият се обърна, зяпнал от изненада; дръжката на камата ми изгътна в ребрата му, острието щръкна цяла педя от гърба му. Вторият отвори уста, но торбата с пясък го удари по главата и го свали. Конят на третия се изправи на задните си крака, някой сграбчи ездача за глезена и го смъкна от седлото, а Елфрик скочи върху него, докато падаше. Видях как камата му се вдигна нагоре, после се спусна надолу, три пъти в тъмното, а вратата вече се отваряше. Свалбард сграбчи с две ръце дървеното крило, дръпна силно и измъкна вкопчилиия се в него смаян пазач на моста. Карджан го свали с торбата си с пясък и нахлухме в Ланвирн.

Червените пиконосци се появиха в тъмното от другата страна на моста с магьосницата Синаит и ни последваха в двора. От една от

кулите се чу трополене на слизащ пазач. Кърти опъна лъка си и когато мъжът се появи, стрелата изсвистя и го прониза в гърлото.

Свалбард и Елфрик затичаха нагоре по стъпалата. Изчезнаха за няколко минути, след което се появиха отново. Свалбард поклати глава и вдигна ръце. Нямаше никаква охрана.

Удивих се на арогантността на Амбойна. Толкова се осланяше на дарбата си, че се смяташе за недосегаем.

— Кутулу, не трябва ли ти да поемеш командването? — попитах.

— Не — прошепна шпионинът. — Искам да го заловим според военния закон. Така няма да има право на обжалване.

Учудих се на способността му да мисли за правни тънкости в толкова трудна ситуация.

— Гадателко, засичаш ли някакъв капан?

— Не — гласът ѝ прозвуча доста притеснено. — Този Амбойна или е много по-могъщ магьосник, отколкото допусках, и прави заклинания, които не могат да се засекаат, или е невероятно самоуверен.

— Да видим кое от двете е — отвърнах и магнах на хората си. Притичахме до входа на главната кула. Крилата на вратата бяха от здраво дърво, обковани с желязо, и сигурно можеха да устоят срещу удар на внушителен таран. Но бяха незаключени и без охрана.

Голямата зала можеше да побере стотици, но вътре имаше само десетина мъже и жени, седнали над остатъците от късната вечеря — и още толкова слуги наоколо.

Познах Ялон Амбойна моментално, въпреки че дотогава не го бях виждал — беше пълно копие на баща си. Лицето му бе като на умислен мечтател, може би поет.

До него седеше младо момиче, което според мен трябваше да е сестра му Кимея, както беше казал Хами на Кутулу, не повече от четиринадесетгодишна. И те двамата, и гостите им бяха облечени богато.

— Ялон Амбойна — извиках. — Имам заповед на императора да ви арестувам!

Една от слугините изпищя и хвърли един супник по Карджан, той я изрита и я отпрати настрана. Извадих сабята и се втурнах покрай масата. Мъжът откъм вратата се надигна, фраснах го в слепоочието с оловото в лявата си ръка и той се просна в скута на съседката си по маса.

Кутулу беше до мен. Един избута стола си на пътя му и размаха ножа за ядене. Пълната с пясък ръкавица на Кутулу тупна в лицето му и той заби нос в платото с вечерята пред себе си.

Сивокосият мъж до сестрата на Амбойна скочи от стола си и измъкна от ножницата си тънка сабя. Замахнах към него и той парира, после посече. Избих сабята му и ужасно невежливо го изритах в корема и го пронизах.

Но той беше дал няколко секунди на Амбойна, а магьосникът нямаше нужда от повече. Между нас имаше не повече от десет разкрача — и в това пространство изведнъж се извиси сянка, после бързо прие облика на същия чудовищен воин, с когото се бях сразил в кулата в Полиситара. Този път имаше по един меч във всяка ръка и очите му грееха огнени.

Посече към мен, блокирах замаху му и от удара сабята ми отхвърча настрана. Рухнах върху плочите, щом създанието замахна над главата ми. Ръката ми зашари за сабята, напипах я, превъртах се и се изправих.

Ялон Амбойна отстъпваше към стълбището в дъното на залата. Чух как замълви заклинанията си и чудовището му отново ме връхлетя.

Изневиделица една стрела щръкна от окото на Амбойна и главата му отскочи назад, той залитна и падна. Демонът му нададе предсмъртен вой и двойникът на стрелата се заби в очната му кухня.

Кимея Амбойна изпищя и се хвърли върху тялото на брат си, а чудовищният му бранител изчезна, все едно че не беше го имало.

— Никой да не мърда — извика Кутулу. — Всички сте арестувани, по заповед на император Лайш Тенедос, по обвинение в убийство и държавна измяна!

Последваха писъци и викове; един от гостите посегна за меча си и рухна под удара на Елфрик.

Не им обърнах внимание, нито на слугите, които се изсипаха в залата. Стоях изпълнен с нерешителност, стъписан от смъртта на господаря им.

Виждах само просналото се тяло на Ялон Амбойна и подгизналите от кръв поли на сестра му. Тя притискаше до гърдите си трупа на брат си и виеше.

5. МЪСТ

Тялото на Ялон Амбойна, вързано на гърба на един кон, се подрусваше зад мен. Лицето му със зейналата рана на мястото на окото беше открито, както и вързаните му ръце и крака. Устата му беше затъкната с парцал, все едно че е жив, а на легат Балк бе възложено да не го изпуска от очи.

Такива бяха указанията на ясновидката Синаит. Беше опитала някакво заклинание, след като завзехме Ланвирн, и бе заявила, че магията на Амбойна още си е на място — нейната нямала ефект и също като императора усещала тъмната сила, надвиснала над земята.

— Повече от нелепо е — каза тя. — Той е мъртъв и магията му трябваше да изчезне заедно с него. Освен ако не е бил много по-велик магьосник, отколкото си мислех, с легендарна мощ. Ако е така, искам да разбера дали този труп няма изведнъж да покаже признаци на съживяване.

Бяхме взели седем пленници — оцелелите от вечерната трапеза, сред които и сестрата на Ялон. Беше на четиринадесет години и само след година-две щеше да се превърне в неустоима красавица. Но едва ли щеше да доживее до следващия си рожден ден, а и другите сътрапезници едва ли ги очакваше дълъг живот. Вероятно бяха просто приятели, събрали се да обсъдят пролетната сеитба. Но се съмнявах, че имперското правосъдие, наложено от принц Рюферн и под строгия надзор на императора, ще прояви и най-малка милост, и отказвах да мисля какво ще сполети Кимея, щом попадне в ръцете на Юджърн и другите инквизитори на Кутулу.

Бях освободил слугите на Амбойна, дори тези, които ни оказаха съпротива. Кутулу беше възразил, но му казах много твърдо, че един добър слуга би трябвало винаги да защити своя господар, дори да е държавен изменник.

Щетите, които претърпахме, бяха много леки — един пиконосец със счупена ръка и двама от хората на Кутулу с леки рани.

Кутулу яздеше между пленниците, оглеждаше ги внимателно и се мъчеше да реши кой трябва да бъде разпитан пръв и кой пръв ще се прекърши. Кимея го изгледа веднъж, с много студен поглед, и разбрах, че ще умре, без да му даде повод за задоволство.

Странно, но не изпитвах чувство на триумф, каквото се полагаше. Приписах го на сивото дъждовно време. Прекъснах мрачните си размисли и подхванах спор с Карджан: заявих му, че е повишен в старши пиконосец и че този път, заклевам се в Айса, ще си опази нашивките или ще го върна при редовите пиконосци. Той само изръмжа, вместо да се ядоса. Сигурно лошото време влияеше и на него.

Принц Рюферн заяви, че след два дни ще обяви публичен съд и ще покаже на гражданите на Кальо колко бързо се справя император Тенедос с онези, които му желаят злото.

— Бих искал да ви посъветвам друго — каза Кутулу с кроткия си, невъзмутим тон.

— Защо? Искам с тези свине да се приключи колкото може по-бързо — отвърна принцът, след което на лицето му се изписа зла усмивка. — Моля за извинение, полицай. Не помислих. В тази конспирация е възможно да има и други. Всъщност сигурен съм.

— Аз не съм сигурен в нищо, ваше височество. Точно затова желая да разпитам подробно тези пленници.

— Имате разрешението ми — заяви Рюферн. — Всеки метод, който изберете, е приемлив. Дори да... загубим в процеса някой от тези предатели, наказания няма да има.

— Никой няма да умре — каза Кутулу. — Няма да им позволя.

Настръхнах.

— Ваше височество — попитах, — какво ще правим с ландграф Амбойна? Той върна ли се вече?

— Не. Но щом се върне, тутакси ще отиде в тъмницата при другите — отвърна принцът. — Огорчен съм, че допуснах този хлевоуст подлец да се радва на благоволенieto ми — поклати глава. — Мислех, че съм срещал какви ли не мошеници, докато бях търговец. Но такъв като Амбойна, който може да лъже, да лъже и лъже... никога! Предполагам, че ще се опита да ме убеди, че не е знаел за делата на

сина си или че е бил омагьосан. Но ви обещавам, Дамастес и имперски детектив Кутулу, ще го сполети същата съдба като останалите. Не съм сигурен само каква екзекуция да му избира. Но ще е такава, че всички калийци десет поколения да тръпнат от разказа как са издъхнали тези псета!

— Чувствам се като пълна глупачка — оплака се Маран. — Изпълвам се цялата с тревога, съблазнявам те, преди да тръгнеш, все едно че никога вече няма да те видя, а ти се връщаш наперен с всичките злодеи, напъхани в чувала.

— Частта със съблазняването поне не беше напразна.

— Ти си само една дълга шест стъпки и половина похот и нищо друго, знаеш ли?

— Не ми е чак толкова дълъг — отвърнах и завъртях очи като побъркан за сексманиак.

— Достатъчно дълъг ти е — настроението ѝ се промени. — Дамастес, как мислиш, ще имаме ли дете?

Маран беше забременяла, когато се оженихме, но скоро след това беше пометнала. Двамата искахме деца и бяхме търсили съветите на заклинатели и лечители. Последният, при това най-скъпият, ни беше казал, че се съмнява, че изобщо ще можем да си имаме. Смяташе, че мъртвороденото бебе е отнело способността ѝ да износи дете.

Бях разочарован, но не и съсипан от тази новина. Тъй като бях роден да бъда воин и допусках, че най-вероятно ще загина при изпълнение на служебния си дълг, винаги си бях мислил, че фамилната нишка ще бъде продължена от сестрите ми.

Но за Маран това беше ужасно важно. Чудех се дали баща ѝ и братята ѝ не я притискат да създаде наследник, но се стараех да не засягам тази тема. Все едно, тя заяви, че не вярва на думите на ясновидеца, обясни ми колко пъти ясновидците бъркат за други неща и отказа да се предаде.

— Разбира се — отвърнах ѝ. — Веднага ли да опитаме?

— Не, глупчо. Имам предвид... знаеш какво имам предвид. Посъветвах се с ясновидката и според нея следващите няколко дни може да са идеални за зачеване.

— Хм — казах. — Остава и да я поканиш в спалнята ни, да ни даде съвет как точно да го направим.

— Виж, с това вече съм доста запозната — каза Маран и завъртя очи също като мен. — Почакай само докато си легнеш довечера.

Ясновидката Синаит се изправи и поклати глава. Локвичката живак по Купата си оставаше сива и безлика.

— Пак нищо. И усещам, че съм блокирана, когато посегна.

Самият аз не бях извадил никакъв късмет с Купата и си помислих, че може би ще успея да се свържа с императора, ако думите ги изрече истински магьосник.

— Кой ни спира тогава?

— Не знам. Нито кой, нито какво. Може да е просто разположението на звездите.

Знаех, че не го вярва.

Привечер реших да нагледам конната стража. Бях заповядал на домин Биканер да я удвои, тъй като Молайс Амбойна щеше да пристигне всеки момент и не исках да допусна никаква възможност за измъкване. Командир на патрула беше адютантът на Биканер, Рестенет, а двамата с домина стояхме зад формацията, заслушани разсеяно в носещите утеха познати казармени команди, когато тръбите в главния замък засвириха.

— Това ще да е Амбойна. Връща се и не трябва да му оставим никакъв шанс да избяга — каза Биканер. — Капитане! Пригответе стражата да приеме арестант!

— Слушам, сър!

Излязох от цитаделата през огромния централен двор на замъка, спрях на разтворените порти и се загледах към града. Двама тръбачи на замъка стояха от двете ми страни, готови да изсвирят поредния сигнал. Но вместо ескорта на принц Рюферн и ландграфа видях огромна маса войници, облечени в нуманцийски униформи — маршируваха към нас в стегнат строй. Бяха поне хиляда души, повече от полк. Императорът, изглежда, беше решил, че ни трябва още подкрепления, и беше изпратил още една част в Кальо, въпреки че се

зачудих как е могъл да придвижи такова войнство за толкова кратък срок.

Взирах се напрегнато в сгъстяващия се мрак, мъчех се да видя знака по знамената, за да разбера името на частта, когато чух вик. Беше ясновидката Синаит — тичаше с все сила към мен, запретнала халата си чак над коленете.

— Не! — извика тя. — Не са наши! Това са калийци!

Примигах и погледнах отново. Грешеше — виждах съвсем ясно униформите им. Офицерите, в пълно снаряжение, маршируваха в челото под ритъма на шест барабана. Засвири музика и познах мелодията — стандартна маршова песен. Вече се канех да упрекна ясновидката, че не познава армията, но тя ме стисна за ръката и ми заповяда:

— Потъркай си очите! Докато се насълзят — поколебах се, след което се подчиних. Тя прокара пръст по челото ми, предполагам, че очерта някакъв символ, и зареди монотонно:

Виж добре.

Взри се.

Истината виж.

Виж какво е.

Виж отвъд.

Отвъд булото.

Истината виж.

Виж добре...

Гледката ми се замъгли, след миг се проясни и стана съвсем чиста. Вече вместо нуманцийска войска срещу нас настъпваше кипнала маса калийци. Бяха градско простолюдие, занаятчии, селянци, благородници, въоръжени с какво ли не, от пики до копия и мечове. Дори бяха организирани в груби формации. От двете страни на тълпата крачеха мъже в броня. Скрытите заговорници, от които Кутулу толкова се боеше, бяха избрали този момент за голямото си въстание:

И не пееха маршова песен, а подвикваха в нестроен хор:

*Смърт на нуманцийците.
Смърт на техните слуги.
Избийте ги до крак.
Избийте ги до крак.
Избийте ги до крак...*

Начело, вдигнал високо над главата си копие, крачеше ландграф Молайс Амбойна и викаше по-силно от всички. На копието имаше малко знаме и веднага го познах от гражданската война — стария флаг на Чардън Шир!

— Затворете портите! — изревах и затичах към огромната макара. Единият тръбач остана закован на място, объркан, другият затича след мен. — Синаит! — извиках през рамо. — Изкарай пиконосците!

Тя хукна през двора към цитаделата и завика за домин Биканер. Вложих всичката си сила и макарата бавно, с неохота заскърца и се завъртя.

— Хайде! — изревах на тръбача и той натисна другия дървен лост, после извика от болка, защото една стрела се заби в хълбока му. Той се вкопчи в нея с две ръце, изкрещя и рухна на камъните. Извадих сабята и посякох дебелото колкото ръката ми въже, но бях много закъснял — щурмуващите вече нахлуваха в замъка. Едно копие издрънча по камъните до мен, после второ, обърнах се и затичах към цитаделата на Пиконосците.

Един мъж с брадва се откъсна от тълпата и се втурна към мен. Рязко се извъртях и коленичих, стиснал сабята с двете ръце, и той се наниза на острието. Измъкнах го с ритник, сниших се и поредното копие изфуча над главата ми.

— Хванете го! — изрева ландграфът. — Това е проклетият им трибун!

Затичах още по-силно, през портата и в нашата цитадела. Тълпата зад мен прииждаше и ревеше за кръв. Объркани мъже и жени се изсипваха от вратите на двора като мравки, когато излеят вряла вода върху мравуняка.

Прибрах сабята, грабнах лъка на един паднал стрелец и метнах колчана през рамо. Огледах връхлитащата сган, забелязах един с

богато украсена броня, прицелих се внимателно, стрелях и той изпищя и се сгърчи — стрелата се заби до половината в слабините му. Изсвистяха още стрели, дъжд от копия полетя срещу калийците. Те западаха и закрепяха, но кръсът им сякаш вляха още повече огън у останалите. Зърнах Амбойна, стрелях по него и не улучих. Докато пак опъна лъка, беше изчезнал в тълпата. Видях друг едър мъж, който крещеше заповеди, и го поразих.

В главния двор излизаха и се включваха в битката наши войници, някои в броня, повечето — без. Успях да зърна как принц Рюферн, лесно различим в червената си туника, с дълъг меч в ръка, изхвърча през една врата; двайсетина войници тръгнаха от двете му страни. Принцът нахлу в нападащата гмеж и започна да сече нападателите.

Калийците ни удариха като приливна вълна и вече нямаше време за нищо, освен да убиеш този, който се опитва да те убие. Някой замахна към мен с огромен кривак, пернах го през очите с лъка, присвих се и с тялото му отблъснах други двама. Това ми даде възможност да извадя сабята си, свалих един, после видях как друг замахва с вила към мен. Отскочих назад и в същия момент селякът изохка и рухна — и Кутулу извади дългата си кама от гърба му.

Кутулу понечи да ми извика нещо, но някаква жена с изцапано с кал лице го събори на колене, измъкна касапски нож от кожения си колан и щеше да го довърши, но сабята ми изсвистя и отсече главата ѝ. Жената падна върху Кутулу и го затисна.

Твърде много бяха, изливаха се в замъка като черен прилив. Чух как някой извика:

— Назад. Назад и се престрой!

Беше Биканер. Други офицери заповтаряха командата. Парирах устремилото се към гърдите ми копие, убих копиеносеца, сграбчих Кутулу за дрехата и го повлякох навътре в цитаделата. Трима калийци се втурнаха към мен, но Карджан и още един пиконосец се появиха изневиделица и ги свалиха.

Някой изрева:

— Отдръпни се!

Чух стърженето на желяза и огромният портикул се смъкна, металните върхове на пречките пронизаха една грамадна жена, размахала коса. Обкованите с желязо крила зад портикула се плъзнаха на мястото си и всичко стихна. Но само за миг, защото се надигнаха

риданията и виковете на нашите ранени. Отвън им отвърнаха с гневен вой.

Биканер отри кръвта, стичаща се от раната на челото му. Дишаше на хрипове, сабята му беше червена до дръжката.

— Към двора има прозорци. Ще сложим там стрелци и ще отблъснем тия кучи синове от портата. Ще я укрепим с греди и...

— Не — отрязах го. — Ще си помислят, че са ни притиснали. Ще довършат другите в замъка и ще ни наложат обсада.

Той помисли и кимна отсечено.

— Да. Точно така ще направят.

— Значи няма да правим каквото искат те, домин. Извличаме ранените и строяваме хората си за атака. Веднага. Спешени. Пиконосците в челото, хусарите — зад тях. Погрижете се хората отпред да имат поне гръдна броня. И искам тръбачите. Всички!

— Слушам, сър.

Наоколо се бяха струпали и други офицери.

— Чухте какво казах. Изпълнявай!

Те също се разтичаха.

Нямаше време да се грижим за ранените. Видях между тях Кутулу — лежеше неподвижно; надявах се, че онази кучка не го е убила. Бяха ни ударили здраво. Сигурно имаше поне трийсет-четиридесет души извън строя. Но някои се надигаха с усилие и се включваха в бойните редици. Безмилостната дисциплина на граничните полкове си казваше своето — отричаше правото им да стенат или да умрат.

Видях на една от терасите Маран. Беше с черни кожени панталони и елек и държеше малкия арбалет, с който се упражнявахме в стрелба по мишена. Зад нея беше една от слугините й. Забеляза, че гледам нагоре, и посочи. Един калиец се беше проснал по очи, една от дългите стъпка метални стрели бе забита в гърлото му. Добре! Аграмонте можеше да са груби, но бяха спечелили земите си с храброст и с меч и кръвта им течеше в жилите на жена ми.

Ясновидката Синаит дотърча отнякъде и викна:

— Вече знаем.

Да. Вече знаехме. Магията, сътворила голямата илюзия с калийците, преобразени като нуманцийски войници, беше хвърлена от майстор магьосник. Вече беше ясно, че и двамата Амбойна са чародеи

и че синът е бледо подобие на уменията на стария. Не някакви останки от мъртвия Микаел Янтлус бяха замъглили силата на императора и на Синаит, а жив майстор чародей, действащ в нашия лагер.

Ако загинехме в този ден, той щеше да може да продължи маскарада и да твърди, че е верен на трона. Такава благонадеждност, когато императорът тръгнеше срещу бунтовниците, щеше да го постави близо до Тенедос и той щеше да довърши плана си.

Замисълът наистина беше коварен и в случай, че ландграф Амбойна успееше да спечели доверието на императора, на калийците нямаше да им е нужна подкрепа отвън. Много повече неща бяха заложени на масата от живота ни — императорът и цяла Нуманция бяха изправени пред огромен риск!

— Знаем, и още как. Можеш ли да хвърлиш заклинание срещу него?

— Подготвила съм две. Но неговата мощ е много по-голяма от моята. Предпочитам да изчакам и да видя дали ще мога да направя контразаклинание.

— Както решиш. Магията не е моята област.

Войниците се бяха прегрупирани и изтичах пред тях.

— Пиконосци! Хусари! Успяха да ни излъжат и си мислят, че са ни вкарали в капан. Но сега е нашият ред да решим кой е в капана.

— Бойци! — извиках на мъжете на макарите. — Вдигнете преградите! Тръбачи! Сигнал за атака!

В главния двор на замъка цареше пълно безумие. Вътре в сградите викове и писъците продължаваха, но тълпата отвън вече плякосваше. Десетина души търкаляха бурета от склада за вино, няколко вече бяха обърнати и отворени. Пищяха жени с раздрани дрехи, държаха ги мъже и смъкваха своите. Калийците мъкнеха кой каквото е успял да награби.

И тогава ни видяха — хиляда души в плътен строй, надали боен вик, по-силен от зова на тръбите. Последва вой на изненада и страх, и ги ударихме. Мечове и брадви се вдигаха и падаха, стрели се изсипаха в гъстата човешка гмеж. Някои оставаха на място и се биеха, други побягнаха и дворът на замъка отново закипя от кръв и сеч. От сградите изскочиха калийци, някои — за да избягат, повечето — готови да се бият. Изревах команда и хусарите се отдръпнаха от ръкопашното меле, заобиколиха тълпата... и калийците бяха в ръцете ни.

В този момент чух нещо — дълбок и плътен мелодичен тон, само че изкънтя от костите ми. Въздухът наоколо затрептя и Молайс Амбойна се извиси от нищото, издигна се на цели петдесет стъпки към небето. Косата и брадата му се развяха дивашки разрошени. По лицето му имаше грозни петна от кръв, а от пръстите му стърчаха дълги нокти. Вече не беше мазният благородник, а убийствен, гибелен маг, демон, по-жесток и ужасен от всичко, което можеше да призове. Словата му, на неведома реч, закънтяха от каменните стени и си помислих, че самите камъни всеки миг ще се пръснат.

Свистяха стрели, пронизваха го и минаваха през него. Ръцете му се заизвиваха и се загърчиха и връхлитащата тълпа престана да бъде човешка, а се преобрази в гъмжило от съскащи пълзящи змии. Идваха към нас — прилив от зелени, кафяви и черни вълни. Амбойна хвърляше срещу нас същото заклинание, с което бе унищожил патрула. Посякох едно от влечугите и то се превърна в плувнал в кръв човешки труп, но те бяха десетки, стотици и още, и още. Някои от бойците ми се сражаваха, но други вече се колебаеха, готови да побегнат. Падаха мъже, змийски зъби се впираха в гърдите им. Калийците съскаха в злокобна ярост и връхлитаха към нас.

Зарева вятър и хвърлих поглед през рамо, скован от ужас — знаех, че Амбойна е пуснал второ заклинание, за да ни довърши. Сред двора се беше издигнала друга огромна фигура, висока колкото ландграф-магьосник. Но след миг осъзнах, че тя ми е съвсем позната.

Когато бях момче, в обраслата с дива джунгла провинция Симабю, си имахме селски „ловец на плъхове“, тъй като често пъти тази напаст ни безпокоеше, особено щом настъпеше Дъждовното време и гризачите започнеха да търсят подслон в селските колиби, дори в постройките на семейното ни имение. Ловецът на плъхове знаеше няколко прости заклинания, с които да подлуди плъховете и да ги накара да се втурнат към най-близката вода и да се издавят. Възрастните смятаха, че не е съвсем наред с ума си, и сигурно бяха прави. Но за нас, децата, той беше нещо като герой. Винаги се държеше с нас като с равни и с радост ни водеше в джунглата, където ни караше да седнем и да запазим тишина, а той започваше да свири с уста. Никога не знаехме що за твар ще се появи. Понякога беше елен, веднъж се оказа крокодил, излязъл от водата до нас, друг път семейство водни плъхове, или пък птиче ято закръжаваше във въздуха

и кацаше при нас, все едно че птиците бяха наши приятели. Той ни казваше да не ги докосваме, защото човешката миризма щяла да ги прокуди от техните братя и сестри, а само да наблюдаваме и да се учим как се държат, защото всички ние сме животни и кой знае дали душата на един кротък мармот не е един от нас, върнат от Колелото, за да плати наказанието си за сторено зло в предишния си живот.

Ловецът на плъхове беше „моето“ привидение. Но никой от нас не беше видял един и същи човек, както разбрах по-късно. Един беше видял дойката си, гонеща нощните му кошмари, друг — дюкянджията, прогонил кучето, което го е уплашило като малко дете. Карджан ми каза, че бил един техен съсед от малкото планинско селце, който бил дотичал, за да го спаси от разгневен бик.

Моят ловец на плъхове хвана една от змиите и тя се извиси десет стъпки нагоре. И с това сякаш сбра в шепата си всички змии. Надигна дългото влечуго към лицето си, огледа го как съска и се гърчи в шепата му и го захвърли настрана. Но влечугото така и не падна — просто изчезна; всички останали също изчезнаха и каменните плочи се оголиха.

Амбойна изрева от гняв, размаха ръце и устните му зашепнаха заклинание. Усетих как вътрешностите ми се надигнаха и чух сблъсъка на насрещни, яростни ветрове. Ловецът на плъхове залитна назад и вдигна ръка да се предпази. Невидимият удар обаче го поразил и той потръпнал. Олюля се и чух как пиконосците ми простенаха — бяхме обречени.

Но ловецът на плъхове се надигна, изправи се и щом заговори, чух тихия глас на ясновидката Синаит:

*Човече нищожно.
С омраза изпълнено.
Ти нямаш закон.
Ти нямаш добрина.
Има ли кой
да те защити?*

Ловецът на плъхове замълча, все едно се заслуша, въпреки че не чух нищо. После продължи:

*Отмиращ глас.
Мъртъв глас.
Това е миналото.*

*Никой няма,
о, човече
така нищожно.*

*Ахарел попитах.
Но никой няма.
Нито Варум.
Нито Шахрия.
Нито Джайцини.
Нито Илиот.
Нито Вода.
Нито Огън.
Нито Земя.
Нито Въздух.*

Никой няма.

*Само Тя.
Не трябва да изричам името ѝ.
Тя ще те приеме.
Тя ще те приюти.
Тя при себе си ще те вземе.
Тя на Колелото ще те върне.*

Ловецът на плъхове стисна ландграф Молайс Амбойна между палеца и показалеца си, вдигна го и магьосникът изведнъж се смали до естествения си ръст. Привидението на Синаит задържа калиеца пред очите си и го огледа с любопитство, като насекомо от непознат вид. Амбойна засипа проклетия и замаха крака и ръце, но не можеше да се освободи. Ловецът на плъхове го захвърли с погнуса, но Амбойна не изчезна — превъртя се във въздуха, рухна на каменните плочи и тялото му се пръсна като презряла диня.

Калийците останаха замръзнали за миг, после от тях се надигна отчаян стон.

— Атака! — изреваха.

И моите нуманцийци атакуваха. Само шепа калийци се опитаха да окажат съпротива, и то след като бяха заклещени. Повечето побягнаха, блъскаха се и падаха, търсейки спасение. Избивахме и избивахме, докато най-сетне не остана никой за избиване...

Стоях в някаква стая, в която не бях стъпвал досега, някъде в недрата на замъка, над тялото на някакъв мъж, който се беше опитал да се бие с мен със сабя, за която нямаше представа как се държи, и не знаех как съм попаднал там. Уверих се, че мъжът е мъртъв, и се върнах на двора.

Капитан Ласта, от гвардията ми, пристъпи и отдаде чест.

— Прочистихме замъка, сър.

— Добре. Сега да намерим принц Рюферн.

Ласта понечи да ми каже нещо, но спря.

— Моля, елате с мен, сър.

Тялото на принц Рюферн лежеше проснато пред входа на тронната му зала. До дясната му ръка лежеше меч, а в кръг около него — трупове на петима калийци. Синаит и домин Биканер бяха до мен.

— Загина добре за търговец — отрони доминът.

— Загина храбро — поправих го. Но след този погром думите бяха безсмислени.

— Добре — каза императорът. Гласът му беше спокоен и лицето — кротко, щом ме погледна от Зрящата купа. — Ти ще продължиш на негово място, като принц-регент.

— Слушам, сър.

— Дали е могло, или е трябвало да се направи повече, за да се опази животът на моя брат, е въпрос, който ще обсъдим в бъдеще. Скоро ще ти изпратя подробни заповеди и достатъчно сили, за да бъдат изпълнени.

— Но ето три непосредствени задачи — продължи той. — Каза ми, че детето на Амбойна, заедно с другите пленници, които си

заловил при убийството на сина на тоя предател, са избягали по време на хаоса. Искам всички да бъдат заловени и екзекутирани. Аз ще определя как и ще те известя чрез заместника на Кутулу. Той ще живее, доколкото разбирам?

— Така ме увери ясновидката Синаит. Още не е на себе си след удара по главата, но ще се оправи. А заклинанието на раната му от ножа вече действа.

— Не рискувай с него. Веднага щом може да пътува, искам да го върнеш в Никиас. Ще получи най-добрите магове в страната, за да се възстанови пълно и бързо.

— Сега да се върнем на нещастните калийци. Те ме нараниха дълбоко и трябва да осъзнаят какво са направили. Искам твоите наказателни патрули да тръгнат отново. Ще бъдат подсилени с пехотни части, които изпращам до няколко дни. Искам във всяко село и градче двама от водачите им да бъдат екзекутирани. Ако не ги намерят или ако калийците не ти ги предадат, вместо тях да бъдат убити по двайсет мъже и жени, а селото да бъде запалено — той ме изгледа твърдо. — Последната ми заповед е за Полиситара, където беше змийското им гнездо. Полиситара ще престане да съществува. Името ѝ ще бъде заличено от всички архиви. Ще изпратя специални строителни части, които ще я съборят камък по камък, а земята ще поръсят със сол. Колкото до гражданите ѝ, те трябва да дадат кръвен десятък. По един на всеки десет — мъж, жена, дете — да бъде убит. Каква ще бъде смъртта им е без значение. Всички останали ще бъдат продадени в робство. Нито едно семейство да не остане цяло. Доскорошните граждани на Полиситара ще бъдат пръснати по всички краища на кралството ми, имената и родината им ще бъдат забравени. Това са заповедите ви, трибун а Симабю. Изпълнете ги.

Бях очаквал, че императорът ще иска да накаже Кальо, но не чак толкова ужасно. Поех си дъх.

— Не, ваше величество. Няма да ги изпълня.

— Какво? — Прозвуча като змийски съсък.

— Тези заповеди са против законите и на боговете, и на хората. Не мога да се подчиня.

— Ти ми се закле!

— Заклех ви се. Девизът на семейството ми е „Държим на верността“. Но вашите заповеди са зло и идват от сърцето, не от

главата, а моят дълг е да ви пазя от злото, колкото мога. Вие сам положихте клетва да управлявате мъдро и добре и никога да не се отнасяте жестоко към поданиците си. Аз поставих короната на главата ви, когато изрекохте тези думи.

— Аз съм императорът, трибуне!

— Да, вие сте императорът. Ще се подчиня на всяко ваше желание, дори ще се самоубия, ако заповядате. Но не и на тези заповеди. Съжалявам, сър.

Вените на слепоочията на императора се издуха и устните му се свиха в тънка резка.

— Добре. Щом няма да се подчиниш, ще намеря друг, който ще го направи. Освободен сте от задълженията си, трибун Дамастес а Симабю, и ви заповядам да се върнете незабавно в Никиас. Няма да издавате никакви заповеди на никой, който е бил до този момент ваш подчинен, ясно ли е?

— Да, сър.

Очите на императора се взряха в мен, черни и демонски напрегнати, а после Зрящата купа помръкна.

Бях унищожен.

6. ВОДНИЯТ ПАЛАТ

Нимфата се изкикоти похотливо и се гмурна в кипналото езерце. Изплува до подножието на пенливия водопад и се закатери по водните струи като по стълба. Беше много прелестна, много гола и с бяло-руса коса. Освен това имаше лицето на Маран. Спря се малко под върха на водопада и стъпи на полускритата, обрасла с мъх скална издатина. Сви подканящо пръстче към мен и се шмугна зад водопада, в пещерата си.

Нимфата, по-скоро една стъпка висока вълшебна илюзия, ми беше подарък от Маран, когато бяхме женени от две години, един сезон и четиридесет и пет дни. Бях попитал за повода и тя каза „Просто защото“. „Просто защото“ ми се стори великолепна традиция, която можехме да си създадем, и така се оказа.

Седях на каменната скамейка, без да обръщам внимание на гъстата сива мъгла, загърнала градината наоколо. Леко неприличните игри на нимфата, които сякаш никога не се повтаряха, обикновено ме развеселяваха. Но този път нищо не можеше да промени настроението ми — оставаше си толкова мрачно и пусто, колкото сезона.

Бяхме напуснали Полиситара пет дни след като ме освободиха, веднага щом Синаит реши, че Кутулу може да пътува.

Домин Биканер пое задълженията ми, заедно с тези на принц-регент, докато пристигне заместник. На два пъти се опита да повдигне въпроса за случилото се, но не го позволих. И двамата бяхме войници, заклели се да се подчиняваме на заповедите, които ни дават. Той нареди Червените пиконосци да ескортират Маран, личния ми персонал и самия мен до Никиас. След като пристигнехме в столицата, вече нямаше да имам право на личната си охрана, нито на обслужващия персонал, освен позволеното ми от императора. Карджан обаче заяви, че ще остане на служба при мен. Казах, че е невъзможно — водеше се на списък в Трейски пиконосци и трябваше да се върне в полка си и към обичайните си задължения.

— Казах каквото казах — отвърна той. — Ще бъда с вас като войник или като дезертър. Не ми пука кое от двете.

Биканер отново намери решение — Карджан беше зачислен към мен със „специални задължения“.

Тленните останки на принц Рюферн, съхранени със заклинание в стаза, бяха увити в черна коприна и драпираната с черно катафалка пътуваше в челото на колоната, зад конния авангард. Зад Рюферн беше болничният фургон, возещ все още замаяния Кутулу.

Смятах да напусна града без никакви церемонии, да избегна неудобствата, но се оказа невъзможно. Седемнадесети Трейски пиконосци и Десети хусарски, в пълно снаряжение, се бяха строили в главния двор и когато двамата с Маран слязохме от парадния вход към екипажа ни, мъжете ни поздравиха с възторжени викове, все едно че сме спечелили голяма победа, още веднъж и още веднъж.

Преглътнах, отидох при домин Биканер и му казах да ги призове да поздравят императора. Той стисна устни, но кимна и издаде заповедта. Мъжете се подчиниха, но не мога да твърдя, че беше много възторжено.

Фургоните и каретите ни поеха към градските порти. Улиците на Полиситара бяха празни. Калийците се свиваха по домовете си, очакваха удара на камшика, който знаеха, че предстои.

Бързият пощенски кораб „Таулър“, на чийто борд се бях возил в по-добри времена, ни чакаше в Ентото — ярките му обикновено платна бяха заменени с траурно черни. Бяхме единствените пътници. Пренесохме тялото на принц Рюферн на борда и отплавахме надолу по Латейн, за Никиас.

За тялото на брата на императора в пристанището на Никиас чакаше огромна процесия, а целият град беше с черни знамена. Колкото до двама ни с Маран — за нас посрещачи нямаше. Нямаше нито представител на императора, нито почетна гвардия, полагаща се на трибун, нито някой от хората, които бяхме смятали за свои приятели.

В града имахме два двореца. Единият беше на крайбрежния булевард — дворецът на Маран, семеен подарък за първия ѝ брак. Другият беше огромният Воден палат, подарен ми, след като короновах император Тенедос. Смятах да отидем в къщата ни, но Маран поклати глава.

— Не. Навярно си мислят, че могат да ни посрамят така, но кучите синове не могат да ни отнемат това, което ни е дал императорът! Ще се настаним във Водния палат!

Не си направих труда да ѝ напомням, че „кучият син“ е императорът — Маран го знаеше много добре, а щом предпочиташе да мисли друго, имаше ли значение?

По улиците беше унило. Всички пивници бяха затворени, не се мяркаха хора. Никиас беше град на светлини, на смехове и музика. Но не и сега. Щом Тенедос скърбеше, цялото му кралство трябваше да скърби.

Отначало, щом стигнахме до Водния палат, си помислих, че Маран е права в решението си. Слугите ни не бяха напуснали просторното имение и ни посрещнаха радостно, все едно че се връщаме като герои. И да бяха чули за изпадането ми в немилост, не го показаха. Но след няколко дни започнах да мисля, че Маран сгреша.

Водният палат беше чудовищно голям. Беше построен за забавление на Властта на Десетимата. От близката Латейн се изпомпваше вода в едно изкуствено езеро на склона на голям хълм. Водата се стичаше надолу в над сто поточета и рекички, над пропади, извираше нагоре във фонтани, вливаше се в езерца, обкръжени от просторни градини, засадени с безброй тревни, цветя и дървета от всички части на Нуманция. Тези, които не можеха да растат в естествени условия, се поддържаха с вълшебни заклинания, излъгани, че са в родната си земя. Цялото пространство беше осеяно със статуи във всякакъв стил — от святи и целомъдрени до удивително скверни.

Дворецът винаги беше пълен с най-прелестните създания на Нуманция, жадни да видят и да бъдат видени. Но сега изглеждаше запустял: единствените хора, минаващи по виещите се пътечки, бяха слуги или градинари, които поддържаха зеленината подкастрирана съвършено. Пуст, в това есенно време Водният палат беше идеалното място за тъжен размисъл.

Това време всъщност се оказа по-трудно за Маран, отколкото за мен. Намразила огромните провинциални имения на Аграмонте, тя бе дошла в Никиас, за да потърси тук знание, свобода и нови пътища на мисълта. Тъй като Аграмонте бяха най-древната и най-уважаваната аристократична фамилия, тя беше станала главната тема на светски разговори в града. Сега никой не идваше във Водния палат, а когато

самата тя излезеше на визита, домакините се оказваха извън града, или така поне твърдяха слугите им, или срещата приключваше бързо, сковано и формално. Дори най-скъпата ѝ приятелка Амиел, контеса Калведон, уж бе напуснала столицата със съпруга си в едно от крайречните им имения. Маран се чудеше дали Амиел не е разбрала за опозоряването ни и не се е отдръпнала, като другите. Казах ѝ, че това е глупаво — Амиел живееше собствения си живот и малко я интересуваха думите или действията на другите. Маран го прие скептично.

Споделях болката ѝ донякъде, не само заради нея, но и заради себе си — заради моите бойни приятели, които подозрително ги нямаше. Чудех се колко дълго ще живеем така, в този пуст и сив свят. Сезон? Година? Вечно?

Нимфата надникна през водната пелена и се усмихна. Отвърнах ѝ с усмивка и изведнъж осъзнах колко мокър е задникът ми. Чу се смях — не звънливо подканящият кикот на нимфата, а груб и прегракнал. Скочих и ръката ми посегна за сабята, която я нямаше. Иззад високата декоративна папрат излезе мургав мъж. Имаше дивашки къдрава коса и брада, и нос, крив по рождение и чупен в десетки кръчмарски свади. Беше облечен като пограничен разбойник. На хълбока си носеше меч, а зад него — кама.

— А, симабюецът. Седи си тука и се самосъжалява, а? Пада ти се, като вярваш на разни крале и други такива говна.

Беше Йонджи, най-чудатият от всички трибуни. Беше кайтец, наемник, пазил нашето посолство в Саяна, когато двамата с ясновидача Тенедос се запознахме с него. Като повечето планинци, беше инстинктивен убиец, но за разлика от мнозина, знаеше да командва и което е много по-важно — да се подчинява.

— Чух, че на твоите „братя по оръжие“ не им стига куража да те посетят от страх, че вечно недоволният император може да ги плесне и тях по задничетата, а? Преди много време ти казах, че искам да науча повече за честта. Е, май научих всичко, което може да се научи в Никиас. Май е време вече да се връщам в моите планини. Какво ще кажеш, симабюецо? Викам да ги зарежеш тия говна, да обърнеш гръб на Нуманция и да станеш приличен воин в бандата ми, а?

Йонджи беше избрал трудния път да научи какво значи чест: тръгна с нас в онова ужасно бягство от Саяна, после свърши това-

онова в Никиас с още няколко също толкова брадясали и опърпани приятели, а после се надигнаха товиетите и Кальо въстана. Тогава дойде моментът да се проявят дарбите му на планински хитрец и той пое командването на войсковите набези. Беше повишен в генерал, а после, след победата над Чардън Шир, Тенедос го направи един от първите свои трибуни.

Властта не промени живота му. Бяха му дали палат, както и на останалите трибуни, но той го отказа — не искаше никой да си помисли, че е станал част от проклетото тропическо бласто, каквото според него представляваше Никиас. Твърдеше, че рано или късно ще се върне в планините. Живееше в казармата с хората си, въпреки че рядко оставаше под покрив, като тях. Командосите му винаги бяха на полеви учения, ако не се биеха с разбойници или на границите.

Когато Йонджи се задържеше в Никиас, това означаваше непрекъснати скандали. Никой не можеше да си обясни защо жените са толкова очаровани от този пакостник, най-малко съпрузите им, бащите и братята им. Беше се бил в пет-шест дуела, без да получи нито една сериозна рана, и любовните му похождения вече се нижеха без предизвикателства — никياسците предпочитаха рогата пред погребалната клада. Ако не беше най-добрият, отдавна щяха да го разжалват и да го изгонят. Но той беше Йонджи и продължаваше да служи.

Усмивката, която нимфата бе докарала на лицето ми, се разшири. Както винаги, зарадвах се, че го виждам.

— Пиян ли си?

— Никога не съм пиян, Дамастес. Само пия.

— Как влезе в палата? Имам стражи все пак.

— Стражи? Мога да облека розова пола, да взема барабани и тръбачи и да мина покрай тях, без тъпите им кравешки очи да ме видят. Стражи! Мозъкът ти изкуфява, човече! Трябва ти пиене!

Отведох го в една от библиотеките ми и му казах да почака. Той се тръшна на един диван, без да му пука какво ще оставят подгизналите му дрехи, и каза, че е най-добре да взема бутилка, щото всички знаели колко раздражителен ставал един планинец, когато му откажат удоволствието. Попитах дали не иска да се почисти, но той ми отвърна:

— Що? Тая година вече се къпах веднъж — и се изсмях весело. Вечерта щеше да е дълга.

Намерих Маран и я попитах дали иска да дойде при нас, макар да знаех отговора предварително. Не че не харесваше Йонджи — мисля обаче, че я плашеше. Иначе се чувстваше добре в компанията на войници. Но както казах, Йонджи беше от по-прост сой, чист убиец. Каза, че мислела да ни остави сами, но щяла да намине да го поздрави.

Икономът ми Ериван донесе запечатана с тел бутилка от любимото питие на Йонджи — бренди от сушено грозде, което варанците така и не изнасяха, но позволяваха на селяните си да се наливат с него, и бутилка минерална вода за мен. Един слуга донесе поднос с туршия, няколко вида маслини, козе сирене и малки люти чушлета.

Йонджи изчака вратата да се затвори и изръмжа:

— Дамастес, това дете става напоследък, хич не ми харесва.

— И на мен не ми допада много.

— Всички знаят, че беше прав за онова, което направи. Не ме гледай изненадано. Разбира се, че случилото се в Кальо се разнесе из цялата армия и навсякъде. Случката си я бива. Мисля, че на нашия император мозъкът му се е размекнал. Май за нищо не може да мисли, освен че не може да завъди императорче от всяка, дете се забърше покрай него.

— Внимавай — предупредих го: знаех, че някой или най-вероятно няколко от слугите ми шпионират за Кутулу.

— Пикал съм му на внимаването! Казах, че императорът се държи все едно че си е изсрал мозъка и се опитва да мисли с празен задник, и щях да му го кажа в очите, ако беше тук — Йонджи говореше истината. — Като идиот, или като някой примитивен тъпак от планините. Като аким Фергана. Знаеш ли, че той още държи трона в Саяна? — Фергана беше владетел на Кайт и държеше трона с коварства и жестокост. Тъкмо той ни беше принудил да напуснем града му по смъртоносния път през прохода Сулем.

Йонджи видя блясъка в очите ми.

— Виж, това му се вика задача за десетина, да речем, двайсетина свестни мъже. Императорът няма да разбере, че си заминал. Що не се промъкнем двамата с тебе през границата и да му скочим на Фергана? Ще му дадем отдавна просроченото отмъщение,

може дори кралството да вземем. Е, няма ли да е удар за онова дребно магьосниче, на което служиш, ако му се наложи да се държи с теб като със съсед монарх? — Йонджи се изсмя злъчно. — Не ме гледай толкова угрижено, симабюецо. Знам, че ще си държиш на клетвата дори ако Тенедос те остави да изгниеши в това блато, дете го мислиш за палат.

Надигна се, отчупи парче от сиренето, лапна го и си наля още една чаша.

— Казах, че не ми харесва това, дете става тука, Дамастес, и нямам предвид само това, дете ти го направи императорът.

— Защо? Какво става пък сега? Бях зает напоследък.

— Трябва да ги видиш само как пърхат птиченцата, дете са влезли в двора му. Не бях виждал досега по-голяма сган от позлатени тъпащи, дете нищо друго не правят, освен да дрънкат ласкателства на императора и да надничат в съкровищницата му. Това, което ме безпокои, е, че успяват — спомних си, че Кутулу ми беше казал почти същото. — Но и още има — продължи Йонджи, забелязал беглото ми кимване. — Погледни армията. Виждал ли си някой от новите командири? Нилт Сафдур, дете сега взе кавалерията ти. Надут самодоволен глупак — ще се обърка и зад кон, дете тегли плуг. Тенедос взима офицер, който нищо не е направил, освен че е изтрепал няколко жалки разбойника, и го прави генерал. По-лошо, произвел е вече десетина нови трибуни, ако не и повече, от прости редници. Мога да пикая на тях, само дете водата не си струват. Не са като нас, Дамастес.

„Ние“ — това бяхме първите шестима, които императорът провъзгласи за трибуни след разгрома на Чардън Шир: аз, Йонджи, Ерни, когото не харесвах много заради амбицията му, но го уважавах за способностите; Сирилос Линърджис, бивш редник, патриот, напуснал армията, за да стане амбулант, мъж, който беше предвождал бойците си и беше получил многобройни рани; Мерша Петри — мрачен всеотдаен учен, изобретил реорганизацията на армията, която осигури победа на Тенедос над калийските бунтовници и съответно трона му; и Мирус льо Балафре, майстор на меча, скандалджия и най-храбрият от храбрите.

Оттогава през годините бяха произведени и други: някои познавах добре, други — само по име.

— Какво се опитва да направи той? Да осигури повече работа за майсторите на позлатени доспехи ли? — проплака Йонджи и продължи шепнешком: — Боя се, че се готви да тръгва на война и му трябват повече глупаци, които да махат с мечи и да реват: „В атака!“

— Мисля, че и двамата знаем срещу кого може да тръгне — продължи след малко Йонджи, все така шепнешком. И потръпна, с гримаса на искрен страх. — Не си виждал какво се простира отвъд Кайт. Отвъд моите планини Майсир продължава до безкрай. Крепости, в които цяла Дара може да изгубиш. Тресавища с разни създания — и магьосници, които могат да ги командват — такива, каквито не си и сънувал. Равнини, които продължават до хоризонта толкова далече, че очите ще те заболяят, докато го стигнеш с поглед. Боя се, че ако там са мечтите на нашия император, всички може да се окажем обречени.

Спомних си думите на императора: „Отвъд Спорните земи лежи съдбата на Нуманция.“

Йонджи си взе една маслина, после я остави и пресуши чашата си.

— Дамастес, помниш ли... след Дабормида, когато влязох в палатката ти, пиан? — помнех, но въпросът ми се стори малко не на място. — Помниш ли какво ти казах? Че според мен хората ми са захвърлени, избити са, без да разбирам тогава причината... а и сега не я разбирам?

— Да.

— Помисли над това, Дамастес — каза той и се навъси. — Ако тръгнем на юг, ако навлезем в безкрайните пусти земи на онзи крал... как му беше името...

— Байран.

— Все едно... ако тръгнем на поход срещу него, какво ще стане?

— Тенедос ще стане император и на двете страни — отвърнах твърдо.

— Може би. Но какво ще стане с теб и мен? Кокали, забравени кокали, оглозгани и разхвърляни от вълците.

Черен вятър полъхна в душата ми. Засмях се насила.

— Че какво друго става с войниците?

— Особено с тези, които са толкова глупави, че се доверяват на крале или ясновидци. Двойно по-глупави са тия, дето вярват на някой, който е и двете!

— Искрено искам да ти благодаря, че дойде тук, Йонджи, и ме развесели — отвърнах със сарказъм. Той отвори уста, но на вратата се почука и влезе Маран.

— А, нашата красавица — рече кайтецът. — Появихте се в най-подходящия момент, контесо.

— Свършило ви е брендито и искате още?

— Е, не съвсем, но скоро. Не. Време ни е да си поговорим за други неща освен за война и разни такива, и може би вие ще ни поведете.

Маран го изглежда скептично — не можеше да реши дали се шегува, но разбра, че е сериозен. Успя да се измъкне, понеже се появи Ериван: каза му какво иска Йонджи и добави:

— А специално за мен донеси зелено варанско, от пролетната реколта — забеляза, че повдигнах вежда. — След като никой от приятелите ми не смята, че си заслужава да ми гостуват, най-малкото, което мога да направя, е да култивирам твоите. Йонджи, да започнем с това, че ще ме наричаш по име.

— А! Това е добре, Маран. Права си, че искаш да се сприятелиш с мъж като мен. Ние не само сме чаровни и красиви, но сме изключително верни.

Маран се усмихна широко.

— Чувала съм разни истории.

— Повечето са лъжи. Ще ти кажа, конт... Маран, на един планинец можеш да разчиташ винаги, по всякакъв начин и по всяко време, стига да не е замесена жена, кон, злато, гордост или чиста скука. Тогава никой не може да предвиди какво ще стане.

Маран се засмя гръмко и си дадох сметка, че от дни не съм чувал този сребрист водопад от щастие.

Два дни по-късно дойде Амиел. Оказа се, че наистина е била извън града и че страховете на Маран са били неоснователни. Контеса Калведон беше на моята възраст и много красива — висока, с изящна фигура, с мускули на танцьорка и черна коса, спускаща се на водопад по раменете ѝ. Двете се поздравиха и избухнаха в сълзи, а аз побързах да си намеря работа в библиотеката — като повечето мъже, не разбирах достатъчно жените, за да съм наясно с проблемите им.

Същата нощ разбрах какво не е наред. Амиел и съпругът ѝ се бяха оттеглили от Никиас, за да се справят с един проблем — мъжът ѝ, Пелсо, се беше увлякъл по някаква жена. Това ме озадачи, тъй като имаха свободен брак и си лягаха с всеки, който успее да привлече въображението им, без никакво чувство за вина и гузна съвест. Маран обаче ми обясни, че вижданията им се основавали на едно споразумение: всеки от тях можел да има който любовник си пожелае, стига привличането да е чисто физическо. Пелсо беше нарушил това споразумение, като се бе влюбил в последната си партньорка в леглото. Оказа се сестрата на губернатора на Бала Хисар, крайбрежна провинция в далечния запад, при това беше неомъжена, с родословие почти толкова знатно, колкото Калведон.

Амиел и Пелсо прекарвали заедно две седмици, ситуацията ставала все по-мрачна и накрая се стигнало до разрыв. Той се беше върнал в Никиас и бе отишъл направо в жилището на другата жена. Маран ми каза, че Амиел се опитвала да омаловажи случилото се с твърдението, че Пелсо несъмнено щял да се вразуми, и не искала да говори за това. Говорили си как да го върнат тъпкано на кучите синове, които бяха изоставили Маран. Възхищавах се на Амиел, така както се възхищавам на всеки, който може да остави настрана своите проблеми, за да може да помогне на другия.

— Проклет да съм, ако пусна в къщата си страхливец, както правите вие — изръмжа трибун Мирус льо Балафре.

— Не бих ви нарекъл така, сър.

Льо Балафре бе пристигнал във Водния палат с екипаж, който напълно му подходеше — удобна практична карета с високи колелета като на болничен фургон, боядисана с ярък емайл и със златни орнаменти. С него беше и съпругата му, Нечия — кротка и невзрачна дребна женица с вид на продавачка на плетива на селски панаир.

Льо Балафре беше вързал собствения си офицерски пояс на кръста ми, когато ме повишиха в домин и ми повериха командването на Седемнадесети Трейски пиконосци. Беше корав и способен генерал от пехотата, предвождал беше дясното крило на армията ни в Калийската война, а след това — експедиционните сили срещу непрестанните набези на Планинските воители.

— Но съм такъв — продължи той. — Върна се пребит в Никиас, лишен от звания и почести, императорът те пренебрегва, и какво правя аз? Слушам проклетите ми от боговете адютанти колко неполитично щяло да е да ти се обадя, да не би току-виж императорът да си помислил нещо лошо. Ебал съм го императора! Аз съм негов слуга, но не и проклет от боговете роб!

Маран беше стъписана.

— Мирус — намеси се кротко жена му. — Такива приказки не са благовъзпитани.

— Нито са безопасни — добавих и се помъчих да скрия усмивката си — спомних си ръмженето на Йонджи преди няколко вечери. Най-верните последователи на императора май не ги биваше много в слагането.

— Безопасност? Ха! Безопасността не е нещо, което съм почитал много в този си живот. Е, хайде да не стоим просто така, трибуне. Щом не съм страхливец, поканете ни да влезем!

След няколко минути седяхме в един от солариумите, гледахме набразденото от лекия вятър езеро, а слугите се суетяха около нас и ни поднасяха деликатеси и билкови чайове. Льо Балафре ме отведе настрана, докато Маран си бърбореше с жена му, залисана, както ми се стори, с някакво плетиво.

— Както ти казах, Дамастес, не се гордея със себе си. Ще приемеш ли извиненията ми?

— Не са нужни никакви извинения! — излъгах. — Просто си помислих, че си зает.

— Така е — кимна Балафре и изчака слугите да се оттеглят. — Всички сме заети. Императорът изгради гарнизоните в Ърей и Чалт и изпрати приятеля ти Петри преди половин сезон да проучи прохода към Кайт — това обясняваше защо все още не бях видял Мерша — мислех, че съм единственият приятел на вечно навъсения стратег, и знаех, че той пет пари не дава кой е в немилост и кой — не. — И имаме над пет милиона души под оръжие, или готови скоро да се закълнат.

Подсвирнах. Това бе близо два пъти повече от войската, с която разполагахме в разгара на гражданската война срещу Кальо.

— Но да се върнем на това, което казах — продължи льо Балафре. — За тази работа с малодушието. Никак не ми харесва, че се

колебах, преди да дойда тук. Наша армия се е променила, Дамастес. Станала е адски... адски политическа! От нас чакат повече да ораторстваме и да размахваме оръжие, отколкото да служим като войници.

Помислих за назначенията си през последните осем години и колко малко от тях имаха нещо общо с истинската война или военната служба, въпреки че повечето завършваха в кръв. Но орачът винаги последен забелязва пролетните цветя.

— Прав си. Но не виждам как армията може да е нещо друго освен политическа.

— Не те разбирам.

— Ние поставихме Тенедос на трона, нали?

— По-добре той, отколкото онези идиоти, дете се лигавеха преди около него!

— Съгласен — не бях обаче много сигурен — политиката винаги е била загадка за мен. — Но се боя, Мирус, че политическата ни девственост изчезна, когато останахме в Ъргоун след боевете и застанахме с него срещу Властта на Десетимата.

— Може би си прав — отвърна той неохотно.

— Мисля, че съм. Още нещо. Помня как изглеждаше армията преди Тенедос. Бях в една от онези проклетите от боговете парадни части тук в Никиас, когато се надигнаха товиетите. Помниш ли онова време, когато по-важно беше колко излъскан е шлемът ти и колко силни са връзките ти с някой тлъст аристократ, отколкото истинската служба? Помниш ли как тръгнахме на поход с генералите с техните курви, адютанти, слуги, готвачи и пекари? Помниш ли как променихме всичко това?

— Ти май не си бил с армията напоследък — каза мрачно Льо Балафре. — Поне в Никиас.

Прав беше.

— Всичко пак се промени и тази промяна ни връща към лошото старо време. Напоследък има много повече паради и доста лъскави войничета, които не правят нищо друго, освен да се перчат по улиците и да чаткат с токове пред имперските кабинети, които нямат нужда от пазене. Нашият император взе много да се увлича по лъскавото — продължи той. — Както и хората, които е събрал около себе си.

— Още нещо — Вирус ме погледна втренчено. — Знаеш ли, че императорът ми предложи твоя пост в Кальо, след като отказа да изпълниш заповедите му и те освободи? Знаеш ли какво му заявих? Казах му, че си постъпил правилно и че и аз не съм касапин. Че може да ме назначи на този пост, ако желае, но че ще трябва да ме освободи по-бързо и от теб, ако ми даде същите заповеди. И да ти кажа, той се изчерви като домати и ми каза да се върна към задълженията си.

— И кой все пак трябваше да извади кестените от огъня?

— Във всеки случай не беше войник. Онзи негов копой, Кутулу, той отново се е развихрил, за съжаление, му предложи някой си Лейни, бил е старши полицай тук, в Никиас. Разправят, че заминал със съвсем различни заповеди от тези, които получи ти, и се очаква да се опита да успокои положението, вместо да коли и беси който му падне. Чудно, кой ли е вразумил императора. Адски сигурно е, че не може да е Неспящата змия, нали?

Не бях забелязвал Кутулу да изпитва милост към когото и каквото и да било.

— Все едно — продължи Льо Балафре. — Гледай сега да не ти кипнат червата от това, което става. Императорът не е глупак. Рано или късно трябва да си измъкне главата от задника и да осъзнае, че ти го спаси от самия него.

— Силно се надявам — въздъгнах.

В този момент Маран изписка от възторг и двамата с Льо Балафре се обърнахме да погледнем. В скута на Нечия лежеше малко кръгче, колкото две длани. Но не беше плетиво, а жива диорама на горска сцена. Видях миниатюрен тигър, криещ се зад храст, а на полянката в центъра пасяха три бивола, забелязали дебнещата смърт. Надникнах по-внимателно и видях дребни майmunки: очакваха мълчаливо драмата, която щеше да се разиграе; слухът ми долови чуруликане на невидими птици.

— Мога... да задържа заклинанието още само за секунда — каза Нечия и след малко вече държеше обръч и изпънато на него парче плат. По плата имаше странни символи, а между тях — снопчета коса, козина и листа. — Това е ново — продължи тя. — Нашият син е странстващ жрец и ми изпраща разни неща, които може да ме заинтересуват. Написа ми, че е видял всичко това в пътуванията си, и беше събрал малко тигрова козина, останала на трън, майmunски

косми, кал от кората на дървото, където се е чесал бивол, цветя и други такива.

Бях смаян.

— Напомня ми за неща, които съм виждал в джунглите край Симабю.

Изведнъж ме жегна тъга за родния край.

— Когато успея да стабилизирам малките заклинания — продължи тя, — правя друго заклинание върху цялото нещо и мога да го окача на стена или да го поставя на рафт, и действието, което съм избрала, продължава да се повтаря непрекъснато. Имам улични сцени, рибарски, но това е първият ми опит да направя нещо, което никога не съм виждала. Разбира се — добави тя леко превзето, — тигърът така и не успява да нападне биволите. Една маймунка ги предупреждава и те побягват. Той изръмжава на маймунката и се отдръпва нацупен.

Вечерта продължи до късно, макар че по-нататък си говорихме за дребни неща. След това гостуване си позволих плахата надежда, че Льо Балафре е прав и че немилостта на императора няма да продължи вечно.

Един посетител се оказа крайно неприятен — млад домин, казваше се Обия Трочу. Каза, че бил служил при мен, като капитан на Младшата половина, в Дабормида. Малко смутено си признах, че изобщо не го помня. Винаги съм се възхищавал на онези велики пълководци, които според приказките виждат някого на улицата и си го спомнят като редника, с когото веднъж преди двайсет години са яли от едно канче. Възхищавах се на тия истории, но никога не съм вярвал много в тях...

Все едно, поканих го и го запитах по каква работа е дошъл. Той се огледа загадъчно, после затвори вратите на кабинета.

— Реших да се обърна към вас, трибуне, защото съм дълбоко възмутен от начина, по който се отнесоха с вас.

— Кой? Императорът?

Трочу кимна.

— Сър — заявих хладно. — Не смятам, че е ваше — или мое — право да оспорваме това, което реши да направи императорът. И двамата сме положили клетва.

— Моля да не го приемате като неуважение или оскърбление, сър, но тъкмо вие бяхте този, който оспори дадените му заповеди, нали? — не отговорих. Беше прав. — Представявам една група от... загрижени граждани, нека да се изразим така. Може би някои са в армията, повечето, бихме могли да кажем, са може би едни от най-добрите мислители на Никиас и Нуманция. Следихме много внимателно това, което се случи с вас.

— И по каква причина? — попитах, вече леко ядосан.

— Всички ние сме напълно лоялни към императора, разбира се, и бяхме между първите, които приветстваха възкачването му на трона. Но събитията от последните две години предизвикват у нас все по-голяма тревога.

— О?

— Понякога изглежда, че политиката на императора не е толкова ясно определена и провеждана, колкото преди.

— Не съм забелязал колебание — заявих. Мислех си за доста бързите ходове на Тенедос в Кальо.

— Разбира се, че няма да забележите — отвърна невъзмутимо посетителят ми. — Вие бяхте крепката му десница, твърде близо до злободневните събития. Но понякога, когато хората са малко поотдалечени от врявата и суматохата, могат да получат по-добра перспектива.

— Така е.

— Групата, която представявам, е убедена, че може би е време да предложи услугите си на императора, с надеждата, че той ясно ще прозре колко полезно ще е да позволи да го съветват. Има едно старо клише, за това, че колкото повече са мозъците над един проблем, толкова по-добре.

— Има и друго — за кораба с многото капитани. И за многото баби и кекавото дете.

— Не мисля, че в нашия случай това ще е проблем.

— И с какво бих могъл да съм полезен на такава група велики мислители? — в гласа ми се прокрадна ирония.

— Честно казано, повечето от нас не са много известни и дълго не са били пред очите на народа — каза Трочу. — Всички знаем, че в края на краищата масите трябва да имат своите идоли — хора, които да

ги респектират, мъже, които да ги водят. Точно така можете да изпълните дълга си към Нуманция.

Направих се на заинтригуван, но все пак попитах:

— Позволете да ви поставя друг въпрос. Да кажем, че вашата група реши, че определена политика е благоприятна за страната. И да допуснем, че императорът възрази енергично. Тогава какво?

— Надявам се, че ще намерим у себе си кураж като вашия и ще отстояваме това, което според нас е за доброто на Нуманция. Нашата група има едно предимство. Вие сте само един и когато направихте каквото направихте, императорът много лесно ви отстрани. Но ако бяха десет души, двайсет, сто и стояха твърдо...

Станах. Кипях от гняв и едва се сдържах.

— Домин, бих ви посъветвал да млъкнете. Още веднъж ще ви напомня за клетвата, която сте дал. Това, което намекнахте току-що, е позорно. Вие, аз, всички ние съществуваме, за да служим на императора. Не да го „съветваме“, нито да потъпкваме решенията му, ако се окаже, че той има свои планове. Вашите думи вонят на измяна, а поведението ви е недостойно. Длъжен съм да ви помоля да напуснете незабавно къщата ми и никога повече да не се мяркате пред очите ми.

— Може би трябва да уведомя съответните власти за вас и за групата — продължих. — А може би не трябва, защото ужасно презирам доносниците. Не смятам обаче, че империята или императорът е застрашен от тази ваша жалка пасмина глупаци. Твърде много ми напомняте за онези хленчеци безделници, за които съм горд, че помогнах на императора да изхвърли на сметището. Махайте се оттук, иначе ще накарам слугите си да ви изхвърлят!

Странно, но Трочу запази пълно самообладание. Стана, поклони се учтиво и напусна кабинета, без да бърза. Покипях още малко и след като реших, че съм се успокоил, потърсих Маран и ѝ разказах за случилото се. Тя избухна и се наложи да я успокоявам, и покрай нея гневът ми кипна отново.

— Копеленцето му мръсно, плъхче такова! Трябва да извикаме ченгетата на Кутулу и да им донесем за този пиклив домин и шибаните му гадни приятелчета! Императорът си има достатъчно грижи, за да му заговорничат разни говноядци!

Жена ми беше благородничка, но можеше да ругае като старшина. Повторих това, което казах на Трочу — че не съм доносник

и че не обичам доносниците.

Маран сви устни.

— Знам. Аз също. Но това е друго. Става дума за императора! — изведнъж млъкна и ме погледна странно. — Дамастес, току-що ми хрумна нещо. Много странна мисъл. Ще ти я кажа много бавно, за да не се ядосаш. В момента императорът ти е ядосан, нали? Може би дори се чуди колко си му верен? — изчака. Сигурно очакваше да изръмжа нещо.

— Продължавай.

— Може би се чудиш като мен. Ако бях на негово място и разполагах с някой, известен с прозвището Змията, която никога не спи, някой, който уж има агенти във всяка кръчма, гостилница и така нататък в Нуманция, и още по един агент, който да следи първия, дали нямаше да пратя въпросната змия да види може ли моят озлочестен трибун да се изкуши да направи нещо глупаво?

— Например да се включи в заговор, който всъщност не съществува?

— Или може би съществува, но само за да се следят възможните предатели?

Поклатих глава — не за да го отрека; по-скоро бях объркан.

— Не знам, Маран. Просто не знам.

— И аз. Но Лайш Тенедос и Кутулу са достатъчно хитри, за да измислят подобна схема.

— Е, и какво да направим? Дори да е двоен агент, идеята с доносничеството никак не ми харесва.

— Ще трябва да помислим.

Но не се наложи. На другата сутрин Кутулу се появи лично.

Беше по-свенлив от обичайното и стискаше някакъв пакет. Маран го поздрави и каза, че ще дойде при нас по-късно в зеления кабинет. Имахме си уговорка — точно тази стая имаше тайна ниша с шпионка, влизаше се от съседния килер и двамата с Маран я използвахме, когато единият от двама ни държеше да чуе нещо, което иначе щеше да се премълчи, ако присъстваме на разговора заедно.

Кутулу отказа освежително питие и заяви, че може да остане само за няколко минути.

— Виждам, че раните ти са заздравели — казах му. Бяхме сами и можехме да си говорим на „ти“.

— Да, отчасти поне. Все още съм малко схванат от тази страна. Но мозъкът ми се оправя. Дълго ходих като в мъгла и не можех да си спомня разни неща, губех нишката на разговора. Мисля... надявам се... че никога повече няма да ми се случи. Паметта ми, способността да свързвам нещата е единственият ми истински талант — все едно че каза „оръжие“.

— Дано. Повечето хора си мислят, че едно цапване по главата само ти размътва главата. Всъщност е нужно доста време, докато се оправя човек.

— Кой ме удари?

— Някаква жена. После се опита да ти пререже гърлото.

— Надявам се, че си се справил с нея.

— Отсякох ѝ главата всъщност.

— Хм, да де. Казаха ми, че си ме извлякъл в цитаделата, но никой не знаеше какво е станало с нападателя ми. Затова съм тук — продължи той. — Да ти благодаря, че пак ми спаси живота. Май започна да ми става навик.

Бях леко изненадан.

— Кутулу, шегуваш ли се?

— О. Да. Всъщност да. Нали?

Този път се разсмях искрено и по устните му се плъзна бегла усмивка.

— Все едно, радвам се, че те виждам. И съм доста изненадан, че дойде.

— Защо? Ти си един от малкото ми приятели. Само съжалявам, че го отлагах толкова време. Защо да не те посетя?

— Например, защото императорът не изпитва добри чувства към мен.

— И какво от това? Аз знам — както и той, впрочем — че не си заплаха за властта въпреки разногласията ви за Кальо.

— Не мисля, че ще остане доволен, като разбере, че посещавах лице, изпаднало в немилост.

— Може би. Но не съм избрал да служа на човек, който се ръководи от чувствата си. Ако императорът реши да използва малко логика, ще отхвърли проблема.

— Е... — замълчах и смених темата. — Още ли те кара да гониш онези невидими засега майсирци?

Кутулу кимна намръщено.

— И намери ли нови доказателства за злите коварства на крал Байран?

— Нищо. Но императорът е настоятелен в убеждението си — той поклати глава. — Е, това не прави ли казаното от мен за имперската логика безсмислено?

— Както сам каза веднъж, пътищата, по които се движи умът на императора, са неведоми за нас.

— Казах го, нали? — Кутулу ме изгледа колебливо. — Всъщност дойдох тук по друга, много по-сериозна причина. И въпреки че е малко застрашително, мисля, че жена ти трябва да е в течение на това, което ще кажа.

Тръгнах към вратата.

— Няма нужда — спря ме с лека усмивка Кутулу. — Аз ще я повикам.

Отиде до картината с водопада, скриваща шпионката, и каза:

— Контеса Аграмонте, бихте ли дошли при нас?

Изад картината се чу изненадано хлъцване и се изчервих. След няколко мига Маран влезе още по-изчервена. Кутулу поклати глава.

— Не разбирам защо трябва да се смущавате. Защо да си нямате и да не използвате такова устройство? Аз бих го използвал.

— Защото да подслушваш се смята за крайно невъзпитано — измърмори Маран.

— Не и в моя свят. Не и в моята професия. Все едно — продължи той, — не знам дали Дамастес ви е казал, че нашите приятели товиетите се надигат отново.

— Не... О, да, каза ми — спомни си Маран. — В Кальо. Но не му обърнах внимание. Тогава... имахме по-неотложни грижи.

— Е, вече са се задействали, както и когато императорът ме изпрати в Полиситара. Дори са по-енергични напоследък. Точно това тревожи императора. Поиска да оставя всички други проблеми и да се съсредоточа върху тях, в частност дали се финансират от Майсир. — Пак Майсир! Кутулу забеляза изражението ми. — Иска да разбере дали крал Байран е в дъното на нещата, както беше Чардън Шир преди време. Между другото, разбира се, всичко, което ви казвам, не трябва

да се повтаря пред никого. Все още нямам доказателства. Но би било логично.

— Не разбирам с какво ни засяга нас това — казах аз.

— Преди две седмици арестувах водачката на една от групите им. Оказа се, че знае повече за организацията и плановете ѝ от всички, които бях разпитвал дотогава. Каза ми, че офанзивата на товиетите е двупосочна. Първата, по-дългосрочна цел е да продължат с убийствата с надежда, че императорът ще се принуди да затегне гайките и да наложи репресивни закони. Това ще разгневи населението, гневът ще усилва репресиите — докато не избухне ново въстание, този път успешно.

— Вторият им план е избирателни убийства на видни фигури от обкръжението на императора — продължи той. — Попитах я за имена и тя ми каза, че кампанията все още се обсъжда. Но все пак каза, че жертвите на товиетите ще са хора като, цитирам буквално, „онзи проклет от боговете русоляв дявол Дамастес Хубавеца, който ни разгроми преди и помогна на императора да убие Так. Той е един от тях, както и“, моля да ме извините, контесо, „онази кучка, жена му“.

— Но... но защо? Защо нас? Защо мен? — попита с разтреперан глас Маран.

— Защото сте по-добри, по-богати, по-умни от тях може би? Не знам. Селякът не мрази ли винаги по-богатия от него?

— Не е задължително — отвърнах: спомних си селяните, с които се бях трудил като момче, не много по-богат и също толкова гладен като тях.

— Всъщност няма как да знам — каза Кутулу. — Родителите ми бяха дюкянджии и не помня някой да ни е мразил, нито ние някого... Но това е друг въпрос. Сметнах, че е добре да ви предупредя. Ще ми се императорът по-скоро да промени мнението си за вас и да ви върне Червените пиконосци. Този палат трудно се защитава както трябва.

— Имаме наблюдатели.

Кутулу понечи да каже нещо, но поклатих леко глава и той го премълча.

— Пазете се и двамата — стана и едва сега се сети, че още стиска в ръка пакета. — О. Да. Нося ви подарък. За двама ви. Не, моля ви, отворете го, след като си тръгна — като че ли бързаше да си тръгне и го изпратихме. Придружаваха го само двама полицаи.

— Кутулу, май трябва да ти върна предупреждението. Ти си по-добра жертва за онези безумци от мен.

— Разбира се. Но кой знае как изглеждам? Или е запомнил лицето ми?

— Имам един въпрос. Случайно да си чувал за някой си Обия Трочу? — описах му го.

Кутулу ме погледна озадачено и свъси вежди, сякаш мислеше.

— Не — отвърна ми невъзмутимо. — Не мисля. А трябва ли?

— Не е задължително — отвърнах сухо. — Освен ако не поискаш.

Не ме помоли за обяснение, а яхна коня си. После каза:

— Домът ви наистина е чудесен. Може би някой ден, ако императорът реши... — плесна коня с юздите и пое по алеята.

— Този дребосък е голям чудак — каза Маран.

— Такъв си е. Е, да видим ли какво ни е донесъл?

Оказа се луксозно резбована кутия. Вътре имаше дванадесет калъпчета сапун с различна миризма.

— О, богове! — възкликна Маран. — Този човек никакво приличие ли няма? За такова оскърбление би трябвало да го повикаш на дуел!

— Ти би ли предизвикала Змията, която никога не спи? — попитах. — Освен това може би е прав. Май наистина имаме нужда от баня.

Маран ме изгледа.

— Подозирам, че имате по-скрити мотиви, сър.

Направих се, че не я разбирам, и я изгледах невинно.

Една от по-усамотените части на Водния палат представляваше серия от водопади, езерца и бързеи, ромолящи през малки полянки и покрити с мъх градини. Някои от езерцата бяха леденостудени, други вдигаха гъсти валма пара в мразовитата нощ. Всички бяха осветени с многоцветни лампи, скрити в остъклени подводни ниши.

— Защо трябва да започваме тук, а не където е топло? — попита Маран. — Тук ще замръзнем!

— Глезна такава! Винаги ли искаш да става по най-лесния начин?

— Ами да — беше облечена в мек копринен халат, аз бях само с кърпа около кръста.

— Ах, какъв си ми аскет, любими — промърмори тя. — На мен тук цицките ми замръзват, а той няма нищо освен една кърпа — разтвори халата си и наистина, шоколадовокафявите ѝ зърна бяха твърди и настръхнали. — Видя ли?

Бързо се наведох и захапах едното. Тя изохка и извади едно от калъпчетата сапун на Кутулу от джоба на халата си. Беше накарала една от слугините да му пробие дупка в средата и да прокара през нея копринен конец. Върза го на шията си и каза:

— А сега, мръсник такъв, ще трябва да си заработиш банята — и скочи в езерцето. След миг излезе на повърхността и извика: — Маmicата му, тук е още по-студено, отколкото навън!

Гмурнах се след нея. Студ, като в ледените потоци в някоя планинска долина в Ърей. Изплувах на повърхността разтреперан и пръскайки вода, бавно зацапах към нея.

— Аха! Разбрах коварството ти — гмурна се отново и заплува. Скочих след нея. Вече посягах да я хвана за глезена, когато разбрах, че плува към един от водопадите; после течението ме подхвана и ме изхвърли през издатината. Полетях пет стъпки надолу и цопнах в друго езерце, толкова горещо, колкото първото беше студено.

Оставих се да потъна до дъното, след което бавно изплувах на повърхността. Маран се носеше над водата по гръб, загледана към небето. Твърдите звездни диаманти грееха отгоре. Около нас на бели змии кръжеше пара.

— Май... повечето пъти... този свят не е чак толкова лош — изхъмка тя.

— Можеше и по-лошо да е — съгласих се.

— Дали не грешим? — попита тя.

— Още не.

— Говоря сериозно. Може би не трябваше да стоим затворени тук и сами, сърдита на целия свят, откакто се върнахме от Кальо.

— Точно в това ме обвини Йонджи. Имаш ли някакво предложение?

— Ами, Бурното време започва другата седмица. Дали да не направим голямо празненство? Да поканим всички по-именити... включително императора?

Помислих за миг.

— Не знам. Но това е начин да пренесем битката в страната на противника.

— Да го опитахме тогава. Глупави войници — добави тя. — Не могат да измислят никаква друга аналогия освен да мушкат хората с мечове.

— Не е вярно. Имам си и други неща за мушкане.

— О? — доплува до мен и се целунахме, първо приятелски, после езиците ни се сплетоха. Отдръпнах се, доплувах до плоската скала под водата и седнах. Водата ме покриваше до кръста. Маран лениво пое след мен и отпусна глава на рамото ми; тялото ѝ се носеше във водата.

— Понякога позволяваме на света да ни се качва на главата.

— Знам. Обичам те, Дамастес.

— Обичам те, Маран.

Думи, казвани толкова пъти. Но винаги звучаха като казани за първи път.

— Хайде — подкани ме тя. — Иначе ще си седим тук, докато се разтопим, и така и няма да се начукаме като хората.

Зацапах след нея, спуснахме се по тесния бързей в една малка лагуна, този път с телесна топлина и обрасла с мъх скална издатина, осветена от две малки светилничета. Маран ми подаде калъпчето и започнах да я търкам, първо гърба, след това надолу по краката, после тя се обърна и бавно насапунисах корема и гърдите ѝ. Дъхът ѝ се учести, тя легна на мъха и разтвори крака.

Обърнах я на хълбок и вдигнах дясната ѝ пета на дясното си рамо. Насапунисах члена си и го плъзнах в нея. Тя простена и започнах да се движа, бавно, дълбоко в нея, дланите ми галеха гърдите и гърба ѝ. Тя се заизвива и краката ѝ се стегнаха да ме придърпат.

Движихме се в общ ритъм, все по-бързо и по-силно. Светилничетата разцъфнаха като две слънца.

7.

ЖЪЛТОТО КОПРИНЕНО ВЪЖЕ

Картичката гласеше:

Скъпи барон Дамастес и контеса Аграмонте,
Благодарности за щедрата ви покана. Но неотложни
дела от изключителна важност няма да ми позволят да
присъствам на празненството ви. Най-искрени извинения.

Т.

Маран я огледа внимателно.

— Е? — попитах.

— Не съм сигурна. Не е добре, че не се обръща към теб с „трибун“, но от друга страна е добре, че не те нарича конт, а използва титлата, дадена ти от държавата, въпреки че всъщност ти беше дадена от Властта на Десетимата. Не е добре, че картичката е печатна, но е добре, че като че ли я е подписал лично — императорът отскоро беше започнал да подписва писмата си с инициал. — Но никак не е добре, че е изчакал последните два часа, преди да ни я изпрати.

Поклатих глава. Тези сложности на етикета бяха непосилни за мен.

— Във всеки случай поне не е пренебрегнал поканата ни — разсъди Маран. — Въпреки че не бих очаквала да пренебрегне каквото и да е от който и да е Аграмонте. Мисля, че просто трябва да изчакаме и да видим какво ще последва.

Чувствах се като пълен глупак, застанал наред голямата зала на Водния палат, обкръжен от слуги с фамилните ливреи на Аграмонте — плюшени тъмнозелени палта и бричове, елечи с яркочервени ширити, златни токи и копчета. Бях в пълна парадна униформа и отличителни знаци, но без оръжие.

Маран носеше бяло дантелено горнище с дълбоко изрязано деколте, обшито с перли. Полата ѝ беше от лъскава черна коприна, с черни седефени триъгълници. Косата ѝ беше навита на кок, с черна дантелена шапчица отгоре. Не носеше бижута, освен колието от скъпоценни камъни, всеки с леко различен оттенък, така че цялото представляваше зашеметяващо очите разноцветно колело. Тя огледа намръщено балната зала и изсумтя:

— Дотук прилича на пълен провал.

— Още е рано — опитах се да я успокоя. — Все още има близо час до времето на поканата. Учила си ме, че никой освен дръвниците, старците и глупаците не идва на минутата — тя се опита да се усмихне, но опитът ѝ беше жалък. Досега бяха пристигнали само шепа хора, и то от онези, които не пропускат никое събитие, стига да им предлагат храна и пиене, плюс обичайната пасмина паразити, които съдят за едно светско събитие по престижа на този, който го организира, и нищо повече.

Амиел се появи на входа и се затича към Маран. Тъй като нищо не разбирах от шивачество, си помислих, че облеклото ѝ е съставено от две рокли в една. И двете се впиваха плътно в тялото ѝ на танцьорка и бяха скроени високо до шията и покриваха глезените. Но ако това ви накара да си помислите, че контеса Калведон бе облечена скромно, ще сгрешите. Първата, „вътрешната“ рокля беше ушита от тъмночервена прозрачна коприна. Облеклото над нея беше в морскозелено, също прозрачно, и двата прозрачни плата почти се сливаха. Отдолу не носеше нищо и при всяко движение проблясваха части от смуглата ѝ гола плът. Също като Маран, се бръснеше между краката, но за разлика от Маран, си слагаше руж на цицките. При друго настроение и ако не беше приятелка на жена ми, сигурно щяха да ми хрумнат доста интересни мисли.

— Кой направи илюзията? — попита тя.

— Нашата ясновидка, Синаит — отвърна Маран и в гласа ѝ се появи искра на радост. — Нали е великолепно?

Маран се беше спряла на идеята за празненство в чест на настъпващото Време на бурите. Климатът бе помогнал, тропическият мусон се беше разбушувал от морето на север. Уподобявайки го, Синаит бе сътворила буря вътре в балната зала — с реещи се облаци, някои черни и натежали от дъжд, други се издигаха, понесли заплахата

за силни ветрове; тук-там бляскаха мълнии и слухът едва долавяше тътена на гръмотевиците. Но тази буря кипеше из залата на височина до кръста и не беше трудно човек да си представи, че е полубожество или проява на някой от по-големите богове, понесъл се през небесата.

— Особено ми допада... — Пелсо се приближи и Амиел замълча, усмихна се сдържано и се извини, че ще отиде да си налее пунш. Беше съвсем ясно, че двамата са тук само заради Маран и мен. Ако имаха избор, сигурно всеки щеше да е в другия край на града — или на света.

Граф Калведон се поклони.

— Мога ли да отвлека жена ви, Дамастес? Тя може би ще пожелае да танцува с мен.

Хвана Маран за ръка, без да изчака отговор, и я отведе. На дансинга нямаше повече от пет-шест двойки.

Реших, че всичко друго ще е по-добре от това да стоя тук, и намерих Синаит, която бе облечена в обичайното кафяво. Потанцувах с нея и я похвалих за заклинанието.

— Жалко, че не мога да направя нещо повече — отвърна тя. — Например да направя заклинание, което да привлече лордовете и дамите на Никиас като мухи на мед. Мразя жена ви да се чувства така.

— Аз също. Някакви предложения?

— Единственото ми би включило един, който се държи като глезено хлапе, но ще премълча името му, за да не засегна клетвите ви.

— Благодаря.

— Няма защо.

Потанцувах с две други жени, после — с Амиел. Танцуваше хубаво, все едно че бяхме едно цяло, и много плътно до мен. Пелсо беше изчезнал — задържал се беше само колкото изисква благоприличието.

— Жалко, че кучият син си отиде — прошепна ми тя.

— Моля?

— Ако беше останал, може би аз щях да го накарам да ревнува.

— Как? С кого?

— Не знам. Може би с теб. Спомни си, мнозина в Никиас бездруго си мислят, че сме имали връзка — Амиел, когато се влюбих в Маран, ни беше направила чудесна услуга, за да си помислят всички, че ходя с нея. — Можех да започна да танцувам с теб като... ето така

— пхна крака си между моите и закърши бедра. — Рано или късно някой щеше да забележи.

— Престани!

— Защо? Приятно е.

— Май прекалено приятно — отвърнах, усетил, че приятелчето се събужда.

Тя се засмя малко принудено, но изпълни молбата ми.

— Горкичкият Дамастес. Влюбен до побъркване в жена си и освен това мъж, който спазва клетвите си. Не пиеш, не използваш никаква трева... вие двамата май ще се окажете най-дълготрайната семейна двойка в цял Никиас.

— Надявам се.

— Колко тъпо! Е, всеки от нас си носи товара.

Бях й благодарен, че се опитва да подобри настроението ми, но не се получаваше. Канех се да отвърна с някаква духовитост, но оркестърът изведнъж спря да свири и в настъпилата за миг тишина в залата прогърмя смях. Нямахше нужда да поглеждам дали в залата е влязло магаре. Смахът можеше да е само на граф Мижуртин, може би най-безползното същество, на което Сайонджи е позволила да се върне от Колелото.

Навремето родът му бил между най-благородните в Никиас, дори дал двама членове във Властта на Десетимата. Но това време бе отминало много отдавна. Сега графът беше единственият жив от рода. Беше се оженил за жена от простолудието — собствената му перачка, според клюката, за да не й плаща заплата. Двамата живееха в няколко стаи от фамилното му имение, едно от най-богатите някога, в най-луксозната част на града, близо до реката, но вече превърнало се в руина. Къщата всъщност бе оставена на плъховете — да щъкат между гниещите фамилни спомени.

Не че някой изпитваше съжаление към Мижуртин. Беше арогантен, мислеше се за много остроумен, а всъщност беше просто грубиян, доносник и клюкар. Никой никога не го канеше, но той не изпускаше светско събитие, идваше натруфен с дрехи, излезли от мода преди десет години, и стоеше, докато последният прозяващ се слуга не го изгони на разсъмване.

Гласът му беше също толкова дразнещ, колкото смеха му, и сега заскрибуца из залата:

— Точно като с Колелото е, знаете ли. Миналата година бяха на върха, тази година... Какво пък, това може да ги научи на малко скромност — Мижуртин изведнъж осъзна колко далече се е разнесъл гласът му и се заозърта смутено. В едната си ръка държеше нахапан сладкиш.

Кипнах, но докато прекося залата, Маран вече беше до него. Лицето ѝ беше пребледняло.

— Махай се! Веднага!

Мижуртин заломоти нещо неразбрано. Видя ме, че идвам, облещи се, изквича и побягна към изхода като псе, видяло ловец.

Оркестърът припряно подхвана нова мелодия, но Маран вдигна ръка и настъпи внезапна тишина.

— Вън! Всички! Празненството свърши!

Заслепена от гняв, хвана с две ръце бялата ленена покривка под купата с пунша и рязко я дръпна. Двама слуги едва бяха донесли огромната кристална купа, но пред гнева ѝ не тежеше нищо и купата се плъзна по махагона и се разби с трясък на пода. Червеният пунш плисна като кръв и гостите хукнаха за палтата си. Бурята вън не можеше да се сравни с урагана тук.

Маран се завъртя рязко към оркестъра.

— Край! Вие също се махайте!

Музикантите заприбираха инструментите си.

Изведнъж нещо ми хрумна. Вдигнах ръка.

— Не — казах го тихо, но гласът ми се разнесе из залата. — Свирете. „Реката се върти, тича реката“.

Това бе песента, която свиреше един оркестър на сала в нощта, когато за първи път се любихме с Маран. Струвало ми беше доста злато, още повече труд и много, много слушане, докато открия името на мелодията, но се оказа, че си е заслужавало, когато поръчах на същия флотски оркестър да ни я изсвири на първата годишнина от сватбата ни.

Музикантите ме погледнаха объркано. Един, после друг — засвириха. Маран стоеше замръзнала сред червената локва. Притичаха слуги с кърпи, но никой не посмя да се приближи.

— Контеса Аграмонте — казах високо, — ще ме удостоите ли с този танц?

Тя не отвърна нищо, но пристъпи и се остави да я прегърна. Когато затанцувахме, чух припрените стъпки на последния напускащ гост.

— Обичам те — промълвих.

Бентът рухна и Маран захлипа на гърдите ми. Вдигнах я — тежеше колкото перушинка — и я понесох от балната зала и по стъпалата към спалнята ни. Дръпнах завивката на огромното ни легло, сложих я върху него и бавно свалих дрехите ѝ. Тя лежеше неподвижно, без да откъсва очи от мен. Съблякох се.

— Искаш ли да се любиш с мен?

Не отвърна, но повдигна крака и разтвори бедрата си.

Коленичих над нея и езикът ми заигра в тялото ѝ. Дъхът ѝ леко се учести, но повече не откликна. Целунах гърдите ѝ, устните ѝ. Останаха стиснати.

Не знаех какво да направя. И аз не бях много възбуден. Проникнах в нея. Все едно че го правех със спяща жена. Отдръпнах се. Тя не каза нищо, обърна се на една страна, с гръб към мен, и сви колене почти до гърдите си.

Завих я нежно и отпуснах ръка на кръста ѝ. Тя остана неподвижна.

Мисля, че скоро след това съм заспал.

Събудих се малко преди разсъмване. Дъжд плющеше по стъклата и в стаята беше студено. Маран стоеше до прозореца и се взираше навън. Беше гола и като че ли не усещаше студа. Усети, че съм се събудил, без да се обръща.

— Майната им. Майната им на всички. Аз... ние нямаме нужда от тях.

— Нямаме.

— Писна ми — каза тя уморено. — Връщам се в Иригон. Ела с мен или остани тук, както предпочиташ.

Казаното по някакъв начин я успокои. Остави се да я върна в леглото и заспа почти моментално. Но аз не можах. Полежах буден, докато сивата утринна светлина не изпълни стаята. Трябваше ли да замина с нея в Иригон, големия замък на реката, течаща през огромните фамилни имения? Ядосах се. Не. Все още не бях бягал от

бой или битка, нямаше да го направя и този път. Щях да остана тук, в името на Айса, на Вачан и Танис! Рано или късно императорът щеше да се вразуми. Трябваше да се вразуми.

Облякох се и слязох да закуся. Слугите се бяха потрудили здраво през нощта — от снощната веселба нямаше и следа.

Маран се събуди някъде към обяд, извика слугите си и им нареди да опаковат багажа. Целуна ме силно за сбогом и ми каза, че съм глупак и че трябвало да замина с нея. Но не долових много искреност в думите ѝ. Навярно за двама ни щеше да е по-добре да се разделим за малко. Може би ме обвиняваше за случилото се.

Гледах как каретата и конниците на ескорта ѝ се скриват в поройния дъжд и се мъчех да се убедя, че тези проблеми ще отминат бързо и всичко ще си е както преди. Но мислите ми бяха кухи, а сърцето ми беше празно като двореца.

Реших да пиша лично на Тенедос, да го помоля за среща, за изслушване, ако пожелае. Опитах се да съставя писмото, но захвърлих няколко чернови. Баща ми ме бе научил на старото войнишко кредо: не се оплаквай и не се обяснявай. Така че се отказах.

Но и не седях унило по цял ден. След като скуката заема толкова голяма част от войнишката участ, хубаво е, че има стотици начини войникът да не бездейства. Едно от неприятните неща, които бях осъзнал в Кальо, беше в колко лоша форма съм. Така че започнах да ставам час преди разсъмване, правех загряващи упражнения и бягах по един час. Закусвах плодове и ечемичена каша, след това тренирах едно или друго бойно умение още час — лък, копие, тояга, кама, меч, сабя, все едно. Карджан ръмжеше и тренираше с мен.

После отивах в кабинета си, разпъвах карти от прославени битки и ги разигравах отново, обикновено откъм страната на губещия. Това го мразех, както мразех повечето упражнения, напрягащи мозъка повече от тялото, но ако все още бях трибун, трябваше да мога да мисля като трибун.

Обедната ми храна обикновено беше полусварено месо или риба, често сурова, и пресни зеленчуци от някоя от оранжерииите ми. След обяда яздех час или два, от Водния палат до Манко Хийт, където пусках коня да потича в галоп. Тропотът на копитата прочистваше

мозъка ми и отвяваше мрачните мисли. Привечер плувах около час, след това вечерях с проста храна — обикновено хляб, сирене и туршия. Излизах да се поразходя и после си лягах.

Ако се натоварех повече, сънят идваше. Но твърде често се въртях в леглото с часове. Никога дотогава не бях имал проблеми със спането и дори се гордеех, че като всеки добър кавалерист мога да спя където и да е, дори в седлото. Чувствах се отчайващо сам, но не можех да се насиля да хукна към Иригон. Все още не.

Така изтекоха няколко седмици. Имах си посетители — Йонджи два пъти, веднъж Кутулу, после — един непознат.

Ериван, моят иконом, дойде и ми съобщи, че барон Кваджа Сала бил дошъл и очаквал благоволениято ми. Повечето хора си мислят, че икономът заема поста си заради способността си да ръководи голямото домакинство, без работодателите му да са в течение на тихите му и ефикасни механизми; плюс подобаващата хладна арогантност към нежеланите посетители. Но има и един трети, много важен талант: да знае почти всичко. Ако гостът пожелае някой екзотичен плод от родината си, икономът трябва да знае на кой пазар може да се намери въпросната стока. Като по-добър пример, в случая трябваше да знае кой по дяволите е този барон със странно име.

— Той е посланикът на Майсир към имперския двор — повдигнах вежда, без да ме е страх, че показвам невежество или какъвто и да било недостатък пред човека, който сигурно познаваше слабостите ми по-добре и от самия мен. — Отказа да назове повода за посещението си, сър.

— Заведи го, моля те, в зеления кабинет, виж дали ще пожелае нещо освежително и му кажи, че скоро ще дойда.

Така щях да улесня все още неизвестния ни агент на Кутулу да ни шпионира, тъй като няхах намерение да се срещам с какъвто и да било майсирец без свидетели.

— Веднага, сър.

— Знаеш ли нещо повече за него?

— Знам само, че е известен като един от най-умните дипломати на крал Байран и, както казват, най-близкия му съветник.

— Разбирам — казах, въпреки че определено не разбирах, и тръгнах умислено към кабинета.

Барон Сала се оказа висок мъж, почти колкото мен, над шестдесетте и много слаб. Имаше дълги мустаци и много тъжни очи, сякаш беше видял всички злини, всяко лицемерие, което светът може да поднесе, и вече нищо не би могло да го изненада.

— Аз представлявам не само своя крал, но и върховното командване на армията ни — заяви той. — Един от по-ранните постове, които заемахте, беше в кралство Кайт, когато ясновидецът Тенедос беше изпратен от Властта на Десетимата като посланик там. Надявам се, че не греша?

— Това е всеизвестно.

— Моят владетел и офицерите му трябва да знаят всичко, което си спомняте за Кайт. Онези разбойници извършват набези на юг, в Майсир, точно толкова често, колкото безпокоят Нуманция, и крал Байран е решил да сложи окончателно край на дързостта им. Затова ме помоли да ви посетя и да ви попитам дали ще проявите интерес да помогнете за налагането на мир.

— Под каква форма би желал крал Байран да получи тези мои съвети? — попитах. — Не съм нито историк, нито писател, а да изработя описание на случилото се там, да не говорим за „всичко“, както явно желае той... хм, двамата с вас сигурно ще сме доста стари, преди работата да е приключила.

Баронът се усмихна.

— Това си го помислих и аз, когато пристигна куриерът с желанията на моя господар, затова помолих за уточнения. В идеалния случай той би се зарадвал много, ако по някакъв начин можете да участвате на съвещание с нашето върховно командване по проблема.

— Къде? В Майсир?

— Съмнявам се дали вашият император ще се възхити от идеята делегация от наши генерали да пристигне тук, в Никиас — отвърна сухо Сала.

— Да започнем с най-лесния от проблемите — предложих. — Как бих могъл да стигна до Майсир? Най-обичайният маршрут минава през Кайт, а тъй като онзи побеснял кучи син аким Бейбър Фергана още седи на трона в Саяна и ще е много доволен да ме види за предпочитане набучен на кол, съмнявам се, че този маршрут е приемлив.

— Това, както казахте, е най-лесният проблем. Има и един по-дълъг път, вашата армия вече го знае. Минава през Кальо и прекосява една от другите Погранични земи. Пустиня е и се срещат разбойници, но е проходим за малки части, макар да е отдавна изоставен. Можем да осигурим контингент от негарети — жителите, които обитават така наречената от нас Дива земя — да ви посрещне на границата.

— Значи един проблем е решен — отвърнах аз. — В такъв случай да се заемем с по-големия. Смятате ли, че императорът би позволил един от неговите трибуни да пътува зад граница?

— Не знам. Но, ако позволите да говоря откровенно, разбирам, че вашата звезда малко е помръкнала в очите на императора, тъй че може би няма да възрази прекалено категорично. Бих могъл да поразпитам дискретно, ако сте заинтересован.

Идеята си имаше предимства. Най-малкото щях да се махна от този красив дворец-капан, далече от клюките и подсмиванията, съпровождащи всеки изпаднал в немилост благородник. Щях също така да имам време да разгадая какво точно не върви между мен и Маран и да реша какво трябва да променя.

Да се махна, да съм далече от всички тези приказки и сгради, сред суровата чиста пустош и в компанията на мъже, които говорят и вършат това, в което вярват... Усмихнах се малко тъжно. Баронът вежливо изчакваше.

— Просто си помислих колко завиждам на вашите офицери за предстоящата им кампания. Между мен и аким Фергана има стара вражда и бих се радвал да мога да реша спора си с него.

— Виж, това е интересно — каза баронът. — Крал Байран добави бележка, че идеалното решение би било да се включите в кампанията. Ще уредим подходящите компенсации, както за вас, така и за императора, след като ще бъде лишен от услугите ви, хм, колко, може би година или повече, а вие, разбира се, ще служите на висотата на сегашното си положение, може би като раури, командир на авангарда.

— За това не може дори да се мисли. Всъщност, като че ли много се доближих до нарушаването на духа на клетвата си, като изобщо обсъждам с вас този въпрос.

— Моля за извинение — каза баронът и стана. — Много съм благодарен, че отделихте време да се срещнете с мен, Дамастес. Не

очаквах да излезе нещо кой знае какво от това и, честно казано, дори се страхувах, че ще се разгневите. Радвам се, че поне се заинтересувахте. Да помоля ли за аудиенция при император Тенедос?

— Още не. Трябва да обмисля нещата много внимателно.

— Напълно ви разбирам — каза Сала. — Ще изчакам, докато се чуем отново, преди да предприема каквито и да било действия. Чувствайте се свободен да обсъдите предложението ни с жена си и с приятелите си. Не искаме никой да си помисли, че крал Байран замисля нещо, което дори и в най-малка степен може да се окаже неприемливо за вашия император.

— Разбира се.

След като барон Сала си тръгна, отидох в шпионската кабина на зеления кабинет, за да видя, от чисто любопитство, кой е човекът на Кутулу — мъж или жена. Камерата беше празна, макар че опипах с ръка дървото около шпионката и се уверих, че е топло, все едно че някой беше опирал челото си в него.

Отидох до библиотеката си и описах точно какво се случи и каза, дума по дума, докато още ми беше свежо. После взех един празен канцеларски лист и написах:

До Император Лайш Тенедос,
и само за Неговото внимание.
От Неговия най-предан слуга,
трибун Дамастес а Симабю.

Сър, приежете моите поздрави и най-дълбоки почитания.

Докладвам Ви за срещата, която се състоя днес между посланика на Майсир барон Кваджа Сала и моя милост...

Тъй като не съм майстор на писаното слово, а исках докладът ми до императора да е точен, стана късно, докато го напиша и изпратя. Помислих да хапна, но не бях гладен, умът ми гъмжеше от въпроси и загадки. Изпих чаша топло мляко — надявах се, че ще ме приспи, но не можа.

Слушах рева на вятъра в короните на дърветата в градините и гледах люлеещите се клони, после реших да си легна. Може би меките възглавници и нежната ласка на памучната постеля и топлите одеяла щяха да ми донесат утеха. Но знаех, че се заблуждавам и че ме чака дълга и мъчителна нощ.

Безсънието спаси живота ми.

Мъжът трябваше да ме убие по най-бързия възможен начин. Бях учил тънкото изкуство на убиване на противник с всякакво подръчно оръжие. Навремето учителят ми, нашарен с белези пехотински старши сержант, ми казваше, че твърде много войници заобичват едноединствено оръжие. Можело да е определен вид меч или дори стил на въоръжение — и наистина познавах мъже, които едва ли не изпадаха в паника, когато им се кажеше да използват копие вместо предпочитаната сабя или кама вместо брадва.

Мъжът скочи през перваза на прозореца на спалнята ми, възползвайки се от порива на вятъра. Ако имаше меч, нож или дори стрела за мятане и ако беше атакувал в мига, в който стъпи на пода, щях да съм мъртъв. Но вместо това той смъкна дългото жълто копринено въже от врата си, въжетото, което товиетските удушвачи обожаваха, и се запромъкна към купчината под завивките.

Трябваше му цяла секунда, докато разбере, че купчината не е нищо друго освен набързо струпани възглавници, и през тази секунда пристъпих зад него и го ударих с всичка сила в тила. Той залитна — усетих вонята на изпразнените му черва — и издъхна.

Бързо посегнах към окачената си на таблата сабя и спасих за втори път живота си, защото не бях забелязал влязлото му в стаята подкрепление. Беше много добра — тънкото ѝ острие ме перна през ребрата, после тя замахна втори път.

Беше добра, беше бърза, може би по-бърза от мен, но не беше кръчмарски побойник, по-скоро беше свикнала с изтънчения стил на бойното училище. Изскимтя, щом изритах един стол към нея и почти я повалих. После се чу сухият шепот на сабята ми, излизаща от ножницата. Замахнах и тя парира. Дватама закръжихме, без да откъсваме очи и умове от оръжията си, отразяващи мигащата светлина на факлите отвън.

Чух виковете, крясъците и трясъка, идващи от други места в двореца, но не си позволих да реагирам.

Кръжахме и кръжахме. Оръжието ѝ се стрелна, отбих го и ударих — порязах бедрото ѝ над коляното. Тя изпъшка и върхът на меча ѝ се стрелна към очите ми. Едва успях да се отдръпна. Тя скочи и заби напред, сниших се под замаха ѝ и за малко щеше да ме пронизе заради дързостта ми.

Отново парирахме и заизчаквахме другият да се открие. Чух я как замърмори, но не обърнах внимание. После силуетът ѝ засия и разбрах, че използва магия. Фигурата ѝ се замъгли, стана почти невидима. Изкарах я от концентрацията ѝ, като посякох високо към главата ѝ. Заклинанието ѝ прекъсна и отново се озовах срещу тънката ѝ фигура, пъргава и подвижна.

Тя свали гарда, но аз бях достатъчно благоразумен, не обърнах внимание на лъжливото движение, замахнах под оръжието ѝ и усетих как сабята ми се плъзна под ребрата ѝ. Жената изохка изненадано, изтърва меча си и той издрънча на пода. Издърпах острието.

Тя пипна с ръка хълбока си, вдигна я и в сумрака и двамата успяхме да видим кръвта, зацапала пръстите ѝ. Отново изохка, но този път все едно, че най-сетне е разбрала очевидното; в коленете ѝ вече нямаше сила, краката ѝ се огънаха. Преди да рухне на пода, Сайонджи вече я беше отвела на Колелото.

Още един прозорец изтрещя и двама мъже, и двамата облечени в черно, скочиха в стаята. Видяха ме, извикаха и се хвърлиха към мен. Бяха въоръжени с къси копия за мушкане. Избих едното, блокирах с рамо мъжа и го тласнах към другия. Двамата залитнаха назад, замахаха с ръце и пронизах първия.

Зад мен изтрещя и се отвори врата и си помислих, че съм обречен, но няхах време за нищо освен за мъжа с копието. Издъхна с острието на сабята ми в окото му. Издърпах я и рязко се завъртях към вратата за нова заплаха, но късно, много късно...

Карджан беше там, с половин дузина от слугите ми, въоръжени с какво ли не, от ковани свещници до къса крива моряшка сабя, взета неизвестно откъде.

— Шибаните товиети! — изрева той.

— Колко са?

— Проклет да съм, ако знам — изпъшка той. — Убихме четири-петима по стълбището, докато дойдем тук, сър. Не знам колко още има.

— Ще отстъпим към оръжейната — казах високо. Там щяхме да разполагаме с достатъчно подходящи оръжия, а от залостеното помещение щяхме да се бием лесно. Грабнах халката с ключовете от стената и излязохме в коридора. Имаше четири трупа, а на стълбището стояха Ериван и още един слуга. Отзад се чува викове и разбрах, че през прозорците на спалнята ни са нахлули още нападатели. — Продължавайте. Ще ги задържа.

— Ще се бия тук с вас — заяви Ериван.

Карджан понечи да възрази, но изревах:

— Продължавай! Трябва ни място за прегрупиране!

Той кимна и се спусна с останалите по стъпалата.

Останахме само двамата с Ериван. Беше въоръжен с дървен меч, смъкнат от окачените за показ по коридора.

— Сега ще ги видим колко струват.

— Ще ги видим — отвърна той и долових в гласа му странна нотка на възбуда, странна за човек, който уж не трябваше да изпитва кръвожадността на воин. Погледнах към вратата на спалнята да видя колко товиети ще изскочат оттам, но не видях никого. Усетих, че се заплита нова магия, и в този момент жълтият копринен клуп се свлече около шията ми, стегна се и усетих до ухото си миришеция на чесън дъх на Ериван: душеше ме.

Най-добрият начин успешно да удушиш буден човек е като използваш много тънка гарота, най-добре тел. Това или ще прекърши, или ще пререже гръкляна и жертвата ти ще изпадне в безсъзнание и ще издъхне бързо. Но товиетите обожаваха тайнственото си въже, дебело почти един пръст, и начина, по който то бавно убиваше — оставяше червената хватка на смъртта лениво да се затвори около жертвата.

Бях нащрек, бях обучен и силен. Ериван щеше да стегне здраво въжетото около гърлото ми, после да се обърне с гръб и да издърпа въжетото над рамото си, все едно че ме вдига, както пристанищен докер вдига на раменете си чувал със зърно.

Юмрукът ми удари като чук в слабините му. Той отвори уста да изкрещи, но въздухът му излезе пронизително, като бурята отвън. Обърнах се. Не исках да го промуша със сабята — исках смъртта му с пръстите си, с ноктите си, и забих юмруци в ребрата и в корема му.

Той залитна назад към балюстрадата. Беше едър мъж, едър почти колкото мен, но не изпитах напрежение, когато го надигнах за колана и косата и го смъкнах по гръб върху парапета. Лицето му беше почти до моето. Очите му бяха опулени от ужас. Прекърших гръбнака му като съчка и го пуснах надолу по стълбите. Затъркаля се безжизнено като парцалена кукла, захвърлена от дете.

Стиснах сабята в ръка и заслизах по стъпалата, за да намеря Карджан. Щяхме да се въоръжим и да подгоним товиетите като хрътки, да ги избием до крак. Чух викове отвън, някой зарева команди, чух тропот на тичащи крака и реших, че товиетите сигурно са разбрали, че капанът им е изщракал празен и че вече е техен ред да мрат.

И така беше. Само след няколко мига всичките ми хора бяха въоръжени. Разделих ги на групи. И мъжете, и жените бяха разгневени като оси.

Изсипахме се на главната алея. В същия момент в двореца нахлу в галоп кавалерийски ескадрон — корави, нашарени с белези от битки мъже от гвардията на императора. Капитанът ми заяви, че ще се подчинят на всяка моя заповед.

До час се представиха няколко отряда от униформената полиция на Кутулу и районът беше отцепен и обкръжен.

Тръгнахме систематично от помещение на помещение, от сграда на сграда. Заповедта ми беше проста: избивате ги до крак. Може би трябваше да се разпоредя да вземат пленници, но бях ужасно ядосан. По някакъв начин бях сигурен, че водачите на атаката бяха жената, която за малко щеше да ме убие, и предателят Ериван.

Намерихме само четирима товиети — една жена и трима мъже, свити из ъглите. Умряха и телата им бяха извлечени на централната алея пред главната сграда, при другите, загиналите при първата атака. Никой от нас не усещаше пронизващия вятър и поройния дъжд.

Призори бурята заглъхна и настъпи сив, мокър и мрачен ден. На чакъла лежаха четиринадесет трупа, а други деветнадесет, от моите хора, бяха почистени, покрити и грижливо положени върху големите

маси в главната зала. Бяха загинали в моя защита — и в защита на Нуманция — храбро като войници на бойното поле. Телата им щяха да бъдат изгорени с най-грандиозна церемония и щях да принеса жертви на Сайонджи, на боговете на Никиас и на собствените им богове и богини, стига да се знаеха, с надеждата, че Унищожителката и Съзидателката ще ги дари щедро в следващия им живот.

Чу се тропот на още коне и видях как втора конна група, отново от гвардията на императора, мина през портите на палата. Зад тях влязоха четири дълги черни впряга с тесни прозорчета, покрити с решетки, явно за да извозят пленници товиети. Щяха да се върнат празни до тъмниците.

Първите ездачи се оказаха Кутулу и една жена. Едва я разпознах като една от слугите ми — мислил си бях, че умът ѝ едва ли стига за повече от това да лъска свещниците. Макар скръбта и гневът все още да не ме бяха напуснали, за пореден път си напомних никога да не съдя за човек по изражението или поведението му и разбрах колко се е забавлявал Кутулу, когато ѝ е наредил да се прави на тъпоумна. Вече приличаше на истински бдителен полицейски агент и когато ѝ кимнах, ми отвърна с полуусмивка. Не се ядосах, нито се почувствах предаден — Кутулу и императорът шпионираха всички. Освен това беше явно, че тъкмо тя е отишла за помощ.

— Добро утро, приятелю — каза Кутулу. — Радвам се, че си жив.

— Аз също.

Той предпазливо се смъкна от седлото.

— Някой ден ще измисля начин да не се качвам повече на кон. Убийствени животни! — конят изцвили, все едно че го разбра. Кутулу тръгна по редицата трупове, взираше се съсредоточено във всяко лице, за да го запомни. Четири пъти кимна, познал лицето, което гледаше, макар и сгърчено в мига на смъртта. Върна се и ме отведе настрана. — Забележително. Някои ги познавах.

— Така си и мислех.

— Единият беше криминален, специализирал в крадене на бижута от богаташки къщи. Предполагам, че той е показал на другите как да проникнат в двореца ти.

— Но виж, другите са... бяха по-интересни — продължи той. — Ренегати от много отдавна. Мразеха Властта на Десетимата и бяха

прехвърлили измяната си към императора. Всички бяха от уважавани, макар и отцепнически фамилии.

— Майната им — изръмжах. — Не уважавам никой, който се опитва да ме промуши в гърба.

Кутулу сви рамене.

— Да не би да искаш да си облекат униформа и да ти предложат открита битка? Би било глупаво, а товиетите не са глупаци.

Беше прав, но не бях в настроение да мисля логично.

— А сега, трибун Дамастес à Симабю — изведнъж заговори той официално, — задължен съм да ви предам следната заповед, одобрена лично от императора: наредено ви е да напуснете този палат колкото може по-бързо, веднага щом приберете вещите си.

Почувствах се зашеметен, като ударен с торба с пясък по тила. За малко щяха да ме убият, а ето, че императорът бе решил да ме унижи още повече, като ми заповядва да напусна палата, който сам ми беше дал. Имаше това право, но не беше почтено. Гневът отново ме обзе.

Чух глас зад гърба си:

— Това е моя лична заповед, трибун, и сте длъжен да я изпълните бързо — обърнах се и видях на вратата на една от каретите самия император Лайш Тенедос!

Слугите ахнаха и коленичиха. Поклоних се ниско.

— Стани, Дамастес, приятелю — каза той и изненадата ми този път бе по-голяма и от тази на слугите. — Дадохме ви тази заповед — продължи императорът, — защото сте най-добрият и най-довереният от всички мои слуги и не мога да си позволя да се лиша от услугите ви, особено в тези тревожни времена — позорът ми беше приключил. — Елате, трибуне — заповяда ми той. — Да се поразходим в парка. Трябва да обсъдим някои неща.

Подчиних се, много сковано. Тенедос изчака, докато се отдалечихме достатъчно от останалите, след което ми заговори кротко:

— Та както ти казах, времената са тревожни.

Успях да отвърна с:

— Мисля, че случилото се нощес ме увери в правотата ви.

Устните му се изкривиха в лека усмивка.

— И още как. Първо, по въпроса за този дворец. Кутулу ми каза, че те е предупредил колко незащитим е, и мисля, че товиетите го доказаха много добре. След като се справим напълно с тях, можеш да

се върнеш, разбира се. Смятам да ги залича до последния мъж и жена, след което да бъдат изтрети от всички съществуващи архиви и записи, все едно че не са съществували. Не трябва да се позволи предателската им ерес да се пропагандира дори в прашните томове, в които надничат само учените глави. Но първо трябва да се справим с много по-голям враг.

— Майсир?

— Разбира се. Имаше няколко... необичайни инцидента по границите ни. Имахме донесения за майсирски патрули, които се прехвърлят през Пограничните земи и шпионират граничните ни постове, също и за шпиони и саботьори, които проникват в Ърей и се придвижват на север към Никиас. Досега Кутулу не е успял да арестува нито един от тези майсирски агенти, но съм сигурен, че ще успее, и тогава ще разберем какво точно крои крал Байран.

— Между другото, бях впечатлен от опитите му да те наеме — добави той. — Тази сутрин прочетох донесението ти, веднага щом чух за нападението. Излишно е да казвам, знаех си, че ще проникнеш в думите на барон Сала и ще разбереш истинския им смисъл — че иска ти, с твоите способности и популярност, да си извън уравнението в предстоящите дни.

— Благодаря, сър — колкото и да ми се искаше да се справя с проклетия Фергана, усетих, че нещо не е наред.

— Възхищавам ти се, Дамастес, както и на абсолютната ти вяръност.

— Така животът е по-прост, сър.

Тенедос се изсмя.

— А напоследък доста се беше усложнил, нали? — нищо повече нямаше за извинение заради унижението ни с Маран.

— Да, сър.

— А сега за бъдещето. Не говорех току-така, когато казах, че имам за теб голяма задача.

— И тя е?

— Не знам как точно трябва да се нарече постът. Но искам да отидеш някъде на безопасно... може би в именията на жена ти. Съмнявам се, че някой товиет ще намери кураж да проникне в земите на Аграмонте.

— Да, сър.

— Другите впрягове са пълни с документи, карти и доклади, с които искам да се запознаеш. Всички те са свързани с Майсир. Никой друг не бива да ги чете, нито да узнае за съществуването им. Проучи добре документите, защото те ще са най-голямото оръжие, с което ще разполагаш в близко бъдеще. Защото Майсир е могъщ противник, най-могъщият, пред когото се е изправяла някога Нуманция.

— Искате да кажете, че войната е неизбежна?

Императорът ме изглежда мрачно.

— Боя се, че да. Сайонджи ще получи толкова жертви, за колкото не е мечтала.

8. ИРИГОН

За малко нямаше да забележа двете лица, надникнали иззад храста, но очите на един войник, като очите на ловец, са обучени да улавят всяко движение. Мъжете бяха брадати, с грубо ощавени конични кожени шапки. Цъкнах с език и дремещият в седлото Карджан се сепна и се събуди. Помислих ги за ловци, но реакцията им подсказа друго. Допреди миг бяха там, а в следващия — листакът между храстите беше празен.

Сръгах Лукан през храстите и нагоре по полегатия склон, докато ескортът ми се окопитваше със закъснение. Двамата тичаха презглава, от дърво на дърво, към ниското хълмче. Бяха въоръжени, единият с лък, другият — с късо копие за мушкане. На кръста на единия блесна ножницата на сабя. Никой не лови нищо, дори тигър, със сабя.

Карджан ме настигна.

— След тях! — отсякох, сритахме конете в галоп и извадихме сабите. Изпращяха клони и се снишихме над конските вратове. Догонвахме ги, вече на по-малко от трийсет разтега, когато двамата се пъкнаха в шубраците. Дръпнах юздите на Лукан, смъкнах се от седлото и се хвърлих след тях. Може би бях безразсъден, но се съмнявах, че са стръв за засада.

Горичката беше израсла от едната страна на хълма, напукана сива скала, издигаща се почти стръмно. Нищо. Двамата бяха изчезнали. Карджан беше до мен, с извадено оръжие. Кимнах му наляво и Карджан се плъзна натам. Не ни трябваша заповеди или приказки — двамата много пъти бяхме преследвали въоръжени мъже и уменията ни се бяха превърнали в чист рефлекс. Разровихме горичката и около нея, но не намерихме нищо. Изкатерихме се на върха на скалата. През това време останалите Червени пики ни бяха настигнали и помагаха.

Никой не намери нищо — нито мъжете, нито стъпките им, нито една следа от това, че някой изобщо е стъпвал по тази земя. Чух, че

някой изшепна: „Магия“. Можеше и това да е. Или двамата просто познаваха терена и си имаха път за бягство, по който не оставаха следи.

Качихме се отново на конете и се върнахме на пътя. След около час стигнахме до река Пенали. Бяхме само на няколко мили от Иригон. Иригон и Маран.

Иригон се издигаше като железен юмрук сред земите, които Аграмонте владееха от поколения. Беше построен като бойно укрепление на скалите над река Пенали, подсигуряваща две от страните на замъка. Беше на пет етажа и покривът му бе укрепен с крепостни зъбери. По покрива бяха останали каменните огнища и железните казани за врящото масло, използвано от владетелите на Иригон като последно средство в примитивните времена. Имаше две четириъгълни кули откъм реката и по една голяма кръгла на всяка страна на сградата към сушата. Пред една от тях се простираше зелен парк, а недалече от другата се виждаха стопански пристройки и конюшни.

Иригон беше даден на Маран след кончината на баща й, което формално означаваше, че е и мой. Но никога не съм се чувствал приятно сред или близо до тези мрачни каменни стени и след като си го помислих, се зачудих дали не е глупава ревността ми към богатството на Маран, много по-голямо дори от товиетските богатства, дадени ми от император Тенедос и неговото демонче.

Реших, че не е. Твърде ясна сметка си давах за огромната мощ, натрупана от Аграмонте през вековете, твърде много дадени от Айрису чужди права бяха присвоили с небрежна арогантност. Бях забелязал как селяните гледат господарите си — двамата братя на Маран и по-дребните, но все пак властни членове на голямата фамилия: с едва прикрит страх и омраза. Само към Маран се отнасяха с искрено уважение — макар и боязливо според мен, сякаш очакваха и тя да стане като другите.

Винаги се чувствах малко изнервен в Иригон, но още по-лошо беше, докато баща й беше жив, и почти толкова лошо, когато на гости идваха братята й, Праен и Мамин. За щастие, те си имаха свои имения

на малко повече от един ден път и рядко пребиваваха във фамилия замък.

Веднъж се бях замислил дали чувстват този мрачен отклик на жестоката тирания, но реших, че съм пълен глупак. Двамата изобщо не се интересуваха от нищо, освен от собствените си желания. Много бързо разбрах защо Маран беше избягала в Никиас. Мъжете Аграмонте, както и повечето други провинциални благородници, които познавах, не бяха глупави, но не проявяваха интерес към нищо, което не ги засяга пряко. Жените и децата им възприемаха това отношение като основен житейски принцип.

След като разбрах, че двамата братя са твърди като камък, осъзнах очевидното: те не харесваха Иригон, защото бе една влажна, мрачна и потискаща крепост, от която би се получил чудесен затвор. Като нови собственици на Иригон, полагаше ни се да се настаним в господарските жилища, но гледахме с ужас на тази перспектива. Маран казваше, че щяло да е нечестиво, а аз — че безбройните поколения Аграмонте ще надничат над раменете ни и ще цъкват стъписани, щом видят, че двамата с Маран обичаме да се забавляваме по най-необичайни начини.

Настанихме се в една кула откъм реката. Каменните ѝ стени бяха дебели цели дванадесет стъпки и в зидовете не можеше да се види нито една желязна греда или скоба. Според мълвата тези кули бяха построени с помощта на чародейство и от най-опитните каменоделци в Нуманция. Стаите бяха старомодни, малки и с високи тавани. Прозорците бяха сводести. Наредихме да свалят старото безцветно и грапаво стъкло и да го сменят с двукрили прозорци, съоръжени с хитроумни лостчета, за да се отварят по-лесно.

За жилищни стаи си избрахме горните етажи, а по-долните бяха за кухнята, която щеше да топли сградата, за складове и малка оръжейна. Зидарите събориха вътрешните стени — оставиха само подпорните сводове — и превърнаха над двадесетте малки като в зайчарник камерки в просторни стаи. Поръчахме да вдигнат лъжливи дървени стени и широкото една педя пространство между тях и камъка беше запълнено с вълна. Това на всички им се стори странно, но аз реших, че след като вълната около тялото ми пази топлина, защо да не прави същото около една стая? Оказах се прав, особено след като облицовахме камините със стомана, за да отразява топлината.

Повечето от тези неща се правеха, докато отсъствах по имперски мисии, тъй че винаги очаквах нещо ново, когато се връщах в Иригон.

Бях открил, че мога да се радвам на Иригон два пъти в годината — когато суровите зимни бури връхлитаха и дърветата се тресяха и покланяха на уютния ни дом; и за втори път в най-кротките, най-знойни дни на Жаркото време, когато бях благодарен, че изпепеляващото слънце не може да проникне през камъка.

Още една промяна бе направила Иригон по-поносим за живеене: Аграмонте продължаваха да властват с помощта на бича и тоягата, което си беше тяхно право, макар че според мълвата се прилагаша и много по-сурови методи, недопустими от законите на имперския двор. Изобщо не се съмнявах в тези истории, въпреки че няха доказателства, тъй като суровото провинциално правосъдие все още беше нещо обичайно в Нуманция, особено в райони, където древната благородническа каста представляваше единственият блюстител на закона. Казахме си, че нещата трябва да се променят, че на никого не е позволено да бие друг, освен когато се защитава, премахнахме всички ярко оцветени бамбукови пръти, които се бяха използвали като символи на власт, и най-безцеремонно прогонвахме онези, които не вярваха, че говорим сериозно.

Ратаите и селяните, които смятаха, че сме глупави и че могат да се възползват от това, биваха прогонвани също толкова бързо. В някои отношения това се оказваше по-сурово наказание от десетина удара с камшик, защото на мили околоръст не можеха да се намерят други работодатели освен Аграмонте. Понякога се чудех дали не трябваше да оставим установената система да действа от само себе си и на два пъти Маран ми се беше сопнала за това, въпреки че тя също подкрепяше промените. Но аз съм си това, което съм, и не мога да търпя някой, който смята, че насиетието е нещо, което му се полага по право само защото е по-голям или е с по-високо положение в живота и се чувства над закона.

Много отдавна, когато за първи път бях видял картина, изобразяваща Иригон, се бях чудил колко ли хора са нужни на един владетел, за да се поддържа добре такова имение. Вече го знаех съвсем точно: 347, от градинарите и кухненските метачки, стражите, музикантите, момичето, чието единствено задължение беше да подбира и подрежда цветята в замъка, до двамата мълчаливи мъже,

които се движеха от стая на стая и поддържаха камините, без дори някой да им кимне в знак на признателност. Знаех го много добре, защото им плащах два пъти в годината. Двамата с Маран се ползвахме от услугите на четирима банкери, работещи по цял ден, за да управляват парите ни. Веднъж си бях помислил да попитам колко пари харчим за определено време, но си дадох сметка, че сърцето ми може да не се справи с напрежението. Освен това, както ми каза Маран, никой, колкото и да е разточителен, не може да изяде богатството на Аграмонте, тъй че защо да се притеснявам?

Така се реех мислите ми, докато яздехме към Иригон. Бяхме двадесет и четирима: моя милост, ясновидката Синаит и двайсет и един души от набързо възстановените ми Червени пиконосци под командата на легат Сегали. Капитан Ласта, който обикновено пътуваше с мен, беше останал в Никиас, за да сформира Червените пиконосци до пълен състав. С нас беше и Карджан, разбира се. Бях решил да изпробвам нова тактика и сега той поглеждаше намръщено нашивките си на командир на ескадрон; аз пък бях изпълнен с твърдото намерение рано или късно да го направя полкови командир. Решен бях да спечеля тази битка на воли, продължила вече над девет години. Тайно се опасявах, че едва ли ще спечеля точно този пореден рунд.

Зад групата ни трополяха трите фургона, натоварени с документите. Потръпвах от мисълта колко не обичам да се занимавам с бумажни и проучвания. Но този път нещата можеше да се окажат по-различни, защото опитах с магия. Бях накарал ясновидката Синаит да приготви заклинание, като използва късчета от материала, който трябваше да проуча. Чародейството представляваше разширена версия на стандартното ни „Заклинание за разбиране“. Вече можех да чета и на шестте езика в Майсир, и по-важното — можех да говоря на деветнадесет от близо четиридесетте диалекта, използвани в огромното кралство. Нямах да ми е нужен преводач, ако опасенията на императора за предстояща война се окажеха верни.

Скитацият ми ум бързо се върна към реалността, защото най-сетне излязохме на дългата права отсечка, водеща към замъка, и видях на стълбището загърната в дълго наметало фигура, която можеше да е само скъпата ми Маран.

Много, много бавно се върнах от звездите.

— С изкуствен фалос?! Велики богове на Нуманция, откъде си го научила това?

Маран ме погледна през рамо. И двамата бяхме плувнали в пот въпреки бушуващата навън зима.

— Никога няма да ти кажа. Ще кажа само, че ти си се научил да си упражняваш някои мускули, докато ме нямаше... и аз правех същото.

— По-добре ми кажи. Или ще се побъркам от ревност.

— О, добре. Амиел, при последното си гостуване, донесе със себе си разни... устройства. Едното беше мехур, който надуваш и го слагаш където си ти сега, и се опитваш да му изпомпиш въздуха с мускулите си. Каза, че трябвало да се прави по двайсет пъти на ден. Нямахме какво друго да правя, след като тя си отиде, тъй че се упражнявах... Харесва ли ти?

— Мм — потърках брадичка във врата ѝ и леко я ухапах. — Определено смятам, че контеса Калведон ти влияе възхитително лошо.

— И още как — прошепна Маран. — И още как.

На другия ден потърсих главния ни управител, за да разбере кои можеше да са били двамата мъже с кожените шапки. Управителят Вакомаги беше нашарен с белези от многобройни свади негодник, един от малкото старши слуги, останали от времето на бащата на Маран. Но Маран отбеляза, че бил изключително справедлив в жестокостта си и че работел поне толкова здраво, колкото подчинените му слуги, особено по време на жътвата и сенокоса. Затова предложи да го задържим и аз се съгласих.

Самия мен ме споходи доста гадната мисъл, че не е лошо да имаш подръка един удобен виновник, човек, когото всички да винят за всяко необходимо зло, вместо вежливия и добронамерен господар. След тази мисъл се зачудих дали не започвам да се променям, дали не започвам да разсъждавам като закоравелите и жестоки властници, които така презирах.

Попитах Вакомаги кои може да са били онези двамата в храстите.

— Ние туканка им викаме Отчаяните, макар че с тях има и жени, и младоци. Може да са петдесетина, а и повече.

— Кой са те?

— Някои са изгонени от именията. Други са скитащи разбойници. Някои просто са без земя, скиторят по пътищата и напразно се надяват някой да ги наеме на истинска работа, или поне за нещо бързо като жътва и таквоз. Чувал съм даже, че... — гласът му заглъхна и той се заозърта боязливо.

— Продължавай.

— Че някои може да са товиети — добави той тихо. — Така поне чух. Като онез, дето ги изтрепахме с императора.

— Тук?! В земите на Аграмонте?

— Така приказват — продължи Вакомаги. — Разбира се, никой не говори за тях открито. Не и пред мене поне.

— Убили ли са някого?

— С удушване ли? Като онез, дето чух, че го правят с жълти въжета? Не, сър. Поне засега. Но някои изчезват по пътищата. Не и някоя важна особа, поне засега де. Някой и друг амбулант, дето не се връща повече тъдява, или хорица, дето са толкова прости, че тръгват по пътищата без оръжие или охрана. Но вие няма какво да се тревожите. Отчаяните са толкова изпаднали, че не стават даже и за товиети.

Той се изплю и продължи:

— Като че ли стават все повече и повече всяка година, тая напаст. Някой ден ще трябва да ги подгоним като лисиците и язовците. Да ги пометем оттука, а тия, дето нямат ум в главата да побегнат, да ги изколим и избесим. Не се тревожете, милорд. Аграмонте знаят как да се оправят с таквиз като тях. Както казва името, окаяници са, смачкани са като житен клас под кравешко говно — с което въпросът беше приключил за Вакомаги.

Но не и за мен. Виждам бях твърде много „отчаяни“ мъже да се вдигат и да удрят здраво с мечове, ножове, тояги и камъни, за да мога да разкарам лесно от ума си тези несретници.

Замислих се защо ставаха все повече всяка година, както каза Вакомаги. Под властта на императора времената бяха станали за всички много по-добри, отколкото под Властта на Десетимата, нали? А товиетите според Кутулу имаха по-малко влияние отпреди.

„Отчаяни“ тук, а в други места из кралството трябваше да потушавам всевъзможни бунтове. Какво ставаше в Нуманция?

Нямах отговори, нито дори въпроси. Затова зарязах проблема.

Започнах проучванията си с надеждата, че изобщо няма да ми се наложи да използвам наученото.

Майсир бе древна монархия, символът ѝ беше дракон с две лъвски глави, черен на жълт фон. Населението му наброяваше, по приблизителни изчисления, тъй като кралството не беше изцяло проучено дори от владетелите му, 150 милиона. Това правеше с 25 милиона повече от Нуманция, но моята страна беше по-гъсто населена. Майсир покриваше, пак по приблизителни сметки, над 6 милиона квадратни мили. Нуманция, която преди смятах за невъобразимо огромна, беше не повече от милион квадратни мили.

Нуманция се простираше малко под екватора в умерените райони, а Майсир стигаше от южния район с умерен климат до арктическия. Най-отличителният му белег бяха огромните пустини, които наричаха „свеби“ — пустеещи земи, чийто терен сезонно се променяше от лед и кал до прах и отново кал.

Земята, както прочетох, наистина беше огромна, толкова голяма, че според един пътешественик очите го заболявали, докато се мъчел да види хоризонта, и това го карало да се свива от страх като мишле, подгонено от орел. Имаше планини, много по-високи от всичко в Кайт, езера, които човек може да вземе за морета, и реки, чийто отсрещен бряг не може да се види, и земеделски райони, големи колкото нашите провинции.

Пътуването през страната представлявало истински кошмар. Извън големите градове пътищата били черни или изобщо не съществували. Големите реки нямаше да помогнат на армията ни, тъй като плавателните течаха от запад на изток, пресичайки страната.

Столицата на Майсир беше Джарра, на триста левги южно от границата, скрита в пазвите на гора Беляя, защитена на запад от свебите, а на север от огромните блата Киот. Имаше и още няколко големи града, не всички от които известни на нас, но никой — голям колкото Джарра.

Огромните размери на Майсир също така затрудняваха връзките между двете столици. Можеше да се изпращат кодирани съобщения по хелиограф на юг до Ренан на нашата граница. След това продължаваха по куриер с тежък ескорт през прохода Сулем и през Кайт. На границата между Кайт и Майсир съобщенията се предаваха на граничните стражи на Майсир, негаретите, и по-нататък се пренасяха през Дивите земи, докато не се предадат на обикновени куриери, които ги отнасяха до Джарра.

Кралят на Майсир се казваше Байран и беше смятан за добър владетел, поне според майсирските стандарти. Някои описания на хилядагодишната история на фамилията му бяха по-скандални и от най-нецензурната улична преса.

„Единственият избор за майсиреца е между клупа и камшика“ — гласеше една поговорка. Някои от предците на Байран надминаваха по кръвожадност и най-демоничните легендарни същества. Един се оскърбил, след като някаква провинция, през която минавал, не му отдала достатъчно почести, накарал магьосниците си да вдигнат от пъкъла демони и им заповядал да убият всеки мъж, на когото се натъкнат. Но това не го задоволило, а изпратил още по-ужасни кошмари срещу жените в областта. Към децата, които не умрели от глад, се отнесъл по-милостиво: армията получила задачата да ги излови и да ги продаде на робските пазари. Накрая провинцията получила друго име и била заселена с хора, насила прехвърлени от друга провинция.

Друга история, на която ми беше доста трудно да повярвам, разказваше за кралица, която била ненаситна в похотта си. Големи главоболия си създавала, докато избере сто мъже, най-красивите и с най-добро телосложение от цялата армия. Накарала ги да спят с нея непрекъснато в продължение на цяла седмица, след което заповядала всички да бъдат върнати на Колелото, защото „никой, който е изпитал такава наслада като тях, не би пожелал да продължи да живее на този свят“.

Байран, за разлика от тях, управляваше добре и благоразумно, макар и сурово. Във всеки случай не можах да прочета за никакви ужаси, които да е извършил досега. Придворните благородници не бяха по-добри, отколкото можеше да се очаква, но Байран, изглежда, си

беше подбрал съветниците и приятелите повече заради способностите им, отколкото заради покварата, за разлика от баща му.

Чудно ми беше как е могъл Майсир да просъществува толкова дълго с такива злодеи на трона. Един философ, прекарал десет години в Майсир като учител на кралските деца, предлагаше обяснение, което не съм много сигурен дали разбрах, или разбирам и сега: „Общо взето в Майсир съществуват две класи — пишеше той. — Класата на управляващите и класата на управляваните. Управляваните не притежават никакви права и дори аристокрацията, в различните ѝ рангове, няма повече права, отколкото кралят може да ѝ отстъпи временно. Никому не е позволено да се издига над положението, което има по рождение. Животът не е нищо повече от борба за власт, защото животът може да продължи само с власт. Цялата власт принадлежи на, и следователно може да бъде дарена, от краля. Никой не би могъл и да сънува, че може да обвини самия крал за несправедливостите в обществото, тъй като за всички е очевидно, че той говори с одобрението на боговете.“

На друго място същият автор пишеше: „Макар привидно двете страни да имат една и съща религия, тази привидна еднаквост е пълна заблуда. За нуманцийците се казва, че са прекалено търпеливи, добронамерени, чувстват, че нашите незабележими благодеяния, също както греховете ни, ще бъдат възнаградени или наказани, щом се върнем на Колелото. Ако в Нуманция това е вяра, то в Майсир е мания. За тях наградите идват само след смъртта, когато човек бива съден от Сайонджи. Всички други удоволствия трябва да се грабят бързо и най-безсъвестно. Поради това е редно да набиеш с камшик селяка, защото греховете му в предишния живот явно са били ужасни, иначе нямало да се прероди като селяк. На един благородник, от друга страна, не само му е позволено, но бива окуражаван да си угажда на всякакви капризи като награда за предишния си благочестив живот. Ако върши грях, такъв е животът и той ще бъде наказан в следващия живот. Майсирците не само почитат боговете по-ревностно и от най-фанатичния нуманцийски монах, но също така са построили огромни храмове и имат култове към пълчища полубожества, неизвестни на нас. Магиката им, също като религията им, е мрачна и посветена на смъртта, и доколкото беше възможно, избягвах техните чародеи.“

Магьосничеството се смяташе за една от главните опори на държавата им. Млади мъже и жени, показващи признаци за таланта, се забелязваха рано и се обучаваха в изолирани училища. След това си избираха, или им избираха, назначения. Майсирските магьосници като че ли бяха организирани като войници. Най-сходното, с което ние разполагахме, Братството, не беше нищо повече от общество за взаимопомощ. Главният магьосник на Майсир беше някаква тайнствена фигура, наречена по ирония азаз, или „майсторът на церемонии“. Неизвестно беше кой е той, дори името му, да не говорим за могъществото му.

Колкото до самата армия, сведенията за нея бяха доста противоречиви. Войската им беше два пъти по-голяма от нашата. Но това не беше повод за сериозно безпокойство. Повечето части не можеше да се преназначават на нови места, тъй като от тях се искаше да пазят мира в районите на гарнизоните или да бранят границите. Имаше легенди, че в тъмното минало Майсир бил завладяван от страни на запад и изток, държави все още непознати за Нуманция, и майсирците смъртно се бояха от нови техни нахлувания.

Кавалерията и гвардейските полкове бяха елитни и се командваха от благородници, но бяха малко и обикновено се използваша като парадни части в големите градове. Смяташе се, че пехотата се командва зле и че зле поддържаните им войници, към които се отнасяха нечовешки, са пълен боклук. Офицерите бяха слабо образовани, неспособни на кой знае каква стратегия освен масирана фронтална атака. В сражение майсирците можеха да се бият храбро, но също толкова лесно — да побегнат или да се предадат.

Това много ме озадачи.

Бойната им магия беше друга загадка. Майсир от десетилетия не беше водил мащабна война, тъй че информацията беше полулегендарна. Но имаше най-ужасни истории, подсказващи, че маговете им могат да призовават тъмни сили, поне толкова могъщи, колкото подвластните на император Тенедос.

Имаше една голяма разлика между Майсир и Нуманция. Ние наемахме войниците си срещу заплата, с обещания за злато, за плячка и слава. Майсирците прилагаша задължителния набор. Всеки мъж дължеше на своя крал десет години служба и можеше да бъде призован или не под знамената, с всички други на неговата възраст, според

нуждите на краля. Понякога отслужваше пълния срок, друг път ги обучаваха набързо и ги освобождаваха. Това не се правеше редовно, защото според анализаторите системата беше неизпълнима, предвид огромните размери на страната, бавните комуникации, възможната корупция и прочие. Отново се удивих.

Продължих да чета — за градовете на страната, строени от камък и дърво, с пищните им цветове; за пикантната им храна; за страстната им музика; дори малко от тяхната поезия и приказки.

Исках да отида там, да науча повече за тази удивителна страна... но не като воин, защото докато четях, тръпки полазваха по гърба ми. Майсир можеше да се окаже гибелта за Нуманция.

Друга причина да се заравям в книгите и донесенията беше Маран. Нещо ужасно не беше наред. С мен, с нея, с брака ни — не знаех. Не знаех дори как да задам въпросите, или как да ги задам по подходящия начин. Няколко пъти я попитах дали е щастлива, дали всичко е наред. Отвърщаше ми, че е толкова щастлива, колкото би могло да се очаква.

Спахме в едно легло и все още се любехме, телата ни се виеха и сплитаха трескаво, сякаш търсеха нещо изгубено.

Забелязах начина, по който ме гледа, особено когато мислеше, че не обръщам внимание. Нямаше я онази мекота и нежност, имаше по-скоро хладна напрегнатост, сякаш оглеждаше човек, когото току-що е срещнала, и се мъчи да реши дали е приятел, или враг.

Имах чувството, че между мен и жената, която обичах, се издига стъклена стена. Търсех отчаяно отговор, но не го намирах.

Зимата си отиваше и последният годишен сезон, Времето на росите, почти беше настъпил, когато в Иригон в тръс влязоха ездачите. Бяха десетима, с резервни коне, облечени в тъмноземлистото и с кепета в убито зелено на разузнавачите на Йонджи. Офицерът им, млад мъж с мургава кожа и ястребово лице, явно роден недалече от Пограничните земи, отдаде чест, представи се като капитан Сендрака и ми връчи запечатан с три печата плик. Поканих го с останалите вътре, но той поклати глава.

— Не, трибуне. Имаме заповеди. И ми беше наредено да ви подканя да отворите плика веднага.

Можеше да идва само от един човек. Скъсах плика и ситният дъжд покапа по единственото листче вътре. На листчето на ръка беше написано:

Ела веднага.

Щом го прочетох, хартията се накъдри и задимя, пуснах я в калта и тя изгоря и се разпиля на пепел.

— По пътя оставяхме резервни коне, сър. За връщането. Вие ще сте готов след...

— Ще сме готови след час — намеси се гласът на Маран. — За Никиас, нали?

— Да, лейди, искам да кажа, баронесо, но не се спомена за...

— Има ли някаква причина съпругата на един трибун да не тръгне с мъжа си?

Капитан Сендрака увехна пред погледа, с който знаех, че са го удостоили.

— Не, баронесо. Не, но... но ще яздим бързо. И, хм, не знам дали една дама... — гласът му заглъхна.

За малко щях да се разсмея. На капитана тепърва му предстоеше да промени мнението си за женската издръжливост. Обърнах се. Очите на Маран задържаха моите. За миг долових в тях онзи хладно преценяващ поглед, който толкова мразех. После омекнаха.

— Мога ли да дойда с теб, Дамастес? Моля те!

— Разбира се.

След половин час тръгнахме от Иригон, по заповед на императора.

9. СЕНКИ В ДВОРЕЦА

Капитан Сендрака беше казал, че ще яздим бързо, и не беше преувеличил. Мислех, че съм в добра форма, но трябваше да си преповторя стария урок, че нищо не те подготвя за трудния живот както трудният живот. До средата на деня задникът ми се натърти и това беше само началото.

На първата спирка, в един хан на самата граница на владенията на Аграмонте, бяха оставили човек и Маран взе чакащия резервен кон.

Разузнавачите я гледаха с възхищение. Никога не се оплакваше и когато някой я погледнеше, все едно колко оцапана с кал беше и колко уморена, му отвърщаше с усмивка.

Движехме се по правилата на усиления марш: един час тръс, един час водиш коня си, половин час почивка и отново в тръс. Тъй като не бяхме във вражеска територия, тръгвахме един час преди разсъмване и общо взето спирахме час след залез-слънце. Общо взето, защото заради моя ранг спирахме в поредния хан, където ни очакваха свежи коне. Всички ханове бяха крайпътни, извън селищата и тихи. Тъй като императорът не искаше да се разчуе за идването ми, се хранехме в стаите си или в отделна гостна, ако странноприемницата имаше такава.

Още на първата спирка видях прокламации, които просто крещяха причината за призива на императора:

Нуманцийски войници избити!
Майсирска засада!
ВЕРЛОМСТВО В ПОГРАНИЧНИТЕ ЗЕМИ!
ОЦЕЛЕЛИ НЯМА!
200 от нашата храбра кавалерия изклани
безмилостно!
ИМПЕРАТОРЪТ НАСТОЯВА ЗА ОБЯСНЕНИЕ!

Сузова нота е изпратена до крал Байран.
НУМАНЦИЯ ИСКА ВЪЗМЕЗДИЕ!

Огледах прокламациите за подробности. Нямах много повече от това, което крещяха заглавията. Един плакат поне ми каза къде се е случила трагедията: „недалече“ от град Занте. Трябваше да се понапрегна малко, докато си спомня къде беше Занте. Бях очаквал катастрофата да се случи в Кайт или в планините Ърши, където боевете бяха нещо обичайно. Занте се намираше на много левги източно от Кайт, малко извън границата на почти безлюдната нуманцийска провинция Думят. Какво търсеха там наши войници?

Друг въпрос, който имах, беше как, след като няма оцелели, се е разбрало, че убийците са майсирци? Във всички Погранични земи гъмжеше от предостатъчно местни разбойници. Предположих, че може би имперското чародейство е дало отговора.

Хрумна ми друг въпрос: обичайната численост на един конен ескадрон (или рота, както неточно го наричаха прокламациите) беше около сто души. Тази част трябваше да е специално подсилена. Напразно се мъчех да си обясня що за част е била включена в тази акция. Прокламациите естествено смятаха, че това е без значение, или пък писачите им бяха твърде мързеливи или невежи, за да зададат подходящите въпроси.

Ако фактите бяха оскъдни, то приказките, които се въртяха из гостилниците, не бяха: разбира се, че го били направили майсирците... сигурно били измъчвали и ранените... Един чул от сигурен източник, че за да щракне капанът, е използвана най-зла магия — нали майсирците са много гадни кучи синове... Императорът да не се ебава с разни дипломатически ноти, ами да прати армия през границата — десет, не, сто хиляди, щото всичките ни храбри момчета ще... А наздраве, и дай още по едно... Сигурно същият разговор, или по-точно безумен гняв, се вихреше във всеки хан.

Попитах капитан Сендрака какво знае за трагедията и той ми каза много малко — полкът му бил вдигнат по тревога след новината, а него веднага го изпратили в Иригон.

Маран попита защо не са ме повикали по хелиографа и Сендрака отвърна, че климатът бил много рискован напоследък за такава връзка

и в Никиас не можели да разчитат на това.

— И какво ще стане? — попита тя.

— Не мога да кажа... но когато напуснах Никиас, всички полкове от първия ешелон бяха вдигнати в бойна готовност.

— Ще има ли война?

Сендрака поклати глава. Аз също не знаех, но се опасявах от най-лошото и Маран, която умееше да разчита физиономията ми, разбра какво мисля. Може би в този момент разбрах защо бе пожелала да дойде с мен. Ако се наложеше отново да тръгна на война, искаше любовта ни да се възстанови, да се възпламени както някога, и я обичах за това.

Продължавахме по пътя си и всяка нощ виждахме повече гняв, повече ярост у хората около нас. С приближаването си към столицата минавахме покрай армейски постове. Всички бяха в пълна готовност, портите се пазеха от отделения, вместо от единични стражи, плацовете кипяха от трениращи мъже.

В Никиас влязохме след полунощ. Улиците, както винаги в Града на светлините, бяха оживени: из тях галопираха толкова много униформени групи, че останахме незабелязани.

Продължихме направо към един от задните входове на Имперския дворец и бяхме посрещнати от адютанта на император Тенедос, някогашен капитан, а сега домин Амер Отман. Благодарих на капитан Сендрака и се оставихме на Отман да ни преведе през усамотените коридори до предоставения ни апартамент.

Вече бяха донесли богата вечеря, а до нея намерихме бележка от императора.

Добре дошли. Моля, изчакайте, докато ви призват.

Т.

Сякаш имахме избор. Маран отиде до килерите — мърмореше откъде ще си намери подходящо облекло. Отвори един и ахна. На закачалките висяха поне двацет рокли. Чекмеджетата бяха пълни с долно облекло и всичко останало, което щеше да ѝ трябва, за да се появи в имперския двор.

Друг гардероб беше пълен с дрехи за мен: само парадни униформи. Нямах да се представям като барон Аграмонте.

— Как е знаел какво да избере? — удиви се тя, докато оглеждаше роклите.

— Е, той е магьосник.

— Но освен това е мъж — възрази тя. — Мъжете изобщо не разбират от такива неща.

— Може би мъжете от императорския тип разбират?

Тя само поклати глава и отиде в банята. Чух плясъка на вода от ваната. Вдигнах капациите на блюдата, взех една баничка с месо и тръгнах да обиколя апартамента. Всичко беше злато, сребро или най-скъпо дърво. Можех да настаня тук цяла рота кавалеристи. Имаше няколко рафта с книги. Прегледах ги. Не се изненадах, че всички са посветени на Майсир. Вече нямах съмнение за какво ме е повикал императорът.

Прекарахме в апартамента четири дни, без да виждаме никого освен усмихнати безлични слуги. Хранехме се, спяхме и се изнервахме все повече. Рано сутринта на петия ден домин Отман ни помоли да се приготвим за имперска аудиенция след обяда, а мен — да си сложа медалите. Час преди да дойдат да ни вземат, вече бяхме готови. Придружиха ни до парадния вход на двореца, все едно че току-що пристигаме.

Закънтяха тропети, лакеи заредиха на висок глас имената и титлите ни и пристъпихме в голямата зала, пълна с нуманцийски благородници. Входът беше на по-високо ниво от главната зала, огромна кръгла камера на няколко нива, с трона в другия край. Тръгнахме надолу по виещото се стълбище. Тълпата се спусна към нас, с широки усмивки, изписани на устните точно толкова грижливо, колкото помадата и ружа по лицата. Двамата с Маран явно отново се радвахме на императорското благоволение. Един лакей изрева имперската „молба“ — „нашите приятели“ да задържат поздравите си за по-късно, тъй като скоро ще започне работа по изключително важен имперски въпрос.

Дворцовата врява затихна за миг, след което отново се усили — дворът обсъждаше оживено какво може да се е случило. Забелязах

сред множеството и посланика на Майсир барон Сала — изчакваше да чуе с непроницаема физиономия.

Видях и сестрите на императора, Дални и Лех, едната с някакво красиво превзето офицерче, едва ли навършило двайсет години, другата с брадата конте — беше приключил вече четири брака и всеки от тях му бе повишил титлата или благосъстоянието. Двете жени бяха облечени в черно, но кройката на роклите им беше разголваща и намекваше, че сестрите са толкова в траур за непрежалимия си брат Рюферн, колкото ако бяха голи с чернило от антимон, натъркано по циците.

Това, което уличните вестници наричаха „Майсирското бедствие“, изглежда, не беше направило никакво впечатление на глупаците наоколо. Спомних си колко бях презирал търтеите, които бръмчаха около Властта на Десетимата, и разбрах, че смятат императора за още по-голямо гърне с мед. Затова ли бяхме поели по пътя на измяната и бяхме свалили онази глутница кретени?

Маран се наведе към мен и ми прошепна:

— След като ни доведоха толкова тайно в Никиас, защо е всичко това?

Не знаех, но допусках, че император Тенедос, безкрайно хитър и лукав човек, си има причина. Тръбите засвириха отново и този път призивът им беше два пъти по-силен и продължи два пъти по-дълго. Сякаш познали гласа на своя господар, благородниците и благородничките прекратиха като един бърборенето и се обърнаха към трона. Зад него се отвори врата и императорът влезе.

Ясновидец Лайш Тенедос носеше нещо, което можеше да мине за униформа — проста копринена туника без яка в тъмнозелено, черни торбести бричове, черни ботуши за езда и също черен колан. Короната му не беше простият традиционен знак на властта, с който го бях увенчал преди девет години. Беше нова, изкусно изработена, с многоцветни скъпоценни камъни. Сигурно му трябваше по-пищен символ, след като бе превърнал Нуманция във велико кралство.

Сигурно.

Седна на трона, вдигна един дълъг скиптър, също нов, и удари с него три пъти по мраморния под. После стана и гласът му, усилен с магия, прокълбна:

— Всички вие знаете за възмутителното престъпление, извършено от армията на Майсир срещу невинна група нуманцийски войници по време на рутинна мироопазваща задача далече навътре от признатите ни граници.

— Вече ви уведомих, че изпратих рязка нота до крал Байран, владетеля на Майсир, в която протестирах срещу извършеното от неговата армия и настоях за пълно извинение и репарации за пролятата кръв на нашите храбри младежи.

— Тази сутрин получих отговор, отговор толкова шокиращ, че няколко часа обмислях как да постъпя — продължи той. — Отговорът му по същество е подигравка с мен и с цяла Нуманция. Казва, че не знаел за такова събитие и че ако се е случило нещо такова, то реакцията несъмнено е била съвсем оправдана, предвид войнствената нагласа на Нуманция в последно време!

От гласа на Тенедос капеше жлъч. Забелязах, но не разбрах стъписаната физиономия на посланик Сала.

— Войнствена нагласа? — извика Тенедос. — Този човек е злодей, злодей от най-долната порода! Колко пъти съм заповяждал на нашите войници да не се поддават на провокации от страна на майсирската армия по границите ни. Дори съм пазил от вас, моя народ, ясни доказателства, че Майсир праща свои агенти да действат в границите ни и подклажда бунтове!

— За това се извинявам и ви моля за разбиране, но исках да ви спестя вълнението с надеждата, че ще мога да съхраня реда и мира. Но повече не. Последното престъпление тласка двете ни кралства към явна конфронтация — той замълча за миг. — Докато си мислех какво да направя по този въпрос, си спомних, че нашият най-великолепен воин, самият Първи трибун Дамастес à Симабю, барон Дамастес Газки, конт Аграмонте, наскоро се върна от именията си и затова го призовах в двореца. Няколко часа обсъждахме проблема и стигнахме до пълно съгласие.

— Аз... всички ние... желаем мир за Нуманция. Но мирът може да бъде защитен само когато зад щита стои силна ръка, здраво бронирана и въоръжена. Ето защо заповядах армията ни да се вдигне в пълна готовност и четири наши сили да бъдат готови за всякакъв развой на събитията. Суровите времена изискват сурови мерки. Избрах Първи трибун à Симабю за специален команден пост, пост, който сега

не мога да представя подробно, но който стои над всички други рангове в армията ни. Първи трибун à Симабю вече има пълномощията ни да свика под своя команда всяка част, всеки офицер, всеки мъж, за всичко, което се наложи в тези необичайни времена — Тенедос млькна и огледа строго тълпата.

Бях благодарен на императора, че с първото си изявление ми остави няколко секунди да си поставя маска на сдържаност. Сега, когато започнаха възгласите, несъмнено подклаждани от неговите ласкатели сред тълпата, трябваше само да се поклоня дълбоко.

— Подготвил съм отговор на оскърблението на крал Байран — продължи императорът. — След няколко минути той ще бъде връчен на посланика на Майсир. Каня трибун à Симабю да ме посети в покоите ми, тъй като току-що беше получена информация, съдбоносно важна за стратегическото ни положение. Това е всичко!

Тръбите ревнаха и тълпата зарева одобрително. Тенедос остана прав за миг, с тънка усмивка на устните. После се обърна и излезе.

Вратата към приемните на императора се отвори и барон Сала изхвърча навън, с преbledняло от гняв лице. Видя ме и физиономията му омекна до равнодушие. Не ми проговори, само кимна и ме подмина.

Императорският адютант се надигна иззад бюрото си, но вратата отново се отвори — на прага стоеше Тенедос.

— Влез, приятелю. Хайде — подкани ме той сърдечно. Затвори вратата и ми посочи дивана в другия край на огромната стая. Седна до мен. На масичката до стената имаше гарафа с бренди и чаши. Той си поигра малко със запушалката и въздъхна. — На теб никога не ти казват кога е по-добре да не пиеш, нали? — усмихна се кисело. — Понякога съжалявам, че нямам твоята дисциплина, та изобщо да не пия.

— Не е дисциплина, сър. За мен вкусът му е като говна.

Той се засмя.

— Е, сигурно. Би трябвало да ти се извиня за малките лъжи в залата.

— Не сте длъжен да се извинявате за нищо.

— Не съм, нали? Тъй че вместо извинение, би ли желал да чуеш обяснение?

— С радост.

— Повиках те в същия момент, в който изпратих нотата си до крал Байран, защото знаех, че отговорът му ще е рязък. Всъщност ние все още не сме получили отговора му. Точно затова барон Сала изхвърча така преди малко, след като използва всички възможни дипломатични изрази за „лъжец“ — сви рамене. — Лъжите в служба на родината едва ли са грехове. Знаем какво ще каже Байран и реших, че трябва да осигуря на масите незабавен отговор.

— Не разбирам.

— Селяците бързо забравят — каза той. — Сега хората са настръхнали от случилото се. До една седмица все още ще пазят възмущението си. След още една треската, гневът ще започнат да затихват. Още две седмици и случаят най-вероятно ще се забрави, щом започнат да дрънкат за поредния скандал от столицата.

— Цинично, ваше величество.

— Аз го наричам реализъм — стана и закрачи из стаята. — Сега само за твоите уши, ето какво се случи в Пограничните земи. Напоследък все по-силно се безпокоях, защото Майсир заселва земите непосредствено от другата страна на границата: довеждат селяни и създават нови части от онези пазачи на границата, които наричат негарети. Пазачи... или предни разузнавателни постове за нашествие.

— Майсир нападна подсилен ескадрон от Дванадесети тежка кавалерия, които бях прехвърлил от Ърей. Подкрепленията им включваха главно фургонджии, картографи и прочие, тъй като районът е почти непознат — това обясняваше допълнителния брой. — Бяха на пряко подчинение на мен, тъй че между нас съществуваше магическа връзка. Почувствах, че нещо не е наред, претърсих района с помощта на Зрящата купа и сетивата ми ме привлякоха към ужасна сцена.

— Видението ми показва само трупове — продължи той. — Трупове и лешоядите, които ги кълвяха. Бяха спрели на лагер в една падина, близо до извор. Не знам дали са проявили небрежност, или нападателите са избили постовете, преди те да успеят да вдигнат тревога. Неколцина, изглежда, са се събудили и са се били. Нанесли са тежки жертви на майсирците, но те са ги превъзхождали многократно по численост. Ескадронът беше избит до последния войник. Ранените

бяха изтезавани. Когато „аз“ се появих на сцената, войниците бяха мъртви от два дни, може би три. Огледах за убийците им с помощта на още магия. Един ден езда на юг и всевиждащите ми „очи“ намериха дирите и ги проследиха през границата, до един преден майсирски пост. След като пленниците бяха изтезавани, беше явно, че майсирците са получили подкрепление от Планинските воители.

— Призовах духове — продължи императорът — и телата на моите доблестни войници изгоряха в святи пламъци. Изпратих вихрушка, която да помете целия район, тъй че сега там не е останало нищо освен огладени пясъчни хълмове. Разпоредих се да се принесат големи жертви на Сайонджи и обещах още по-големи, за да се отнесат с тях добре на Колелото и заради саможертвата си за Нуманция да получат привилегии в следващия си живот. Семействата им ще получат щедри пенсии.

Тенедос замълча: очакваше от мен някаква реакция. Нямах какво толкова да кажа, освен да му благодаря за стореното. Попитах:

— Какво правим сега?

— Изчакваме истинския отговор на крал Байран. Продължаваме с мобилизацията на армията и я придвижваме към границата на Майсир. Ако атакуват, допускам, че ще е по традиционния търговски маршрут през Кайт, прохода Сулем и в Търей. Което ни довежда до въпроса за твоята роля. Вярвам, че си проучил материалите, които ти дадох?

— Много грижливо, сър.

— Мислиш ли, че войната с Майсир е неизбежна?

— Не знам — отвърнах искрено. — В донесенията не намерих много, което да ме кара да мисля, че Майсир иска, или е искал някога да ни завладее. Най-малкото не са искали преди Байран да наследи трона.

— Точно в това чувствам промяната — каза Тенедос. — Боя се, че сега той гледа на нашите земи като на готови за жътва. Сигурно все още си въобразява, че страната ни е толкова лошо управлявана, колкото при Властта на Десетимата — усмихна се хладно. — Ако е така, ужасно много бърка в преценките си.

— Какъв е анализът на Кутулу? — попитах.

Настроението на императора се промени. Устните му се стиснаха в тънка резка и видях как вената на слепоочието му запулсира. Очите

му уловиха моите и ги задържаха с пронизващия си поглед.

— Кутулу — заговори той дрезгаво — се занимава с други, вътрешни работи. Използвах други, може би по-подготвени хора, да ми помогнат да разбера какво става в Майсир.

Ако не го познавах от толкова дълго — и поради това го смятах не само за свой владетел, но и за приятел — сигурно изобщо нямаше да задълбая във въпроса.

— Какво е станало с Кутулу, сър? Ако ми е позволено да попитам?

— Кутулу си позволи твърде много. Ще ти го кажа веднъж и те моля никога да не го повтаряш. Кутулу е в немилост, макар да допускам, че с времето, като се успокоя и той се вразуми, ще си възвърне важната роля. Наскоро го похвалих, насаме, и заявих, че може да получи всякаква награда, която бих могъл да му предложа. Каза, че желае да бъде повишен в трибун.

— Глупак! — императорът закричи по-бързо, петите на ботушите му зачаткаха отривисто по паркета. — Шпионите не са генерали, не са трибуни. Никога!

Спомних си как Кутулу бе огледал с възхита Водния палат и как каза: „Може би някой ден, ако императорът реши...“, без да довърши изречението. Отначало си помислих: „Горкият кучи син.“ Как бе могъл да си въобрази, че един полицай може да получи най-високия армейски ранг? Но глупостта и арогантността ми веднага се стопиха. А защо не? Не беше ли успял един магьосник да стане император? Аз, низшето кавалерийско офицерче, не бях ли стигнал до върха? Не беше ли служил Кутулу добре на императора, може би по-добре и от мен? Пък и на кого щеше да му пука? Сигурно на седем-осем нещастници, които щяха да измърморят как традицията отново е поругана от узурпатора. Но кой слушаше в днешно време такива смрадливи старци, след като бяха задухали свежите имперски ветрове?

Помислих да защитя Кутулу, но предпазливостта ме накара да замълча.

— Сега имаме по-важни въпроси — продължи императорът. — Ще започнем с новото ти назначение, важността на което не преувеличих — появи се дяволитата усмивка. — Но няма да ти кажа какво е то.

— Както решите, ваше величество.

— Хм. Между другото, премислих. Сипи ми от другата бутилка, онази с формата на изправен на задните си крака демон, там на бюрото ми. В чекмеджето долу ще намериш разни минерални води.

Подчиних се. Тенедос седна, праметна крак през облегалката на креслото и ме загледа усмихнат. Реших, че мога да го надвия по търпение, и не сгреших.

— Няма да попиташ, нали? — каза той.

— Не, сър. Смятам, че ще ми го кажете, когато ще е важно да го знам.

Императорът се засмя.

— Понякога подозирам, че ме познаваш по-добре, отколкото се познавам аз самият. Улавял ли си се някога, че ти липсват старите дни, Дамастес? Когато нямахме цялата тази власт и злато? Когато искахме, вместо да имаме?

— Не съвсем — отвърнах. — Не мисля, че някога съм искал да съм на друго място или в друго време от това, в което съм. Освен ако не е наистина говняно, като в прохода Сулем. Тогава искам да съм другаде.

— Виж, това беше ужасно. Но от друга страна, беше славно. Помня онзи капитан от пехотата... как се казваше?

— Мелет, сър. Всяка година принасям жертви, за него и хората му, в годишнината на онзи последен бой.

Бях удивен как може да е забравил името на Мелет, а и на другите от Курамската лека пехота, чиято храброст позволи на нас и нуманцийските цивилни, които придружавахме, да се измъкнем от участта, подготвена ни от планинците.

— Да — продължи Тенедос. — Помня го, както и всички други, много добре. Мисля, че е добре да помним мъже като него, и дори храбрите животни като онзи издъхващ слон, който се опита да се вдигне и да тръгне на бой при тръбния сигнал, когато за първи път се срещнахме в Гази. Защото точно това във войната ни прави всички толкова велики, заслужили да се изправим гордо пред боговете.

Потръпнах, като си помислих за кървавите времена и за черната пустош, която войната влачи през света. Трябваше още тогава да си отбележа наум казаното от императора, но просто го взех за романтични думи, изречени от човек, който малко познава истинската

война, и то почти винаги с победа. За щастие, императорът като че ли не очакваше отговор.

— Да — продължи той. — Славата трябва да се търси и печели, иначе хората стават мързеливи, слаби и глупави и ги повалят онези, които са по-силни и по-жестоки от тях — императорът отпи от брендите и ме изгледа съсредоточено. Странно, помислих си, че гледа през мен, или ме вижда в челото на поредната велика армия, готов за битка.

— Велики времена — каза той. — Но тепърва предстоят още по-велики — пресуши тумбестата си чашка. — Все пак няма да ти кажа каква ще е следващата ти задача. Но ще ти кажа от кого ще я научиш. Потърси своя приятел трибун Петри. Защото всичко извън моята първоначална идея е негово дело.

Бях се запознал с Мерша Петри, когато ни зачислиха към Златните шлемове на Никиас. Петри беше изключително добросъвестен тип, посветил целия си живот и интерес на военщината, нейната история и порядки. В дългите досадни дни на строеви упражнения по плаца двамата бяхме направили това, което правят много млади офицери, и мечтателно бяхме описали облика на собствената си армия. Но след това ясновидецът Тенедос ни беше дал възможност да превърнем плановете си в реалност, така че тромавите раздути дивизии от миналото се превърнаха в бързи ударни сили, които удариха здраво Кальо и сложиха край на гражданската война.

По време на войната Петри командваше драгуните, а после, като трибун, му беше възложена формалната задача да командва армейския център. Но силите ни не се бяха сглобили напълно, след като унищожихме Чардън Шир, затова му беше възложено да реформира загнилото войсково обучение. За да не се захаби на този пост, редовно го изпращаха по границите на „инспекции“ и той се хвърляше в разгара на свирепи малки сражения със страстта на току-що повишен легат, жаден за слава. По някакъв начин винаги се отървяваше с много дребни рани и беше станал легендарен със своя късмет, точно както трибун Льо Балафре беше известен с това, че винаги побеждава, но кой знае как, винаги междуременно го раняват.

Бях може би толкова приятел с Петри, колкото той някога си беше позволявал или искал. Същия ден се срещнах с него. След войната и двамата бяхме твърде заети с имперски дела и се бяхме срещали едва пет-шест пъти, обикновено в далечни малки гарнизони. Никога не бях посещавал къщата му. Представях си, че няма да е голяма, тъй като Петри беше скромен във вкусовете си, едва ли много по-голяма от жилището на един офицер ерген, и сигурно с прикрепена към нея библиотека колкото на цял лицей.

Имението на Петри се простираше по склона на един хълм, където живееха най-богатите в Никиас. Оказа се изключително красиво, с многобройни плавни извивки, камък с мраморна облицовка в нежни оттенъци, в които сякаш окото не можеше да забележи ъгъл или права линия. Нищо сурово нямаше, и нищо грубо. Дори растенията в градините бяха нежни, тропически. Двама усмихнати мъже, облечени в светли ливреи, поеха юздите на Лукан и го отведоха. Посрещна ме великолепно облечена жена, с около десет години по-възрастна от мен, и каза, че трибун Петри ме очаква в библиотеката. Слугите, предимно млади мъже, бяха облечени в същите униформи като лакеите.

Библиотеката беше просторна, с много прозорци по тавана и между безкрайните етажерки по стените. Имаше стотици карти, разгърнати или навити.

Петри поне не се беше променил. Носеше проста тъмносива униформа без медали, трибунският му пояс беше вързан хлабаво на кръста. Униформата му придаваше по-скоро вид на интендант и бе доста голяма за ръста му. И освен това беше бос вместо с кавалерийски ботуши.

— Е, и какво си ми измислил този път? — попитах го. — Що за велики планове си съставил пак? И между другото би могъл да ми предложиш нещо. Навън все още е студено.

— О. О, да. Ъ... чай? Да, ще си поръчаме чай.

— Няма да е зле.

Вместо да позвъни за слуга, Петри отиде до вратата и извика. След малко вратата се отвори и подносът беше донесен от един много строен, смайващо красив млад офицер.

— Това е моят адютант — каза Петри и може би никой освен мен нямаше да забележи лекото колебание пред думата „адютант“. — Легат

Филак Хертон — погледна ме почти предизвикателно. Сигурно очакваше да види неодобрение, но остана горчиво разочарован. Ако Хертон беше нещо повече от „адютант“ на Петри, какво от това? Моята провинция Симабю можеше и да е изостанала, но за разлика от Никиас, никой не се интересуваше кой с кого спи. Единствената ми надежда беше, че легатът прави живота на Петри по-малко самотен, макар да не съм сигурен дали странният ми приятел знаеше значението на тази дума. Хертон поднесе чая, след което се сгуши като коте на едно канапе, без да откъсва очи от Петри.

— Двамата с теб ще създадем няколко елитни дивизиона — продължи Петри. — Нарекох ги ударни сили; императорът реши, че ще бъдат назовани „Имперската гвардия“ и номерирани. Отначало ще са половин дузина, и още, след като рекрутираме хора. Ще са големи части, най-малко по хиляда души, може би и повече.

Отиде до една стена, дръпна завесата и откри голяма диаграма: два полка тежка кавалерия, по хиляда души във всеки; два полка лека кавалерия — пиконосци, по седемстотин души всеки; четири драгунски полка — конна пехота, по хиляда души във всеки; един полк разузнавателно-диверсионни, петстотин души; една пионерна част да секат просеки, да строят мостове и пр., петстотин души; една нова част, която Петри беше нарекъл „бързогони“ — вестоносци, които трябваше да помагат на командира на Гвардията да поддържа някакъв ред в похода и в битка, за да има поне някаква представа какво става, двеста и петдесет души; една част, съставена от интенданти, налбанти, ветеринарни лечители, хиляда души; друга част, което за себе си нарекох „това-онова“ — военна полиция, сигналисти, оператори на хелиограф, санитарни, хирурзи, триста-петстотин души; и накрая — командният щаб. Според Петри в тази част щяха да са поне петдесет, до сто и аз подсвирих. Той поклати глава.

— Не. Даже е малко. Заради бойния стил на Гвардията, командирът ѝ ще трябва да разпреди на подчинените си цялата възможна власт, за да пази ума си чист за общата картина. Командването няма да се мотае в краката му, да се радва на медалите си и да подлизурства.

— Добре. Разбрах я тази твоя Гвардейска част — да я наречем „корпус“, примерно. Как ще се сражава тази част? Много ли ще се различава тактиката ѝ от сегашната?

— Не чак толкова много — каза Петри. — Кавалерията ни вече е обучена да нанася удари по сърцето на врага. Гвардията ще е само краен вариант на това. Колко време може да се сражава кавалерията ни пред фронтовата линия в момента?

— Ако останат подвижни, може би две, до три седмици — отвърнах приблизително. — Много по-малко, ако бъдат спрени и вкарани в статичен бой.

— Гвардията ще се сражава по същия начин — но ако един корпус бъде спрял от превъзхождаща го сила, ще е в състояние да продължи атаката. Целите на Гвардията ще са същите, каквито са сега на кавалерията — укрепления, командири, столицата на врага — но частите ще са в състояние да бъдат по-дълго извън фронта ни, да се движат. По същество ще представляват армия сама за себе си, тъй че когато се сражаваме по свебите, няма да им се налага да се безпокоят кога ще ги настигне останалата част от армията — интенданти, магьосници, пекари. Ако им се наложи, могат да завземат даден град и да го държат като зимна квартира, макар че не можем да си позволим да бъдем обречени на кампания през майсирската зима.

— Не може да не си забелязал — добави той, — че няма бойни слонове. Те са бавни, трябва им безкрайни количества фураж, които свебите не могат да осигурят, не могат да носят толкова много, могат да бъдат убити от всеки пехотинец, стига да избегне хоботите и бивните им, и не плашат никого освен новобранците.

— Добре. Плюс това ужасно плашат конете.

Огледах няколко минути диаграмата и накрая казах:

— Харесва ми в много отношения. Само бих добавил още две части. Първо стрелци. Дай ми, примерно, пет роти, по сто души във всяка. Обучаваме ги заедно и ги разделяме по части, за да се използват където се наложи.

— Добре — отвърна Петри и си записа.

— И още една, по-малка част. Магьосници. Трябват ни обучени за бой заклинатели, които да усещат вражеската магия и да правят наши контразаклинания и заклинания.

Този път изненаданият беше Петри.

— И кой бог ще научи магьосниците да се разбират помежду си за общото благо? — каза той скептично. — Ахарел? Той може да

говори на крале, но мисля, че чародеите ще се окажат извън възможностите му.

— Богът ще бъде император Тенедос. Щом може да вкара теб и мен в битка, значи ще може адски добре да натика с камшик братството си в същия хомот.

— Идеята ти е добра — каза Петри. — И с радост ще я представя на императора. Какви проблеми виждаш дотук?

— Първо, ще ни е нужно време да обучим тези части, след като ще трябва да могат да се бият в големи подразделения. Ще ни трябва много пространство за упражнения.

— Императорът вече строи тренировъчни лагери в Амур. Там има място за маневри на цели армии.

Провинцията беше затънтена, пустинна, но близо до река Латейн за бърза комуникация с Никиас. Парите, които армията ни щеше да похарчи там, щяха да са добре дошли.

— А сроковете?

Петри сви рамене.

— Щом кажеш на императора, че си готов да приложиш моята — тоест неговата идея, ще бъде издаден декрет и ще пратим хора, командния кадър на бъдещите корпуси, до всеки гарнизон, за да търсят доброволци. Ако не успеем да съберем достатъчно за кратък срок или ако се задръстим с лентяи, ще използваме имперски едикт, за да наберем необходимите бойци.

Помислих отново и кимнах.

— Идеята ти почти премахва тревогата ми за безкрайните левги на Майсир.

— Остава само един сериозен проблем — каза Петри и ми се стори, че долових в очите му насмешливо проблясване. — Някаква униформа ще ни трябва за тях. Предполагам, че ще намериш време да нахвърлиш нещо?

Изгледах го твърдо, но погледът му беше самата невинност. Хертон се беше загледал в един гоблен. Бях си спечелил доста... хм, да го наречем популярност, заради твърде крещящия си вкус. Маран беше измислила някои неща; понякога и на мен ми хрумваше едно-друго.

— Твоя шега ли е това?

— Боя се, че не — отвърна Петри. — Императорът го подхвърли и след като престанахме да се смеем, ми нареди да го повтора пред теб

— точно.

— Благодаря, Мерша. Май най-напред ще помоля за разрешение да променим бойното облекло на колегите ми трибуни. Нещо в червено и зелено. Халати, дълги до пода например. От кадифе.

Двамата с Маран не се върнахме във Водния палат, а се настанихме в своето имение на речния бряг — пет етаж, които можеха да послужат за казарма. Нямах време за тревоги с товиетите, затова наредих Червените пиконосци да се настанят в сградата — двете бални зали бяха за бойците, а неизползваните стаи бяха достатъчно за офицерите. Маран вече беше свикнала с войници, настанени в дома ни. Или най-малкото, както сама каза, сградата беше достатъчно голяма, за да ги настаним на първия етаж, а горните да останат за нас.

След това двамата с Мерша за втори път се заловихме с изграждането на нова армия за императора.

— Ах, какъв обрат — долових в гласа на Кутулу нотка на изненада. — Аз те посещавам, докато си в немилост, сега и ти правиш същото. Наистина си приятел — вдигна една кутия с неизменните жълти картички, в които според мен беше описал едва ли не всеки гражданин на Нуманция, и понечи да я смъкне на пода на малкия си претъпкан кабинет, но най-напред извади една карта от нея, като промърмори: — Да не забравя да се заема с този... — и добави: — Съмнявам се обаче, че визитата ти е само светска.

Всъщност общо взето си беше такава. Имах един-два въпроса, но не знаех как да му кажа, че наистина помня как ме беше посетил преди време и колко ме беше окуражило гостуването му.

— Искях да разбера дали си успял да откриеш някакви твърди доказателства за връзки между товиетите и Майсир.

— Никакви. И това е една от причините за гнева на императора.

Внезапно лицето му се разкриви в гримаса и устните му запотрепваха. Напомни ми за човек, чиято любима му е изменила и как нещо изведнъж му напомня за разрива и самоконтролът му рухна. За Кутулу Тенедос беше слънцето, луната и звездите и да се окаже в сянка

за него сигурно беше точно толкова ужасно, колкото прекъснатата любовна връзка.

Извърнах очи, после пак го погледнах. Той вече се беше овладял.

— Моля за извинение. Сигурно съм се преуморил от работа.

В живота на Кутулу едва ли имаше нещо друго освен работа и работа, но кимнах. Защо да не беше и това?

— Като заговорихме за товиетите — леко промених темата, — какви ги вършат тези плъхове? Или не са вече твоя отговорност?

— Продължавам да ги преследвам. Хващам в капана по някой от време на време. Мисля, че броят им нараства — все повече признаци има за дейността им. Но все още не мога да откроя водачите им, централната им организация. Навярно императорът е прав. Може би съм надскочил възможностите си.

— Съмнявам се — уверих го. — Хайде, стига. Ти ми каза, че императорът ще се вразуми по отношение на мен, и точно така стана. Не мислиш ли, че ще направи същото и с теб? Просто в момента го безпокоят твърде много неща. Особено Майсир.

Кутулу отвори уста да каже нещо, но се сдържа.

— Да?

— Все едно — отвърна той. — Това, което се канех да кажа, може да се възприеме като нелоялност — изсумтях невярващо. — Някога си мислех — продължи той много тихо, — че бих могъл да служа на двама господари. Изглежда, съм грешил.

— Озадачаваш ме.

— Не бива да казвам повече, но ще добавя, че станах полицаи, защото исках да служа на истината. Може би я превърнах в главния си бог.

Изведнъж като че ли долових намека в загадъчните думи на Кутулу и се отказах да задълбавам в темата.

— Да се върнем на товиетите. Чувал ли си за хората, наречени Отчаяните?

— Да. Нуманция винаги е имала проблеми с безимотните, наричани с всевъзможни имена. Предполагам, че ги има всяка страна с устойчива система на земевладение. Безпокои ме обаче, че се увеличават. И улових известна връзка между тези бездомни скитници и товиетите.

— Това трябва ли да ни безпокои?

— Теб — не — отвърна Кутулу. — Мен — да, защото всичко, което застрашава стабилността на Нуманция, ме безпокои.

— Друг въпрос. Трябва ли още да се смятам за възможна жертва на удушвачите?

— Абсолютно — отвърна Кутулу. — Особено след като императорът те назначава да командваш Имперската гвардия.

— Може да си в немилост, но ушите ти май не са запушени?

— Разбира се, че не. Не съм умрял.

— Добре. Смятам, че дарбите ти ще са нужни в близко бъдеще — станах. — Същинският повод да дойда е да предам поканата на жена ми да вечеряш с нас. Какво ще кажеш за утре?

Кутулу ме погледна смаяно и се зачудих дали изобщо някой някога го е канил на чисто светско събиране.

— Ами... Обикновено работя до късно, но... Разбира се, че ще дойда. В колко часа?

— Два часа след залез-слънце ще е идеално.

Парадната ни алея беше задръстена от десетина луксозни впряга. На единия забелязах герба на Аграмонте. Зачуден какво ли може да предвещава това, хвърлих юздите на Рабит на Карджан и бързо влязох вътре.

Новият ми иконом ме посрещна на вратата. Братът на Маран и петнайсетина други благородници били в библиотеката на горния етаж и ме чакали. Подадох наметалото си, шлема и сабята на икономата и тръгнах да се срещна с тях.

Праен, най-големият брат на Маран, стоеше почти на прага. Понякога ми беше трудно да повярвам, че този едър грубоват и безцеремонен човек е свързан роднински с деликатната ми съпруга, или по-точно, че тя е истинска Аграмонте, тъй като Праен и другият ѝ брат, Мамин, изглеждаха точно като покойния им баща.

Другите мъже в помещението бяха по-възрастни от Праен, но всички бяха от неговата класа: охранени, богато облечени провинциални благородници, хора с власт и самочувствие.

Маран беше единствената жена в компанията. Целунах я по бузата и вдигнах любопитно вежда да ми обясни какво става.

— Прощавай, Дамастес — каза ми тя, — но Праен ми изпрати бележка едва тази сутрин, след като ти беше напуснал Военната палата. Пратих вестonosец, но не могъл да те намери.

— Трябваше да реша някои въпроси извън палатата — обясних.

— Праен заяви, че за него и за тези господа е много важно да се срещнат с теб колкото се може по-скоро — каза Маран. — Обясних му, че обикновено се прибираш някъде по това време и най-доброто, което мога да предложа, е да те изчакат. Той ми обясни за какво става дума и съм съгласна, че е много, много важно.

Обърнах се към Праен.

— Добре си дошъл в дома ни, както винаги. Не се познавам с повечето от тези господа. Ще ми окажеш ли честта?

Праен ми ги представи един по един. Този граф, онзи барон, едичкой си лорд и прочие. Някои бяха от стари богати родове, други — новобогаташи. Повечето ги знаех по титла. Бяха провинциалисти, много консервативни в убежденията си, едни от последните, дали на новото управление на императора уверения в лоялност, и то само на думи.

— Господа — обърнах се към тях. — Зная, че всички сте твърде заети, тъй че моля обяснете ми с какво мога да ви бъда полезен. Няма защо да си губим времето с вежливости.

— Би ли наредил на слугите си да напуснат? — попита Праен.

Отпратих ги.

Един от мъжете, лорд Дръмсеат, се надигна, извади четири иконки и ги постави на равно разстояние из кръглата стая.

— Моят ясновидец ги омагьоса тази сутрин — обясни той. — Твърди, че могат да попречат някой да подслуша какво обсъждаме, дори Братството на императора.

Изпитах лека тревога — тези господа не се канеха да предлагат нещо, което императорът не би одобрил, нали?

Праен се окашля.

— Това, което сме дошли да обсъдим, Дамастес, е сериозен проблем за Нуманция. Времената са опасни и ние смятаме, че бихме могли да помогнем на императора, който сега е ужасно зает с други неща.

Замълчах си.

— Чувал ли си за безимотните? — попита ме той. — Имат различни имена, но около Иригон ги наричат Отчаяните.

— Видях двама, когато пътувах до Иригон последния път.

— Винаги са били проблем, кучите му синове — изръмжа някой. — Не признават нито закони, нито богове. Избягали роби, поне повечето.

— Вярно е — каза Праен. — И става все по-лошо. Да си се криеха из горите и пещерите — как да е. Но напоследък се правят на разбойници, събират се на чети.

— Тия мръсници имаха наглостта да заграбят едно от селата ми — каза друг благородник. — Изгонили двамата ми надзиратели, запалили им къщите и им казали, че имат само един ден да избягат, иначе и тях ще запалят.

Из залата замърмориха гневно.

— Всеизвестно е — заговори Праен, — че императорът е зает с... е, да го наречем външни проблеми. Но трябва нещо да се направи с тези проклети престъпници, и да се направи незабавно. Оставим ли сганта да си въобрази, че има каквито и да било права, и самият Умар няма да може да ги вразуми.

— Както стана преди десет години — намеси се друг лорд. — С онези проклети товеити или както там се наричат.

— За тях знаеш повече от нас, Дамастес — каза Праен. — Ти... и императорът... ги унищожихте.

— Е, и някои други участваха — отвърнах сухо.

— Но ти беше в ядрото на събитията. Затова дойдохме да се посъветваме с теб.

— Още не знам какво искате от мен.

— Съвсем нищо, сър — каза Дръмсеат. — Но вие сте Първият трибун. Искаме да знаете какво предлагаме и бихме искали, когато моментът бъде подходящ, да обясните нещата на императора.

— Слушам ви.

— Какво става, ако някой от Отчаяните бъде хванат в земите ни? — каза Праен. — Обикновено го отвеждат до най-близкото градче и местният съдия се заема с него.

— Най-много да получи няколко удара с камшик, ако и толкова, и го гонят от село на село — избоботи един от мъжете. — Тук ще открадне кокошка, там ще заколи теле, може да намери някъде

незаклучена врата. Рано или късно ще спипа някоя девица или дете — и тогава какво? Аз викам — продължи той, — че с тези хора, макар че са по-скоро зверове, трябва да се разправим навреме и бързо.

— Да — каза Праен и лицето му се зачерви от възбуда. — Бързо е точната дума. Защото верните ни крепостни гледат тия кучи синове и ако не ги сполети нищо, какво, викат си, виж ти, колко интересно, значи можело да се живее без никакви задължения, да си взимаш каквото поискаш и когато си поискаш, без да мислиш за рало и мотика. Дамастес, предлагаме ние да се разправяме с тези мъже и също толкова чудовищните им жени в мига, в който бъдат хванати в земите ни.

— Без намесата на закона?

— Законът! — сопна се Дръмсеат. — Знаем го ние закона. Истинския закон, по-добър от закона на тъпите съдии. По дяволите, трибуне, огледайте се. Ние сме законът на Нуманция. Точно както сме гръбнакът на тази страна.

Последва одобрително ръмжене. Погледнах Маран. Беше свила устни и кимаше, явно в съгласие.

— Я да видим дали разбирам добре — почвах да се ядосвам. — Какво искате да създадете, частна полиция ли? Откъде ще дойдат хората?

— Ще използваме най-добрите, най-верните си крепостни. Мъже, които не се боят от преки действия. Ако ни потрябват повече, какво пък, ще се намерят достатъчно бивши войници, които да наемем, мъже, които знаят да се подчиняват на заповеди.

— Добре. Какво става, когато вашата частна полиция намери един или десетина от тези Отчаяни?

— Претърсваме ги — отвърна Праен. — Ако намерим нещо откраднато или в района има оплаквания, разправяме се с тях веднага и на място.

— И нищо да няма у тях — отрязва друг, — прогонваме ги в пущинаците, където им е мястото. Да си стоят там и да се плодят, или да мрат, каквото си щат. Само да са далече от нас и от нашите селяни, които сме се клели да защитаваме.

— А законът — полицията, магистратите — те не се месят в това?

— Не ни трябват! — отсече Праен и няколко души изръмжаха одобрително.

Потърсих с очи лицето на Маран, но не можах да го разгадая. Изчаках няколко секунди от чиста учтивост, тъй като можех да дам само един отговор, и заговорих, като се мъчех да запазя спокойствие:

— Господа. Благодаря ви, че представихте това предложение кратко. Ще бъда също толкова учтив. Нуманция е кралство на законите. Ако някой започне да ги пренебрегва, било то Отчаяните или господарите, имаме анархия.

Казаното от мен беше, разбира се, донякъде глупаво — едва ли бях чак толкова наивен да си въобразявам, че робът или селякът получава същото правосъдие като благородника.

— Позволете да се изразя простичко — продължих. — В земите, за които нося отговорност, няма да има никакви „частни полиции“. Ако ми се натрапят, ще ги вкарам в затвора, както и тези, които им заповядват. Ще отведа пред най-близкия съдия тези затворници и ще представя обвинения срещу всички тях, обвинения, че са нарушили имперското правосъдие и са извършили измяна със самоуправството си, което законът наказва най-строго.

— Няма да докладвам на императора какво бе обсъдено на тази среща — изгледах ги твърдо. — Както казахте, в момента той има много по-големи грижи. Няма да предприемам нищо, докато обстоятелствата не ме принудят да взема мерки. Това е всичко, което имам да кажа или искам да кажа по този абсурд, и ви съветвам да забравите тази идея за ваше добро. Благодаря, че сте се сетили за мен, и ви желая всичко най-хубаво.

Погледът ми обходи из стаята, за да видя дали някой ще устои. Праен успя за секунда, след което извърна лице. Само Маран ме гледаше спокойно. Мъжете станаха тихо, получиха си палтата и напуснаха. Праен беше последен. Погледна ме, сякаш искаше да каже нещо, и излезе.

Маран не беше помръднала. Изчаках да каже нещо. Миговете се проточиха, но тя само ме гледаше, с неразгадаемо лице. Накрая стана и излезе. Усетих мраз в душата си. Усетих, че къщата не е моя, поне за тази нощ.

Върнах се във Военната палата, изядох паница супа в стаята на охраната и спях на тесния нар в кабинета си.

На другия ден срещата все едно че не се беше състояла, поне ако се съдеше по поведението на Маран.

Кутулу дойде за вечеря. Вместо на кон, пристигна в карета. Не знам как беше обзаведена вътре, но отвън приличаше на затворническа.

Маран беше решила, че може да изиграе ролята на сватовничка, и бе поканила една своя позната, много красива русокоса празноглавка, казваше се Бридеи д'Кеу. Но Бридеи, обикновено весела бърборана, изглежда, се стъписа от ужас в компанията на Змията, която никога не спи, а той не я забелязваше повече, отколкото слугите.

Двамата с Маран се опитвахме да поддържаме разговор, но Кутулу се разгорещи чак когато реших да заговорим за престъпления. Разказа ни няколко случая, с които беше запознат. Не беше голям разказвач, по-скоро изреждаше голи факти като свидетел на съд. Слава на Танис, че бяхме приключили с вечерята, защото разказите му бяха изключително завладяващи, ако не за друго, то защото бяха за най-кървавите и загадъчни убийства.

Маран и Бридеи пиха много малко. Кутулу обърна две чаши. Не беше по-голям пияч от мен, защото питието бързо му подейства, зачерви бледожълтите му бузи и още повече развърза езика му.

Изведнъж той спря.

— Късно е вече, а утре ме чака ужасно много работа. Ще си тръгвам.

Бридеи заяви, че и тя трябвало да си ходи. Докараха каретите им. Тя тръгна към своята, но спря и се обърна към кочияша на капрата.

— О, богове. Обещах на Камлан да се отбия след вечеря, но вече е много късно. Кутулу, ще ви затрудня ли много, ако ви помоля да ме закарате до вкъщи, а аз да пратя каретата си до приятелката си, за да ѝ поднеса извиненията си?

— Ъмм... ни най-малко — отвърна Кутулу.

Бридеи се обърна към кочияша си.

— Предай, моля те, на Камлан, че утре непременно ще се отбия. После се върни вкъщи.

Кочияшът я погледна малко озадачено, но отвърна:

— Да, лейди д'Кеу.

Бридеи отиде до каретата на Кутулу и зачака. Чак след миг той съобрази какво чака дамата, подаде ѝ ръка и ѝ помогна да се качи. Понечи да я последва, но спря и се обърна.

— Благодаря ви, контеса Аграмонте.

— Забрави ли, че съм Маран?

— Да. Маран. Великолепно име за великолепна жена.

Бях смаян.

— Дамастес, приятелю — продължи той. — Искам да ти дам един повод за размисъл. Нещо, което може да ти е полезно в бъдеще. Помниш ли какво се случи в Занте?

Помнех, разбира се — клането на имперската конница.

— Ето ти го повода за размисъл. Може би се изразявам със заобикалки. Каза се, както помниш, че въпросният инцидент е станал „близо“ до Занте, нали? Е, според първите доклади не е чак толкова „близо“. Всъщност било е на повече от десет дни път на юг от града.

Не изчака отговор, качи се в каретата, кочияшът плесна с юздите и впрягът потегли.

— Какво има предвид? — учуди се Маран.

Не бях много сигурен.

Тя сви рамене и отново погледна след впряга на Кутулу.

— Мислех, че ще се проваля. Но... смяташ ли, че кървавото убийство е пътят към сърцето на Бридеи?

Отложих за момент това, което ми бе казал Кутулу.

— Не знам дали сърцето ѝ беше спечелено.

— Слава на Джаен, че не може да пази тайни — каза жена ми. — Защото Кутулу така и няма да ни каже какво е станало от сега до съмване.

Изкикоти се, хвана ме под ръка и влязохме вътре.

— Кой разказ толкова я възбуди според теб? За жената, дето отровила тримата си мъже и накрая любовника си? Или за онази брадва, която сякаш оживяла сама?

— По-скоро за нещастния кучи син, дето го пребили до смърт със собствения му дървен фалос.

Маран се засмя.

— Е, аз изобщо не съм възбудена. Но ако благоволиш да се качиш горе с мен, можем да оправим положението.

— С радост, скъпа. Но ми остави първо пет минутки.

Целунахме се и тя тръгна нагоре по стълбите. Обикновено щях да се загледам в поклащащото ѝ се дупенце, но сега умът ми беше зает с друго. Изтичах до библиотеката, разгънах една карта и потърсих далече на югоизток от Никиас, докато намеря Занте, дълбоко навътре в Пограничните земи. Събрах два пръста, приблизително разстоянието, което един кавалерийски ескадрон ще измине за един ден, и ги преместих десет пъти на юг. Резултатът ме стъписа. Сравних изчисленията си с мащаба на картата. Десет дни път на юг от Занте означаваше далече отвъд границата на Майсир!

Защо, в името на всички богове, един нуманцийски патрул бе нарушил граничните споразумения? Майсирците бяха имали пълното право да ги нападнат.

Какво ставаше в онези пустинни земи? Защо Тенедос лъжеше всички, включително и мен?

Друг въпрос, който така и не получи отговор, беше за станалото между Бридеи и Кутулу. Единственото, което дамата благоволи да каже на Маран, беше, че е много, много доволна, че е дошла на вечерята.

Два дни по-късно връчих на императора последните си заповеди за съставянето на Имперската гвардия.

Нуманция направи още една крачка към войната.

10.

ПРОМЯНА ВЪВ ВРЕМЕТО НА РОСИТЕ

Настъпващата нова година шепнеше за промяна. И мнозина я слушаха.

Първият беше императорът. Неофициално беше зарязал жена си, Расена. Не беше прекратил официално брака си, но ѝ бе наредил да замине на дълга обиколка из Външните провинции.

Все още нямаше наследник — нито момче, нито момиче. Ключката и преди говореше, че Тенедос се опитва да реши проблема с всяка жена, която му падне подръка, естествено достатъчно знатна, за да носи син на император, и си спомних кикотенията в Кальо. Но слухът сега се потвърждаваше и броят на жените, влизащи и излизащи от покоите му, ставаше леко скандален.

Според друга клюка първата, която забременееше, щеше да стане новата му съпруга. Чудех се дали щяха да се намерят толкова глупави жени, че да се опитат да му пробутат нечия чужда работа, и потръпвах — знаех, че Лайш Тенедос ще използва всякакви чародейства, за да се увери, че детето наистина е негово, и ще наложи най-ужасното наказание на всеки, който се опита да му изиграе кукувичата игра.

Следващата промяна стана рано една сутрин. Домашната ми гвардия се упражняваше в двора, а аз тъкмо бях привършил сутрешните си упражнения. Маран още дремеше в леглото, но достатъчно будна, за да гледа как правя лицевите си опори и да мърмори: „Съжалявам, бароне, но дамата, изглежда, си е отишла“, когато чух тропота на каляска по алеята. Завързах си кърпа около кръста и отидох до прозореца. Вратата на каляската се отвори, Амиел Калведон слезе и забърза по стъпалата. Учудих се защо е решила да ни посети в този час. Обичаше нощните часове повече и от Маран и рядко ставаше преди обед.

В коридора се чуха припрени стъпки и преди да успея да посегна за долната си риза, вратата се отвори и Амиел влезе. Очите ѝ бяха зачервени, нямаше грим и се беше заметнала с тежко наметало. Видя

Маран, захлипа, изгича до леглото и се хвърли в прегръдките на жена ми, без да забележи, че съм почти гол. Зачудих се какво ли е станало и реших, объркан като всеки мъж пред плачеща жена, да се измъкна и по-късно да разпитам за нещастиято. Но Амиел забеляза боязливия ми ход и се обърна към мен:

— Не. Дамастес, моля те. Остани.

Послушах я. Но все пак се загърнах в халата, седнах неловко и я зачаках да се съвземе.

— Той ме изхвърли — изхлипа тя. — От собствената ми къща. Този кучи син! Този лъжлив нагаждач и негодник, този пиклив кучи син!

Маран ѝ замърмори успокоително и малко по малко, между изблици на плач и ругатни, Амиел ни разказа как Пелсо се върнал къщи призори много пиян и заявил, че бракът им е приключил и че тя трябва да напусне къщата до един час. Щял да изпрати вещите ѝ където пожелае, но казал: „Няма повече да търпя този фарс и ще бъда с тази, която наистина обичам.“

Често се бях замислял възможно ли е да се поддържа брак като този на Амиел и Пелсо, и с известен цинизъм бях решавал, че не е. Всъщност чудех се, след като двамата искат да спят с всеки когото срещнат, защо изобщо са си правили труд да полагат брачните клетви. Бях попитал веднъж Маран и тя ми обясни, че всеки от тях наистина обича компанията на другия и че били много добри приятели. Беше повече от явно, че „приятелството“ е свършило.

Успяхме да успокоим Амиел, поръчах да донесат чай с успокояващи билки и разбрахме, че окончателният удар е бил нанесен от брата на любовницата на Пелсо, управителя на Бала Хисар, който дал да се разбере, че държи сестра му да сключи брак, и бил готов да даде на младоженеца голяма сума в злато.

— Този мръсник ме изхвърли. Ще имам само това, което той благоволи да ми даде — изръмжа тя със стиснати зъби. Плачът ѝ беше преминал в гняв. — Всичко, което баща ми ми даде като зестра, всичко, което натрупахме от вложенията си — всичко това ще остане за него и само за него. Нищо няма да имам.

— Не плачи — успокой я Маран. — Познавам някои хора, които ще поговорят с него. Посъветвах се с тях, когато приключи моят брак.

Съмнявам се, че ще иска случаят да се превърне в такъв скандал, какъвто мога да му уредя.

Амиел отново се разплака и започна да хлипа как си нямала никого и нямало къде да отиде.

— Стига глупости — каза Маран. — Ще останеш тук. С нас. Нали, Дамастес?

Не беше нужно да ме пита, след като знаех колко добри приятелки бяха още от началото на връзката ни. Седнах на ръба на леглото, погалих Амиел по раменете и ѝ казах нежно:

— Този дом вече е и твой. Докогато пожелаеш.

Така Амиел, контеса Калведон, заживя с нас.

Императорът седеше неподвижно зад огромното си бюро с горница, изработена от разноцветно дърво и изобразяваща картата на Нуманция — беше покрита с прозрачно стъкло. На стената зад него висеше богато украсен меч, а до него — също толкова богато украсен жезъл. Два мангала, по-високи от човешки ръст, мятаха червени пламъци, които се къдреха към високия таван — пламъци, които не димяха, нито излъчваха топлина.

Лицето на императора беше строго.

— Седни — каза той и се подчиних. На бюрото му имаше само едно нещо: стандартно хелиографско съобщение, дълго няколко страници. — Ето. Прочети това. Пристигна от крал Байран, вчера по залез.

Прочетох го веднъж, после още веднъж, по-внимателно. Документът беше удивителен. Байран започваше с поздравления, като изреждаше всички титли на императора. Най-последно бил получил известие от границата за въпросния ужасен инцидент, злощастната битка между войници от нашите армии. Казваше, че му предложили различни обяснения, но нито едно не го било задоволило. Бил заповядал да се изпрати кралска комисия, която щяла да осигури вярно и пълно описание след един, може би два сезона. Но междуременно желал да изрази най-дълбоките си извинения на императора и на нуманцийската армия. Майсирската част била задържана в казармата и щяла да бъде разформирана. Офицерите и сержантите щели да бъдат разжалвани и прехвърлени в други части. Тримата командващи били

обесени като обикновени престъпници. Колкото до местните им подкрепления, разпоредил се да бъдат проследени и задържани.

По-нататък пишеше, че се е разпоредил всички гранични части да се изтеглят на два дни марш навътре от границите, та този ужасен инцидент да не се повтори. Обещаваше да компенсира щедро вдовиците и децата на избитите нуманцийци и нямало да възрази, ако Нуманция поиска репарации.

Подсвирнах.

— Ваше величество, дипломатическата ви нота трябва да е била невероятна. Не съм чувал някой крал досега да е бил толкова смирен.

— Това си мислиш, а? — каза хладно императорът.

— Какво друго може да е?

— Прочети още веднъж края на посланието.

Последните два параграфа гласяха, че на краля са му омръзнали граничните препирни между Нуманция и Майсир и е готов да се уреди среща между двамата владетели, за да се уталожат нещата. Освен това било време да се реши въпросът с Пограничните земи, които били като трън в петата и за двете държави, и да се намери решение, което да удовлетвори всички, освен може би разбойниците в тези райони. Време било „да се възцари абсолютен мир“, гласеше писмото.

— Моите поздравления, сър.

— И вярваш на всичко това? — изръмжа той.

— Ами... Нямам причина да не... да, сър. Вярвам. Не трябва ли?

— Сега разбирам защо ясновидството е дадено само на малцина, способни да разкъсат булото и да прозрат зад думите, да видят истината, реалното.

Примигах. Не разбирах защо ме укорява.

— Крал Байран изпраща това писмо, все едно че е изпълзял до границата на колене. Той се унижава — каза Тенедос. — Защо?

— Може би го е страх да ви провокира?

— Може би — повтори хладно императорът. — Или може би се опитва да спечели време, за да струпа армията си. Или може би замисля изненадваща атака. Магиите ми доловиха, че нещо се трупа, нещо иде насам, нещо от юг. Или може би скритата му кама е в тези празни приказки за среща. Много кралства са били измамвани под флага на мира, нали?

— Да, сър — отвърнах сдържано.

— Значи така. Решил е да скрие ножа в коприната. И ние ще направим същото. Дамастес, помниш ли, че постът генерал на всички армии така и остана свободен след смъртта на генерал Протогенес?

Разбира се, че помнех. Това често се обсъждаше в офицерските среди и всички се чудеха дали императорът не пази титлата за себе си. По-старите офицери твърдяха, че крал, който се опитва да бъде всички неща, накрая се оказва, че не е нито едно. За мен беше все едно — императорът контролираше армията с или без титлата, защото се бяхме заклели да служим на него, а глупаците в униформа, които желяеха да се върне старото време на помпозничене и глупости, бяха много малко.

— Утре заран ще бъдеш назначен на този пост — заяви императорът. — Смятам да проуча проблема с Майсир още по-задълбочено и ще се наложи да прекарам много време в други светове и времена, за да се добера до ядрото на проблема. Искам армията да продължи да бъде смазаният, безотказно действащ механизъм и знам, че ти, като първи трибун, ще гарантираш това.

Коленичих.

— Хайде стани, глупак проклет — каза Тенедос и по лицето му пробяга усмивка. — Само ти създадох повече работа... макар че все още искам да се съсредоточиш върху изграждането на моята Имперска гвардия. Убеден съм, че ще ни потрябва много по-скоро и много повече, отколкото предвиждах.

Станах и отдадох чест. Императорът ми кимна да напусна. Отстъпих заднешком до вратата, посегнах зад гърба си и я отворих. Докато излизах, погледнах отново императора и видях как лицето му потъмня. Държеше хелиографското съобщение и мърмореше:

— Кучи син. Страхлив кучи син! Опитваш се да развалиш всичко!

Диловатата е може би единствената наденица, забранявана заради неморалност. Стотина години преди да се родя неизменно некомпетентната и смехотворна Власт на Десетимата беше потърсила нещо, върху което да излее гнева си. Празникът на Новата година привлякъл погледа на Десетимата.

Нуманция винаги е празнувала Новата година с първите признаци на пролетта. За цял ден спира всякаква работа и повечето

закони се отменят. Традиционните порядки или престават да важат, или се преобръщат с главата надолу. Благородниците се обличат и се държат като селяни, а селянките стават знатни дами. Мъже стават жени, жените — мъже и често пъти облеклото им диктува поведението.

Един от символите на Новогодишния празник е диловатата и още щом я види, човек разбира, че Властта на Десетимата не е била съвсем глупава, като я е забранила. Приготвя се от бяло пилешко месо, жълтъци, хлебни трохи, сол, пипер, магданоз, ситно накълцан лук, мащерка и чубрица. Тези съставки се смесват добре, после грижливо се натъпкват в черво, дълго около педя и дебело три-четири пръста. Обвивката се стяга здраво с конец в единия край, после в другия месото се топва във восък и накрая се връзва в този край така, че да е леко издуто. Много прилича на мъжки член. Наденицата се вари, опушва и пече на скара от уличните продавачи. Образът се подсилва още повече от специалната кифла, в която се поднася диловатата — леко извита в двата края. За подправка се напръсква с адски лютив бял сос, направен от хермонаски пипер, и диловатата е готова за похотливия гладник.

Десетимата се опитали да забранят не само празника, но и символа му също така. В резултат на което благородниците били принудени да си стоят вкъщи с полицаите и градската управа, а тълпите беснеели навън и нанесли огромни поразии. След тази година никой повече не споменал за забраната и нещата се върнали към веселата анархия.

— Ще празнуваме Нова година цели три дни — заяви Маран след вечерята.

На устните на Амиел се появи усмивка, нещо много желано и от двама ни. Беше се мъчила да върне веселия си нрав, но с малък успех.

Маран бе изпълнила обещанието си и служителите на закона бяха подгонили Пелсо. Той сигурно беше изненадан от яростта им, защото двамата с любимата му бяха избягали от столицата, за да потърсят временната анонимност на Бала Хисар.

— Аз съм за — заявих веднага, но реалността ме отрезви. — Само че има един малък проблем.

— Проблемите са, за да ги преодоляваме — заяви Маран с най-царствения си тон.

— Чудесно. Пробвай с този: в Никиас има определени хора, които не желаят доброто нито на теб, нито на мен.

— Товиетите.

— Да. Така че за да излезем навън, трябва да помъкнем със себе си цял куп телохранители с дрънчащи брони и мечове. Не става. Съжалявам.

— Хм — каза жена ми. — А ти какво предлагаш?

— Не много. Мислех да поработя до вечерта. После бихме могли да поканим за вечеря няколко приятели, а след това да погледаме фойерверките и привиденията при реката.

— Колко очарователно! Лейди Калведон — каза Маран, — свидетелка сте на факта, че моят съпруг, доскорошният безразсъден веселяк, се е превърнал в шушумишко.

Изсмях се.

— Шушумишко? Това пък какво е?

— Виж, се в огледалото. Хайде, лейди Калведон. Ние, жените, ще спасим положението, както обикновено — хвана приятелката си за ръка и излязоха.

Помислих си с тъга за празненството навън и как някога бяхме излизали да се веселим. Но както вулгарно се изразяват войниците, никой не е казал, че генералството е само еполети и духане.

Вечерта Маран самодоволно заяви, че е решила проблема ни. Отказа да уточни как. Реших да го разбера от Амиел, но тя само се изкикоти и каза, че ще видя и че щяло да е дори още по-хубаво, отколкото била казала Маран.

— О, вие, що вярата нямате във вярната магия — припя ясновидката Синаит, — сега ще леете горчиви сълзи.

— И после ще гуляем до зори — подхвърли Маран. Двете с Амиел стояха зад личната ми гадателка и се мъчеха да запазят сериозни физиономии. Синаит носеше кутийка с принадлежности и малко шишенце. Остави и двете на масата, отвори кутията, извади креда и зарисува по пода на библиотеката.

— Това не е толкова заклинание — обясни ясновидката, докато драскаше фигури в странния триъгълник с извити страни, — колкото контразаклинание. Използвам даман, бряст, дива лоза, жълт лапад и други. Но докато билките обикновено помагат на зрението, сега ще направим заклинание за полярност. Тримата, ако обичате, застанете на върховете на тази фигура...

Подчинихме се, а Синаит застана в центъра на триъгълника.

— Словата ми имат сила — зареди тя монотонно, — сила своя, сила да дават, сила да взимат. Нека ушите ви не чуят какво мълвя, нека тези слова наложат над вас силата си... — и докато говореше, изведнъж оглушах. Устните ѝ се движеха, но не чувах нищо. Шумът на тълпите, струпани по речния бряг, беше изчезнал. Останах глух още няколко мига, после тя извади от кесийката на колана си малко клонче, размаха го с отмерени жестове към нас и слухът ми се върна. — Сега всеки от вас да дойде тук да го докосна с това вълшебно клонче. Първо ти, Дамастес — подчиних се, после тя повика Маран и Амиел и накрая каза отривисто: — Това е.

— Кое? — попитах.

— Това е защитното ми заклинание. Много е добро. Ще е нужен майстор магьосник, за да проникне през него, и ще трябва много да се съсредоточи. Мисля, че въздействието му ще ви хареса. Когато някой ви погледне, няма да ви познае, дори да ви е близък приятел. Непознат няма да ви обърне внимание, очите му ще гледат да ви подминат, да потърсят по-интересни гледки. За които не се съмнявам, че ще има в изобилие тази нощ — продължи тя. — Е, ако пожелаете все пак да станете видими, ще трябва само да изшепнете „Прареф-уист“, за предпочитане, без да се смеете на тези глупави думи, и лицето, което гледате, ще ви познае.

— Казах ли ти, Дамастес, че ще измисля начин да минем без охрана? — попита Маран.

Ухилих се.

— Ще е все едно, че отново сме деца и родителите ни са излезли за през нощта и са ни оставили да полудуваме.

— Точно така — каза Маран. — И още по-хубаво. Направи второто си чудо, магьоснице.

Синаит пристъпи до масата и вдигна шишенцето.

— Ще ми трябва три капки кръв. По една от всеки от вас.

— Това какво прави?

— С това най се гордея — каза Маран. — Амиел каза нещо и ми хрумна. Каза ми веднъж, че съжالياваш, че не можеш да пиеш.

— Не че не мога — отвърнах. — Просто не искам. И вкусът ми е гаден, и на сутринта ми е гадно.

— Но във виното има и нещо хубаво — намеси се Амиел. — Освобождава ума и укротява сетивата. Някои поне. Други изостря.

— И после повръщаш в канавката.

— Та това, което искаме — каза Маран, — е нещо, което ще ти даде всичко хубаво, което може да ти даде едно пиене, без лошото. Посъветвах се с Девра и тя каза, че такъв еликсир е възможен. Амиел предложи да изпием от същия, за да сме на едно ниво.

— Какъв е този еликсир? — попитах подозрително.

— По малко от много неща — каза заклинателката. — Нищо магично, освен че изрекох заклинание за ефикасност, докато смесвах отварата, както добрият готвач задушаваш подправките за по-силен ефект. Колкото до особеното в нея, повечето билки са от Външните острови. Някои сигурно са ви познати, като карлайнска паламида, лувидж, водно иринго, джелземин, червен кантарион, сладко коренче, три-четири вида гъби... обичайната адска вещерска отвара, с други думи.

— Това пием ли го, или му се молим? — попитах скептично.

— Първо пръста ти — каза Синаит и между пръстите ѝ се появи игла. Боцна и капката кръв се изду на върха на пръста ми. Тя поднесе под него шишенцето и кръвта капна, и размъти още повече мътния разтвор. — Това, и някои други неща, които направих, ще скрепят еликсира към вас — бодна пръстите и на Маран и Амиел. — Сега го изпийте. Поравно.

Подчинихме се. Сместа се оказа горчива, стипчиво солена, но не неприятна.

— Сега какво правим? — попита Маран.

— Каквото пожелаете — отвърна Синаит. — Еликсирът ще действа много дълго, чак до утре сутринта.

— Кога ще разберем, че е подействал? — попита малко изнервено Амиел.

— Ще разберете, когато разберете — отвърна Синаит. — И няма от какво да се боите. Всичко, което съм сложила, е естествено.

— Като беладоната и мухоморката — промърмори Амиел, но сякаш се беше успокоила.

— Приятно прекарване — каза Синаит и се заклевам, че се канеше да добави „дечица“, но се овладя и излезе с поклони.

— Ето това е — каза Маран. — Е, какво да си облечем? Не ми остана време да си измисля костюм.

Отидох до прозореца и го отворих. Този път поне прорицателите се оказаха прави в предсказанието си за времето — усетих нахлуващата над земята пролет. Топъл, нежен вятър беше задухал откъм реката и ми се стори, че надушвам морето на много мили на север, как се пробужда от нежното докосване на Джайцини.

Маран и Амиел се спогледаха.

— Ела — подкани я жена ми. — Да си разровим килерите. Дамастес, срещаме се долу на стълбището след два часа. И гледай да се облечеш прилично — тази нощ ще сме трите паунчета.

Кимнах послушно. Тази нощ представлението беше изцяло на Маран.

Избрах си копринена туника в най-тъмносиньо, черен клин и ботуши до коленете, с подходящо наметало, промазано против дъжд, след като си спомних колко бързо се сменя времето в Никиас. Въпреки уверенията на Синаит, че няма да е необходимо, си сложих просто черно домино. Отворих един от килерите си с оръжия, но реших, че тази нощ няма да съм в опасност. Помислих си колко рядко съм излизал невъоръжен в последно време, но мисълта за оръжие ми се стори потискаща и я изтласках от ума си.

Няколко минути след уговорения срок дамите слязоха по стълбището. И двете бяха облечени много семпло. Амиел носеше копринена рокля, закопчаваща се отпред, с цвят на лавандула. Беше без презрамки и двете горни копчета бяха разкопчани, тъй че се удивих как се държи, едва покривайки щръкналите ѝ гърди. Носеше подходящи сандалки с кожени каишки, стегнати по краката ѝ до коленете. Около шията си беше увила шалче в същия цвят. Носеше домино.

Маран си беше избрала рокля от плетена червена тъкан, която лепнеше по тялото ѝ като ножница, от глезените до малко над кръста, където тъканта изтъняваше, стигайки под дясната ѝ мишница. Златна

тока задържаше триъгълното парче плат в същия цвят, падащо над лявото ѝ рамо и надолу по гърба, като оставяше оголено пъпчето и дясното рамо малко над гърдата ѝ. Обувките ѝ бяха ластични и също като маската от пера, подхождаха на облеклото. И двете носеха наметала, праметнати на левия лакът.

— Не сме ли разкошни? — каза Амиел. — Най-прелестната тройка в Никиас — настроението ѝ изведнъж се промени и тя ни погледна тъжно. — Не е ли жалко, че четиримата така и не сме излизали? Може би... — гласът ѝ заглъхна и тя се овладя. — Извинете. Какво мрънкало съм, нали? Никой друг не ни трябва. Само ние тримата.

— Да — каза тихо и много сериозно Маран. — Ние тримата.

Крайречният булевард гъмжеше от хора — смееха се, пиеха, ядяха. Някои бяха облечени в маскарадни костюми, но повечето — не. Възхитихме се на един мъж и една жена, предрешени като закачулени демони — сигурно бяха похабили цяла година в работа над облеклата си, а и значителна сума за магьосника, който ги беше одухотворил, защото на мястото на страховитите лица на чудовищата имаше огледала, но вместо само да отразяват, зад тях се показваха лицата, магически изкривени и зли за онези, които ги поглеждаха с неодобрение.

Запътихме се към квартала на артистите, където празненството беше най-пищно.

Един десетчленен оркестър свиреше усърдно песента, която бе на устата на всички последната година. Пред всеки музикант имаше халба. Но вместо пари в халбите имаше алкохол и всеки минувач с бутилка в ръка ги доливаше. Помислих си какъв ли ще е вкусът на непрекъснатото менящата се смес и ме полазиха тръпки.

Около оркестъра се извиваха двайсетина танцьори и при всяко завъртане смъкваха по нещо от облеклото си. Някои вече бяха голи.

— Какво ли ще правят след двайсетина минути? — удиви се Маран. — Дотогава ще са голи-голенички.

— Сигурно ще си облекат всичко и ще почнат отново — подхвърлих, а Амиел предположи:

— Може вместо танцуване да си намерят други начин да си прекарват времето.

Улових се, че се хия без някаква определена причина. Тялото ми беше удивително приятно затоплено, а нощта наоколо бе оживяла с възхитителни аромати. Хората около нас изглеждаха великолепно, все едно дали бяха богати, бедни, грозни или красиви. Погледнах Амиел и Маран и се уверих, че няма по-красиви жени от тях в цяла Нуманция и че не бих предпочел никоя друга компания. Всичко беше омекотено, нежно, хубаво. Грижите ми за задълженията, тревогите ми около Майсир — всичко това изглеждаше безсмислено. Владеех се напълно, сетивата ми се бяха изострили, но не и променили. Същественото, това, което трябваше да ме интересува, бе само този миг във времето, който щеше да продължи вечно, мигът, в който всичко беше позволено и в който никой не можеше да мисли зло на никого.

Амиел ми се усмихна и разбрах, че си мисли същото като мен.

Маран се гушна в мен и промълви:

— Мисля, че имаше някакъв еликсир в този еликсир.

Дойде и гладът. Намерихме някакви сергии и се помъчихме да решим кой продавач на диловата предлага най-вкусната стока. Спряхме се на един и той взе наденичките от скарата, ароматът им се понесе около нас, и ги пъкна в неприличните кифлички. Поля ги с огнено лютивия бял сос и ни ги подаде.

На друга сергия продаваха напитки. Нито Амиел, нито Маран искаха вино, така че си взехме три плодови пунша, намерихме тихо кътче и седнахме на каменния парапет.

Маран измъкна наденичката си от хлебчето.

— Винаги започвам така — каза тя, изплези език и облиза соса от месото, без да откъсва очи от мен; езикът ѝ заигра напред-назад.

— Аз предпочитам да започвам с главното — заяви Амиел и отхапа от наденицата и хрупкавата кифла.

— Уух — намръщих се. — Стига с това сладострастие.

— Не си прав — Амиел облиза с език соса от кифличката и ми се оплези. — Някои го предпочитат преди, други — после.

Членът ми се размърда в тесния клин и се съсредоточих върху яденето си.

Намирахме се на един многогълен площад с ароматни дървета, растящи в центъра му. Току-що бяха напъпили и ароматът им лъхаше към мен като воал. Около някакъв уличен магьосник се беше събрала тълпа зяпачи.

— Насам, насам — дереше гърло той. — Сега ще ви отведе отвъд това време и това място. Ще ви покажа ужасите и чудесата на друго кралство, злото кралство на Майсир.

Жезълът му се завъртя бясно във въздуха и от върха му закапаха червени пламъци, пламъци, които се стапяха, преди да стигнат до земята. Над главите ни се простря чуждо небе и се появиха огромни заснежени пустини, след тях равнини, продължаващи безкрай, после огромен град, несравним с нищо, което бях виждал. Беше построен от дърво, боядисано в хиляди различни цветове. Имаше кули, някои обикновени, други с форма на издължени луковици, трети с още по-удивителни геометрични форми. Веднага го познах от прочетеното — Джарра!

— Това е ядрото на злото, столицата на Майсир — викна заклинателят. — Вижте богатствата й!

И се озовахме пред някакъв палат. Една стена изчезна — и всичко вътре беше злато, сребро и богатства.

— Узряла за плячкосване — извика някой.

Появи се друг образ и видяхме млада девойка в селски вълнени дрехи — груб брадат мъж я извличаше от горящата колиба. Видяхме я отново и този път беше почти гола, тялото й — загърнато в прозрачна коприна. На лицето й все така се четеше страх, особено когато над нея застана дебел мъж, облечен във фантастични одежди. Махна й с ръка и тя поклати глава. Махна отново и този път тя тръгна след него бавно, неохотно, с ужас, изписан на лицето.

— Ето какво прави кралят на Майсир със своите девици — извика някой и разбрах, навярно заради изострените си сетива, че и двата пъти беше извикал един и същи човек. Вгледах се внимателно в магьосника и го познах. Отне ми секунда, докато изровя името му от паметта си. Беше Горджам. За последен път го бях видял преди година, когато произнасяше окуражително слово на войнството пред Дабормида.

Беше толкова уличен магьосник, колкото и аз, но най-усърдно вдъхваше живот на плановете на императора. Зачудих се от чий джоб

получава златото си — на Кутулу, на императора или може би на Братството. Но тази нощ не бе подходяща за подобни мисли.

Никиас е наречен Града на светлините заради огромните газови залежи под скалната му основа, газ, който е вкаран в тръбопроводи и стига и до най-бедната къща, та тя да получи безплатно осветление само с драсване на кибрита. По време на Празника клапаните се отваряха и целият Никиас лумваше в светлини. Тук езера от светлина, там — езера от мрак. Някои търсят едното... други другото.

Спяхме пред един предсказател — стар, с бяла брада почти до коленете. Той ни погледна, но нищо не каза, само зачака.

— Вече си знам бъдещето — промълвих.

И така си беше. Бяха го предсказали още при раждането ми, когато майка ми се обърнала към един чародей и той рекъл: „Момчето ще язди тигъра известно време, после тигърът ще се нахвърли върху него и ще го разкъса. Виждам голяма болка и много скръб, но също тъй нишката на живота продължава. Ала колко дълго — не мога да кажа, мъгла обгръща ума ми, щом се пресегна към онзи миг.“ Не разбирах предсказанието, нито родителите ми го бяха разбрали, но тези мрачни думи ме спираха да питам за бъдещето си друг ясновидец.

Амиел поклати глава.

— Не искам да знам за утре. Ако е хубаво, значи ще е изненада. Ако е лошо, не искам да се тревожа отсега.

Маран ме помоли за сребърник и попита стареца:

— На какво гледаш, прорицателю? На ръка ли?

— Вече видях каквото видях — отвърна й кротко той.

— И какво предстои?

Предсказателят понечи да отговори, после погледна и трима ни, поклати глава и й хвърли монетата обратно.

— Не на Празника — бяха единствените му думи.

— Какво означава това? — настоя Маран.

Но старецът беше свел поглед.

Лицето на Маран помръкна.

— Как, дяволите да го вземат, може да печели пари, като се държи така? — възмути се тя. — Това е пълно губене на време! — и си тръгна сърдито.

Двамата с Амиел се спогледахме и я последвахме.

След няколко минути доброто й настроение се върна. Можеше и да е от еликсира, но по-вероятно бе от музиката на безбройните оркестри — от официални до махленски — и от пронизителните звуци на свирките на веселите пияници и децата.

Сред един пуст площад стоеше самотен мъж и махаше с ръце, сякаш дирижираше цял оркестър. Музиканти не се виждаха, но музиката се усилваше и разцъфваше около нас.

Подмина ни колона мечки, сякаш част от представлението — планински мечки, мечки от джунглите, дори огромните черни мечоци на Ърей. Но нямаше укротители с тях, нито вериги, и зверовете потънаха в нощта.

Стигнахме до реката. Пресечките на крайречния булевард вече гъмжаха от хора. Всяка лодчица в Никиас беше отрупана с цветя, гирлянди и многоцветни факли и се носеше по река Латейн. В небето имаше други кораби и лодки. Бяха направени от най-тънка хартия и носеха светилници, пълни с масло, които горяха в разноцветни пламъци. Горещият въздух ги издигаше високо в небесата. Тук-там пламъците близваха хартията и огънят се сипеше над водата.

Продължихме към Имперския дворец, където щеше да е същинското представление.

Празникът беше времето за магьосниците на Нуманция да покажат уменията си и когато наближихме Имперския дворец, вълшебствата им изпълваха небесата. Тази година чародеите ни сякаш бяха надминали себе си. Светлини с неведом източник и в невъобразими цветове лумваха и гаснеха. Странни зверове, кои познати, кои приказни, подскачаха по улиците. Израстваха дървеса, преобразяваха се и оживяваха в чудновати форми. Огромна риба изригна от водата и се понесе във въздуха, риба, която никой човек досега не беше улавял на куката си. Тълпите завикаха възторжено и се разсмяха, когато едно създание, наполовина лъв, наполовина — октопод, скочи от парапета във въздуха и се пръсна, щом създателят му, смутен от овациите, изгуби контрол над фантазията си.

После всички видения изчезнаха и остана само тъмното звездно небе. Предстоеше да започне Великата илюзия. В продължение на

няколко минути не се случи нищо, после Маран ахна и посочи нагоре. Бавно, много бавно, звездите започнаха да гаснат. Тълпата забеляза какво става и виковете на възторг и възбуда преминаха в стонове на страх. После настъпи пълен мрак. Заплакаха деца. Чу се писък на жена.

Високо, високо в небесата се роди светлинка. Стана по-ярка, по-голяма, превърна се във вихър от цветове, простря се от хоризонт до хоризонт. Цветовете се сгъстиха от едната страна и образуваха невъобразимо огромно видение, брадато лице, старец, който се взря надолу, нито сърдит, нито доволен.

— Умар! — възкликна някой и привидението наистина беше той, творецът на вселената. Появи се огромна длан и на нея стоеше цял свят. Светът започна да се върти и ръката го остави в тъмната пустош.

Друг бог се появи, този път с черна брада, дългокос — беше Айрису, Съхранителят. Застана зад въртящия се свят и вдигна закрилнически ръце над него.

Взирахме се в този свят и виждахме всичко на него, голямо и малко, близко и далечно. Виждахме планини, морета, реки, равнини, и животните и хората, които го населяват. Само император Тенедос можеше да притежава такова умение — и дързост: да дублира пред боговете собственото им творение.

Образът на Умар се стопи, изчезна. Вече съществуваше само нашият свят и Айрису. Ала нещо не беше наред, нещо гнило имаше, плесен някаква, която заобгръща кълбото, и разбрах, че светът ни старее, умира. Чух свиська на силен вятър, въпреки че около мен нямаше нищо освен лекия бриз, понесъл на крилете си Времето на росите и Новата година.

От черната бездна изведнъж се появи кон — блед, призрачен кон. Седлото и сбруята бяха от червена кожа, червена като пролята кръв. На коня седеше жена, гола до кръста и с наниз от черепи на шията. Имаше четири ръце: едната държеше меч, другата нож, третата копие, а последната — малък разкъсан човешки труп. Косата ѝ беше разрошена, а лицето ѝ — гневното въплъщение на свирепия хаос.

Беше Сайонджи, Богинята на смъртта, Създателката, богинята, която Тенедос почиташе над всичко друго, богинята, които малцина имаха кураж да признаят, освен шепнешком.

Вече пицяха и мъже, и жени, и хората започнаха да се молят, обзети от ужас. Но ужасът продължи само миг, щом конят на Сайонджи се обърна; тя замахна с копието си към Айрису и той залитна назад. Богинята посече света, нашия свят, с меча си и гнилото, болестта изчезна. Светлини лумнаха около света и всичко беше великолепно, живо, разцъфнало. После Сайонджи изчезна и миг след това нямаше нищо.

Имаше само тих речен ромон, нежен ветрец и изпълнено със звезди небе. Имаше и аплодисменти, но не много.

Твърде велика бе тази илюзия за аплодисменти. Стига изобщо да беше илюзия, помислих си.

Часовият на портата ме изгледа втренчено и се сетих да прошепна контрараклинанието. Той припряно ми отдаде чест.

— Извинете, трибуне, но е тъмно и не ви познах...

Магнах небрежно с ръка и тримата влязохме в Имперския дворец. Празненството на императора явно се беше завихрило от доста време. Чухме музика откъм главната зала за аудиенции. Двама пияни похъркваха блажено в дългия коридор, единият — легнал в прегръдката на огромна статуя на демон.

Пред залата трябваше да има поне двама стражи, но нямаше никого. Забелязах леко откренатата врата на близкото караулно помещение, помолих жените да ме извинят за момент и като изряден войник отидох да видя какъв е проблемът и да свия сармите на някого.

За щастие, отворих вратата малко преди да подхвана началническата си тирада. На масата се беше проснала разкращена жена, само с горната част на маскарадния си костюм. Един гвардеец, със смъкнати до глезените панталони, я работеше — краката ѝ бяха увити около кръста му, — а други двама чакаха реда си. Четвъртият гвардеец също беше полугол, със задник към мен и с фалос, заровен в устата на жената. Извади го за миг, подразни я с главичката и познах сестрата на императора, Лех; усмихваше се.

Затворих много тихо вратата. В края на краищата не беше чак толкова страшно, че един вътрешен пост е останал без охрана. А дори Първите трибуни са уязвими от клеветите на нечии сестри, чиито удоволствия са прекъснати.

Амиел ме попита какво съм видял, но само поклатих глава и влязохме в главната зала. Човешкото падение тук беше по-ярко изразено. Оркестърът продължаваше да свири съвършено и няколко танцуващи обикаляха ловко между просналите се тела на падналите на полето на пиячката. Други си бяха намерили по-приятни забавления из нишите около огромната зала.

— Малко блудкаво — промълви Маран, но не изглеждаше притеснена.

Аз също не бях: еликсирът ме караше да гледам на всичко със спокойно блаженство. Видях императора — ораторстваше пред една тълпа близо до високия двукрил прозорец, от който обикновено произнасяше речите си пред множеството, струпано на дворцовия площад. Лицето му беше зачервено, от пиене или от триумф от успеха на илюзията му, а гласът му звучеше по-гръмко от обичайното. До него, покрита само с парче прозрачна коприна, стоеше дребничка русокоса жена. Познавах я, за щастие — бегло. Беше лейди Илецк, вдовицата на лорд Махал, един от Властта на Десетимата, убит от товиетите по време на безумията преди девет години. Била дъщеря на прост дюкянджия, когато лорд Махал се оженил за нея, и мнозина се възхищаваха на безпримерния ѝ патриотизъм... и други таланти.

Бях се запознал с нея преди смъртта на съпруга ѝ, когато бях току-що повишен в капитан. Бях поканен в непознат дом, който се оказа имението на Махал, и се натъкнах на домакинята си на входа. Съвършеното ѝ тяло беше голо, беше пияна, поздрави ме с детинска усмивка и ме попита дали не бих искал да се изпразня между циците ѝ. Побързах да напусна.

След спокойния период на траур беше продължила светските си занимания под различна форма и с различни полове.

Все едно. Празникът трябваше да е време на пълно отдаване на страстта и явно такава бе мисълта на Тенедос, за да я избере за своя компания за вечерта. Погледът му обходи залата и се спря на нас тримата. Видях как се намръщи. Магията му прониза заклинанието на Синаит и той ни позна.

Поклоних се, Амиел и Маран зад мен също. Той ни удостои със сдържано кимване, след което отново насочи вниманието си към лейди Илецк.

— Ще се присъединим ли към тях? — попитах двете си дами.

Амиел поклати глава.

— Не мисля, освен ако не държиш много. Как го казваха моряците? Гонитбата с кърмата напред е дълга. Както изглеждат нещата, ще ни чака голямо пиене, докато ги догоним.

— На мен изобщо не ми се пие — каза Маран. — Чувствам се великолепно така, както съм. Хайде да си намерим друго празненство.

— Или да си направим наше — предложи Амиел.

Маран се засмя.

— Може. Но къде? Да се върнем вкъщи?

— Звучи чудесно... Не, чакайте — каза Амиел. — Знам друго място. Наскоро го открих и е съвсем наблизо. Елате.

Амиел ни поведе обратно, покрай стражите и в Имперските градини. Бяха почти пусти, тъй като беше позахладняло. Маран потръпна и понечи да си облече наметалото.

— Там където отиваме, е топло — обеща Амиел.

Тръгнахме по лъкатушещата алея през просторния парк.

— Я да видим — промълви Амиел. — От този бял камък е... натам — свърна от пътеката към нещо, което приличаше на гъст шубрак. Но се оказа свод от сплетени клони. — Чудя се дали градинарите изобщо знаят, че още е тук — рече тя. — Открих го преди две седмици, когато си изтървах една гривна и щом се наведох да я взема, видях какво има зад храстите.

Последвахме я през тунела от клони. Свършваше до естествена каменна арка. Каменните стъпала водеха надолу към малка поляна. Слязохме по тях и стъпалата ни потънаха в дълбок мъх. Тук-там се виждаха огромни скали. Малко поточе ромонеше от фонтана, издълбан в твърдата скала от едната страна, стичаше се по камъните, бълбукаше и се скриваше под земята.

Трябваше да е тъмно и студено, но над мъха блещукаше светлина от горящ газ, някъде отвъд градината. Закътана от вятъра, полянката бе само приятно прохладна. Беше един малък свят извън времето.

— Не е ли възхитително? — каза Амиел. — Имаме си уют, имаме си вода, ако ожаднеем, имаме си светлина, дори и музика си имаме.

Музиката на дворцовия оркестър достигаше смътно до ушите ми. Проснах трите наметала на земята и тримата седнахме заедно, смълчани, наслаждавахме се на нощта, наслаждавахме се един на друг. Амиел сложи ръка на рамото ми — ръката ѝ бе топла, мила. Маран се сгуши до приятелката си. Дълго седяхме в благословената тишина, усещахме как еликсирът носи утеха на умовете и телата ни.

— Искам да танцувам — заяви Амиел. Стана много изящно и пристъпи в центъра на полянката. Бях забелязал преди тялото ѝ на танцьорка и тя наистина беше изучавала изкуството на танца преди брака си.

Застана с лице към нас, поклони се, ръцете ѝ пробягаха нагоре по тялото ѝ, после ги протегна напред. Започна да се движи бавно, настройвайки се към далечната музика.

Тялото ѝ се сля с музиката, превърна се в блещукаща светлочервена икона, огъваше се и се въртеше.

Дъхът на Маран се учести.

Дланите на Амиел стигнаха до гърдите и бавно се задвижиха надолу по копчетата. Тя пусна роклята си да се смъкне и продължи да танцува гъвкаво, грациозно, гола, само по сандали.

Членът ми се беше втвърдил до болка. Маран го погали с нокътчето на кутрето си. Усмихна ми се с премрежени очи и отново се обърна към приятелката си, чийто танц не спираше.

Амиел ѝ махна с ръка и Маран стана и пристъпи към нея, грациозна като млада кошута. Задвижиха се като една, без да се докосват, само се въртяха, без да откъсват очи една от друга.

Пулсът ми се учести, имах чувството, че и аз съм се слял с музиката, с танца.

Амиел докосна Маран и тя спря да танцува. Стоеше неподвижно, с притворени очи, в очакване. Пръстите на Амиел пробягаха по хълбоците на жена ми, после нагоре, погалиха лицето ѝ. Не помня да съм виждал по-прелестна гледка. Пръстите на Амиел се спуснаха към токата на хълбока на Маран и дрехата ѝ се свлече на земята.

Амиел стоеше неподвижно, протегнала ръце. Маран се приближи плътно и се зацелуваха, дълго и дълбоко. Маран я целуваше по шията, по гърдите, дразнеше със зъби зърната ѝ.

После коленичи, устните и езикът ѝ запълзяха по корема на другата жена, докоснаха триъгълника ѝ. Маран стисна в шепи бузите

на Амиел, замачка ги, пръстът ѝ се плъзна между тях, езикът ѝ заигра между краката ѝ.

Амиел простена гърлено и краката ѝ се разтопиха, втечня се и тя се смъкна изнемощяла върху мъха, с разтворени крака.

— Дамастес — прошепна Маран, но гласът ѝ бе ясен, все едно че стоеше до мен. — Дамастес, скъпи. Свали дрехите си, обич моя.

Подчиних се. Пръстите ми се задвижиха уверено над закопчалки и копчета.

— Хайде, любими мой, живот мой. Ела тук. Ела при нас. Люби се с нас, както сме си говорили, както сме си мечтали.

Много бавно пристъпих по мъха към тях.

11.

ТРИАДА

Амиел се изправи на колене. Нежно погали топките ми, хвана члена ми с една ръка, наведе се и го целуна по върха. Езикът ѝ се стрелна по кожичката и пробяга надолу до корена.

Смъкнах се на колене, целунах устните ѝ, езикът ми се плъзна в устата ѝ, заигра вътре и се сплете с нейния. Порази ме една мисъл — колко странно: беше първата жена, която целувах освен съпругата си, повече от девет години. Тя изстена дълбоко, гърлено, и ръцете ѝ ме обгърнаха. Положих я леко върху мъха, отново я целунах по устните и после — по мекотата на шията ѝ.

Маран легна от другата страна на Амиел.

— Мечтала съм за това — повтори тя, надигна се на лакти и ме целуна. Езикът ѝ се завъртя в устата ми и избяга. Зацелува Амиел като мен, целуваше шията ѝ като мен, после устните ѝ отново тръгнаха надолу, по плоския корем на приятелката ѝ, към гладките ѝ бедра.

Амиел простена и разтвори крака. Маран развърза сандалките ѝ, премести се между краката ѝ и разтвори с пръсти срамните ѝ устни. Езикът ѝ заигра, плъзна се навътре. Амиел повдигна крака, сплете ги около гърба на Маран и я придърпа, а ръцете ѝ обгърнаха главата ми, пръстите ѝ се впиха в косата ми.

Целувах я дълго, дълбоко, целувките ѝ ставаха все по-неистови, докато тялото ѝ откликваше на езика на Маран. Тя започна да се извива. Устата ѝ беше мокра, отворена, задъхана. Надигнах се, погалих с главичката на члена си клепачите ѝ и го задвижих навътре и навън в устата ѝ.

— Сега — изпъшка Маран. — Хайде, съпруже мой. Ела, люби я — стана, разтвори краката на Амиел и ги вдигна високо за глезените, докато задничето ѝ не се отдели от земята.

Плъзнах се между краката ѝ и за миг се вгледах в нея — красивата ѝ глава се мятеше по възглавницата на косата ѝ. Очите ѝ

бяха широко отворени, не се откъсваха от моите. Проникнах силно в нея, тя изкрещя и ръцете ѝ ме придърпаха.

Измъкнах се почти извън нея, после отново забих с все сила, още веднъж и още веднъж, усетих как тялото ѝ запулсира срещу мен, тя се опита да се завърти, да се извие, но Маран я държеше здраво. Ръцете ѝ се вкопчиха в мъха. Разтърсих се, изригнах в Амиел и миг след това тя свърши със стон.

Маран отпусна краката на приятелката си, остави ги да се смъкнат на земята. Рухнах изнемощял върху Амиел и се доизцедих в нея.

Маран легна до нас. Тъмните ѝ сериозни очи ни оглеждаха.

— Обичам ви — прошепна тя.

— Обичам теб — отвърнах.

— Обичам Амиел — каза тя.

— Тогава трябва да се науча на същото — промълвих задъхано.

— О, Дамастес. Толкова се надявам. Хайде. Ела да ме любиш, както аз нея.

Амиел не искаше да ме пусне — изхлипа, щом се измъкнах от нея. Краката на Маран се разтвориха и езикът ми навлезе в меката ѝ влага. Заблизях клитора ѝ, двата ми пръста влязоха в нея, трети в ануса ѝ, и леко се задвижиха, в унисон. Маран се завъртя под мен, но не я изпусках; легнах по гръб, тя се превъртя върху мен, затласка в ритъм и закрепця.

Амиел ми каза да бръкна в джоба на наметалото ѝ — там имало малка стъкленица. Отпуших я и полянката се изпълни с мирис на ягоди. Вкусът на маслото също беше ягодов.

Маран лежеше до приятелката си, изтощена от любовта ни. Сипах от маслото в шепата си и започнах да я разтривам по глезените, нагоре по краката и между бедрата.

Стъкленицата така и не свършваше и предположих, че Амиел е поръчала да ѝ направят заклинание, за да стане бездънна. За секунда вечно бдителният войник у мен си помисли дали тази магия не може да се използва във войнишките столови. Подсмигнах се и оставих пръстите си сами да се плъзнат леко в тялото на Маран. Дъхът ѝ отново се учести.

Разтрих и Амиел и телата им лъснаха. Маран се превъртя по корем и започна да щипе, после — рязко да хапе зърната на Амиел и те се втвърдиха като пръстчета. Амиел се изви в дъга, избута гърдите си нагоре към устата на Маран. Два, после три пръста на Маран се плъзнаха в приятелката ѝ, завъртяха се и започнаха да я гаят. Амиел простена и запъшка.

Преместих се зад Маран, разтворих краката ѝ и вкарах члена си в нея.

— Ахх — изохка Амиел. — Така боли.

— И... извинявай — успя да промълви задъхано Маран. — Не исках да те хапя. Но не знаеш той какво ми прави. Ох, Дамастес!

Пръстите ѝ заиграха по-бързо, щом и аз започнах да се движа по-бързо. Кръвта запулсира все по-силно в слепоочията ми, измъкнах се и семето ми изригна на корема на Амиел. Маран, тежко задъхана, застана на колене, с потна, полепнала по челото коса. Докосна с пръст една капка и нарисува рогато кръгче, символа на единението.

— Това ще съедини трима ни завинаги.

Разтри семето ми по корема на Амиел и легна върху нея. Устните им се сляха. Амиел повдигна краката си около бедрата на Маран и започна да се търка в нея. Жена ми се превъртя, притисна се върху тялото на Амиел и тя се загърчи, разтвори широко крака. Езикът ѝ влезе в Амиел, приятелката ѝ правеше същото.

Възбудих се отново, намерих стъкленицата и се намазах. Леко обърнах двете жени настрани и те повдигнаха инстинктивно крака, без да спрат любовта си.

Разтворих задничето на Амиел, намазах два пръста и ги пъхнах в нея — влизаха и излизаха, докато тялото ѝ не добави към влагата.

Притиснах главата на члена си в розичката ѝ, усетих мигновена съпротива и проникнах в стегната ѝ топлина. Движех се бавно, силно, всеки път прониквах все по-дълбоко в нея и тя простенваше при всеки тласък. Езикът на Маран галеше топките ми, докато прониквах, ръцете ми обгръщаха Амиел, притискаха силно гърдите ѝ, а после тялото ѝ погълна душата ми и повече не помня.

Преди разсъмване докретахме изтощени до къщата си край реката. Бях много благодарен на заклинанието на Синаит, защото не

държах особено стражата да види състоянието ни. Качихме се по стълбището, съблякохме се, рухнахме в огромното легло на спалнята ни и моментално заспахме.

Когато се събудих, беше почти обед. Бях очаквал, че ще съм замаян, но мозъкът ми бе съвсем бистър и се чувствах отпочинал, спокоен и щастлив. Въздействието на еликсира беше изчезнало толкова бързо, колкото бе започнало.

Главата на Маран бе на възглавницата до мен, ръката ѝ леко стискаше топките ми. Лека, стаена усмивка имаше на устните ѝ, усмивката на момиче в нощта след рождения му ден.

Амиел спеше от другата ѝ страна. Когато се надигнах, отвори очи, усмихна ми се и ги затвори отново.

Измъкнах се от леглото и се протегнах. Помислих за случилото се. Предполагам, че трябваше да се чувствам като човек, извършил някакъв грях. Или че най-малкото някой друг от нас е съгрешил. Но не изпитвах нищо такова. Не бях сигурен какво предвещава това, какво ще означава за брака ни, но реших, че тази грижа е за бъдещето.

Прозях се и отидох в банята. Бях решил да инсталирам баня, разкошна като в Императорския дворец, но така и не ми беше останало време. Банята, или баните, които имахме обаче все пак бяха доста луксозни, две дълги седем стъпки вани от зелен нефрит, плитки от единия край. Двамата с Маран можехме да лежим в тях и да си говорим, или, както ставаше често, да влезем заедно в една. Измих зъбите си, цъкнах, като видях дългата си коса разрошена и сплъстена от снощната авантюра, и усърдно я сресах. Двете вани се пълнеха. Нагазих в едната, насапунисах се и се изплакнах, след което я източих, с намерението да покисна във втората, чиста вода.

Амиел влезе в банята, гола. Протегна се, гърдите ѝ изпъкнаха твърди и усетих, че тялото ми откликна.

— Добро утро — каза тя.

— По-скоро следобед.

— Какво от това? Имаше ли някакви планове за днес?

Нямах. Знаех, че Нуманция или ще отспива вакханалията на Празника, ще продължава да празнува или ще пълни храмовете с

молитви за опрощение — и така щеше да е през следващите два-три дни.

Тя изми зъбите си, изплакна се в един от умивалниците и тръгна към вратата.

— Май ще трябва да заема един от халатите на Маран и да се върна в стаите си, за да се окъпя.

— Би могла — устата ми беше пресъхнала. — Но ако го направиш, кой ще ти измие гърба?

— А. Сериозен проблем — отиде до едно от шкафчетата, където държахме сапуните си, помириша ги и си избра един.

Пресегнах се и завъртях крана на втората вана, но Амиел влезе в моята.

— Първо трябва да ме измиеш отпред.

Подчиних се, затърках с калъпчето на бавни, упоителни кръгове около гърдите ѝ, по зърната, след това — по корема. Погалих я с пръст по пъпчето и тя се усмихна.

— Защо на една жена трябва да ѝ е толкова приятно от това?

— Може би е намек за нещата, които предстоят?

— Значи вече сме Дамастес Мъдреца, а не Дамастес Хубавеца?

Тъкмо Амиел ми беше дала това прозвище, чуто по някакъв начин и подхванато от уличните вестници за мое голямо смущение.

— Нещата, които предстоят — повтори тя. — Колко интересно.

Пръстът ми пробяга по-надолу и се пъкна за миг в нея. Тялото ѝ откликна и мускулите на стомаха ѝ заиграха.

— Сега... е мой ред — промълви тя задъхано.

— Но аз вече се изкъпах.

— Виждам едно място, което си пропуснал.

Бавно, нежно насапуниса гърдите и корема ми, след това покри члена ми с пяната. Сви палец и показалец и ги прокара по дължината му.

— Точно по мярка. Може би е малко по-дълъг, отколкото биха предпочели някои, но пък може да стигне до... дъното на нещата. Е, сър, вече можете да измиете гърба ми и каквото още пожелаете.

Обърна се и започнах да я сапунисвам. Когато стигнах по-надолу, разтвори крака и се наведе над ръба на ваната, подпряна на ръце. Задникът ѝ беше съвършено закръглен и гладък. Хлъзгавият ми от пяната пръст се плъзна в нея и тя се изви срещу него и прошепна:

— Разбирам, че искате да съм много чиста.

— Задължен съм.

— И знам, че винаги държите на задълженията си, нали, конт Аграмонте?

Пъхнах двата си пръста в нея и мускулите ѝ се отпуснаха, след това се стегнаха здраво около тях.

— Така е. И освен това си имам специална чистачка, направена точно за това място.

— Може би ще благоволите да ми я демонстрирате?

— Мисля, че трябва — отвърнах и насапунисах члена си. Само я докоснах и мускулите ѝ се отпуснаха, отвори се за мен. Вкарах ѝ го и тя простена, и се притисна в мен. Задвижихме се заедно, ръцете ми загалиха гърдите ѝ, тя се притискаше и ме поемаше дълбоко в себе си, стискаше и отпускаше. После простена, притисна се още два пъти в слабините ми и се отпусна. Все още бях твърд и продължавах да се движа, бавно, леко, и Амиел се възбуди отново. Наведе се напред, докато коремът ѝ не опря на перваза на ваната, после посегна назад, разтвори задничето си и простена:

— Хайде, Дамастес. Колкото можеш по-силно. Силно и бързо. Хайде, разкъсай ме.

Подчиних се, твърдят ми като стомана член се заби в нея до корена, тя изкрещя и свършихме.

След малко дъхът ни се успокои.

— Обичам да ме любят така — прошепна ми тя. — Понякога малко боли... но е по-силно. Понякога ми харесва повече, отколкото по другия начин — притисна се в мен. — Но и това е хубаво. Не знам лош начин да се прави любов.

— Бедната Маран — прошепна едва чуто Амиел. Разбрах, че не беше искала да го чуя. Престорих се, че не съм чул, отдръпнах се от нея и се заех да опразня и напълня отново ваната; мислех за първия съпруг на Маран, за презрението, с което се беше отнасял към нея, и колко малко любов бе имала в живота си. Но това бе минало, тъй че го оставих настрана и се загледах в изяществото, с което Амиел излезе и се плъзна в другата вана.

Лежахме отпуснати в топлата, ухаеща на пролетни цветя вода. Маран влезе, триеше сънено очи.

— Вдигате много шум. Събудихте ме.

— Не знаех, че нещо може да те събуди — каза Амиел. — Хъркаше все едно, че се опитваш да си глътнеш носа.

— Не хъркам!

Засмях се. Маран приседна изящно на ръба на ваната ми, изрита вода в лицето ми, изплези ми се и се обърна към Амиел.

— Остави ли нещо за мен?

— Ще трябва да провериш сама. Ако не, ще компенсирам някак.

— Да — отвърна хрипливо Маран. — Да. Искам.

Изпъна стъпалото си и погали отпуснатия ми член.

— Тук е останал само един макарон — каза тя, без да ми обръща внимание. — Ще трябва ти да се справиш с проблема ми.

Просна една кърпа на пода и се излегна по гръб. Амиел, с мокрото си и хлъзгаво тяло, се надигна от ваната и започна да гали жена ми между бедрата. Очите на двете не се откъсваха от мен — очакваха одобрение или стъписване сега, след като странното въздействие на еликсира се бе изчерпило.

— Знаеш ли — заговори Маран, — двете с Амиел сме любовници от доста време. Не винаги. Но когато те няма... — замълча и разтвори бедрата си. Амиел я погали с палец по клитора.

— Пожелах Маран още първия път, когато я видях — каза тя. — Преди да се запознае с теб. Но нищо не се получи.

— Нищо особено поне — каза Маран. — Мисля, че се оставих Амиел да ме целуне веднъж-дваж и се престорих, че съм била пияна и че не помня. Бях се уплашила. Първия път правихме любов, когато... изгубих бебето. Когато ти беше на война.

Спомнях си много добре. Седмици наред след помятането не бях получил нищо освен две кратки бележки, след тях — неочаквано извинение, и помнех как беше казала, че „винаги ще сме в дълг на нашата прескъпа приятелка Амиел“, която бе предложила на Маран „най-голямата утеха след смъртта на нашия син“.

Може би трябваше да се разгневя, да се почувствам заплашен. И така щеше да е, ако жена ми си беше взела мъж за любовник. Но не изпитах нищо освен радост за Маран, а също и за приятелката ѝ.

— Знаеш ли — продължи тя, — Амиел е вторият човек, с когото съм се любила, който може да докосне душата ми, да ме накара да свърша. Да те вкараме в леглото с двете ни беше нещо, за което сме си говорили, откакто сме любовници. Честно казано, надявахме се, че

точно това ще се случи, когато отидохме при ясновидката Синаит за еликсира. Имах чувството, че те мамя всеки път, когато правех любов с Амиел, и исках това да се промени. Единственият начин, който можех да измисля, бе да направя това, което направих. Знам, че не мога да се откажа от Амиел.

— И аз не бих могла да изтърпя без теб, Маран — каза Амиел и се засмя. — Да не говорим, че оттогава можахме да се любим още само три-четири пъти. Съвсем недостатъчно за мен.

— О, да. Не беше достатъчно. Вече го знам. О, Амиел, не спирай. Не спирай.

Амиел наведе глава и езикът ѝ заигра по обръснатия триъгълник на Маран и вътре в него. Маран се хвана зад коленете, повдигна бедрата си и ги разтвори.

— Нека аз да го направя — излязох от ваната, коленичих над главата на Маран, хванах краката ѝ и ги вдигнах високо и разтворени, както тя бе направила с Амиел.

Маран се извиваше, стенеше под любовната ласка на Амиел. Членът ми, отново втвърден, се опря до устните ѝ.

— Сложи го в устата ми — промълви тя. — Искам да те изпия. О, сложи ми го, Дамастес.

Любихме се през целия ден и поръчахме да ни донесат храната. Лицата на слугите бяха съвсем безизразни, както се полага за опитни слуги.

Вече се стъмваше и лежахме в леглото. По пода, където се бяхме любили, се въргаляха възглавници, завивки и чаршафи се бяха пръснали навсякъде, по нощните масички имаше отворени стъкленици с благовония и мазила. Главата на Амиел се бе отпуснала на корема ми, а Маран се беше сгушила между краката на приятелката си.

— Мога да си стоя така цяла вечност — промълви Амиел.

— Тогава ще стоиш — заяви Маран.

— Не — каза Амиел. — Мисля, че не бива да предизвикваме по-голям скандал.

Изсмях се.

— Какво му е смешното? — попита Амиел.

— Току-що се сетих нещо. Всички в града несъмнено знаят, че си дошла да живееш тук.

— Разбира се. Вече има приказки за края на брака ми, видях да се споменава и че съм потърсила подслон при вас.

— Е, ами тогава какво смяташ, че бездруго си мислят всички?

— Аха.

— Аха. Аз вече съм си спечелил репутацията на разгонен пръч. Така че ми е все едно. Маран?

Маран се сепна.

— Не можем да... — после изведнъж избухна: — А кой ще ни каже? Защо да не можем? Пет пари не давам какво мисли някой, освен може би семейството ми, но те бездруго не четат клюките по стените. Дамастес е прав. Може би ще трябва да спазваме някакво благоприличие пред обществото. Повече или по-малко. Но това си е нашият дом. Тук правим каквото си искаме, когато си искаме и както си искаме. Амиел, това легло е и твое. Такова, каквото е — добави тя с усмивка и огледа бъркотията.

Вещите на Амиел бяха преместени от нейната спалня в нашата. Маран опразни един от гардеробите си за нея, и толкова. Никой от домашните слуги не каза нито дума. Веднъж забелязах, че ясновидката Синаит ме гледа умислено. Попитах я дали иска нещо, или има някакъв въпрос, и тя отвърна с „не“.

Въпреки решимостта си все пак се чудех какво ще ни донесе бъдещето, какво означава всичко това и какво ще означава за брака ни. Но отговори нямах.

Мрачното настроение на Амиел приключи и тя бе доволна от взаимната ни страст. Едва сега разбрах защо имаше такава слава на добра любовница — държеше се, все едно че любовта е единствената ѝ грижа, а тези, които обича — единствената реалност.

И още нещо се промени: Маран беше щастлива, усмихната. Вече не виждах онзи хладен и преценяващ поглед.

Така че и аз бях щастлив.

Но никоя идилия не може да трае вечно.

12.

ИГРИ НА ИМПЕРИЯ

Служебните ми задължения постоянно изяждаха времето ни за любовен екстаз. В наборните центрове на Никиас се стичаха мъже и ги отпращахме на юг в новите тренировъчни полигони в Амур.

Някои бяха ветерани, други — новобранци, за които наборните комисиии решаваха, че имат дух. Естествено някои командири на гарнизони се опитваха да ни играят старата армейска игра и ни изпращаха най-калпавите си и мързеливи бойци, но хората ми бързо ги отсяваха и ги връщаха откъдето са дошли.

Една дразнеща подробност беше офицерът, избран да командва Първи корпус на Имперската гвардия. Беше от конната пехота — драгун — домин Агуин Гуил. Опасявах се, че императорът го е избрал не толкова заради способностите му, колкото защото ухажваше сестра му Дални и дотолкова се радваше на благоволенieto й, че тя се беше отказала от другите си страсти. Мирус льо Балафре твърдеше, че Гуил бил смел мъж, но имал леката склонност при изключителен натиск да се поддава на емоции.

Добре поне че като че ли в Майсир не ставаше нищо особено, въпреки подозренията на императора. Крал Байран спазваше обещанието си да държи частите си на два дни марш от границата. Освен това шпионите, които пращахме през границата, не съобщаваха за военна мобилизация.

Не че границите бяха спокойни. Императорът нареди разузнавачите на Йонджи да се раздробят на малки отряди и да се пратят до Думят като гранични патрули. Останалите от Дванадесети тежка кавалерия, изпратени в Думят, се укрепиха на базов лагер на север, като сила за реагиране в случай, че патрулите бъдат нападнати. Имаше непрекъснати дребни сражения, но по-скоро с Планинските воители, отколкото с майсирците.

Лейни, предложеният от Кутулу за регент на Кальо, успя да наложи мир и спокойствие сред това непокорно население, затова

императорът нареди Десети хусарски и Седемнадесети пиконосци, подкрепени с елитната Гвардия на Варан, да се върнат в базите си в Ърей. Трябваше да се попълнят до пълен състав и им бе възложено да извършват чести щурмови патрули и в Кальо.

Официалното желание на императора беше да умиротвори планинците и да обезопаси напълно традиционния търговски път между Нуманция и Майсир. Но имаше и друго. Търговският път бе единственият маршрут за нахлуване в Майсир, направо през планините и след това — в пустинните земи на Джарра. Не бях особено впечатлен от хитростта на Тенедос — крал Байран несъмнено щеше да разбере с каква цел се трупа войска в Ърей.

Друг негов ход срещу Майсир, изглежда, беше много по-коварен, тъй като не можах да разбера веднага логиката му. На запад от планините Ърши съществуваше друго погранично кралство, в затънтения и изостанал район на Ебисса. Нуманция нямаше големи интереси там, тъй като земята бе почти толкова планинска, колкото Ърши или Кайт, и освен това гъсто обрасла с джунгла. Преди столетия обитателите й били свирепи воители — успели да нахлуят дълбоко навътре в Майсир и с големи усилия били изтласкани обратно в планинските си укрепления. Продължаваха обаче да претендират за суверенитет над земите, които бяха владели само няколко години. Една от поредните с нищо неоправдани прояви на наглост от малките разбойнически райони на Пограничните земи. Но изведнъж император Тенедос обяви, че е проучил въпроса, разбрал е, че претенциите им са основателни и справедливи, и е готов да ги подкрепи. Освен да разгневи крал Байран, не виждах никакъв смисъл в това. Но той беше дипломатът, а аз — само войник.

В тези дни рядко виждах императора. Бях много зает, той — още повече. Усамотяваше се за чародействата си в кулата, която бяхме избрали за убежище по време на въстанието на товиетите. Наредил бе да я оградят с висока стена, с парчета режещо стъкло по върха, с подобрена стража и, както разправяха, с най-страховити магически прегради. Минавах понякога покрай кулата, късно вечер на път за дома. Веднъж видях да изригват пламъци, по-високи от самата кула, пламъци с неописуеми цветове, но не усетих топлина. Друг път зърнах малка точица на върха на кулата — реवेशе заклинания към небесата. Чух ясно гласа на императора, но езикът ми бе непознат. Ужасяващото

беше, че церемонията му представляваше онова, което жреците наричат „призив и отзив“. На всяко отмерено заклинание от устата на императора отвърщаше много по-гръмък, дълбок отзив, който сякаш изригваше от самата земя.

Лукан изцвили от страх, задържах го да не побегне в бесен галоп и подминах в тръс.

Тръгнем ли на война, на наша страна щяха да се появят още по-страховити демони от ужасите, които императорът бе призовал в битката срещу Чардън Шир. Потръпнах, щом си спомних оживелия лес, вкопчил се в калийските войници, и прадревния демон, издигнал се от недрата на последната опора на Чардън Шир... и се сетих отново за въпроса на ясновидеца Хами: каква ли награда е поискал демонът за службата си.

Изтягах се в леглото, гледах как Амиел вчесва косата на Маран, възхищавах се на сенките, които пламъците в камината мятаха по нощницата ѝ от прозрачна черна коприна, и лениво се отдавах на похотливи размисли какво ще стане, след като и те си легнат след някоя минута. Амиел се извърна към мен.

— Знаеш ли, след Празника не изпитвам влечение към никой друг. Твоят капитан Ласта например е великолепен мъж. Преди сигурно щях да примигам пред него, да го придърпам в някой ъгъл и да го оставя да си мисли, че той ме съблазнява. Но вече не изпитвам никакво желание към никого, към нищо освен това, което си имаме. Защо?

— Заради дългия ми цял лакът език — каза Маран.

— Това го открадна от мен — възразих.

— Вие, сър, си имате други дълги неща, с които да се перчите — сряза ме жена ми. — На мен оставете това, което си имам аз.

— Значи ли това, че Пелсо не е могъл да ми даде каквото ми е било нужно, от първия ден на брака ни? — заговори сериозно Амиел. — Или означава, че за първи път в живота си съм влюбена — в двама ви?

Маран вдигна очи към нея.

— Не знам. Но знам, че аз те обичам. Искам целувка.

Устните им се срещнаха и се впиха. Замислих се какво точно изпитвам към Амиел. И към жена си.

Една вечер Маран влезе в кабинета ми с някакъв пакет.

— Това не засяга Амиел. Само нас двамата. Пристигна днес следобед от брат ми Праен — изсипа съдържанието върху бюрото ми. Беше писмо от една страница и три жълти копринени въжета, които познах моментално — въжетата на товиетите за душене. — Праен ги е намерил на нашата земя — продължи Маран. — Няма да трябва повече на притежателите им. Казва също така, че дванайсет техни приятели са възнаградени по същия начин, като тези тримата.

Ядосах се. Значи Праен не бе обърнал внимание на предупреждението ми и със съмишлениците си беше наел частната си полиция.

— Понякога не те разбирам, Дамастес — продължи тя. — Семейството ми, братята ми може да те ядосват — е, понякога вбесяват и мен. Но това не значи, че не съм Аграмонте.

— Не съм си го и помислял.

— В такъв случай разбираш ли какво означава за мен в моята земя да се появят такива свине? Да покваряват моите хора?

Този път помислих, преди да отговоря. Заговорих с възможно най-умерен тон.

— Хрумвало ли ти е някога, че Праен би могъл да допусне грешка? Че е възможно един или повече от хората, които е осъдил и екзекутирал, да са били невинни? Че е потъпкал правата им като последния тиранин?

— Права! — възкликна Маран. — Аз също си имам права. Имам право на спокойствие, право на живот, право на земята си. Всеки, който се опита да ми ги отнеме... Съжалявам, но ще отвърна на удара колкото може по-сурово. Както правят брат ми и приятелите му.

— Не отговори на въпроса ми.

— Не отговорих — съгласи се Маран. — Праен може и да е сгрешил, макар че се чудя какво щеше да направи един съдия, ако му изправят петнайсет души с тези ужасни въжета. Дали имперското правосъдие щеше да се отнесе по-милостиво към тях?

Спомних си патрулите от врата до врата, от каре до каре, които избиваха мъже, жени и деца само заради намерено въже или необяснима плячка, когато армията усмиряваше Никиас.

— Не — отвърнах замислено. — Но имперското правосъдие е система, написана система, не нещо витаещо в нечий ум или плод на десницата, стиснала меча, при това система, с която повечето хора са съгласни. Ако не беше така, Тенедос изобщо нямаше да се добере до трона, камо ли да го задържи, с армията зад гърба му или без нея.

— Дамастес — отвърна ми Маран, — ние, Аграмонте, сме управлявали земите си така, както сме смятали за подходящо — без крале и кралици — в продължение на векове. Мислиш ли, че сме би правили труд да водим злосторниците чак до Никиас? Помня как баща ми раздаваше правосъдие пред замъка Иригон, с управителите и мъжете с мечовете зад гърба му: пращаше в изгнание, наказваше с бой с камшик понякога или заповядваше да ги отведат и не ги виждах повече. Каква е разликата между това и действията на Праен?

Нямаше разлика. И точно това бе мисълта ми. Но не исках да споря. Заговорих предпазливо:

— Маран. Ако трябва да съм напълно откровен, не ме ядосва точно това, което Праен и приятелите му, изглежда, вършат. Но защо толкова държи да ми го натрапва? Нима иска да отида при императора, както ги заплаших?

— Разбира се, че не — отвърна Маран. — По дяволите, може би иска да се събудиш за това, което си. Дамастес, ти не си просто мой съпруг, ти си конт Аграмонте. Рано или късно ще имаме синове и ще трябва да ги учиш какво означава името, колко висока е цената му и колко е гордо. Ще трябва да ги научиш, че наистина имат власт над живот и смърт, каквото и да гласи законът на Никиас, който е много далече от земята ни. Праен се опитва да ти покаже какъв трябва да станеш!

Вгледах се в очите ѝ и видях пропаст, пропаст от столетия богатства, възгледи, традиция, власт, пропаст на живот и смърт, която така и нямаше да мога да разбера, да приема или да премина. Гневът ми затихна и изведнъж, много странно, ми се доплака.

Ширеха се слухове за майсирците: колко жестоко се отнасяли с бедняците; как всяка земя се превръщала в пустош под ботушите на войниците им; как били извратили общата ни религия с човешки жертвоприношения и обезчестяване на девственици; за изключителната извратеност и злина на управляващата им класа, особено на крал Байран; и прочие и прочие. Всички тези неща не си струва да се описват, всичко това бе обичайният боклук, който се разпространява за враг малко преди началото на война.

Гъсто населената крайбрежна провинция Хермонаса, следващата след Дара, бе поразена от бедствие: мор. Човек, било то мъж, жена или дете, се събуждаше с неудържима кашлица. След това настъпваше изгаряща треска и парализиращи стомашни болки. Жертвата започваше да кърви отвсякъде, да се гърчи и умираше до залез-слънце. Всички около болния се заразяваха и почти всички умираха. Малцина оцеляваха, но докато се възстановят, съжаляваха многократно, че не ги е сполетяла смъртта.

Епидемията нанасяше удара си някъде, след това на левги разстояние, а на следващия ден — в другия край на провинцията. Хермонаса изпадна в паника, паниката се разпространи извън границите ѝ в Дара, а през Дара — до Никиас. Морът скоро щеше да стигне и тук. Много хора избягаха от столицата кой където си въобразяваше, че ще е в безопасност. Но бедствието така и не настъпи — епидемията, изглежда, се задоволи да вилнее само в Хермонаса.

Заедно с нея ни сполетя още по-лоша епидемия: напад на глупост и некадърност. Управителят на Хермонаса и персоналет му измряха още в първите дни, все едно че болестта можеше да поразява най-уязвимите ни места, а тези, които ги заместиха, бяха объркани и се държаха неадекватно. Лекарствата, изпратени от Тенедос, се изгубиха по пътя или бяха разграбени. Маговете и лекарите се бавеха заради дъждовете или коларите, които отказваха да влязат в Хермонаса въпреки всички подкупи или заплахи.

Нуманция реагира на бедствието с цялото си сърце: изпращаше храна, дрехи и работници в отчаяната провинция. Но сякаш нищо не можеше да стигне до пострадалия район. Облеклото се губеше по складовете и в много случаи оставаше ненамерено. Дори

императорските декрети се пренебрегваха или не се прилагаха и Тенедос кипеше от гняв заради безсилието си.

В Хермонаса цареше безредие и властваше законът на тълпата. Дори армията се оказа поразена от този бич на некадърността, след като най-благонадеждни войсковы части се разпадаха като необучени новобранци в първата битка. Офицерите не разбираха заповедите, изпълняваха ги зле или отказваха да им се подчинят.

Изпратих лично подбрани домини, сърцати мъже, способни да разбият и най-коравия камък, със заповед да укрепят армията по всякакъв възможен начин. След известно време тяхната суровост подейства и в Хермонаса влязоха наказателни роты.

Епидемията постепенно заглъхна и се превърна в спомен. Но измряха над половин милион нуманцийци. Принасяхме жертви на всички богове, включително на омразната Сайонджи, но нито един ясновидец не можа да разбере защо сме прокълнати, какво е направила Нуманция и по-точно Хермонаса, за да заслужат такова наказание.

Никой не знае и до ден-днешен. Никой освен мен, а дълго време ми отне, докато разбере ужасната причина.

До ушите ни стигна новина, която не беше слух: крал Байран бе изгонил трима членове на посолството на Нуманция заради шпионаж. Императорът реагира, като заповяда да се закрие посолството на Майсир, а служителите му да бъдат изпратени с военен ескорт до границата.

Обзет от любопитство, минах покрай затвореното посолство тъкмо когато майсирците го напуснаха. Последният, който си тръгна, беше посланикът, барон Сала.

Спря пред малкия пилон и лично смъкна знамето на Майсир. Докато го правеше, хората от персонала му сведоха глави. Сгъна много грижливо, по войнишки, флага и се обърна към каляската си.

Видя ме и се спогледахме. Лицето му бе посърнало и уморено. Не ме поздрави, нито аз него. Барон Сала се качи в каляската, един лакей затвори вратата и скочи на капрата, докато впрягът потегляше.

Барабаните на войната биеха все по-силно.

— Очаквам твоята Гвардия да ме вдъхнови. Не, да ме изуми направо — каза добродушно императорът. Беше топло, Времето на росите почти приключваше, настъпваше Времето на птиците и лек ветрец разрошваше брадата и буйната му коса.

Стояхме на палубата на наскоро спуснатия във вода куриерски кораб „Канан“, издул платна към Амур, където двамата с императора щяхме да наблюдаваме първата пълномащабна бойна игра на Първи корпус на Имперската гвардия.

— Хм. Моята Гвардия?

— Засега е твоята естествено — каза Тенедос. — Очаквам най-лошото. Ако нещата тръгнат добре и частта действа като навит като часовник войник, ще стане моята. Не си ли наясно как стоят нещата с ранговете и в чия посока тече говното? Между другото, кой ще играе противника срещу Гвардията?

— Полуобучени новобранци, формирани във временни части — обясних аз. — За офицери и сержантски състав Йонджи ми даде два полка от своите разузнавачи.

— Не разбирам как тези негодници ще предложат сериозна заплаха срещу обучени войници.

— Честно казано, от тях не се очаква това.

— О?

— Когато слагаш за първи път мундщука на коня, не му разкървавяваш устата. Искам новите гвардейци да излязат горди от учението, с чувството, че са научили нещо. След това инструкторите на Петри ще им покажат колко много още имат да учат.

— Добре. Много добре. Значи истинският бой ще ги научи, че в края на краищата не знаят абсолютно нищо.

Усмихнах се мрачно и кимнах.

— Значи не би трябвало да има никаква причина след три дни твоята Гвардия да стане моята Гвардия — каза императорът, засмя се и разкърши рамене. — Ех, Дамастес, приятелю. За мен, за двама ни, ще е страшно добре да се измъкнем най-сетне от дребнавата суетня на Никиас. Кълна ти се, нищо друго нямам освен придворни мазници, които ме гризат като плъхове, и монотонните си заклинания ден и нощ. Понякога се чудя затова ли трябваше да изкъшкаме Десетимата да вървят на майната си.

Думите му ми напомниха за симпатичния негодник, комуто се бях заклел да служа преди години.

— Само придворни и заклинания? — попитах възможно най-невинно. — Богове, но тогава нощите ви трябва да са ужасно скучни.

Тенедос вдигна вежда.

— Надничането в чужди спални е нездравословно, Първи трибун. Първо, може очите ти да кървят. А и според това, което чух — добави той лукаво, — точно ти едва ли имаш право да съдиш с лицемерно целомъдрие нощните забавления на другите.

Значи беше чул за нас с Амиел. Свих рамене, той ме потупа по рамото и продължи сериозно:

— Като стана дума за двора, разбирам, че според някои дворецът тъне в развала. Че съм окуражавал твърде много негодници и дворцови курви. Но те уверявам, зная какво правя. Хората обичат зрелището и смятам, че е важно да им го дам. Освен това управлявам най-голямата империя и смятам, че луксът трябва да е част от тази империя. Нима трябва да се свиваме като мишки в сиви халати и да живеем в колиби?

— Не. Благородниците и благородничките, тънещи в разкош, са вдъхновение за всички, особено за необлагодетелстваните — продължи той. — Съвсем същото е като тропота на маршируващи ботуши и барабания тътен. Всеки, чиято кръв не кипва при гледката на войнишки парад, е човек с мъртва душа и трябва да се върне на Колелото.

За щастие, в този момент домин Отман, адютантът на Тенедос, изломоти някакъв въпрос, иначе може би щях да реагирам. Можеше да съм воин, но знаех, че повечето хора слушат тътена на барабана със страх, виждат в ума си леещата се тъмна кръв, бушуващите пожари в мирните доскоро градове, жените, останали без мъже, децата без бащи или майки, всичко онова, което носи проявата на Сайонджи — богът на войната Айса.

Боях се, че моят император е забравил реалността и като верен поклонник на Сайонджи се е влюбил във войната.

Игрите на война приключиха с пълен погром — за Гвардията. Планът беше прост: Гвардейският корпус трябваше да настъпи с три ешелона във фронт и да влезе в съприкосновение с „противника“.

Според конвенционалната тактика първият ешелон трябваше да задържи на място врага, докато вторият и третият го затворят в „чувал“ и го унищожат.

Но аз бях замислил друга стратегия, по-пригодна за бързи, подвижни военни действия в огромните открити пространства на Майсир. Първият елемент наистина трябваше да задържи врага прикован, но вторият и третият трябваше да заобиколят полето на битката и да ударят здраво противниковия щаб в тила. Това щеше или да принуди врага да се предаде, или да се престрои в отбранителен кръг, който нашите сили можеха да подминат. Корпусът след авангардните сили можеше да се спре и да разбие отбраната.

Но вместо да устои на място, първият ни ешелон отстъпи. Вторият се заплете в първия, а третият зави настрана, но така и не можа да се върне в заповяданата ос на настъплението.

Двамата с императора стояхме в командната шатра на генерала на корпуса Агуин Гуил и гледахме как губи контрол над петнайсет хиляди души. Остарелите ни карти бяха покрити с неразбираеми за никого знаци. Притичваха бегачи, щабни офицери ревяха команди, а генерал Гуил стоеше сред всичко това, отваряше и затваряше уста — и мълчеше като риба.

Трябваше да изреве за тишина, да излезе за пет минути от шатрата, да подиша дълбоко и да се успокои. След това трябваше да си представи наум бойното поле, да си представи къде са или трябва да са разположени силите му, да се върне вътре и да въведе ред.

Но той просто си стоеше и зяпаше. Искях да му помогна, но знаех, че не бива. Щом генералът искаше да стане пълководец, трябваше да се научи, че няма да съм там да го спасявам, когато нещата излязат извън контрол — нещо, което става неизменно през първите пет минути на битката.

Но императорът не разбра това.

— Тишина! — ревна Тенедос и мълчанието се разпростря като вълна; само един облещен капитан продължи да бърбори още няколко секунди, докато осъзнае, че се чува само неговият глас. — Сега трябва да спасим положението. Повикайте... кой домин командва Първо крило?

— Танагра, сър.

— Добре. Вие! Вестоносецът. Препуснете по пътя, докато не видите бойните флагове на домин Танагра. Кажете му да...

Какво искаше да предаде императорът на Танагра остана неизвестно — в този миг се разнесоха викове, резове и крясъци и в лагера нахлуха петдесет конници, сабите им засякоха въжета на шатри, затъркаляха се стражи, мъже хукнаха във всички посоки. Водачът им се смъкна от коня, влезе тичешком в шатрата и извика:

— Всички сте мои пленници! Предайте се или ще умрете! — беше един от легатите на Йонджи. Зад „вражеския“ офицер притичаха трима стрелци, със заредени стрели без върхове.

— Пленници сме знаеш ли кога! — сопна се Гуил и посегна към сабята си. Една стрела го удари в гърдите и се отплесна.

— Съжалявам, сър — каза легатът без капка съжаление, — но вие сте убит. — Обърна се към императора и мен. — Вие двамата. Не... — викът му премина в жалко писукане, щом позна императора. За миг едва не коленичи, но си спомни ролята си. — Ваше величество! Вие сте пленен. Не мърдайте!

Лицето на Тенедос почервения и гласът му прогърмя:

— Това... това е абсурд! Аз...

Сигурно забеляза как поклатих глава, защото се овладя и моментално укроти гнева си. Озъбените му устни се разтегнаха в усмивка и той се изсмя гърлено. Сигурно аз бях единственият, който разбра колко е фалшив смехът му.

— Абсурд — продължи той. — И ви поздравявам за отличната работа, легате. Вие, изглежда, спечелихте битката, а и войната, предполагам. Адски малко армии продължават да се бият, когато императорът им е в ръцете на врага. Ваша ли беше тази идея?

— Да, сър.

— Вече сте капитан.

В тази игра на война загубихме сражението, но императорът спаси положението.

— Гвардейци, чуйте своя император — гласът на Тенедос закънтя над равнината. Той стоеше на малка парадна платформа, на десет стъпки над строения Първи гвардейски корпус. — Дойдох да видя що за бойци сте. И вече знам. Смятате, че се справихте зле, и

донякъде е така. Но пролятата кръв не беше истинска. Изгубеният в тази битка живот не отиде при Сайонджи.

— Сражението може да бъде преиграно и спечелено, ако решим така — продължи той. — Това, което трябва да сте спечелили през изминалите няколко дни, е съзнанието кои сте. Вие сте млади, вие сте силни, учите се. Никой от нас — нито вие, нито аз — не се учи, без да прави грешки. Вчера беше направена грешка. Осмейте я, защото заслужава да бъде осмяна. Но се поучете от нея, защото тя също така е голям урок... Вие сте първите, които ще носят името „гвардейци“. След вас ще дойдат други. Сега трябва да тренирате по-упорито, да се трудите по-здро, така че докато в Нуманция съществува армия, докато съществуват Гвардейските корпуси, всеки войник да знае, че най-големият дълг, който може да изпълни, най-голямата чест, която може да си спечели, е да се сражава така, както ще се сражавате вие. Поздравявам ви, нуманцийски гвардейци. Вие сте мои... и аз съм ваш. Този ден е началото. Напред ви чака само слава и чест.

Поздрави ги по войнишки и Гвардейският корпус го изпрати с възгласи, докато не решиха, че ще си скъсат дробовете от повече напъване, все едно че позорът можеше да се зарови под виковете.

И тогава осъзнах още една причина императорът да е император. Това глупаво поражение в една военна игра в една пустинна провинция можеше да втвърди Първи гвардейски повече от една победа.

— В жаба трябва да го превърна този къпчо — изръмжа императорът.

— Не знаех, че имате тази сила.

— Нямам я. Но все ще намеря някое заклинание.

— Между другото, за кого говорите? За легата ли?

— Него също. Но имах предвид Гуил. Дано Сайонджи да опече кожата му на много горещ огън, когато го върне на Колелото!

— Искате ли да го освободя? — попитах.

Последва дълго мълчание. Императорът въздъхна.

— Смяташ ли, че се налага?

— Не знам. Изгуби усета си за боя. Но не познавам някой, който да не го е правил. При него просто стана в момент, който беше леко смущаващ.

— Смуцаващ, левият ми ташак — каза императорът. — Адски унизително беше.

— Особено за мен — отвърнах. — Показа ми какво става, когато започна да влизам в шатри с хора като вас.

Императорът изръмжа, но настроението му се оправи и той се засмя.

— Не. Не го освобождавай — реши Тенедос. — Сестра ми ти е задължена. Но гледай да се научи. Не искам да има втори провал.

— Няма да има — обещах. — Нито за него, нито за целия проклет от боговете корпус. Ще наредя на Мерша и инструкторите му да ги упражняват, докато им потече кръв от очите и ноктите. Ще издам заповед веднага щом се върнем в Никиас.

— Нищо няма да издаваш. Излизаш в двуседмичен отпуск.

— Защо? Току-що свърши предишният ми.

— Някаква дама май се обади малко преди да тръгнем. Някоя си контеса Аграмонте. С молба. Каза, че в земите ѝ имало някакви празненства, в чест на сеитбата. Каза, че обичаят датирал още отпреди Аграмонте и че хората вярвали, че ще ги сполети неурожай, ако господарят им не присъства.

Това бе първият път, в който Маран търсеше услуга от императора.

— Вярно е донякъде, сър. Но съм го пропускал три пъти, откакто се оженихме, докато ви изкоренявах разбойниците по границите.

— Ужасно. Но все пак обичаят е това, което привързва селяците към господарите им. Тази година няма да го пропуснеш.

— Както кажете, сър.

— Освен това обещах на Маран. А Джаен ми е свидетел, че жена ти е много красива. Никога не съм нарушавал обещание към красива жена — загледа се към река Латейн и настроението му отново помръкна. — Значи Първи гвардейски не е толкова готов, колкото се надявах. Което означава, че никой от останалите корпуси не може и да помисли за мащабни маневри.

— Боя се, че е така, сър.

И той каза нещо много странно:

— Слава на Сайонджи, че спечелих малко време за всички ни.

— Моля, сър?

— Нищо — измърмори Тенедос и бързо смени темата. — Виж. Ето там. Онова момиче или стои на най-тънкия сал на света, или върви по водата. Ако е второто, може би ще трябва да я боготворим?

Амиел и Маран чакаха на пристана — за тръгването ни от Амур беше предадено в столицата по хелиограф. Въпреки времето — лека пролетна мъгла, почти дъжд — каретата им беше съвсем отворена, само с платнището отгоре. Физиономията на Маран беше игриво-палава. Амиел изглеждаше ядосана. Зачудих се какво ли се е случило. Вгледах се по-внимателно и забелязах капчиците пот по лицето на Амиел.

— Дръж — каза Маран и ми подаде нещо. Разгънах го и видях, че са два чифта женски гащички.

— Жена ти е мръсница — изсъска Амиел.

— Добрутро. Как го разбра?

Маран започна да се кикоти.

— Докато те нямаше, се държахме като две добри момиченца. Цели две седмици, без да правим нищо — нито помежду си, нито самички.

— Щом ти трябваше да останеш без това, ние — също — каза Амиел. — И се въздържахме. До тази сутрин.

Облеклата им бяха толкова съблазняващи, колкото можеше да си представи човек, едва допустими извън спалнята. Маран носеше широка поличка, която с мъка покриваше слабините ѝ, и черен жакет с едно копче — между гърдите и пъпа ѝ. Под жакета нямаше нищо.

Амиел се беше облякла в рокля, закопчаваща се високо до врата, след което дръзко се отваряше на полумесец под цепката на бюста ѝ. Прилепваше плътно на кръста и беше разцепена високо на единия хълбок.

Маран обясни, че била взела лек халат против дъжд „в случай че времето се влоши“.

— Лъжкия — прекъсна я сърдито Амиел и продължи разказа: — Още щом излязохме от къщата, тя дръпна халата върху скутовете ни. После ръката ѝ тръгна по крака ми, под роклята и започна да ме гали. Аз, въъ, ами, оставих я. Наистина беше почти две седмици. Успя някак да ми смъкне гащичките и вкара пръстите си в мен. Мъчех се да

не викам и да не се гърча, та проклетият кочияш да не види какво става. Казах ѝ да спре, но тя не спираше. Казах ѝ да продължи, да ми помогне да свърша. Спря малко преди да свърша. Кучка!

— Прочетох в една от книгите, които ми зае — каза Маран, — че сексът винаги е по-добър, когато го предвкушаваш известно време. Просто реших да помогна, не исках да разочароваш Дамастес.

— Тогава в името на Джаен, хайде да се връщаме по-бързо вкъщи, че ще се пръсна — примоли се Амиел.

Свещите примигваха от двете страни на леглото ни. Амиел се беше полуизтегнала по гръб, подпряна на възглавници, с вдигнати и широко разтворени крака. Маран лежеше на гръб между тях и Амиел мачкаше гърдите ѝ. Краката на Маран бяха на раменете ми, с пети от двете страни на главата ми; държах задничето ѝ вдигнато над постелята.

Маран извика, сгърчи се срещу мен и се отпусна. Краката ѝ се смъкнаха на леглото. Все още в нея и все още твърд, се отпуснах върху тялото ѝ между краката на Амиел и се подпрях на една възглавница. Най-сетне дъхът ми се успокои.

— Това е най-хубавото посрещане, което съм имал.

— Може би трябва по-често да те няма — прошепна Амиел. — Но не обичаме да го правим без теб.

— Какво ще правим, ако започне война? — попита Маран. — Ще трябва да ни вземеш тайно със себе си. Мога да си подстрижа косата и да се престоря на барабанчик. Но какво ще правим с Амиел? Как ще скрие тези цици?

— Сигурен съм, че все ще измислите нещо — отвърнах с прозявка. — Не мога да ви опиша колко е хубаво да си у дома.

— Но не задълго — напомни ми Маран. — Идва празникът на житото. Трябва да тръгнем утре.

— Маран — заговори много плахо Амиел, — не мисля, че ще мога да дойда с вас.

— Какво? — възкликна изненадано Маран. — Трябва да дойдеш! Подготвям го от няколко седмици!

— Каква беше поговорката? — каза Амиел. — Човек предполага, Джаен разполага? Вчера една ясновидка потвърди това, което вече

знаех. Бременна съм.

13.

ПРАЗНИКЪТ НА ЖИТОТО

Маран се обърна рязко, надигна се и се измъкнах незабелязано от нея.

— Ти си бременна? — беше стъписана и думите ѝ прозвучаха сковано.

— От един сезон и трийсет дни вече. Двете с ясновидката пресметнахме, че е станало в нощта на Празника, първата нощ, когато тримата бяхме заедно.

Маран зяпна приятелката си и за миг по лицето ѝ пробяга неизразима омраза, но изчезна толкова бързо, че не съм сигурен дали видях добре на светлината на свещите. Вдиша дълбоко.

— Това му се вика изненада.

— Надявах се, че просто ми закъснява — каза Амиел. — Но всъщност не се заблуждавах за причината. Не е смешно, Дамастес, толкова пъти сме се опитвали с Пелсо да си направим бебе и така и не успяхме. А ти успя с първия опит. Явно семето ти е силно.

Прикрих смущението си. Беше казала най-неподходящото нещо, след като толкова пъти се бяхме опитвали с Маран да си направим дете.

— Та затова няма да мога да дойда с вас в Иригон — каза след малко Амиел.

Погледнах я учудено.

— Не те разбирам. Не си чак толкова бременна. Ясновидката каза ли, че има някакъв проблем?

— О, не. Здравето ми е чудесно. Но искам да си почина няколко дни, след като всичко свърши.

Маран я изгледа.

— Какво?

— Вече бездруго ви притеснявам — каза Амиел. — Това може само да влоши нещата — сви рамене. — Тъй че ще се оправя. Вече съм го правила веднъж, отдавна, като момиче.

— Искаш да... да абортираш?

Амиел кимна. Понечих да кажа нещо, но замълчах.

— Не искаш ли детето? — попита я рязко Маран.

Амиел се усмихна тъжно.

— Разбира се, че бих искала бебенце. Дете на Дамастес Хубавеца? Мъжът, който толкова топло ме прие в дома си, винаги се е държал с мен като с приятел и ме е любил по-хубаво от всеки друг? Ясновидката е уверена, че е момиче. Кой не би пожелал такова бебе? От години го искам... още повече че времето ми вече свършва.

— Тогава ще го родиш — заяви твърдо Маран, но бързо се сети, че и аз съм там. — Извинявай, съпруже. Не помислих, че трябва да те попитам.

— Не е необходимо — отвърнах и бях съвсем искрен. Щяхме да си имаме детето, което и двамата толкова искахме, и пет пари не давах какво щеше да каже или да си помисли някой. Не че имах избор, ако исках да се погледна след това в огледалото за бръснене.

— Амиел, веднъж ти казахме, че си добре дошла тук. Добре дошла — сега и завинаги. Ще продължим заедно. Като трима — протегнах ръка на Маран. Амиел стисна ръцете ни в своите и от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Благодаря ви. Не смеех дори да си го помисля... Благодаря ви. Благодаря ви, Джаен, Айрису.

— Императорът подпечата брака ни с Дамастес — каза Маран. — Помоли се на боговете и богините бракът ни да бъде благословен. Моля се на същите богове за трима ни.

— И аз — казах хрипливо.

— И аз — прошепна Амиел.

— Хайде да скрепим съюза ни — каза Маран. Обгърна нежно с длани главата на Амиел и я целуна, дълго и дълбоко. Двете бавно полегнаха, краката им се сплетоха, галеха се и страстта им се усилваше. Маран откъсна устни от Амиел. — Дамастес, ела и ни люби. Люби ни двете. И когато свършиш, свърши в двете ни. Вече сме трима завинаги.

Двете жени яздеха зад мен и си говореха възбудено за украсата в детските стаи на трите ни палата — дали ще е по-добре да са еднакви,

или да ги направим различни, за да може детето да се учи на различия.

Карджан беше до мен, а от двете ни страни язدهа двацет от моите Червени пики, отново под командата на легат Сегали.

Бях гладен и много жаден и очаквах с нетърпение обета. Вече пътувахме от няколко дни и преди два часа бяхме прехвърлили границите на Аграмонте. За двама ни с Маран бе станало обичай да спираме за обяд в Каевлин. Беше чудесно малко селце, с може би стотина жители, само на два-три дни път до Иригон. Имаше си търговец — който продаваше всичко, от подправки до грах, обикновено на вересия срещу реколтата — селска вещица и чудесна кръчма, прочута с местната си шунка, прясно изпечения хляб, няколко вида ейл, правен в заведението, и със салатите си, подправени с билки, гледани от кръчмарката. Бяхме ѝ помогнали да си посади в градината екзотични билки от столицата.

Трябваше да забележа, че нещо не е наред, още щом излязохме от поредния завой, защото не видях играещи деца, нито чух мученето на добитък или крякането на гъски. Но част от ума ми мислеше за стомаха, а останалата — как да подобря подготовката на Гвардейските корпуси.

И тогава навлязохме в разрухата. Селото се оказа напълно унищожено. Спретнатите сламени покриви ги нямаше, под бездушното небе зееха съборени тухлени зидове. Каевлин беше изгорял и дъждът след това бе потушил огъня. Прозорците на кръчмата бяха строшени, а вратата, изтръгната от пантите, лежеше наред двора. Бяха съборили хубаво боядисаната ограда и коне бяха изпотъпкали градината. Наоколо се въргаляха трупове — на животни и на хора. Човешките бяха повече. Прецених, че са мъртви от около седмица, достатъчно дълго, за да се подуят и почернеят и лицата да станат неузнаваеми, слава на боговете.

Амиел ахна, Маран изруга, но и молитва да беше изрекла — все тая.

Войниците ми бяха снишили пиките, готови за бой, макар че нямаше от какво да се боим — нищо страшно нямаше наоколо освен смъртта и сухото бръмчене на мухите в пролетната тишина.

— Кой... — гласът на Амиел заглъхна и след малко се върна. — Кой е направил това? Защо?

Легат Сегали посочи едно дърво — дърво, около което имаше каменна скамейка, място, където общността се събираше по важни въпроси. На дървото бе прикована глава, разбита и едва разпознаваема. Не можех да различа дали е била на жена, или на дългокос мъж. В дървото под нея беше забита кама, а около камата се виждаше завързано жълто копринено въже.

— Товиетите са го направили! — рече той.

— Не — възразих. — Точно обратното. Някой е решил, че тези хора са товиети. Подозирам, че знам кой е убиецът, или по-скоро кой го е заповядал.

Маран извърна очи настрана, после дръзко срещна погледа ми.

— Ако са били товиети, получили са си заслуженото.

— Товиети ли, мадам? — обади се Карджан. — Смятате, че тя е била товиет? — сочеше трупчето на малко момиченце, лежащо по очи в прахта. Черепчето му беше разбито, а на дървото се виждаше тъмно петно.

Лицето на Маран се изчерви от гняв.

— Ти да мълчиш! — обърна се рязко към мен. — Не можеш ли да си стегнеш слугите?

Погледнах красноречиво детското трупче, после погледите ни отново се срещнаха и тя сведе очи. Продължихме мълчаливо.

Останалата част от пътуването бе съвсем различна от началото. С Маран си проговоряхме само в краен случай, Амиел също се беше смълчала. Когато спирахме в някой хан, спяхме в отделни стаи. Беше тягостно и пътят ми се струваше безкраен, но най-сетне излязохме от дългия завой и видяхме Иригон.

На коневръза пред главната постройка имаше трийсет коня. Все още бяха със седла и личеше, че са уморени след тежка езда. Единият беше лъскав и породист, познавах го. Към повечето седла имаше привързани колчани, пълни със стрели. Под сбруите на някои се виждаха калъфи с къси копия; всички дисаги бяха издути, явно пълни с плячка. Кипнах.

— Легат!

— Сър!

— Пиконосците да се спешат! Убивате на място всеки, който ни заплаши с оръжие! Четирима да задържат онези коне!

— Слушам, сър!

От главния вход надникнаха двама в броня, видяха войниците ми, зареваха: „Тревога!“ и излязоха на бегом, като вадеха мечовете си.

— Легат!

— Стрелци! — изрева Сегали. Изсвистяха няколко лъка и двамата се затъркаляха по стъпалата с щръкнали от гърдите им стрели. От къщата изтичаха други и завикаха. Гласът ми прокълтя над всичко:

— Тишина! — и се възцари тишина. — Всички! Оставете оръжията си на земята, или ще умрете! Ще броя до пет. Едно...

— Тези хора са мои — изрева друг глас и братът на Маран, Праен, излезе на двора. Беше снаряжен за езда, със стоманен нагръдник и меч на кръста.

— Заповядах тишина! Конт Аграмонте, не се забърквайте с хората ми, или се пригответе за последствията! Две! Три!

По каменните плочи издрънчаха мечове; мъжете разкопчаха коланите и ги пуснаха на земята.

— Ръцете горе!

— Дамастес... — промълви Маран.

— Заповядах тишина!

Тя замълча.

— Легат, отведете ги в онзи обор. Изведете всички животни и извадете всичко, което може да се използва за оръжие. Поставете охрана на всички врати, после ги заковете.

— Слушам, сър.

— Казах, тези хора са под моите заповеди — извика Праен. — Нямам никакво право да...

— Конт Аграмонте. Аз съм офицер на императора. Тези хора са извършили ужасни престъпления и смятам да ги отведа в най-близкия град, да ги предам на градската стража и да предявя обвинения, както ви бях предупредил.

— Обвинения в какво? В избиване на вредна сган?

— В убийство, сър.

— Не можете да направите това!

— Уверявам ви, че мога и ще го направя. Освен това мога да реша като нищо да предявя обвинения и срещу техния водач.

— Върви по дяволите! Тези храбри мъже са войници и ми помагат да освободя земите ни от предатели! От товиети! Нима не разбирате доброто, което вършат? Или и вие сте от онези с жълтите въжета?

— Легат, този човек явно е много заблуден. Намира се на имот, където няма право да бъде без мое позволение. Вземете двама души и го придружете извън владението ми.

Сегали се поколеба, но после отвърна:

— Слушам, сър.

— Нямате избор, графе — обърнах се към Праен. — Напуснете Иригон доброволно... или вързан на седлото на коня си!

— Кучи син! — изръмжа Праен, но бързо слезе от стълбите и взе юздите на породистия кон от ръцете на войника. Качи се в седлото и изръмжа навъсено: — Не е зле да премислиш решението си, симабюецо. Не знаеш в какво гнездо на оси си пъхаш ръцете!

И пришпори коня си в галоп, без да дочака отговор.

— Легат, помогнете на хората си.

Слязох от коня и влязох вътре, без да поглеждам Маран и Амиел.

Маран ме намери в библиотеката.

— Не мога да повярвам, че го направи. Да се държиш с брат ми... с родния ми брат, като с най-долен престъпник!

— Точно каквото е — помъчих се да запазя спокойствие.

— Смяташ, че си в правото си да правиш каквото си щещ, да пренебрегнеш всички обещания, всички клетви, които си дал! — изръмжа тя.

Това беше върхът.

— Кои клетви, милейди? Нима сте решили, че след като съм се оженил за вас, съм задължен да целувам задника на всеки, който носи името Аграмонте? Или от мен се очаква да си затворя очите за всички престъпления, извършени от този главорез, вашия брат? Клетви? Единствените клетви, които помня да съм дал, са да служа на императора и да бъда ваш верен съпруг.

— Никога не съм престъпвал нито едната, нито другата, не съм и помислял да ги престъпя — продължих. — Ще ви напомня, че девизът на моя род е „Държим на верността“. А вашият кой е? „Правим

каквото си щем“? Това ли е, контесо? Това ли наричате вие чест? Пикая на вашата чест и достойнство, ако си мислите, че името Аграмонте с нещо ви дава правото да убивате всеки, когото пожелаете.

— Помниш ли онова бебе, Маран? — възкликнах. — Помниш ли бебето, което загуби ти? Смяташ ли, че майката на онова нещастно дете е имала време го оплаче, преди да бъде посечена от шибания ти брат?

Погледът на Маран бе хладен и твърд.

— Праен те нарече кучи син. И си точно такъв!

Излезе побесняла и затръшна вратата.

Трябваше да отида в кулата ни да си взема дрехи за преобличане. Вратата на спалнята ни беше затворена. Амиел седеше свита отвън на дивана. Очите ѝ бяха зачервени, а лицето — посърнало. Не ѝ казах нищо, нито тя на мен. Взех каквото ми трябваше и се върнах в антрето. Амиел погледна към затворената врата на спалнята, после — към мен и очите ѝ се навлажниха отново. Вратата изщрака зад мен.

На другия ден започна Празникът на житото. Селцето под Иригон се напълни с народ, а шатрите се изпънаха на цяла левга протежение от двете страни на пътя. Всяко село в земите на Аграмонте беше изпратило поне по един представител, имаше и стотина търговци, с подноси или щандове. Първият ден не беше съвсем празник, защото щедрите блюда и танците можеха да започнат едва след като житото е засято. Преди да е засято житото можехме да ядем само безквасен хляб, никакво месо и сурови зеленчуци без сол.

След като семената се заровеха в земята и ясновидците направеха заклинанията, за да съобщят на чародеите от другите села да започнат сеитбата, щеше да започне същинският празник — пет дни пируване, танци и веселба.

Нашите задължения бяха съвсем прости, въпреки всичко, което, изглежда, си въобразяваше императорът. Трябваше само да се помолим за успеха на сеитбата, после да стоим най-благородно и благонамерено, докато някой почитан ясновидец се разпореди на девицата, избрана заради своята непорочност и красота, да засее

първото зърно. От Аграмонте се очакваше да се смесят с простолюдието през целия този първи ден. И тъй, два часа след разсъмване напуснахме Иригон и поехме по пътя за селото.

Маран се държеше все едно, че не съществувах, аз не й оставах длъжен, а нещастната Амиел вървеше последна. Бяхме облечени пищно и се очакваше да бъдем невъоръжени. Но тъй като щеше да е нелепо да влезеш в такава тълпа без никакво оръжие, криех една кама в ръкава си, а в кесията на колана — едно много гадно малко устройство, което ми беше дал Кутулу: метален бокс с тънка кама, с пружина, задържана със спусък, който се избутваше с палеца. Освен това разполагах с Карджан, със Свалбард, свиреп пиконосец, останал с мен още от Кайт, и още двама други Червени пики. Смятах да ги накарам да облекат ливреи на Аграмонте, но червата ми се обърнаха, като си помислих как тези честни войници ще облекат дрехи на убийци, тъй че четиримата тръгнаха в униформи без броня, със скрити оръжия.

Излязохме на пътя, покрай който се беше изпънал панаирът. Тъкмо разглеждах една играчка, изкусна резба, направена от корена на дърво и съвсем точно изобразяваща замъка на Иригон, когато чух виковете. Изпънах врат да видя какво става. Беше Праен с двама от неговите лакеи! Изругах — бях решил, че ще прояви достатъчно благоразумие да не се показва пред хората в този ден. Но ето, че беше дошъл — в най-царствено облекло, арогантен и нагло ухилен, без войници, на които да разчита.

Вривата се усили. Виковете ставаха все по-гневни, но Праен като че ли не ги забелязваше. Подкара коня си през тълпата, явно с намерение да тръгне по пътя на карнавалната процесия към нивите, където щеше да започне сеитбеният ритуал. Някой от тълпата го замери с гнил плод и той се пръсна в зеления му копринен елек. Чак сега Праен осъзна гнева им и верен на себе си, направи най-неуместното.

— Мръсни селяци! — изрева той и размаха юмрук.

Последваха крясъци и един камък го удари в ребрата. Той изрева от болка. Друг камък удари коня му, животното се изправи на задните си крака и изцвили. Ръката на Праен зашари за меча. Беше го извадил наполовина, когато някакъв мъж се втурна от тълпата и го хвана за крака. Праен го изрита, но не можа да се освободи. Оръжието му

изхвърча във въздуха, докато се мъчеше да се задържи на седлото, после го издърпаха от коня и той се свлече на земята. Тълпата зарева и го затисна. Видях как се вдигнаха и западаха юмруци и тояги.

— Трябва да му помогнем! — извика Маран и тръгна напред. Сграбчих я за ръката.

— Не! Ще съборят и теб. Назад към Иригон! — тя се опита да се отскубне от мен. — Карджан! — изревах. — Дръж я! Трябва да се измъкнем оттук!

Там, където доскоро бяха Праен и слугите му, вреше и кипеше, но ми беше все едно. Лицата около нас ставаха все по-гневни, приближаваха се. Камата блесна в ръката ми, изритах масата на търговеца най-близо до нас. Беше се облещил от ужас. Избутах го настрана и закрачих към дъното на шатрата, с пиконосците и двете жени по петите ни. Шатрите от другата страна бяха много нагъсто, лабиринт от изпънати въжета и струпана стока. Срязях въжетата на шатрата, през която минахме, и тя бавно се смъкна и задържа за миг хората след нас.

Затичахме през бъркотията, прескачахме въжета и колове. Амиел отпра полата си, за да може да тича по-бързо, Маран — също. Най-сетне бе осъзнала, че сме в смъртна опасност. Стигнахме края на редицата и вдигнах ръка.

— Сега — през полето. Но вървим спокойно. Постарайте се да вървите спокойно. Безумието може още да не е стигнало дотук.

Задъхани, седмината тръгнахме бавно, все едно че не се е случило нищо. Погледите на всички бяха обърнати към тълпата около тялото на Праен и лакеите му и отначало никой не ни забеляза. Излязохме от пътя с празничните шатри и продължихме към замъка.

Погледнах през рамо и видях коня на Праен — изправен на задните си крака, размахваше копита над тълпата. Мъж, облечен в груба риза на касапин, размаха окървавена вече брадва и острието се заби във врата на животното. Конят изпищя като жена и рухна на земята.

— Бягайте!

Разбрах моментално откъде е кръвта по брадвата и че убийците скоро ще потърсят нови жертви.

Няколко ценни мига останахме без преследвачи. Иригон вече бе пред очите ни, когато видях към замъка да идва група секачи. Щом ни

забелязаха, хукнаха към нас с брадви и куки.

И се започна надпревара — кой пръв ще стигне до зейналите порти на замъка. Изпреварихме ги, но само с няколко мига. Часовият притича да затвори след нас, но се засуети с възлите на въжетата.

— Към кулата! — изреваха и извиках на пиконосците да излязат.

Един от преследвачите ни, селяк с парцаливи гащи и гол до кръста, нахлу през още отворената порта, размахал стар ръждясал меч. Видя ме, изрева с омраза и нападна. Парирах удара му с камата си, но острието ѝ се откърши от дръжката. Секачът изрева и замахна отново. Сنيших се и влязох под ръката му, премазах лицето му с бокса, натиснах спусъка, прерязах гърлото му с тънката кама... и мечът му се озова в ръцете ми.

Двама връхлетяха срещу войника при въжетата на портата и в паниката си той не успя да ги развърже, нито да се защити. Единият замахна с брадвата си и му отсече главата.

Пиконосците се изсипаха на двора полуснаряжени и заизваждаха трескаво оръжията си. Портата вече не можеше да се затвори, в двора нахлуваха още и още селяци. Един замахна към мен с дълга кука, но аз ловко отбих удара. Той зяпна объркан и го пронизах, изритах го, докато падаше, в селяка зад него, обърнах се и побягнах.

Маран и Амиел вече се бяха скрили в речната кула, а Карджан и другите трима стояха на входа.

— Назад! — извиках на пиконосците. — Отстъпвай в кулата!

Затичах се с все сила към входа. Единственият ни шанс беше да се барикадираме вътре, да наградим оръжията от малката оръжейна и да се приготвим за обсада. Не знам дали Сегали не разбра заповедите ми, или имаше нещо друго наум, но когато се добрах до входа, зад мен нямаше никого. Бойците се бяха строили във фронт в средата на каменния двор. Сигурно си бе помислил, че селяните ще отстъпят пред рехавата му редица и след това ще ги изтласка от Иригон. И сигурно щеше да успее, но със сто души, вместо с жалките десетина. Петдесет, сто крепостни нахлуха в двора, видяха шепата войници, зареваха побеснели от гняв и нападнаха. Пиконосците ми бяха добри, опитни, обучени в бой войници. Но четиринадесет души и един офицер не могат да устоят срещу сто. Вълната се изсипа върху тях, разби се и вече не виждах яркочервени униформи, а само крещяща от ярост селяшка тълпа.

— Влизай! — изревах и Карджан и другите трима се подчиниха.

Вътре имаше две грамадни греди. Надигнахме ги върху тежките железни скоби, забити в камъка, и единственият вход бе укрепен. Барикадирахме с дърва за огрев тайния проход, извеждащ от кулата, и временно бяхме в безопасност. Приземният етаж беше без прозорци, а тези на горните имаха тежки железни решетки. Отвън заблъскаха по вратата, чуха се яростни викове.

— Един да остане да пази тук!

Войникът до мен кимна.

Продължихме по витите стъпала до втория етаж. Тук беше малката кухня и складовете. Една от стаичките беше малката оръжейна. Намерих ключовете в спалнята, отворихме я, извадихме лъкове, стрели и мечове и продължихме нагоре в жилището ни.

Маран си беше намерила кама и я стискаше, готова на всичко. Амиел беше на ръба на паниката, гледаше като обезумяла, готова да запищи. Опитах се да я успокоя:

— Хайде. Вече сме в безопасност. Не могат да пробият през петнайсет стъпки дебел каменен зид.

Тя кимна сковано и се помъчи да се овладее.

Маран взе от Свалбард лък и стрели и изпъна тетивата. Пристъпи до един от прозорците и го откряна. В стената под него изтрещя камък и тя се отдръпна.

— Отворете ги всички — заповядах. — Счупете стъклата. Ако нещо разбие прозореца, летящите парчета може да ви ослепят.

Трясъкът на стъклата предизвика радостен вой сред тълпата отвън.

Дворът долу бе кипнала маса от хора — викаха, крещяха, зяпаха към нас. Една стрела се понесе нагоре и се отдръпнах инстинктивно.

На вътрешните стъпала на главната сграда се появиха петима мъже и тълпата зарева. Мъкнеха две голи жени. Познах ги и двете — селски момичета, Маран ги подготвяше за лични слугини. Вдигнаха едното, хвърлиха го напред двора и освирепялата сган се скупчи. Другата девойка падна близо до първата. Письците им пронизаха въздуха и извърнах очи — дано по-скоро да се върнеха на Колелото.

Забелязах сред тълпата двама мъже и една жена — деряха си гърлата в напразно усилие да въведат ред. И тримата бяха с жълти

въжета, увити около вратовете. Изсвистя стрела, заби се в гърдите на жената, тя изрева от болка и се свлече.

— Мри, шибана кучко! — извика Маран.

Но долу имаше още товиети — стояха зад множеството и се опитваха да въдворят ред.

Но хаосът беше пълен. Множеството кипеше, хората мъкнеха плячка, разбиваха сградите и нахълтваха в тях. Загинаха още слуги, други благоразумно се вляха в суматохата. Сганта стигна залостения обор, разби вратите и откри „стражите“ на Праен. Познаха ги веднага кои са и започнаха да ги разкъсват живи. Виж, за тях се надявах да издъхнат бавно. След няколко минути извлякоха навън Вакомаги, нашия иконом, и дълго, мъчително дълго не го оставиха да се върне на Колелото.

После врявата позатихна и се възползвах от този миг, за да преценя положението. Не беше никак окуражително. Освен Амиел, Маран, моя милост, Карджан и другите трима войници, в стаята беше една от кухненските слугини и един от слугите, които палеха светилниците ни. И двамата нищо не разбираха от оръжия, тъй че бяха съвсем безполезни.

— Сега какво? — попита Маран спокойно и сдържано, като истинска Аграмонте.

— Имаме храна — отвърнах. — И оръжия.

— За колко време?

— Ще ги използваме пестеливо.

— Какво ще опитат след това? — попита Амиел.

— Сигурно ще намерят стълби. Ще застреляме катерачите, щом се приближат.

— А после?

— Ще опитат пак и пак ще ги спрем.

— Ще спечелят ли?

Помислих и реших, че е най-добре да отговоря честно.

— Биха могли. Зависи дали на някой ще му пука за нас, та да ни доведе помощ. А може и от някой минаващ кораб да видят какво става — надникнах през един от прозорците към реката. Беше гладка и пуста.

Слугинята изхлипа.

— Два, три дни докато някой забележи? Ще ни дъвчат кокалите дотогава.

— Моите не — каза Маран и потупа камата на колана си. — Ако се стигне до това, ще отида на Колелото без тяхната помощ.

— Никой от нас няма да им достави това удоволствие.

Пристъпих към нея и я прегърнах през раменете. Усетих, че се вкочани, и бързо смъкнах ръката си.

Отвън се разнесоха викове и надникнах предпазливо. В центъра на двора стоеше някакъв мъж.

— Аграмонте! — изрева той. — Вижте какво си имаме — размахваше нещо. Маран се приближи, но я избутах. Бях разбрал какво държи — отрязан мъжки член, със скротума.

— Графчето няма вече да ни взима жените и да палува с тях! — продължи мъжът. — Сега ще е обратното май. Чудно, колко от нас ще поеме цицораната контеса, докато се побърка? А приятелката ѝ? Тя май може всички ни да оправи!

Свалбард не издържа — чух го как изпръхтя при другия прозорец и едно копие полетя навън. Мъжът се опита да побегне, но се оказа много бавен, оръжието се заби в гърба му и го прикова. Можех да го довърша със стрела, но го оставих да издъхне бавно.

— Сега вече ще нападнат.

Но не познах. Дойдоха с огън.

Първите пламъци сигурно се бяха появили случайно. Но след като Иригон пламна, никой не се опита да изгаси пожарите. Смехът и виковете се усилиха и видях как мъже и жени хвърлят разни неща в пламъците.

Някои от тези „неща“ все още мърдаха.

Рано или късно пожарът щеше да ги влуди, и така стана. Свалбард ги видя първи — мъже, помъкнали наръчи дърва към кулата. Застреляхме ги, но идваха други, прокрадваха се предпазливо покрай стените.

Беше ред да се засрамя от недоверието си към слугинята.

— Не искам да изгоря! — изхлипа тя и затича надолу по стълбите. Помислих, че иска да се скрие някъде, и ѝ пожелах успех — можеше и да не я намерят, след като рухнеха вратите.

Тя извика отдолу на слугата и мъжът с неохота заслиза по стълбите. След няколко минути се върнаха. Носеха голям котел, окачен на ръжен. От котела се вдигаше пара и си спомних за древните казани за врящо масло по покривите на замъка.

— Те ще ни изгорят, но ние първо ще ги сварим с помия — каза тя със злобно доволство, пристъпи до един от прозорците и надникна, после двамата надигнаха котела и го изляха. Письци разкъсаха сумрака и лицето ѝ засия. — Това ще ги позадържи.

Така и стана. За малко. После ми стана горещо, като на мравка, хваната в слънчевия лъч от огледалото в ръцете на зло дете. Замириса ми на пушек и видях, че струпаните дърва до камината димят и почерняват. Появи се още дим, отгоре, от дървения канделабър, задимя и ламперията по стените. Бяха намерили магьосник и заклинанието му щеше да подпали всичко дървено в кулата.

Извиках на войника, останал при вратата, да се качи горе и изхвърлихме всички столове и маси по стълбите. Карджан ме погледна с гримаса.

— Сър, можех да си остана с пиконосците в Ърей и нямаше да ми се случи това. Поне на мен.

— Голям гадняр си.

Отидох до Амиел и я прегърнах. Тя поне не се дръпна.

— Имаме ли шанс?

— Разбира се. Нищо никога не е сигурно.

Погледнах Маран, но погледът ѝ бе все така хладен и пълен с омерзение. Все пак трябваше да опитам. Пристъпих към нея.

— Ако стане най-лошото, като врагове ли ще отидем на Колелото? — попитах тихо.

Тя понечи да ми се сопне, но спря и въздъхна.

— Не, Дамастес. Ти си моят съпруг. Ще умрем заедно — замълча, после се закашля. Димът ставаше все по-гъст. — Може би в следващия живот, когато се върнем... — не довърши. Изчаках, но тя само поклати глава и се загледа през прозореца.

Амиел намокри кърпи и ги вързахме през лицата си.

— Камъкът няма да пламне — казах приглушено. — А магията им едва ли е толкова добра, че да подпали и въздуха. Ще изчакаме, докато вратите изгорят и те се качат... и ще ги видим дали ще могат да влязат — не прозвуча много окуражително.

Изведнъж ми хрумна нещо.

— Кой може да плува?

Нямаше нужда от обяснения. Маран плуваше като змиорка, а войниците — още по-добре, това беше част от обучението им.

— Аз почти не мога — каза Амиел.

— Ще плувам с теб. Не се безпокой — увери я Маран.

— И аз ще съм с вас — заяви Свалбард. — Не се бойте.

— Бас държа, че няма да се удавя — каза слугинята. — По-добре е, отколкото да се опечем.

Слугата само кимна.

— Добре. Маран, иди в гардеробната. Потърси по-тъмни дрехи. Всеки трябва да е с панталони и нещо като риза. Без обувки. Скачаме, щом сме готови. Който смята, че може да носи оръжие, да вземе нож, но ако ви натежи, го хвърляте. Скачате със стъпалата напред и си държите ръцете над главата. Под кулата е дълбоко и не би трябвало да има нищо, в което да се ударим.

Преоблякохме се припряно. Мъчехме се да не мислим за височината и за ужасните неща, които можеше да ни чакат долу.

— Искам да се помоля — промълви Амиел. — Някой друг?

Всички искахме, освен слугинята и Карджан. Помолих се не само на своите богове, но и на Варум, бога на водата, с надеждата все някой да ме чуе.

Димът се сгъсти, из стаята засъскаха пламъци. Всички кашляхме. Надникнах надолу към реката и не забелязах хора по брега.

— Хайде.

Двамата войници скочиха първи, изплуваха на повърхността и продължиха към другия бряг, на по-малко от сто стъпки. Маран хвана Амиел за ръката и я поведе към прозореца.

— Готови? — целунах я по устните, после целунах Амиел.

— Хайде — отсече Маран и двете скочиха в тъмното. Чух кратък вик и примижах, но явно никой отвън не го чу. Следващата беше слугинята, после Карджан и Свалбард. Докато скачаха, чух крясъци, а ревят на пламъците се усили. Вратата бе паднала и нахлулият въздух усилваше огъня.

Преброих до три, достатъчно, за да изплуват настрана всички долу, и скочих. Пропадах около миг, после цопнах в студения мрак и заплувах с все сила. Пламъците на Иригон бяха превърнали гладката

повърхност в тъмно огледало и виждах черни точки да се приближават към отсрещния бряг.

Бях стигнал някъде до средата на реката, когато от водата изплува тъмна фигура — вероятно един от войниците. Бяхме в безопасност... но надеждата ми бързо се изпари, щом чух викове. Двама души притичаха към брега, блесна острието на меч и посече излизацията от водата войник.

— Надолу! — извиках и видях как хората ми зацапаха, отдалечиха се от брега и се върнаха в бързата вода. По двата бряга светнаха факли. Мъчех се да остана ниско във водата, с ръце и крака под повърхността. Течението ме повлече надолу.

Не знам какво мислеха селяните, но факлите не тръгнаха надолу по течението, останаха си скупчени от двете страни на реката, смалени под огнения грохот на замъка. Над водата прелитаха стрели и копия, но цопваха в празното.

На около половин миля надолу, където имаше брод, реката се стесняваше. Излезехме ли на брега, можехме да тръгнем на изток, да се крием и някъде след четири дни щяхме да се измъкнем от земите на Аграмонте. Достатъчно разбирах от гори, за да се измъкна от всякакви преследвачи.

Може би, позволих си да си помисля, може би не всички щяхме да се върнем на Колелото тази нощ.

Реката се стесни и течението се усили. Заплувах към брега и усетих чакъл под краката си. Изгазих към брега, докато водата не ми стигна до кръста, и се огледах. Видях нечия глава, загазих обратно и издърпах при себе си слугинчето от кухнята. Беше съвсем изтощена — опитала се да помогне на слугата, но той замахал с ръце във водата, извикал и после го изгубила от очите си. Измъкнах я на брега и тя се свлече на чакъла. След това се появиха Карджан и Свалбард. Не бяха видели никого.

Чух плясък и викове за помощ и заплувах натам. Беше Маран — дърпаше Амиел.

— Слава на Танис! — изпъшках. В същия миг Карджан и Свалбард се озоваха до мен.

Огледах и за другия войник, но така и не го видях. Не знам дали беше убит, или се беше удавил.

Измъкнахме жена ми и Амиел от водата.

— Внимавайте. Нещо не е наред с нея — изпъшка Маран.

Прегърнах Амиел и тя изохка от болка. Напипах счупена стрела малко под дясната ѝ гръд. Наблизо имаше горичка, влязохме навътре в нея и я положихме върху мъха. Разкопчах ризата ѝ. От раната бавно се цедеше кръв.

— Дамастес. Боли — промълви Амиел.

— Ще се оправяш.

— Дамастес. Не искам да умра.

Опитах се да я успокоя.

— Няма да умреш.

— Не искам бебето ми да умре. Моля те. Помогни ми.

— Ще тръгна веднага, сър — каза Свалбард. — Ако тичам с всичка сила, за два дни ще изляза от земята ви. Ще доведе помощ. Вие вървете бавно, само нощем, и всичко ще се оправя.

По-добре не можеше и да се измисли.

— Пазете се, сър. Помощ ще има — не го бях чувал да приказва толкова, откакто го познавах. След миг се скри в тъмното.

— Амиел — зашепна Маран. — Знам една вещица. Живее на две села оттук. Знам, че не е с тези кучи синове. Щом съмне, ще ида да я доведе.

Кимнах.

— Добре. И Карджан ще тръгне с теб.

— Аз ще остана при вас, лейди — обеща слугинята. — С трибуна ще ви пазим.

Устните на Амиел се изкривиха в болезнена усмивка.

— Добре. Хубаво е, че всички искат да ми помогнат. Вече знам, че ще живея. И бебето ми също. Нали, Дамастес?

— Да, Амиел.

— Добре — повтори Амиел. Протегна вяло ръка и я стиснах полека. — Маран. Хвани ме за другата ръка. Обичам ви. Обичам ви и двамата.

— Обичам те — прошепнах.

— Обичам те — повтори Маран.

— Спи ми се. Когато се събудя, вещицата сигурно ще е тук и ще спре болката.

Очите ѝ се притвориха. Маран плачеше тихо.

— Защо проклетите богове позволяват това?

Поклатих глава. Нямах отговор.

Амиел, контеса Калведон, издъхна час преди разсъмване, без да се събуди.

Пламъците бушуваха високо към пометеното от облаци небе, поели в прегръдката си тялото на Амиел. Наблизо пращяха дърветата на втора клада, огънят ѝ поглъщаше жалките останки, които бяхме намерили от тялото на Праен.

На полето около нас имаше триста войници, всички в пълно снаряжение и с оръжия, готови за бой. Свалбард бе извадил късмет — натъкнал се беше на армейски патрул само на половин ден бяг от реката. Бяха се върнали на галоп за подкрепления, после обратно по крайречния път и се бяхме събрали на ден и половина пеши ход от Иригон.

Бяхме се върнали до Иригон и войниците бяха претърсили околността. Пленниците бяха десетки, стотици — все повече и повече с всеки ден. Пет пари не давах за тях и щях с радост да ги освободя всичките, че и със злато да ги възнаградя, стига това да можеше да върне Амиел.

Двамата с Маран стояхме между кладите. Зад нас димяха руините на Иригон.

— Свърши се — прошепна жена ми.

— Какво?

— Дамастес à Симабю — гласът ѝ не трепна. — Заявявам, че между нас се свърши. Каквото беше някога, вече го няма и никога няма да бъде. Свърши се.

14.

ПО ЗАПОВЕД НА ИМПЕРАТОРА

Все още предстоеше формалното разтрогване, но Маран беше казала истината — бракът, съвместният ни живот не можеше да се спаси.

Поне ми оставаха войнският дълг и чест. Щом се върнахме в Никиас, се разпоредих вещите, които исках да си задържа, да се изнесат от къщата ѝ край речния бряг. Преместих се във Водния палат. Посети ме един от хората на Кутулу да ме предупреди, че товиетите били по-активни от всякога и че може би е глупаво да развявам парцалите си пред очите им. Усмихнах се криво и отвърнах, че им желая всичко хубаво и че ако искат, могат да заповядат да опитат пак. Той ме изгледа, изгледа сабята на кръста ми и камата от другата страна, поклони се и си отиде.

Навестих Кутулу и му разказах всичко, включително за онази среща с Праен и приятелите му, и за бандите убийци, появили се след това.

— Подозирах, че тук има нещо повече от обичайните господарски биячи — призна той. — Но ти ми даде първото сериозно доказателство, че тези банди са организирани от център. Жалко, че не си ми се обадил още когато шурейт ти — извинявай, бившият ти шурей — се е обърнал към теб.

— Не съм доносник.

Кутулу килна глава и не каза нищо.

— А онези, Отчаяните? — попитах. — Вече има доказателство, че товиетите ги водят за носа.

— През последния месец получих няколко потвърждения на това. Изблици на насилие имаше много, всички — привидно спонтанни, разбира се.

— Но има някакъв проблем, нали?

Зачаках. Кутулу се намръщи, после въздъхна.

— За всичко трябва да се плаща. Дори на шпионите и наемните убийци се плаща. На тях — най-вече, защото работят най-добре срещу твърдо злато. А средства за разследване на товиетите няма. Всички средства за тайната служба отиват срещу Майсир. Всичко отива там.

— По заповед на императора, нали?

— Разбира се — отвърна той и долових безсилния гняв в очите му.

Мъчех се да се преструвам, че Маран и бракът ни изобщо не са съществували, затова отбягвах изисканото общество на Никиас, където можеше да срещна нейни приятели или самата нея. До ушите ми стигаха приказки какво прави и какво говори тя, но колкото и да бях сломен от раздялата, упорито се стараех да не им обръщам внимание. Слава на Айрису, на Джаен и на Вачан, че не чух приказки да си има любовник — не знам как щях да го понеса.

Единственото, което вече бе важно за мен, оставаше армията и особено новата Гвардия. Често пътувах нагоре по реката до Амур, за да инспектирам обучението ѝ. И разбира се, винаги имаше документи и разузнавателни донесения, които да преглеждам.

Вече се срещах по-често с императора и той нито веднъж не повдигна въпроса за брака ми, за което му бях благодарен. Само два пъти забелязах, че ме поглежда съчувствено, но нищо не каза.

Времето на раждането отмина, започна Жаркото време. Мъчех се да се убедя, че раната ми се изцелява, но неизбежно се намираше някой, който да спомене името ѝ, или поглеждах залепения на някоя стена лист, прочитах поредната клюка за светските прояви на контеса Аграмонте и зарасналото отново се разкъсваше. Маран не се беше върнала към старите си навици, с презрението към дворцовата суетня за сметка на интелектуалните занимания. Вече не минаваше дворцово събитие или бал без контесата с нейния антураж, последния ѝ бляскав тоалет и прочие.

Съзнавах с тъга, че само времето ще сложи край на болката.

Веднага щом се разбра, че Дамастес Хубавеца отново е на разположение, бях затрупан с предложения — кои по-изтънчени, кои — смущаващо преки.

Още по-безсрамно звучаха намеците, идващи от братя и бащи, готови на всичко за една такава високопоставена връзка, с брак или с далеч не толкова формално обвързване. Не си позволих нито една. Не изпитвах никакво желание, никаква страст. Апетитът ми бе изгорял с Иригон, беше умрял с Амиел, беше повехнал, след като Маран ми обърна гръб.

Лошата вест дойде в Ренан, в лицето на един дребничък дружелюбен майсирец. Беше един от агентите на Кутулу, обикалял от лагер на лагер армията на Майсир като странстващ търговец на алкохол. Откритието му бе толкова важно, че бе рискувал лично да мине през границата и смъртно опасния проход Сулем, вместо да го предаде по обичайните тайни пратеници.

Крал Байран беше постановил три набора да служат в армията пълен срок, нещо безпрецедентно по наши сведения, поне за последните трийсет години. Освен това сегашният набор бе задържан на служба, вместо да бъде разпуснат. Майсир се мобилизираше и можеше да има само една причина за това, само един враг.

Още по-лошо съобщение пристигна на следващия ден, този път от посолството ни в Джарра. Крал Байран беше събрал на таен съвет конклав от най-могъщи магьосници. Зловещото бе в това, че обсъжданата тема бе обявена за държавна тайна.

Заповядах на Петри да ускори графика за обучение на Гвардията и да разпрати из страната офицери за набор, с щедри обещания за най-успелите.

Войната се приближаваше неумолимо.

Една нощ небето затъмна и грохотът продължи чак до разсъмване, все едно че конница или боговете препусаха в галоп на парад. Бляскаха мълнии, не с утешително бялата светлина, а червени, зелени и пурпурни — нещо невиджано и нечувано. Бурята бе силна, но през цялата тази дълга нощ не капна и една капка дъжд.

Ден след бурята, някъде към полунощ, ме повикаха в двореца на императора. Бях решил, че сънят ми ще е по-лек, ако се изтощя от работа, затова още си бях в кабинета, когато дойде куриерът. Стегнах

колана със сабята, нахлупих шлема и препуснах в галоп към двореца: Лукан с лекота остави ескорта назад.

Император Тенедос приличаше на изтерзан от демони, сякаш беше спал съвсем малко и сънищата му са били по-ужасни от реалността.

— Дамастес, тази среща трябва да остане в тайна завинаги — заяви той без предисловия.

— Щом желаете, сър.

— Казвам завинаги, каквото и да се случи.

Това ме подразни.

— Ако думата ми не е достатъчна веднъж, какво ще я направи по-силна, ако я повторя, сър.

Тенедос насмалко да кипне, но се овладя.

— Прав си. Моля да ме извиниш.

Дори сега, след всичко, след всичките предателства, все още ми е трудно да продължа, да наруша това вече безсмислено обещание. Но се налага.

Императорът закрачи напред-назад, с ръка на сърцето, сякаш сам се заклеваше в нещо.

— Тази буря... Беше моя магия. Няма да... не мога... да ти кажа кого или какво призовах. Опитвах се да проникна в бъдещето, да уловя някакъв намек какво очаква Нуманция. По принцип това е неразумно. Демоните... или боговете... които притежават силата да погледнат отвъд настоящето, не са доволни, когато им досаждат нищожества като нас.

— Нито пък бъдещето е изсечено на камък, естествено — продължи той. — Всичко може да се промени в един миг, в резултат на най-дребни обстоятелства. Едно дете например може да тръгне по друг път към пазара и вместо да види нещо удивително, което да запали у него любопитството и да го отведе до съдбата на велик чародей, може да не види нищо освен прашния път и скучните хора, и да порасте и да не стане нищо повече от тях.

Чаках търпеливо. Най-сетне той ме погледна твърдо.

— Добре. Ще ти го кажа направо. Не трябва да тръгваме на война с Майсир.

— Сър? — бях изумен.

— И двамата смятахме, че това е предопределено, че няма друг път за държавата ни — каза Тенедос. — Но ако обявим война, всичко е обречено. Майсир ще ни унищожи. Това ми казаха демоните, духовете или с каквото там се посъветвах... И все пак сме обречени да тръгнем срещу Майсир, защото на света не може да има две велики държави. Но не бива да го правим поне през следващите пет години, докато държавата ни не укрепне и армията ни стане много по-могъща, отколкото е сега.

— Може ли да говоря откровено, сър?

— Разбира се.

— Щеше да е по-лесно, ако го бяхте научили още когато крал Байран изпрати отговора си на вашата първа нота, след избиването на онзи ескадрон на Дванадесети кавалерийски.

— Знам — отвърна спокойно Тенедос. — Прекрачих границите тогава. То пък една полза. Съжаленията за миналото не помагат на никого. Въпросът е какво да се прави сега. Какво можем да поправим, за да спечелим време?

— Кралят веднъж ви помоли за среща — казах, след като помислих малко. — Няма ли това да е възможност, ако му го напомните? Или ако отидете в Ренан и сам предложите такава среща?

— Не мога да направя това — отвърна твърдо императорът. — Ще прилича на просия от моя страна и Байран веднага ще усети слабостта ни и почти със сигурност ще ни нанесе удар. Да се поправя. Не мога да направя това, без теренът да е подготвен. Точно затова ми трябваш. Дамастес, откакто сме заедно, съм ти възлагал най-необичайни задачи. Тази е най-опасната.

— По-лошо от промъкването в замъка на Чардън Шир с шишенце отрова и парче тебешир? — запитах уж на шега. — Та тогава дори не се очакваше да остана жив.

— Да. Много по-лошо. Защото те моля да поемеш задача, която няма нищо общо с войнишките ти умения и дарби. Искам да отидеш в двора на крал Байран като мой пълномощен посланик.

— Не съм дипломат, сър!

— Точно затова искам да отидеш ти. Имам сто души, които могат да ти говорят час и да те убедят, че не си вече Дамастес à Симабю, а козел. А и крал Байран разполага със своя корпус от мазни политици. Ако отидеш в Джарра, като мой представител, кралят ще разбере, че

съм сериозен. Ако неговият най-прочут пълководец се появи на прага ми с предложение да разговаряме за мир, със сигурност ще го изслушам.

Помислих. В думите му имаше логика.

— Но какво ще му кажа? Какво бих могъл да предложа?

— Ще имаш пълната власт да направиш всичко необходимо, за да предотвратиш войната. Направи всички търговски отстъпки, които поискат. Ако трябва, отстъпи част или всички Погранични земи. Ако крал Байран настоява за онези стари претенции на Майсир над части от Ърей, така да бъде. Всичко е на масата, Дамастес. Трябва да получим мир и да предотвратим войната.

— Сетих се — продължи той възбудено. — Да се върнем на идеята ти с отиването ми в Ренан. След като нещата се обсъдят и мирът изглежда постижим, кажи на краля, че ще се срещна с него в Ренан... или дори отвъд границата в Майсир, при достатъчни гаранции за сигурността ми.

— Дамастес, трябва да отидеш и да се върнеш с мир. Това, за което те моля — не, настоявам — е най-важната работа, възлагана на нуманциец, откакто взех трона — погледът му ме прониза и усетих искреността в очите му.

— Слушам, сър. Ще отида... и ще направя всичко, което е по силите ми.

Тенедос отпусна рамене и въздъхна.

— Слава на Сайонджи. Ти току-що спаси държавата ни.

Но как, по дяволите, щях да стигна до проклетата Джарра? Единственият достъпен маршрут, който познавах, беше през прохода Сулем, покрай кайтската столица Саяна, а след това — през границата в Майсир и по търговския път до Джарра.

Но на трона в Саяна, столицата на Кайт, все още седеше аким Бейбър Фергана. Щеше да накара всеки воин в кралството си да си точи меча, за да ме заколи, и всеки джаск из планините да мълви заклинания, с които да ме шибне с мълния в задника.

Мъчех се да реша кой е най-бързият и най-безопасен начин да се пътува — да ме придружава цял конен полк, например Ърейските пиконосци, или да пътувам бързо и инкогнито, както преди.

Поръчах да ми донесат карти и това се оказа голямата ми грешка. Бях ги проучвал не повече от два часа, когато ми съобщиха, че имам посетител. Трибун Йонджи. Било наложително да го видя веднага. Покрих набързо картите и отворих една съвсем невинна папка. Йонджи нахълта, кимна ми бегло, отиде до покритата маса и се подсмихна подигравателно.

— Мислиш се за много умен, а, нуманциецо?

Мълчах.

— Как смяташ да прекосиш Кайт? — попита той.

— А ти откъде разбра, по дяволите? — изломотих. Едва ли беше най-подходящият начин да избегна разпита.

— Много си тъп, нищо, че си трибун — каза Йонджи. — Забравяш, че съм кайтец. Служа на Нуманция — засега, — но съм от Кайт. Знам всичко, което може да се знае за моята страна и за всеки, който се интересува от нея. Когато Първият трибун армейски генерал а Симабю поиска карти на прохода Сулем и търговския път през Саяна до границата на Майсир и случайно взема, че чуя искането му, какво ще си помисля според теб?

— Йонджи, не може да си толкова коварен!

— Ха! А това, че си варварин още не значи, че не можеш да се научиш да се държиш като добър домакин.

— Третият шкаф от прозореца вляво. Чашите са на ей онзи рафт.

Йонджи порови между бутилките с пиене, избра си една, счупи восъчния печат, измъкна със зъби тапата и я изплю на пода.

— Цялата ли се каниш да излъокаш?

— Много ясно. Какво по-добро отплащане за човек, който се кани да ти спаси кожата? — напълни си чашата догоре, гаврътна я наведнъж и изпръхтя. — Добре. Здрава помия. Тройно преварена. Можеш да очистиш ръжда от меч с тоя боклук — наля си пак, отиде до масата и смъкна покривката от картите. — Горкичкият той. Опитваш се да решиш как да минеш през страната ни: на пръстчета или със знамена и фанфари, а?

— Никой не ме оставя да си имам тайни — изохках.

— Не ги и заслужаваш, с тая тъпа кравешка физиономия, дето я мъкнеш. Мисля, че и двете идеи миришат на козешки барабонки. Ако тръгнеш с войска, освен ако не вземеш цялата проклета от боговете армия, аким Фергана ще те смаже с по-голяма сила. Разбирам го тоя

човек, щото сам съм се научил да мисля като свиня. Умна свиня, като Фергана, а? Всичко ще направи, за да те сложи в един от ония кафези пред стените му и да те гледа как гниеш. След като първо ти откъсне всички издатъци.

— Тъй че първото е тъпо — довърши мисълта си Йонджи и отпи пак. — Фу! Другото е да влезеш тайно, разбира се. Както в оная пещера на Так, когато ги избихме всички ония товиети. Обличаме се като местни тъпаци и много се молим. Това ти е другата идея, нали?

Кимнах.

— Фу! — каза Йонджи с още по-голям ентузиазъм и избута картите на пода. — Ето какво ще направиш, нуманциецо. Границата ще я прехвърлиш, но изобщо няма да се доближаваш до Кайт.

— Да бе. Ще прелетя.

— Не. Ще минеш там, където на козела му замръзват барабонките, като си помисли, че трябва да мине. Ще си толкова високо над облаците, че ще можеш да пикаеш през тях и пикнята ти ще замръзва, преди да е стигнала до земята. Аз, Йонджи, знам по-добър път. Таен. Път, който ще те отведе до сърцето на Майсир.

Зла усмивка огря лицето му.

— Е, сега мога ли да си допия?

Беше малко след разсъмване и крайречният булевард беше пуст. Седях на коня и гледах мълчаливо пететажната сграда, доскорошния ми дом.

На петия етаж, зад една тераса, в стаята, която бе нашата спалня, пердето леко помръдна. Стори ми се, че видях сянка зад него.

Утринният вятър отново размърда пердето, после затихна. Всичко се бе затаило. Всичко бе тишина. Никой не излезе на терасата.

Изчаках още малко и смуших коня, без да поглеждам назад.

15.

ПЪТЯТ НА КОНТРАБАНДИСТА

„Канан“ бързо гълташе разстоянието нагоре по реката към Ренан. Кодираните хелиограми вече трябваше да са пристигнали и куриерите щяха бързо да отнесат вестта в Джарра, за да бъда посрещнат на определеното място от негаретите, граничната охрана на Майсир.

Взех със себе си петима души, с капитан Ласта за свой адютант и командир на отделението. Смятах да взема и ясновидката Синаит, но Тенедос заяви, че това щяло да е нарушение на протокола. Сега се чудя дали е било истина, или е имало други причини.

От чиста злоба повиших Карджан в ескадронен водач, но останах разочарован. Той само ме изгледа с яд, измърмори как всичко щяло да си дойде на мястото с времето и влезе в жилището ни да стегне багажа. Другите с мен бяха старши пиконосец Свалбард, вечно навъсеният грубиян, стрелецът старши пиконосец Кърти, чиито умения ценях високо, и пиконосец Манич, чието майсторство с лъка помнех от Кальо. Направих го старши пиконосец, за негово огромно учудване. Но после се сети, че все пак е с по-нисък ранг, и изръмжа на Карджан.

Карджан се изкиска и каза:

— Щом си най-младшият, няма да се чудим кой да пали огъня. А ще видиш, че те повишиха, щот' господарят колкото хора повиши, толкоз погребва. Даже повече. Облагите за вдовицата ти ще са поголеми. Добър човек ни е господарят.

Оттеглих се ухилен, преди да е разбрал, че съм го подслушал.

Коне и резервни животни щяхме да вземем в Ренан, после щяхме да тръгнем на югозапад, да влезем в Пограничните земи западно от планините Ърши и да поемем по тайния път на Йонджи.

Двамата с него бяхме изкарвали четири дни, преповтаряйки маршрута не само по беглите скици на районите около планините, но и по коментара на Йонджи, точен посвоему:

— Като стигнеш разклонението на потока, хващаш ей по тая пътека. Точно там има едно високо дърво, с клон дебел колкото ствола, увиснал наляво. Ще го познаеш, щото на клона има вързано въже. Обесих там един стар приятел, неучтиво се държеше. Около дървото може още да има кокали, ако чакалите не са ги разпръснали вече.

Йонджи ми описа пътя с голяма неохота, защото държеше да тръгне с нас — тъпаците от равнините според него изобщо нямало да намерят началото на пътеката, а навътре из планината — да не говорим. Отрязах го и той почна да спори, да заплашва и даже да се моли. Но останах твърд. Не можеше да си въобразява, че ще позволя един трибун, глава на имперските разузнавачи, да тръгне в неизвестното, колкото и за важна да смяташе императорът мисията ми.

Накрая той ме изгледа много ядосано и кимна.

— Чух заповедта ти, нуманциецо. Добре — и се престори, че темата е приключена. Трябваше да се сетя.

Първите два дни след като отплавахме от Никиас не излязох от каютата си — имах да чета и подписвам тонове заповеди. Но накрая не остана нищо, което да ми напомня за Никиас, за бюра или документи, тъй че излязох на палубата. Беше мъгливо и хладно и се оставих влагата да измие лицето, ума и душата ми така, че всичко да остане зад мен.

Все още бяхме в делтата на Латейн и бреговете понякога се приближаваха много, въпреки че каналът бе изкопан дълбок. Бях се загледал в една много красива водна птица и се възхищавах на разкошните ѝ пера, без да обръщам внимание на безделническият моряк с гръб към мен.

— Късмет има тая птица, нуманциецо. Ако беше на брега с лък и стрела, не се съмнявам, че перата ѝ щяха да кацнат на някоя от шапките ти.

Беше Йонджи, разбира се.

Отворих уста да го наругая, но спрях — това щеше само да усили злорадството му. Спомних си времето си като инструктор във войнишки учения и се направих на много ядосан.

— Как смеее, трибун! Нарушили сте изричните ми заповеди!

— Вярно е — каза Йонджи.

— Мога да ви арестувам и да заповядам да ви върнат в Никиас във вериги!

— Можеш да опиташ — отвърна ми заканително. — Или да кажеш „станалото — станало“ и да черпиш едно.

Най-сетне ми падна в ръцете.

— Няма пиене на борда. След като не пия и след като сме по имперска работа, изрично заповядах на домакина да не качва на борда никакъв алкохол.

— Ти си... зла змия! — изсъска Йонджи. — Трябваше да се сетиш бе, човек!

Почесах се по носа и го изгледах умно.

Слязохме на един малък кей в покрайнините на Ренан — никак не държах да привличаме внимание и да изгубя цяла седмица, през която всички политици и военни в Ърей да ми се слагат. Конете ни чакаха. Натоварихме багажа и поехме през красивите предградия и още по-красивите подгизнали от дъжда околности. Колкото повече се отдалечавахме от цивилизацията и се приближавахме към неизвестното и опасностите, толкова по-щастлив ставах.

Пътеката беше широка, мамеща и без заповеди и коментар всички разхлабихме оръжията си в ножниците.

— Това, хапльовците от равнината, май все пак можете да понаучите някои неща — изсумтя Йонджи. — Пътеката е за засада, за глупаците. Умните хора я използват за белег, че са хванали верния път.

Не обърнах внимание на обидите му, решен да изпълня точно указанията, които бях запомнил. Забелязах конусовидната скала, изчаках да влезе в створ с горичката по средата на един склон и огледах за отбивката.

— Тук! — казах и обърнах коня към един едва забележим процеп между скалите. Процепът се ушири в истинската пътека и Йонджи изсумтя одобрително.

Хълмовете пред нас постепенно се извисиха в сурови планински върхове.

Храмът изникна изведнъж от снежната виелица, надвиснал над тясната долина като настръхнал орел. Беше построен от черно дърво и украсен с каменни статуи на приказни същества, неспоменати в нито

една легенда. Каменни фигури на демони красяха наклонените стрехи. Зачудих се кой може да е издигнал този храм — невъзможно беше мъжете и жените, обитаващи няколкото десетки колиби долу, да са извършили такъв колосален труд дори за цяла вечност, дори с помощта на богове. Зяпнах нагоре към тъмните зейнали прозорци без стъкла и завеси и неволно потръпнах.

Йонджи гледаше огромната сграда или по-скоро — свързаните няколко сгради, с гняв и омраза. В указанията му не се споменаваха нищо за това място, освен че тук трябваше да сменим конете за животни, по-пригодни за планината. Приблжих се до него и понечих да го попитам какво не е наред.

Той поклати глава.

— Без приказки. Не сега.

Замълчах си, но дадох сигнал на хората си — потупване по ефеса на сабята и още едно по металната ръкавица на дясната ръка. Сигналят се предаде по колоната и бяхме готови за всякаква изненада. Щом се заизкачвахме по каменните стъпала, над долината прокънтя гонг и масивните порти бавно се отвориха. Към нас заслиза мъж, много млад, слаб, с обръсната глава и въпреки бурята — облечен само с тънък халат, с всички цветове на лятната дъга. Стъпваше като царствена особа, обкръжен от невидим антураж.

Спря се и ни изчака, скръстил ръце. Щом се приближихме, проговори на много завален нуманцийски с мек, почти женствен глас:

— Поздрави, странници!

— Поздрави, оракуле! — отвърна Йонджи.

— Знаете титлата ми. Били сте тук преди.

— Аз — да, но приятелите ми не са.

Младият мъж ни огледа един по един и погледът му бе като вятър, по-пронизващ, по-вледеняващ и по-неумолим от снежната буря.

— Леко сте натоварени за търговци — продължи оракулът. — Или носите злато в торбите си, да купувате в Майсир?

— По друга работа сме.

— Аха. Трябваше да го усетя. Войници сте. Личи си по облеклото, по стойката ви на седлата. Желанието ви?

— Товарни животни — отвърна Йонджи. — Подслон за през нощта. Храна, може би. Готови сме да се отплатим.

— Знаете ли обичая?

— Знам го.

Беше ми обяснил, че като стигнем до това село, всеки от нас трябва да поднесе дар, дар с топло облекло. Реших, че обичаят си е съвсем разумен.

— Тогава сте добре дошли — каза оракулът. — Но само до съмване. После трябва да си продължите по пътя.

— Ще се подчиним — отвърна Йонджи. — Но защо ни ограничаваш гостуването? Миналия път не беше така.

— Тогава не аз бях оракулът и не те помня — каза младият мъж. — Но усещам кръв. Кръв по вас, кръв зад вас, много повече кръв — пред вас. Не искам да се задържате тук, за да не оставите дамба по нас — посочи към селото и видях, че две врати се отвориха — едната на колиба, едната — на конюшня. — Сега вървете — подкани ни той, нито грубо, нито вежливо, обърна се и се прибра в храма.

Двама мъже ни помогнаха с конете, а три жени ни нахраниха с гъста яхния с леща, домати, лук и други зеленчуци, със силни подправки, каквито не бях опитвал дотогава. След като се нахранихме, разгънахме походните одеяла и налягахме по дървените пейки, на които ядохме. Въпреки тежкия дървен лост придърпах моята до вратата, та никой да не може да влезе. Сабята както винаги ми беше подръка.

Спах зле. Спохождаха ме лоши сънища, които едва помня, сънища за странни чудовища, за снежни бойни поля, осеяни с трупове, и реки, почервенели от кръв, още по-червени огньовете и отекващи писъци на умиращи жени. Будех се на пресекулки, вслушвах се замаян като пиян във воя на бурята отвън и заспивах отново.

Нощта продължи сякаш цяла вечност, но най-сетне на вратата се потропа. Дръпнах лоста. Трите жени стояха на прага, едната с ведро кипнала вода, другата с кърпи, третата — с огромна купа овесена каша. Измихме се, хапнахме набързо и щом приключихме, чухме тропот на копита и животинско мучене.

Отвън ни чакаха десет зебу с дълга заскрежена козина, с вързани вече на гърбовете им дървени самари и наръчи дърва за огрев зад всеки самар. Рогата им бяха увенчани със светлочервени метални топки, тъй че нямаше опасност да ни изгърбушат. Приблжихме ги

предпазливо, а те ни изгледаха също толкова подозрително. Но се оказаха съвсем кротки и реагираха добре, щом ги потъркаш по муцуната или почешеш между ушите. Капитан Ласта всъщност се чувстваше съвсем добре с тези странни животни и се зачудих дали не е бил колар в предишния си живот и дали да се прероди във войник е било награда, или наказание.

Стегнахме багажа си на самарите и бяхме готови за тръгване, всеки повел по едно зебу, а второто — вързано на дълъг повод за седлото на първото. Предложихме на мъжете от селото сребро, а на жените — злато, но не пожелаха нищо освен дрехите, които вече им бяхме дарили.

Оракулът стоеше по средата на пътеката, извеждаща от селото.

— Доволни сте — каза той. Не беше въпрос.

— Да — отвърнах му. — Благодаря ви за гостоприемството.

— Този дълг ни е даден от нашия бог, чието име не бива да се споменава. Благодарности не са нужни. Но вие се държахте снощи добре, не бяхте нагли с мъжете ми и не оскърбихте жените ми. За това ви поднасям дар, гатанка, над която да се потрудите по пътя. Снощи направих едни заклинания. Нашият бог ни позволява любопитство. Сега ще събудя вашето:

— Бога, комуто мислиш, че служиш, нему не служиш. Богинята, от която се боиш, не е твой враг, а твой враг е онзи, що се стреми към повече, иска да стане бог, но накрая няма да стане нищо повече от демон, че демони са вече истинските му господари. Последната част от гатанката е: служи на когото щещ, служи комуто можеш, служи само на едного, а той с нищо не ще те възнагради.

Сведе глава и се заклевам, че по устните му пробяга усмивка, после се обърна и закрачи към храма.

— Какво по дяволите означава пък това? — изръмжа Карджан.

— Кой знае. Ти познавал ли си някога жрец, който да не се опита да те обърка?

Някой се изсмя късо, но когато продължихме, всички се бяхме смълчали, изпълнени с тревога.

— Кои бяха тези хора? — попитах по някое време Йонджи.

— Не знам... но за селото има приказки — и за храма, — че винаги са били тук. От времето на дядо ми се знае, че е място на древна загадка.

— Кой бог почитат?

— И това не знам.

— Защо ги мразиш? Нахраниха ни, дадоха ни подслон, размениха конете ни.

— Защото — заподбира внимателно думите си Йонджи — мразя онези, които знаят повече от мен и отказват да го споделят с мен. Мразя онези, които имат повече сила от мен, без това да е оправдано с нищо. Мразя онези, които знаят, че някой ще бъде предаден, но си стоят настрана и позволяват това да се случи. И мразя онези, които си имат някакъв бог да им шепне в ушите и си въобразяват, че ги е осиновил в проклетото си семейство! Веднъж с трима мои хора дойдохме тук, много пострадали, и бяхме изгонени от проклетия баща на тоя млад сополанко, по причини, които още не разбирам, и заради това се надявам да се прероди като лигав червей. Е, нуманциецо, това достатъчно ли е?

Оставих го на мира до края на деня.

— Май идва виелица, трибуне — каза капитан Ласта. Вятърът се усилваше, студен и влажен.

— Пътеката продължава към стръмнините, доколкото помня — рече Йонджи. — Можем да се подслоним...

— Велики богове! — възкликна Манич. Сочеше към издигация се пред нас склон. В първия миг не можах да различа нищо, после снегът се отвя и видях на една скала, застанал съвсем неподвижно, леопард — но леопард, нашарен не като тези, които бях виждал в джунглата. Шарките му бяха много тъмни, а козината около тях — чисто бяла. Беше огромен, почти колкото тигър. Гледаше ни неподвижен, изпълнен с любопитство.

— Ще нападне ли? — прошепна Манич.

— Аз няма да рискувам — заяви Кърти и бавно пристъпи към зебуто си с лъка в калъфа. Замръзна, когато сред виелицата се появи мъж и застана до огромната котка. Беше едър, с дълга коса, по-дълга и от моята, и с буйна брада, черна като косата му. Беше облечен в кожен елек без ръкави, с гащи и ботуши също от нещавена кожа, с груба вълнена риза под елека. Стоеше неподвижно, също като леопарда, и ни наблюдаваше с интерес. Протегна ръка, погали животното по главата и

звярът гордо настръхна под допира. Снегът над скалите се завихри, а щом се проясни, мъжа и звяра вече ги нямаше.

Стигнахме началото на прохода. Вдясно се издигаше почти отвесна стръмнина, а вляво — гол планински склон, покрит с дълбок сняг. Чух съвсем ясно различим глас, идващ неизвестно откъде — нежен, женски като че ли:

— Спри. Върни се.

— Какво? — гласът ми отекна силно в замръзналото безмълвие.

— Какво има, сър? — попита Ласта. Отново чух гласа и разбрах, че трябва да се подчиним.

— Обръщай животните! Действай! Бързо!

Последва объркване, но хората ми се подчиниха, малката колона се обърна и поехме обратно по дирята. Изругах, разбрал неясно как, че трябва да се движим много, много по-бързо. Мъжете ме гледаха все едно, че съм полудял. Миг след това се чу буботене, глух барабанен тътен, който започна да се усилва — идваше отвсякъде.

— Вижте! Там, горе!

На върха на склона се завихри снежен облак и се затъркаля надолу, все по-голям и по-голям. Спускаше се лавина — кипнала и димяща. Вече нямаше нужда да карам хората си да бързат и да им викам, дори зебутата като че ли разбраха колко близо е смъртта и затичаха тромаво назад.

Бавно, твърде бавно се движехме, а грохотът се усилваше все по-близо и не смеех да погледна назад, не смеех да видя приближаващата се смърт. Тя ме пое, отхвърли ме напред и се оказах заровен сред облак от щипещ сняг, мек и податлив отдолу, търкалях се надолу, жив погребан и задавен от мекия и нежен, убийствен сняг, изпълнил устата и ноздрите ми.

После всичко стихна. Нищо не можех да видя. Опитах се да раздвижа ръцете си, разбрах, че мога, и замахах дивашки, на ръба на паниката. И тогава видях небето — сиво и навъсено — и разбрах, че съм заровен едва на стъпка в снега, в самия край на лавината. Останах да лежа неподвижно, с мисълта, че никога досега не съм виждал толкова хубаво небе.

Изправих се с усилие и разбрах, че съм последният побягнал и единственият заробен. Мъжете се струпяха около мен. Зяпнах планинския склон. На мястото на дебелите преспи беше останала само сива скала. Високо горе, където бе започнала лавината, успях да различа малки точки — подскачаха и танцуваха, и чух смътни крясъци на безсилен гняв. Чувството го долових, но гласовете не бяха човешки.

— Какви са тези същества?

— Не знам — отвърна Карджан. — Движат се на два крака... но не като хората.

Точиците се събраха, прехвърлиха билото и се скриха от поглед.

— Сър? Какво ви накара да ни спрете?

— Не знам. Може да съм зърнал нещо с крайчеца на окото. Проклятие, може просто да съм извадил късмет.

Закимаха — Дамастес à Симабю беше прочут с големия си късмет. Всяко друго обяснение щеше да прозвучи крайно обезпокоително.

Успокоихме животните и продължихме до превала, за да започнем дългото спускане към Майсир. И на всяка стъпка по пътя се чудех чий беше онзи женски глас. Чудя се дори дали е бил женски. Мъжът, който се нарече „оракул“, имаше много мек глас. Дали не беше той? И ако беше той, защо ме беше... защо ни беше предупредил? Отговори нямах.

Стигнахме до едно дефиле и видях тясна клисура, отвеждаща настрана.

— Ще спреш ли за малко? — каза Йонджи.

— Разбира се — заповядах почивка.

— Ела с мен, ако обичаш — подкани ме кайтецът и се подчиних.

— Оставете ни сами — каза Йонджи на останалите.

Навлязох след него в клисурата, преградена с висока до гърдите каменна стена. Йонджи остана до стената да ме изчака. Надникнах над нея. Теснината продължаваше още около петдесет крачки, затворена в края от скални стръмнини. Стените я засланиха от снега и по камъните се виждаше само прах. Земята беше осеяна с кости — човешки кости.

А по тях и около тях видях ръждясали брони, счупени лъкове, прекършен меч и животински кости.

— Петдесет души — промълви Йонджи. — Добри, честни контрабандисти. Бяха взели в групата си няколко нови мъже за този преход. Новите ги предадоха.

Посочи ми черепа, все още стегнат в ръждясал полушлем.

— Това беше водачът им. Джюин. Добър човек. Сигнало му времето да посече четирима от предателите и заповядал на хората да се изтеглят тук и да се бранят до смърт. Преди да ги избият, изгорили и потрошили стоката си, тъй че за разбойниците не останало нищо. Загинал последен, а мечът му изпял смъртната песен за мнозина от враговете — спря и само вятърът зашепна в настъпилото безмълвие.

— Откъде знаеш какво е станало? — попитах го. — Бил ли си тук?

— Не.

— Тогава...

— Знам го. Последният предател ми го каза, преди и той да умре — погледна отново черепа с шлема и повтори: — Добър човек. Моят брат.

Стъписах се.

— Защо... защо не си погребал тялото му? Или не си го дал на пламъците?

Погледът му беше пронизващ.

— Ти скърбиш по твоя си начин, нуманциецо. Аз — по своя.

Тръгна назад към колоната, после се обърна.

— Никой от тези, които устроиха засадата на Джюин, не е жив. Никой.

Настроението на Йонджи скоро се оправи и той отново се превърна в шумния веселяк. Спускахме се надолу към равнините. Вече наистина бяхме в Майсир.

Всичко тук изглеждаше и миришеше различно. Кайт ни беше чужд, но много приличаше на чукарите и клисурите в планините Ърши или по границите на Ърей.

Наоколо се издигаха дървета, но вместо заплетените джунгли на Нуманция тези тук бяха високи, високи смърчове, борове и кедри,

чиито клони, разлюлени от вятъра, шепнеха тайни за тази непозната земя. Виждахме мечки, някои по-големи от всичко, което съм ловил в родния си край, и следи от огромни диви котки. Въздухът беше чист и прозрачен и скоро Никиас и личните ми проблеми се оказаха на цял свят разстояние.

Йонджи, който обикновено се движеше мудро — последен в колоната, — се приближи до мен.

— Хубава е тази земя, нуманцието.

— Хубава е.

— И знаеш ли защо? — не дочака отговора ми. — Защото тук няма хора — ухилихме се и двамата. — Мечтал съм си да си построя малка колиба тук някъде — продължи Йонджи. — Заравям малкото неща, които ще ми трябват — жито, сол, върхове за стрели, малко зърно за зимата — и си я карам на риба и дивеч.

— Хубава мечта.

— Само една пречка има.

— И тя е?

— Че това е Майсир.

— Е, и? Едва ли ще ти завидят за мечата кожа и съомгата.

— Може и нещо друго да има тука — отвърна той малко загадъчно. После ме потупа по рамото. — Е, трибун Дамастес а Симабю, добре се справихте под водачеството ми и искам да ви кажа, че може би, особено предвид липсата на достатъчно истински опитни хора, бихте могли, само бихте могли, сам да водите патрул. Можете да се наречете „разузнавач“, ако желаете.

Шегуваше се, но останах трогнат и приех званието присърце.

— Благодаря ви, трибуне.

Той също стана сериозен.

— Ако бъда внезапно отзован, поне ще знам, че всичко ще остане в добри — е, може би не чак добри, но поне не съвсем дървени ръце.

— А това какво означава?

— Не ти ли омръзна да ми задаваш този въпрос? — отвърна Йонджи и отново изостана в края на колоната.

Мъглата бе гъста и се движехме много бавно. Движехме се тихо, ботушите и копитата глъхнеха в меката пелена на боровите иглички. Завихме и видяхме посрещачите си.

Петнадесет мъже, яхнали еднакви черни коне. Всички — в тъмна броня. От двете страни в дъга се бяха пръснали стрелци, с изпънати за залп стрели. Познах ги от рисунките в Иригон. Бяха негарети, граничната охрана на Майсир.

— Който мръдне, ще умре на място — каза един от мъжете, с буйна черна брада. — Ръцете далече от оръжията — и подкара коня си към нас.

Хората ми бяха замръзнали на местата си, също като мен... но Йонджи беше изчезнал! Юздите на зебуто му се бяха провесили до земята.

— Представете се добре — или отправете последните си молитви на които там богове се кланяте — заповяда брадатият и върхът на пиката му се опря в гърдите ми.

16. НЕГАРЕТИТЕ

— Аз съм трибун Дамастес à Симабю — заявих храбро. — Назначен за извънреден и пълномощен посланик в двора на крал Байран от император Лайш Тенедос, в името на богинята Сайонджи — последното го добавих, защото не бях съвсем сигурен дали граничната стража е чула кой съм и реших да се позова на божествена закрила, спомняйки си за прословутата майсирска благочестивост. И наистина, видях как двама от конниците потръпнаха при споменаването на богинята унищожителка. Брадатият разочаровано смъкна пиката си.

— И как дойдохте?

— На кораб, на кон и пеш — отвърнах дръзко; един негарет се изкиска и си спечели мрачния поглед на водача им.

— Имах предвид... но няма да ми кажете маршрута си, а? — не отговорих. — Все едно. Може и да го знам. Аз съм джедаз Факет Бакр. „Джедаз“ е званието ми, означава...

— „Командир на прага“. Това, което ние наричаме „граница“.

Бакр, изглежда, остана доволен.

— Значи знаете за нас негаретите, а?

— Едва ли достатъчно.

— Е, хайде тогава. Да се учим и да свикваме един с друг — изсмя се гърлено. — Заповядано ми е от крал Байран, най-великия от всички монарси, да ви изчакам, да ви служа всячески и да ви предам на сановниците в Осви, където ще ви удостоят с високи почести и ще ви отведат до столицата Джарра. Позволете ми да съм първият, който ви приветства с „добре дошли“ в Майсир.

— Благодаря ви.

— Тези рогати зверове няма да ви трябват повече. Кажете ми, вашите хора яздят ли, или са раелент? — „Раелент“ означаваше „подолни от хора“ и допуснах, че за негаретите това означава всеки пешак.

— Яздят.

— Добре. Довели сме коне — махна на бойците си и двама поведоха към нас оседлани коне. — Кажете ми, трибун Дамастес, какво ви забави толкова? Точим си зъбите за вас от две седмици. Да не би планините да се оказаха по-тежки, отколкото очаквахте?

— Ни най-малко. Но ни се сториха толкова очарователни, че се задържахме да се повеселим из снега. Моите извинения, че сме ви отегчили.

Бакр отново се изсмя гръмогласно.

— Добре. Много добре. Вие сте едва вторият нуманциец, когото срещам. Мисля, че от вас ще излезе добър враг, когато се сбием.

— Но ние не сме във война.

— А докога? — каза Бакр. — В нрава на всеки силен е да изпита силата си, нали?

Свих рамене.

— Очаквах по-войнишки отговор — каза Бакр. — Разказаха ни за славата ви като воин и очаквах някой много по-свиреп.

— Когато съм с приятели, свирепостта е излишна.

Изглеждаше впечатлен.

— Воин... и изглежда, човек на словото също така. Е, да видим сега колко ви бива в ездата. Лагерът ни е на два часа оттук — два часа наша езда.

Спускахме се все надолу и надолу през хълмовете в подножията на планините. Дъждът отслабваше и накрая престана съвсем.

Наблюдавах с огромно любопитство поведението, облеклото и въоръжението на негаретите. Един с друг не си приличаха. Някои бяха тъмнокоси, други руси, един имаше дълга светла коса като на албинос. Бяха високи и ниски, набити и мършави, и цветът на кожата им бе също толкова разнообразен. Облеклото под тъмната им броня също беше дивашки разнообразно, все едно че всеки си го беше избрал на различен пазар — кожуси без ръкави, ботуши, кожени гащи, коприни и грубо зебло.

Всеки имаше дълга пика със стоманен връх. Второто оръжие беше или извита сабя, носена на гърба или с ножницата, вързана за седлото, или къса двуостра брадва, или боен чук. Всеки имаше и по две ками: едната дълга и извита като малка сабя, втората — права и с

едно острие: можеше да се използва както за ядене, така и за близък бой. Някои бяха с щитове, едни малки и кръгли, други правоъгълни. Ножниците на оръжията бяха отрупани със скъпоценни камъни и с изкусна изработка, но дръжките им бяха силно изтъркани. И всички негарети язدهа, все едно че са се родили на конски гръб.

Изкачихме се на едно възвишение и най-сетне видяхме лагера им. Имаше двайсет огромни шатри, пръснати по ливада с езеро в средата. Шатрите бяха осмоъгълни, с ширина около шейсет стъпки и направени от дебела черна плът. Над всяка шатра имаше втори купол от плът, за да поглъща дъжда и снега.

Щом приближихме, негаретите вдигнаха оглушителен вой, вик, който щеше да се пренесе на цяла левга през равнините, наричани от тях „свеби“. Виковете преливаха във всевъзможни тонове — така те предаваха различни прости сигнали.

В стана ни посрещна тълпа от мъже, жени и деца. Загледаха ни с живо любопитство. Жените на Негарет носеха всевъзможни пъстри облекла и бяха също толкова чудати като мъжете. Държаха се дръзко, все едно че са равни с мъжете, и скоро се уверих, че е така.

Вривата беше оглушителна — ревяха се заповеди, задаваха се въпроси, ехтеше ведър смях. Прииждаха още групи и скоро станът закипя във весела суматоха. Тази нощ в наша чест щеше да има пир.

— Трибун Дамастес — изведнъж изрева Бакр, — имаме проблем и се боя, че вие, колкото и велик шъм да сте, сте виновникът.

Веднага схванах, че иска този разговор да го чуе целият му клан, затова също повиших глас, както се полага на човек, наречен лорд — шъм.

— През ум не ми минава, о, велики джедаз, да изпитам нещо друго освен срам, че съм създал проблем на новите си приятели. Как бихте ме посъветвали да изкупя вината си?

— Ако бяхме истински майсирци, щяхме да изкараме целия ден в песнопения към разни богове заради щастливото ви пристигане — изрева Бакр. — А двамата с вас щяхме да си седим и да се хвалим един друг за своя чар и храброст. Но хората ми имат нужда от месо и тъй като още е рано, искаме да излезем на лов. Кажете ми, о, велики нуманциецо, това ще ви посрами ли?

— Ужасно — отвърнах аз. — Но ще изкупите срама, като ни позволите да дойдем с вас. След като се измием.

Бакр изрева ликуващо.

— Добре! Чудесно! Добре сте дошли, разбира се. Тръгваме, след като отдъхнете.

Бакр дойде при мен, докато се запознавах с коня, който ми беше дал. С него беше и някакъв слаб белокоп и брадат мъж. Беше ужасно мършав и не особено висок, но си помислих, че мършавостта му е като на хрътка и че като нищо ще може да бяга наравно с кон, докато животното не рухне.

— Това е моят невраид Леван Илей — представи го Бакр. Знаех, че „невраид“ е майсирската дума за „магьосник“.

— Вашите хора с нашите ездачи ли ще ловуват? — попита ме брадатият.

— Да. Поне докато видят нещо. Тогава ще слязат и ще използват лъковете.

— Добре. Намислил съм как да направя лова им по-успешен. Ние ловуваме от седлото, но и вашите войници лесно ще се пригодят. Факет, дали ще може да пратиш ездач на половин левга южно от стадото? Там има една канара, дето прилича на дебел клечащ мъж, и когато нападнем, стадото ще притича покрай нея.

И бързо излезе, без да дочака отговор.

— Как невраидът знае коя пътека точно ще хванат животните?

— Защото е невраид — отвърна ми Бакр, леко учуден на въпроса ми. — Вашите магьосници не могат ли да правят това?

Не бях чувал.

— Е, ловът трябва да е доста несигурна работа по вашите земи — той повика един от помощниците си, даде му нареждания и след няколко минути петимата ми войници препуснаха с трима придружители.

Бакр се върна след малко.

— А вие?

— Бих предпочел да тръгна с вас. След това ще ловувам сам.

— Ваша воля — Бакр се ухили. — Вие сте изключително необикновен човек за дипломат, трибуне. Излизате на лов... оставяте

ескорта ви да се отдалечи... не се притеснявате от опасност.

Отговорих откровено.

— Не съм божество, нито някой от хората ми. Ако смятате да ни навредите, мислите ли, че шестимата ще можем да ви задържим повече от няколко минути?

Домакинът ми кимна замислено.

— След като явно съм доказал, че не съм убиец, да тръгваме на лов.

Стигнахме там, където се очакваше да се появят антилопите, и слязохме под хълма, а трима се запромъкнаха нагоре към билото. Илей разпъна картата си на земята, като я затисна с камъни, белязани с магически символи. Съгледвачите се върнаха. Стадото беше там — около четиридесет животни.

— Добре — каза Бакр. — Не сваляйте водача. Не убивайте и годиначетата. Удряте само по млади самци и женска без малки. По едно на човек.

Яхнахме отново. Извадих ловното си оръжие — бях го сглобил от вещи, взети назаем в лагера — оръжие, което според мен щеше да събуди интереса на негаретите.

— Давай! — изрева Бакр и препуснахме в галоп. Антилопите ни видяха и побягнаха в паника. Но точно в този момент чух яростен рев и два лъва се втурнаха надолу по склона на отсрещния хълм. Стадото антилопи свърна настрани и за миг ги забравих и изругах, че бях тръгнал без подходящо оръжие срещу хищници, способни да убият човек. Но лъвовете се стопиха и изчезнаха и разбрах, че са магия на Илей.

Смуших коня в още по-силен галоп, избрах си един самец с извити почти до гърба рога и забравих за другите. Тичаше силно, но конят ми беше още по-бърз. Изправих се на стремената и приготвих оръжието, което си бях направил. Бяха четири железни топки, всяка в конопена мрежичка, вързана за дълга кожена кайшка. Стиснах едната топка, завъртях другите над главата си и ги хвърлих.

Като момче се бях учил да го правя седмици наред, след като баща ми беше разказал за хитрината, прилагана от племенните ловци на хайлу. Изглеждаше лесно, но съвсем не беше така — много пъти си

бях ожулвал кокалчетата на пръстите, докарвал си бях цицини по главата и бях губил примки, докато сваля първата патица.

Топките се завъртяха във въздуха в краищата на каишките, изплюяха, увиха се около задните крака на животното и то падна на гръб. Дръпнах юздите на коня и скочих, с извадена кама в ръката.

Антилопата изрита и се вдигна на крака, но много късно — вече бях при нея. Замахна към мен с кривите си рога, но аз бързо ѝ прерязах гърлото. Кръвта швирна, отскочих назад и след миг sameцът беше мъртъв. Оставих кръвта му да изтече, отрязах половите жлези между краката му, изкормих го, като запазих черния дроб и сърцето му, и почистих коремната кухина с трева. Нарамих едрото туловище — мисля, че имаше стотина фунта — и тръгнах залитайки към коня.

Изтропаха копита и Бакр спря пред мен. Скочи от седлото, хвана предните крайници на убитото животно и ми помогна да го натоварим. Конят ми изцвили веднъж, но не възрази за тежкия товар.

— Ловуваш като истински дивак, нуманциецо — каза Бакр и долових в гласа му одобрение.

— Гладен съм — отвърнах.

— Като всички нас — рече той и посочи. Тук-там из равнината от конете бяха слезли ловци и почистваха жертвите си. Недалече имаше един каменист хълм и видях, че в подножието му хората ми са се улисали със същата работа.

— Никак не е зле, шъм Дамастес — каза Бакр. — Боговете май чуха шегата ми и направиха да се сбъдне. Май наистина има неща, които можем да научим от вас.

Пирът вечерта беше толкова паметен, че все още мога да изредя повечето блюда. Беше студено, но безоблачно. Няколко покривала на шатри бяха събрани и изпънати, за да образуват продълговат павилион. Откъм подветрената страна изкопаха яма за огнище и запалиха сухи дърва, които не пушеха, така че ни беше съвсем топло. От другата страна запалиха готварските огньовете. Жените готвеха, мъжете поднасяха ястията, после жените седнаха с нас като с равни.

— Можеш да си благодарен за няколко неща — обяви Бакр в началото на пира. — Първо, за разлика от други майсирци, ние, негаретите, нямаме навик да вдигаме непрестанни тостове. Тъй че има

някаква вероятност да преживеем до заранта без божиите тъпани да бият зад очите ни. Второ, жрецът ни умря миналата година и дългите молитви няма да пречат на лакомията ни. Чувстваме се като прокълнати — опита се да си придаде благочестива физиономия, но не успя. Забелязах, че тези, които се намръщиха на лекомислието му, не бяха много.

— Третото е, че всички тук сме загубеняци, до един — изчака да го погледна озадачено като добър шегаджия и продължи: — Отдавна не пием онова, което уж трябва да е любимото питие на негаретите: кобилешко мляко, ферментирало в конски търбух и смесено с прясна кръв — сбръчка лице и добави тихо: — Винаги съм се чудил дали всеки народ трябва да има блюдо, което никой не понася, само за да докаже колко е твърд. Все едно, мъжете и жените ми вече пият като цивилизовани хора.

Посочи една от масите, отрупана с кани. Имаше сладки вина и няколко вида бренди, но любимото питие се оказа ясу, правено от зърно, смесено с малц и дестилирано. Бистрата течност беше подправена с кора от лимон, копър и анасон. Бакр отново зяпна, щом заявих, че не пия, и каза, че не ставам за дипломат, но само толкова.

Пирът започна с тънки сухарчета, намазани с тънък слой хайвер. С тях поднесоха твърдо сварени яйца, лук, малки пикантни зеленчуци и лимонов сок. Второто блюдо беше черният дроб на антилопите, които бяхме убили следобеда, задушен с гъби, див лук и подправки. След него последваха диви патици, пълнени със запържен ориз. Главното ястие беше печена антилопа, намазана със сланина. С всичко това имаше пресни зеленчуци, гъби в извара и салата от пореч в сусамово масло.

За десерт ни гостиха с козе сирене, варени жълтъци, орехи, стафиди и пресни и захаросани плодове.

Можех да излъжа и да кажа, че съм се наситил добре. Истината беше, че се задръстих и трябваше да потърся бързо някоя дупка, за да не се пръсна. Бакр се оригна звучно, махна ми да наведе ухо и рече скръбно:

— Видя го тежкия, оскъден живот на прерийния номад, нали? Не ни ли съжаляваш за жалкото ни съществуване?

На следващата сутрин ни събудиха рано за пътуването до Осви. Негаретите се оказаха цивилизован народ — нямаше много приказки при буденето. Щом се измихме, ни предложиха сухар и силен чай, след което се заловиха за работа. Когато негаретите вдигат стан или го разтурват, работят всички — от джедаз до най-малкото дете. До час бяхме готови за път.

Видях колко много използват магията. Шатрите например всъщност бяха само парче плъст, няколко къса въже и дървени клинчета, големи колкото зъб, всичко това — омагьосано. Илей сновеше из тълпата. Щом смъкнеха някоя шатра, спираше, изричаше няколко думи и тежката купчина плъст изчезваше и някой прибираше парчетиите. Халати за спане, светилници, възглавници — всичко това се оказаха малки нещица, излезли сякаш от кутията с играчки на богаташко дете.

— Жалко, че никой не е измислил магия за пилета и добитък, че да не мъкнем този тежък обоз — измърмори Бакр до мен. Обърна се и се загледа към козела, подгонен от две момчета — гледка, която много бързо се смени с две момчета, подгонени от козел. — Да, козлите особено — и се почеса по бедрото, където сигурно някога го беше ръгнал някой козел.

Скоро от лагера не остана нищо освен огньовете за готвене и котлите и тиганите, със суетящите се край тях готвачи. Този път се нахранихме като хората: яйца със сос, който щеше да ги свари, ако не бяха много твърдо сварени, тъй че свари устата ми, прясно опечен ръжен хляб, сладки и още чай. Като свършихме с яденето, вдигнаха и кухните. Железните им котлета се оказаха миниатюрни, както и грамадните тигани за пържене. Илей ми обясни, че нямало нужда от магия, за да издържат на огъня, тъй че си ги купували от градовете, направени от магьосници, чиито заклинания радвали бога на огъня Шахрия.

И тръгнахме на път.

След два часа езда падна мъгла, но беше приятно да се язди през последните ниски хълмчета към равнините, проснали се отвъд хоризонта. Бакр се приближи до мен и попита:

— С колко души напуснахте Нуманция, ако не е тайна?

— С толкова, с колкото съм и сега.

— Добре. Повечето хора, които се опитват да прекосят планините, оставят кости по пътя си.

— Извадихме късмет.

— Късмет, да — каза разсеяно Бакр. — А попитах, защото не бях чувал за дипломат да пътува толкова леко. Обичат пикливия разкош, забелязал съм го от срещите си с кралски пратеници. Или в Нуманция е друго?

— Не бих казал. Политиците са едни и същи навсякъде, поне според мен.

Продължихме известно време мълчаливо един до друг. Най-сетне Бакр рече:

— И друго ме учудва. Ако беше майсирец с толкова висок ранг, всички в групата ти щяха да са офицери.

— Че кой ще сече дърва и ще готви вечерята тогава?

— Най-низшите пидна, разбира се — каза Бакр. — Майсирците не обичат да се мешат с низшите класи, калстори и девас, освен да им заповядат да тръгнат и да загинат храбро. Войниците не ги смятат за нещо по-горно от животните.

— Четох за това. И че ако един офицер не мисли така, значи не може да ръководи добре. Или не може изобщо да ръководи.

— Така е. Точно затова толкова много войници дезертират, за да станат негарети. Ние сме отдушникът на майсирците, както капакът на котела над огъня трябва да има клапан. Ако някой мъж или жена не понася господаря си, ами, вместо да го причаква с брадвата, бяга към границата. Ако се добере до нас — става негарет.

— А как разбирате, че от беглеца може да излезе добър негарет?

— Щом е преживял, докато стигне до нас, значи ще е добър — каза Бакр. — Трябва да избяга първо от господарските хрътки, да се промъкне през земя, където ще платят за заловения беглец, да се оправя с вълци, мечки, буйни води... Ще е доста закоравял, докато стигне до нас. Или ще му намерим кокалите напролет.

Такъв новодошъл го включвали в работните групи около някоя общност на негаретите. Когато колона като тази на Бакр, наречена ланкс, тръгнаше на обход, беглецът можеше да се включи, ако поиска.

— След време — продължи Бакр — бегълците стават пълноправни негарети и могат да се изказват в нашите риети, или

събрания. Точно така стана и с мен — останах изненадан. — А, да. И най-низшият може да се издигне най-високо. На нашите риети всеки може да се предложи за водач, или да го предложат други. Гласува всеки възрастен и така се избира новият джедаз. Ако някой не харесва този джедаз, свободен е да напусне и да се включи в друга ланкс. Това също е добре, намалява разкола, а и кръвта в една ланкс не се смесва прекалено. Иначе от воини ще се изродим в лигава сган.

— Нямате ли си върховен водач?

— Разбира се. Крал Байран.

— Но нито един велик вожд на негаретите?

— Че за какво ни е? Градовете ни си имат кантибе, кметове. Избират ги градските риети. Напоследък кралят праща свои хора в градовете ни, да се грижат за майсирските интереси.

— Това харесва ли ви?

Бакр понечи да каже нещо, но се овладя.

— Много ясно, нали сме верни слуги на нашия крал Байран. Ако не ни хареса някой, ще се удивиш колко ужасни нещастия могат да се случат, когато майсирски шъм излезе да се поразходи вечер край реката. Досега случи ли се такава неприятност, заместникът му се оказва много по-разумен... Поне за разходките покрай реката.

Оставихме хълмовете зад себе си и навлязохме в прословутата свеби. Оказа се точно така, както го описваха пътешествениците — земя, проснала се до невъзможно далечния хоризонт. Но не беше нито пустинна, нито равна, такова едно убеждение можеше да подмами невнимателния пътник и да му струва живота. Свеби беше прорязана от многобройни дълбоки дерета, в които можеше да се скрие в засада банда разбойници или цял ескадрон.

Понякога земята се оказваше блатиста, друг път суха и пътникът трябваше грижливо да си пробира пътя, за да не затъне в мочурищата или да се удави. Имаше и гори, но не високите борове зад нас или гъстите джунгли на Нуманция. Дърветата бяха ниски, огънати, чворести, с гъсти шубраци между тях. И вятърът бе неизменен — ту нежно въздишащ, с обещание за чудеса, които скоро ще се разкрият пред очите ти, ту свирепо ръмжащ.

Обикнах свеби още от пръв поглед, влюбих се в мамещо необятния небесен простор, по-необятен от всичко, което ми бе познато или можех да си представя. Но това направи някои от нас предпазливи. Кърти например се беше стегнал и се оглеждаше нащрек, но за какво — така и не можеше да каже. Най-малкото един — капитан Ласта — се уплаши от този величествен простор. Но нали си беше храбрец, призна го само веднъж, докато се вирахме умислено в някакви облаци на небосклона: каза хрипливо, че му се струвало, че демон седи на тях и дебне немарливия войник като ястреб, надвиснал над ситнещото по земята полско мишле.

След време същото това небе и свеби щяха да накарат мнозина нуманцийци да се чувстват по същия начин. И твърде много ястреби щеше да има, които да отнемат живота на бедните мишлета.

Застудя. Бреговете на реката бяха заскрежени и дъхът ми излизаше на гъста пара. Илей стоеше на един плосък камък на петдесетина стъпки навътре в реката, широка близо цяла миля, с издигащи се тук-там стръмни песъчливи брегове.

— Хвърляй! — извика ми той й посочи нещо, което според мен беше най-обикновена вълна.

Послушах го и метнах с все сила дългия харпун. Водата се взриви и над нея изригна огромно, виещо се като змия туловище, с грозна и страшна мустаката и зъбата муцуна. Харпунът ми се беше забил малко зад огромните хриле.

— Спипахме я! — изпищя възбудено Илей.

— Вържете я здраво — нареди Бакр и мъжете, които държаха края на въжето, притичаха до близкото дърво и го намотаха няколко пъти около ствола.

Чудовищната риба запляска в другия край и дървото се огъна. Рибата се замаята, скочи почти над водата и зяпнах, като видях колко е голяма, близо трийсет стъпки на дължина. Понесе се устремно по течението, мъчейки се да изтръгне острието или да скъса въжето. Но то удържа. Рибата се опита да се отскубне още няколко пъти, не успя и най-сетне се обърна по гръб. Беше мъртва.

Негаретите завикаха радостно и я издърпаха на брега. Обърнах се към Бакр.

— Голяма чест ми оказахте с позволението да хвърля харпуна.
Той кимна.

— Вие с хората си бяхте добри спътници за нас. Искахме да ви върнем малко от тази чест.

— Благодаря ви, джедаз Бакр — отвърнах с поклон.

— Я стига с тия фъшкии — изсумтя той, смутен не по-малко от мен от сантименталността ни. — Роба имаме да кормим и хайвер да вадим. Като я гледам каква е, ще стоим будни до среднощ, затънали до чаталите в рибешки черва.

Мълнии раздираха небето от хоризонт до хоризонт и гръмотевици трещяха, все едно че боговете вдигаха наздравица с каменни бокали. След вечерята двамата с Карджан бяхме излезли извън лагера. Зад нас се виждаха светлините на тлеещите огньовете и по-смътно — от шатрите. Бях се умислил. Карджан изведнъж каза:

— Хм, не би било никак зле да си е все тъй.

Примигах и се върнах към настоящето. Слугата ми се беше увлякъл по една стройна жена, горе-долу на годините му, вдовицата на един от най-добрите воители на ланкса, както разбрах.

— Искаш да кажеш, като негаретите?

Той кимна.

— Никак не е зле. Няма роби, няма господари. Никаква работа, която да вършиш ден след ден. Лов, риболов, езда... много по-лоши неща има в живота.

— Бе мен не ме бива много за „цивилизацията“ май — каза Карджан и видях как светнаха зъбите му зад брадата. — А ти гледай да се държиш добре с мен, трибуне. Да не ме повишиш пак някой ден, или друга такава говняна работа, че ще духна.

— Бягай бързо. Да не ме видиш, че съм хукнал по петите ти.

На другия ден видях пушек на хоризонта. Ден след това влязохме в Осви и времето ни с негаретите свърши.

17. АЛЕГРИЯ

Осви беше като два различни града — единият спретнат и чист, другият — бедняшки и грозен. Отначало помислих, че едната страна е богаташка, другата — на беднотията, но Бакр ме поправи:

— От тая страна са търговците и тия, дето им пука дали е чисто. От другата... Негаретите, повече ги интересува чистотата на душите и телата и гледат колкото може по-малко да си показват носа извън стените.

Доказателството колко несправедлив е светът бе в това, че негаретската страна ехтеше от музика и смях, а майсирските търговци щъкаха намръщени и нервни по улиците.

Бакр бе вдигнал шатрите си извън крепостните стени, задължително за скитащите чети на негаретите, както ми обясни. След това ме придружи с воините си до баламба, военния управител. Осви, първият голям град в Майсир на търговския път, бе твърде важен, за да се управлява от кантибе.

Баламб Боталок Трембелие и щабът му ни очакваха зад вратите на просторния казармен двор. Странен човек беше Трембелие. Личеше, че е бил здравеняк, едър като бивол войник, прекарал повече време на трапезата, отколкото в траншеите. Но нещо се беше случило, може би някоя изтощителна болест, от която тепърва се съвземаше, защото теглото му се беше стопило толкова бързо, че кожата не бе имала време да се свие нормално. Челюстта му беше провиснала, а кожата по ръцете — нагъната на торбички. Сигурно беше носил брада, защото в лицето приличаше на сприхаво глезено бебе. Беше облечен в обшит със скъпоценни камъни брич от чортова кожа и елек, с копринена риза отдолу, с ръкави до лактите. Ръцете му бяха издути, но не от тлъстина, а от мускули, и веднага разбрах, че може да върти меча без усилие.

Когато влязохме през портите, валеше, но без да обръща внимание, Трембелие закричи към нас от павилиона, под който се бяха

подслонили съветниците му.

— Посланик Дамастес à Симабю, трибун и барон — заговори той с чист баритон, съвсем подходящ за команди на бойното поле. — Добре сте дошли в Осви. Добре сте дошли в Майсир.

Слязох, поздравих го и последваха обичайните представяния.

— Баламб Трембелие — заяви Бакр. — Моят дълг свърши и ви предавам този човек. Пазете го добре като мен — погледна ме. — Желая ви успех. На връщане можете да се позадържите и да ловувате с нас. Ако не, мислете с добро чувство за деня, в който ще се трепем един-друг.

Поздравих го с отворена длан, той обърна коня си, смуши го и зацапа през локвите на каменния двор.

— Мога ли да попитам това пък какво беше? — каза Трембелие.

— Джедаз Бакр е убеден, че войната между нашите кралства е неизбежна.

— Беше грубо.

— Не и в неговите очи. Той смята, че ще е чудесно.

— А вие?

— Моята заповеди, желанието ми и това на моя император е за мир. Тези, които искат война, да си намерят друг враг вместо Нуманция.

— Добре — въздъхна Трембелие. — И аз изпитвам същото. Старите ми кокали са видели предостатъчно кръв. Нямам желание да ги пилея на непозната земя. След това, което казахте току-що, лично ви приветствам още веднъж с едно топло „добре дошъл“ в Осви. Но да влезем вътре с хората ви, за да можем да ви предложим по-добър — и по-сух — прием.

Пирът вечерта бе интересен, макар и твърде пикантен за небцето ми. Майсирците обичат да дават цветисти имена на блюдата си, също като готвачите във Варан. Едно например се казваше „Дънерче от райския лес с пролетни аромати“. Оказа се сърнешки бут с твърде много подправки, твърде много вино, твърде много чесън, лук, воден лук, праз лук, червен лук и арпаджик. Реших, че ако майсирците ще ме тъпчат така, няма да е зле да хапвам постни блюда, когато съм сам.

Трембелие повдигна вежди, щом му казах, че не пия, но бързо поръча всякакви изстудени води, някои газирани, други — ароматизирани с цветя или плодове.

На трапезата имаше само няколко жени — конкубинки на Трембелие и старшите му помощници. Не знам дали някои от тези сановници имаха жени в Осви, но и да имаха, държаха ги затворени у дома.

Бакр ме беше предупредил за безкрайните им тостове и така тръгна, като се почне с този в чест на император Тенедос, после за крал Байран, за всеки на масата поред, за град Осви и прочие и така нататък.

След вечерята поднесох дарове на Трембелие и четирима от висшите му сановници. Представявах хитроумно направени цилиндърчета, предлагащи различни гледки от Нуманция, щом ги завъртиш и погледнеш тях, статуйки от странно изработени метали, полускъпоценни камъни и други такива. За Трембелие имах кама с острие, прорязано с жлеbove, и с разноцветни камъни в тях.

— Имаме дарове за вас — обяви той. — Не са от нас, а от Негово кралско величество. Трябва да кажа, че нашият крал, който прави всичко добре, този път е надминал себе си.

Първите бяха скъпи меки зимни кожени дрехи, след тях — изкусно инкрустиран със скъпоценни камъни меч.

— Има и още един — продължи замислено Трембелие. — Кралят ви е достоил с голяма чест и, ще бъда откровен, надявам се да си заслужава, стига Айрису да се усмихне — чукна с едно дървено чукче и в стаята пристъпи млада жена.

Не знам аз ли ахнах, или беше някой друг. Беше най-красивата жена, която съм виждал в живота си. Беше висока, с права черна коса, падаща под кръста ѝ, прибрана назад и задържана със златен клипс. Имаше малко прелестно носле и също толкова малки мамещи устни. Бадемовите ѝ очи бяха тъмнозелени. Цветът на кожата ѝ бе златисто чудо, кожата ѝ бе чиста и гладка, като най-финия лак, положен върху най-фино изкования метал, и знаех, че ще е като кадифе под пръстите ми.

Беше слаба, но с пълни гърди. Одеждата ѝ бе подходяща и за спалня, и за имперска аудиенция — без деколте, плътно вталена и следваща извивките на тялото чак до глезените. Беше светлосиня, с

още по-светлосини шарки. Изражението ѝ говореше за жена, за която веселият смях, любопитството и страстта не са чужди.

— Това е Alegрия — каза Трeмбeлиe. — Тя e дарлиада — произнесе го, все едно че трябваше да знам какво e „дарлиада“ и да остана много впечатлен.

В този миг тя вдигна глава и ме погледна. За миг бях разтърсен от непознато чувство. Лъст, но и нещо много повече. Испитах внезапен копнеж да я взема в прегръдките си, да смъкна дрехата ѝ и да я любя. Казах „любя“ и беше точно това, любов, не само лъст.

— Както казах, това е една от най-високите почести, с които кралят може да удостои човек — продължи Трeмбeлиe. — Alegрия ви се дава от нашия прещедър крал не само за времето, което ще прекарате в Майсир, но и да си я отведете в Нуманция, ако пожелаете — помълча, след което добави: — Освен, разбира се, ако не съществуват... проблематични обстоятелства.

Някой се изсмя и се боя, че се изчервих, колкото от яд, толкова и по още сто причини. Най-явната беше как могат мъжете да се държат толкова просташки. Стори ми се, че за миг по лицето ѝ пробяга лека насмешка.

Чукчето отново изтропа и магията се развали. Появиха се двама слуги.

— Придружете тази жена до покоите на трибун à Симабю и отнесете там и другите му подаръци.

Поседяхме още около час, може би два, разменяхме си баналности на тема мир и братство. Предполагам, че се държах до края, но умът ми витаеше. Очаквах с нетърпение вечерта най-сетне да свърши, най-малкото за да реша какво да правя с жената. Нищо не ми хрумваше.

Най-после Трeмбeлиe се прозя широко и подхвърли, че може би е време да се прибира.

— Допускам, че и вие желаете да... си разгледате подаръците — това предизвика смях, но не и моя. Усмихнах се принудено и станах. Един слуга дойде да ме придружи.

Жилището ми се оказа на три нива, на най-високия етаж на сградата, с източно изложение, така че изгряващото слънце да ги

осветява, с Осви и реката долу. Всичко беше коприна и кожа, украсено доста женствено за вкуса ми.

Алегрия бе коленичила в средата на главната стая.

— Добър вечер, господарю — гласът ѝ бе точно такъв, какъвто бях очаквал — мек, нежен и мъркащ: котенце, но с тигрова сила.

— Стани.

Тя се подчини и стана, с пълно изящество, без да докосва пода с длани.

— Първо, името ми е Дамастес. Няма да ме наричаш „господарю“.

— Както желаете, госпо... както желаете.

— Седни някъде — момичето покорно се сви на един кръгъл стол без облегалка. — Е, да започнем. Алегрия, приятно ми е да се запозная с теб.

— И на мен — промълви тя. Изгледа ме от глава до пети. — Мисля, че извадих голям късмет.

— Не бъди толкова сигурна — отвърнах, зачудих се защо гласът ми е толкова дрезгав и се постарях да му придам повече нежност. — Но защо го каза това?

— Простете ми, ако прозвучи нахално. Но тези, които моят владетел и господар крал Байран смята за достойни да получат в дар дарлиада, са обикновено, как да се изразя, не млади, а на години, съответстващи на положението им. За телесата да не говорим — добави с бърза усмивка.

— Благодаря за комплимента — казах аз. — Но трябва да знаеш, че съм женен.

Алегрия вдигна ръце.

— Това не е важно — разкопча първото копче на дрехата си и извади нещо, приличащо на малко плоско камъче. — Милорд, ще ми направите ли услуга?

— Стига да мога — отвърнах; изгарях от нетърпение да сменим темата.

— Поставете за миг това в устата си — поех таблетката от дланта ѝ. Беше нашарена с малки символи. Изпълних молбата ѝ и вкусих аромат, за който знаех, че е от тялото ѝ, нейния мирис. — А сега ми го върнете.

Извадих го от устата си, но се поколебах.

— Магьосниците често се опитват да взимат слюнка, кръв... други вещества от тези, които искат да контролират. Има ли магия в това?

— Има. Но не засяга вас. Всяка дарлиада е длъжна да направи това, когато се срещне за първи път с господаря си.

— Казах вече, не съм ти господар! Моля те, не използвай повече тази дума. Но после какво става?

— На вас — нищо, както казах. Просто го поставям за миг в устата си. Тогава магията се изсипва и можете да си го върнете, ако поискате.

— Какво прави това хапче? Кажете ми!

— Обвързва ме към вас. Завинаги.

— Любовен еликсир?

— Един вид. Но много нещо сътворен. Аз... ще ви обичам, разбира се. Но няма да съм сляпа за недостатъците ви, тъй че няма да бленувам по вас и да ви досаждам с кучешка всеотдайност. Просто вашите дела, вашето щастие, вашите успехи да бъдат най-важното нещо за мен.

— И ако кажа, че е необходимо да умреш?

Тя сведе глава и кимна лекичко.

— Пълна, гадна, отвратителна глупост! — кипнах, скочих, отворих един от прозорците и хвърлих хапчето в нощта. — Майната ѝ на тази тъпотия!

Алегрия заплака. Не знаех какво да направя. Седнах до нея и я прегърнах през раменете. Това не я утеши особено, затова останах да седя мълчаливо, докато не спря да хлипа. Извини се, отиде в банята и чух плисък на вода. Върна се и седна срещу мене.

— Нищо не разбирам. След всичко, което съм учила, това беше напълно непонятно за мен. Моля да ми простите.

— Няма нищо за прощаване.

— Жена ви сигурно е много щастлива, че си има толкова любящ съпруг.

Евтината, удобна лъжа, която бях изтърсил, изведнъж се върна, с горчилката в гърлото. Признах:

— Не. Жена ми наскоро ме остави и ще се разведе с мен. Ако не го е направила вече.

Тя ме погледна.

— О! И сега мразите жените?

— Не, разбира се. Просто... чувствам се мъртъв.

— Учили са ме на хитрини, които ще разтворят портите на страстта почти за всеки.

— Не говоря за плътското желание — отвърнах и се зачудих защо обяснявам толкова много неща на тази жена. — Привличането го няма, по-скоро.

Алегрия стана и смъкна дрехата си. Отдолу беше загърната в прозрачна тъкан, леко обагрена в червено и зелено, ставаше по-тъмна около кръста и между бедрата ѝ, после отново изсветляваше. Видях нежнокафявото на зърната ѝ, живата твърдост на гърдите ѝ.

— Не? — промълви тя. — Дори без еликсира ме привличате. Искам да ви направя щастлив.

— Не — отвърнах равнодушно и искрено.

— Тогава какво желаете да направя? Да си отида?

— Ако го поискам, твоят владетел и господар едва ли ще остане доволен от мен. Но все едно. С теб какво ще стане? И освен това — говори ми на „ти“.

— Същото, каквото след като си тръгнеш от Майсир, подарю, след като явно нямаш намерение да ме отведеш в кралството си. Ще се върна в Дарлиада.

— Какво е то?

— Място. Религиозен орден. Там съм отраснала, там съм научила това, което знам, там са приятелките ми. Там ще остареея и ще умра. Може да поискат да обучавам новите, макар че не знам на какво мога да ги уча. Може би на това, че и най-красивите могат да се провалят.

— Не си се провалила. Не ставай глупава. Нямаш ли си, хм, приятели мъже?

Алегрия ме погледна втренчено.

— Виждам, че не се шегуваш. Значи никой не ти е казал какво съм. Бях избрана за дарлиада още седемгодишна. Оттогава, до тази нощ, никога не ми е било позволявано да оставам сама с мъж.

— О! — започваше да става обезпокоително. — Но когато се върнеш, можеш да правиш каквото си поискаш, нали? Дългът ти към краля ще е изпълнен. Не е твоя вина, че положението е такова.

— Не е. Но ако се омъжа или тръгна с някой мъж, ще се сметне за безчестие към краля. Ще ми отнемат живота — огледа се, сякаш за да се увери, че никой не подслушва. — Не разбирам защо това позори моя владетел и господар, но все пак не съм мъж, нито крал.

За малко щях да избълвам, че не е и проклета от боговете глупачка и че самият аз също не разбирам този начин на мислене, но се овладях.

— Това ли става с всички дарлиади?

— С повечето. Но не с всички. Някои имат късмет. Някои от нас стават любовници на онези, които ни притежават. Разправят дори, че няколко станали техни жени.

— А ако бъдеш освободена? Ако престанеш да бъдеш...

— Робиня? Би било ужасно. Кой ще ме закриля тогава?

— Първият мъж, когото срещнеш. Ти си много красива.

Тя се изчерви.

— Благодаря. Но не познаваш нравите на Майсир.

— Явно. Но ще ги науча. Въпросът сега е какво ще правим двамата с теб.

— Моля те, не ме засрамвай тази нощ. Позволи ми да спя на пода. След това ще правя каквото трябва.

— И това не е решение. Я да те попитам нещо. Дарбите на една дарлиада стигат ли отвъд кревата?

— Разбира се! Защо според теб сме толкова ценени? — отвърна тя възмутено. — Мога да пея. Да танцувам. Да водя сметки. Да водя разговор на всякакви теми, от безгрижното бърборене до разговори за изкуство, за книги и дори за дипломация. Много добре сме обучени в това — продължи тя. — Може би защото това е главното занимание на нашите госпо... мъже. Понякога — единственото. Така поне са ми казвали.

— Значи има решение, поне засега — казах аз. — Алегрия, искаш ли да пътуваш с мен, като моя приятелка? Моя учителка? Защото ужасно ми е необходимо да науча всичко, което може да се научи за вашата страна — излишно е да казвам, че премълчах причината за тази нужда — бъдещо нашествие.

— Да — отвърна тя. — Да, разбира се. Твоя съм.

— Хм — продължавах да мисля. — Предполагам, че Трембелие ще заповяда слугите ми да бъдат разпитани, за да разбере какво е

станало тази нощ, нали?

— Вероятно. Той много се интересуваше от мен.

— Леглото ни е само едно. Дали няма да е по-добре за всички, в смисъл... не искам да съм... — млъкнах смутено.

— Благодаря ти, Дамастес.

Избягвах погледа ѝ, докато влизахме в спалнята. Беше много объркващо — да се каниш да спиш с непозната, с жена, с която няма да правите секс. Намерих един дебел халат и това помогна. Стараех се да гледам настрана, докато се измием, почистим зъбите си и парфюмираме телата си. Представям си, че ако някой ни видеше, щеше да се разреве от смях, но за мен беше само смущаващо.

Влязохме в спалнята, тя седна на ръба на леглото и промълви, без да ме поглежда:

— Една малка услуга. Имаш ли ножче?

Носех си стъгаемо ножче в несесера: ставаше за рязане на нокти и други такива. Дадох ѝ го.

— Внимавай, остро е.

— Добре.

И преди да успея да я спра, се поряза по върха на кутрето.

— Какво правиш? — възкликнах.

— Същото като теб. Предотвратявам клюката — дръпна покривките и пусна една капка кръв да капне върху чаршафите, по средата на леглото. — Забрави ли? Аз съм... бях... девственица — Alegрия изведнъж се изкикоти тихичко. — Ама ти се изчерви! Лицето ти е цялото червено.

— Знам — казах ядосано.

— И шията ти.

— Не се съмнявам.

— Докъде по-надолу всъщност се изчервяваш, Дамастес?

— Престани. Говоря сериозно.

Тя се наведе и духна свещта. Съблякох халата и легнах по гръб. Тя легна до мен. Беше съвсем тихо, смътно се чуваше само трополенето на каруца.

Тя се изкиска пак и каза:

— Лека нощ, Дамастес.

— Лека нощ, Alegрия.

Мислех, че при тези странни обстоятелства ще се мятам и въртя в леглото с часове. Но не стана така. Сънят ме завладя след няколко мига. Не помня какво сънувах. Но когато се събудих, малко преди разсъмване, се чувствах много щастлив и на устните ми имаше усмивка. А членът ми се беше втвърдил като железен прът.

На другата сутрин поехме на юг, към Джарра. Придружаваха ни две роти от Трета кралска кавалерия на Таезли. В пълен състав трябваше да са около четиристотин души, обясни старшият офицер и командир на двете формирования, шамб Алатир Филарет. Но не бяха могли да съберат повече от двеста и петдесет, а петдесет от тях наскоро бяха прехвърлили, „за да тренират новите части“ — още един знак, че майсирците мобилизираха армиите си.

Другият шамб се казваше Карс Ак-Мечат и, както бързо ме уведомиха, произлизал от един от най-старите и „най-добрите“ майсирски родове. Всъщност ми напомняше за едно нагло и глупаво офицерче на име Нексо, чийто череп за щастие беше строшен от някакъв селяк по време на бунта на товиетите. Ак-Мечат беше с няколко години по-голям от Нексо, но съвсем не беше по-умен. Любимата му тема беше самият той, а втората любима — колко благородна е фамилията му. Гледах да не му обръщам внимание.

Имахме си керван от пет впряга, пружиниращи върху метални пластини. Но постоянното друсане по майсирските... щях да кажа пътища, но премислих, пътеки ще е по-точно, бе уморително, все едно че съм на конски гръб или в селска каруца. Често си мислех с копнеж за огромния грозен впряг, който си бях измислил и поръчал да ме мъкне из пределите на Нуманция в някакво подобие на уют, дума, чието значение започвах постепенно да забравям.

Впряговете бяха големи, преустроени търговски каравани, както подозирах, теглени от осем коня, тапицирани вътре с кожа, с намазани против дъжд платнища на страничните прозорци. Сигурен съм, че ме смятаха за луд, че ги държа непрекъснато полуотворени, дори в най-лошото време. Знам, че Алегрия, макар да не се оплака нито веднъж, си е мърморила понякога кисело за своя „късмет“, сгушена в огромната кожена дреха, от която се показваха само очите, върха на

нослето и върховете на пръстите ѝ, въпреки че все още беше Времето на дъждовете, а Времето на промяната не беше настъпило.

Обясних, че като малък веднъж ме бяха затворили в малка стаичка и оттогава страдам от затвореното. В действителност оглеждах и запомнях всичко, което един нашественик трябва да знае за вражеската страна — от дълбочината на бродовете до фуража, който можеше да се прибира от околността. Зад мене, във втория впряг, хората ми правеха същото. Всяка нощ се събирахме под предлог, че ще се молим, за да не ни притеснява нито един майсирец с капка респект към божиите неща. Всъщност изреждахме на капитан Ласта всичко полезно от военна гледна точка, което сме видели, а той го записваше със ситен почерк в свитъка, който държеше под шапката си. Другите три фургона возеха продоволствие и лагерно оборудване, което ни се налагаше да използваме твърде често.

Мъкнехме се ден след ден, все на юг и на юг. Ще ми се да кажа, че се придвижвахме стабилно, но съвсем не беше така. Твърде често трябваше да чакаме, докато някоя придошла река спадне или отсекат дърветата, преградили пътя, или да отминем някоя силна буря. Майсирската пътна система се оказа пълна катастрофа. Поредната шега — не беше и шега толкова: пътят ще го различиш лесно от другата кал наоколо — само по него има козовози.

Главните „пътища“ на Майсир ме безпокояха, защото без шосета армията ни, когато и ако настъпеше, щеше да се движи мудно, като в старото време, когато беше обременена с офицерски любовници, ненужен багаж и цивилна паплач.

Минавахме през малки селища, не повече от колиби, с разкъртен калдъръм тук-там, колкото да раздрусам колелетата — сиво, окаяно. Единствените масивни постройки бяха храмовете, винаги най-внушителните здания, които можеше да се видят. След това отново се връщахме в себе си — сиво небе, сива кал, сив дъжд, сиви храсти, докато очите ти не заплачат за утеха. Единственият цвят бе по униформите ни — и ярките и пъстри дрехи на Алегрия.

Не бях и помислял, че ще ми е неприятно да съм мокър, след като бях отраснал в джунглите. Но тази сивота, това, че винаги си подгизнал, не чак замръзнал, но премръзнал, от сутрин до вечер, че после се събуждаш и навличаш дрехите, които не са изсъхнали — всичко това ни угнетяваше всички. Гордеех се с Алегрия. Можеше да е

родена за дворци и разкош, но наистина се оказа благородна спътничка, винаги намираше с какво да се пошегува, когато сме уморени, да разкаже нещо за пътя или някоя дреболия за реката или селцето, което сме подминали току-що. Нощем, окажехме ли се на пътя между два града, все намираше какво да разкаже край огъня или песен, която да изпее.

Когато се приготвяхме за спане, се загръцахме в „каретата“ ни и се стараех да не мисля за нея — колко е близо и че няма да възрази, ако преодолея двете стъпки между нас. Разбира се, беше все едно да кажеш на някой да не мисли за зелено прасе. Алегрия беше моето зелено прасе и ставаше все по-зелено, колкото по на юг пътувахме.

Бяхме затънали до гуша в калта. Кочияшът сипеше ругатни и плющеше с камшика, конете цвилеха гневно и напъваха, но впрягът само се поклащаше и скърцаше. Няколко офицери завикаха на хората си да слязат, да сложат рамо на колелата и да вложат всичко. Сkochих от страничната врата и натиснах с тях — поредният напъващ, псуващ, оцапан с кал редник в сивия сумрак.

На няколко крачки встрани по конете си бяха останали мъже и за малко щях да им извикам да си размърдат мързеливите задници и да пораздвижат малко мускули, но осъзнах, че са офицери.

През всичкото пръхтене и псувни наоколо съвсем ясно чух носовото ръмжене на шамб Ак-Мечат:

— Ако онзи некъпан варварин и кучката, в която се е захласнал, не благоволят да си размърдат провисналите задници и да слязат...

Повече не чух. Награбих обувия в ботуш крак на Ак-Мечат и го дръпнах от седлото. Той изрева, изхвърча във въздуха и плъосна по очи в калта.

— Ти... скапана свиня... Ще те... — надигна се, изритах го в гърдите и той отново плъосна в локвата. Претъркаля се, изправи се и едва сега ме позна. — Кучи син! Как смееш, как смееш да ми посягаш, отрепко нищожна. Ще те... — изсъска побеснял и посегна да измъкне сабята си.

Канех се да го просна отново, но изсвистя лък и от корема на шамба щръкна стрела. Той изкрещя, сграбчи я и се опита да я

изтръгне, после още три се забиха в гърдите му, едната прониза ръката му. Когато се просна в калта за трети път, си беше съвсем умрял.

Зад мен стоеше намръщен шамб Филарет, с няколко стрелци отзад. Погледна трупа без капка съжаление.

— Тъп кучи син. Мислеше, че проклетата му от боговете фамилия му позволява да прави каквото си... Калстор!

През локвата загази един сержант, спря и отдаде чест.

— На вашите заповеди, сър!

— Отнесете тази торба с говна до най-близкото дърво и го обесете. Сложете му табела: „Това псе не се подчини на владетеля си“!

— Слушам, сър! — повтори механично мъжът, все едно че му бяха наредили да почисти снаряжението си преди преглед.

— Тази мръсна свиня ни посрами — каза ми Филарет. — Моите най-искрени извинения. Ако решите да докладвате за това на краля, ще ви разбере.

— Какво ще стане, ако го направя?

— Частта ни най-вероятно ще бъде избита. Офицерите ще умрат първи. Фамилията на Ак-Мечат най-вероятно ще трябва да заплати за кръвната връзка. Има син и дъщеря, тъй че животът им ще бъде отнет. Кралят може също така да реши, че и бащата на Ак-Мечат трябва да плати с живота си — гласът на Филарет бе съвсем спокоен, спокоен като на калстора преди малко.

— Не мисля, че е нужно да повдигам въпроса повече, шамб. Кретенизмът на един глупак трябва да се забрави колкото се може по-скоро.

— Благодаря ви, сър.

Без повече обяснения, офицерът подкара обратно по колоната. Върнах се да бутам колелото. След около половин час впрягът се измъкна.

Можех да кажа какво мислех — колко ненужна бе тази смърт, защото сабята му така и нямаше да излезе, преди да го просна отново в калта и да го напердаша здраво, да му е за урок. Но не го направих.

Прочетеното от мен се оказа вярно — офицерите на майсирската армия не смятаха хората си за нещо по-горно от животни. Шамб Филарет и по-младшите му пидна се стъписаха, когато настоях хората

ми да бъдат настанени и нахранени, преди да съм ял аз. Редовите бойци за тях бяха слуги. Помня, че една нощ не можахме да намерим подслон, затова се разпънаха шатри. След като офицерите се озоваха под покрив и слугите приготвиха вечерята им, горките редници-свине все едно престанаха да съществуват. Как щяха да си приготвят жалкия порцион от ечемик и сурова сланина, къде щяха да спят — без значение.

Но Айса да е на помощ на войника, който не е опрятен на заранта и не е готов да яхне коня и да продължи похода. Между другото, нямаше значение дали не се е къпал от цяла година и дали е подгизнал, стига по мократа му униформа да няма следи от калния път от предния ден. Но девас и калсторите изобщо не се оплакваха, поне в присъствието ми.

Една нощ спряхме на стан до група търговци и преди вечеря се поразходих да побъбря с тях. Като повечето търговци, те внимаваха какво говорят дори и в невинен разговор, особено с военен. Но понаучих още неща за страната, за да попълня картата, която рисувах в ума си, а и прекарах известно време с хора не в униформи. Когато се върнах, имах малко подаръче за Алегрия. Беше брошка — котенце, махащо с лапичка по прелитаща над главата му пеперуда, много изкусно направено и излъскано. Направено беше от различни сплави със злато, тъй че из него проблясваха различни оттенъци на драгоценния метал — жълто, червено, бяло. Взето в шепя, котенцето добиваше цветовете на истинско животинче, мяукаше и подскачаше, без да може да хване закачливото насекомо, прехвърчащо около главата му. Когато дадох брошката на Алегрия, очите ѝ се напълниха със сълзи. Попитах я защо — беше съвсем евтина играчка, дребна вълшебна играчка в сравнение с това, което можеха да ѝ дадат разни богати и властни особи.

— Това е първото нещо, което си е мое — отвърна тя. — Наистина мое.

— А дрехите, а всички тези скъпи накити в сандъка ти?

— Те са на краля. Или на моя орден. Мои са само докато съм с теб — подсмръкна. — Простете, милорд. Няма винаги да ръся сълзи като дъждовен облак. Но... — гласът ѝ заглъхна.

— Мисля, че моментът е съвсем добър да забравиш най-последна това „милорд“ — казах бързо. — Нали вече минахме на „Дамастес“?

— Добре, Дамастес — понечи да добави нещо, но се загледа в котенцето, подскачащо в шепата ѝ.

Отсядахме в селски ханове, когато можехме, и това ми даваше възможност да обикалям по улиците и да се запозная с хора. Нямаше много търговци, занаятчии или хора от средната класа. Нито много богати, също така. Селяците бяха мръсни, весели, дружелюбни и изключително религиозни. Весели, но попритеснени от войниците, нищо, че редовите бойци бяха от тяхната класа.

Ето два примера за причините, от една и съща случка. Бяхме се подслонили в двора на един фермер, разпънахме шатрите си под стрехите на паянтовия плевник. Макар и с неохота, фермерът ни надои топло мляко от едничката си крава, даде ни и две пилета и малко съсухрени зеленчуци, колкото за много рядка супа. На другата сутрин гледаше, докато се приготвяхме за път. Разбрах, че никой не бе предложил да му плати за благодеянията. Бяха оскъдни, но той направи всичко, което можеше. Слязох от каретата, отидох при него и му дадох три жълтици. Благодарностите му бяха доста несвързани, което безкрайно ме озадачи.

Потеглихме. Не знам как да си обясня това — може би бях зърнал нещо с крайчеца на окото си, — но след една миля извиках да спрат и помолих шамб Филарет да ми заеме кон. Казах, че трябва да се върна във фермата, понеже съм забравил нещо. Той ми отвърна, че може да прати някой пидна, но отказах. Карджан ме изгледа скептично: вече и зъбите ми познаваше и сигурно беше ядосан, че пак ще направя някоя тъпотия без ескорт. Подкарах обратно и пред вратата забавих коня до ходом. Чух писъци отвътре, смъкнах се от седлото със сабята в ръка и затичах.

Трима от войниците ни — един калстор и двама девас — бяха натиснали селяка на едно от огромните колела на фургона му. Калсторът държеше импровизиран камшик от грубо въже с възли на краищата.

— Ще ни кажеш къде е останалото ти злато и сребро, или кокалите си ще ни покажеш — изрева той и камшикът отново изплющя.

Тримата сигурно бяха от външната ни охрана, решили, че ще могат да извършат тази низост и да ни догонят, преди някой да е разбрал, че ги няма. Прекосих двора и се озовах зад сержанта, преди да ме е чул. Цапардосах го с ефеса по темето и той изхъхри и се срина в калта. Дватама девас видяха голото острие и писнаха от страх.

— Отвържете го веднага!

Бързо се подчиниха, после единият, с нож в ръката, ме изгледа преценяващо и му нанизах една педя стомана в ръката, преди да е решил да опита нещо.

— Дайте цялото въже — заповядах и след като ми го дадоха, намотка от около петдесет стъпки, вързах в единия край три клупа, на пет стъпки един от друг, и ги нахлузих на вратовете им.

Фермерът лomotеше нещо за „велик господар“ и „бащица“, но нищо не ми дължеше. Дадох му още злато. Хванах другия край на въжето и тръгнах обратно към кервана. Карах почти в тръс, тъй че тримата трябваше да тичат и се препъваха по разкаляния коловоз. Падаха неведнъж, продължавах още няколко крачки, влачейки ги из калта, преди да дръпна юздите, колкото да се изправят. Докато стигна при другите, бяха целите в кал.

Филарет настоя да разбере какво се е случило, само че не отговорих, а му хвърлих края на въжето, върнах коня на пидна и се прибрах в каляската. Не знам какво стана с тримата неуспели крадци, но май не ги видях повече по пътя.

Не всички майсирски войници бяха тъпаци и престъпници. При прехвърлянето на една придошла река един от мъжете падна от коня си и течението го понесе. Без да му мислят, без да се поколебаят и за миг, четирима девас се гмурнаха след него. Първия така и не го извадихме, а трима от неуспелите му спасители също се удавиха.

Колкото и да беше благороден, шамб Филарет щеше да продължи, без дори поне да похвали храбростта на тримата.

Помолих го да задържим за малко и изрекох молитва, по-скоро слово към другите майсирски редници, отколкото призив към боговете. Продължихме. Шумът на безименната река, убила четирима от нас, постепенно заглъхна.

Стигнахме до река Анкър, на около две трети от пътя от границата до Джарра. Реката беше широка, близо две мили от бряг до бряг, но беше силно затлачена и през нея можеха да се движат само малки съдове. Тук, при село Сидор, се разделяше на много ръкави с пясъчни наноси и островчета между тях. Някои островчета се обитаваха от опърпани рибари.

През Анкър минаваха два дълги моста, на двайсетина разтега един от друг. Бяха дървени, с ниски перила, като дълги понтони от остров до остров. Според Филарет било обичайно един или повече участъци да се разрушат по време на пролетното топене и движението да се задържа седмици наред, или пък хората да се принуждават да минават с лодки до следващия здрав участък.

Сградите на Сидор бяха повечето каменни и селото изглеждаше малко по-солидно от тези, през които бяхме минали. Възхитихме се на високия шестоъгълен силоз, местната забележителност, купихме пушена, осолена и съхранена с вълшебство риба да разнообразим ужасно еднообразните си провизии, прехвърлихме моста и продължихме нагоре по ниския склон от другата страна.

Имаше и нещо още по-лошо от свебите — блатистите земи. Мочурищата по пътя ни не бяха толкова дълбоки, колкото на изток — огромните Киотски блата, всъщност свързани помежду си тресавища с тънки полуостровчета, които ги пресичат. Но и тук светът изглеждаше сив, и не от вече забуленото небе, а заради сивия мъх, провиснал от безцветните мокри криви дървета, които изглеждаха ни живи, ни умрели. И селцата бяха малко — според Филарет само най-коравите майсирци дръзвали да минават през тези земи, макар да се разправяли приказки за загадъчен народ, обитаващ тресавищата, който не признавал нито крал Байран, нито никой управник.

Колкото до пътя, може да се каже, че беше едновременно по-добър и по-лош. Не беше вече кален коловоз, а дървен понтон, с дънери, подкастрени, подредени плътно един до друг и съединени със стеги, и груби мостове над многобройните поточета. Колите ни вече не затъваха толкова често, но се друсаха непрекъснато от дънер на дънер. Попитах Филарет колко души са нужни да се поддържа този път и той

ми обясни, че помагали кралските магьосници — полагали заклинания за съхраняване на суровото дърво и кожените стеги, но все пак се налагало да пращат войници с брадви и кирки всяка година, след като във Времето на птиците ледът започне да се топи.

В сивия сумрак витаеха странни същества. Двамата с Карджан забелязахме, едва на стотина разтега от пътя, нещо като горила, но с два чифта ръце и крака и издължено, почти безглаво тяло, тъй че приличаше повече на паяк, отколкото на човек. Изломоти нещо сърдито и се скри. Казаха ми, че никой не знае, нито иска да знае много за тези същества. Смятало се, че били разумни, почти колкото човек, живеели в груби общини и крадели децата на селяните, обитаващи краищата на блатата.

— Или ги крадат, или ги ядат — каза капитан Ласта.

Добре поне, че в този късен сезон нямаше насекоми. Но предпочитам да си имам работа с хиляди бръмчащи кръвопийци вместо с ужасния страх, надвиснал над нас, заплаха от нещо незнайно и невиджано. Имах чувството, че всевъзможни неща ни дебнат, скрити може би зад ей онова хълмче или затаили се зад ей онзи чворест дънер. Понякога чувахме странни звуци, но никой не виждаше нищо.

Стигнахме до един участък, където дънерите на дървения понтон бяха изгнили, слязохме и продължихме пеш, а кочияшите поведоха впряговете. Поставихме в челото на колоната спешени съгледвачи, за да ни предупредят, ако пътят е затънал или отнесен от водата. Тъкмо се чудех дали ще намерим място за лагер, когато прокънтя писък, изпълнен с ужас. Мечове изсвистяха от ножниците и стрели се опнаха на лъковете.

Към кервана тичаше един от съгледвачите ни и виеше, изпаднал в безумна паника. Но никой не можеше да го нарече страхливец, защото успоредно на пътя към него се беше втурнал неописуем кошмар. Представете си гол охлюв, петнист, слузесто жълт и говняно кафяв, плужек без очи, но с двайсет или повече усти по дългата слузеста зурла, плужек, само че дълъг над трийсет стъпки. Движеше се беззвучно, по-бързо, отколкото можеше да бяга съгледвачът. Почти го беше настигнал и мъжът се озърна през рамо, изкрещя отново и затича извън пътя към групата дървета. Сигурно си беше въобразил, че ще може да се изкатери на някое от тях и да избяга от кошмара.

Филарет и още един офицер му зареваха, викаха му да се върне на пътя, да се върне или да умре, което беше безсмислица.

Плужекът се надигна в движение, после рухна с плясък върху войника и го зарови под гнусното си туловище. Изсвистяха стрели и го засипаха, копия се забиха в страните му, но чудовището остана неуязвимо. Хлъзна се назад толкова бързо, колкото беше дошло, в сумрачните сенки.

— Тъп кучи син — изруга Филарет.

Попитах го какво е сбъркал войникът, какво трябва да правим, ако бъде нападнат някой от нас.

— Не знам дали е тайна, или не е... но никой не ми е казал да не го казвам. Обясних ви, че дънерите са покрити с магически думи, за да не гният бързо. Има и друго заклинание, нещо, което уж трябва да пречи на блатните същества да минават по пътя, даже да стъпват на него. Стой на пътя и си в безопасност. Слезеш ли от него... — нямаше нужда да довършва.

Продължихме напред още час, после спряхме — на пътя, разбира се. Спахме във впряговете. Беше неудобно, но не мисля, че някой спа много. Аз определено не спях. Не толкова от страх, че плужекът може да се върне, а защото размислях над казаното от Филарет. Доколкото знаех, никой магьосник, дори Братството, не притежаваше силата да създаде заклинание като описаното от шамб Филарет. Императорът беше прав — магията на Майсир, изглежда, бе много по-напреднала от нашата.

Най-сетне стигнахме до края на блатата и навлязохме в гористи земи, част от огромната гора Беляя, обкръжаваща Джарра като нейна последна защита. Хълмовете бяха ниски и полегати, почвата — бедна, пясъчлива. Дърветата бяха високи, иглолистни и непрестанният вятър ги галеше и движеше, ту като шепот, ту с рев.

Просеката стана по-добра и постепенно премина в истински път, дори застлан с чакъл от градче до градче, а в градчетата улиците бяха калдъръмени. Вече приближавахме Джарра.

Минавахме покрай големите имения на майсирските благородници, простиращи се на цели левги. Но твърде често огромните къщи се нуждаеха от ремонт, околните селца бяха бедни и

занемарени, а земята — бедна и корава. В тези имения ни посрещаха с радост, тъй като в много случаи се оказвахме единствените посетители „от тяхната класа“ от половин година и те бяха жадни да чуят това, което наричаха „новини“.

Всъщност ги интересуваха само клюки — какво правят и как се обличат богатите и властните в Нуманция, в Осви и по други места. Истинските новини, например за напрежението между двете ни страни, ги отегчаваха. Твърдяха, че са самотни, но забелязах, че никой и не помисля да кани за гости някой от търговските кервани. По-добре скука, отколкото да се разправяш с хора от по-долна класа.

Спряхме извън едно селце и при нас дойде селянин с ведро прясно издоено мляко. Продаваше ни го от черпака. Изпихме всичкото и го помолихме за още. Върнах се с него до къщата му, но този път благоразумно взех със себе си Карджан и Свалбард. Поразпитах го за земята, за фермата, сезоните за сеитба и жътва, каква помощ му трябва, за да обработва земята, но той само сумтеше. Бях се надявал да го разпитам какво мисли за своя крал, за управниците си, но разбрах, че нищо няма да измъкна от този камък.

Къщата му беше малко по-спретната от повечето, които бяхме видели, макар и много малка за нуманцийските стандарти. На вратата видях нарисован един преинтересен символ. Беше жълт и приличаше на обърнато извито „U“. Краищата бяха по-дебели, като възли на въже.

— Какво е това? — попитах, като се постарях да запазя съвсем невинен тон.

Селякът ме изгледа твърдо, със заплашителна физиономия, твърде странно за положението му, и измърмори:

— Семейен знак. За късмет и хубаво време, нищо друго.

Само че рисунката твърде много приличаше на жълтото копринено въже, с което душаха жертвите си товиетите.

— Да ви попитам нещо — продължих все така небрежно. — Това означава ли нещо за вас? Трябва да е червено.

С върха на сабята си надрасках кръг в калта, кръг с гънеци се от него линии, главната емблема на товиетите — смъртоносните змии, надигащи се за мъст от пролятата кръв на мъчениците на култа.

— Не — отвърна припряно селякът. — Нищо не значи.

Но отказа да срещне погледа ми.
Значи товиетите бяха и в Майсир.

Големият дом беше зейнал под сивите небеса, със зидовете, обгорели от пламъците, които го бяха погълнали. Можеше да е само нещастен случай, но преди час бяхме минали през едно селце, също опожарено и превърнато в развалини. Попитах шамб Филарет дали знае какво се е случило и той кимна. Трябваше да вадя думите му с ченгел, но най-сетне ми каза, че селяците се били вдигнали срещу господарите си.

Спомних си ужаса в Иригон — побеснелите пламъци и смъртта на Амиел — и едва затаих трепета си.

— Защо?

— Обичайното, предполагам — сви рамене той. — Понякога селяците забравят, че съдбата им е коричката хляб и бичът и че господарят им има право да прави с тях каквото поиска — и побесняват. Като болест е. Никой не мисли какво правят, какво ще последва, дерат и убиват като мечка сред псета.

— И армията е подпалила селото, за да потуши бунта?

— Не армията — мрачно отвърна той. — Кралските магьосници пратиха огън срещу убийците, оставиха огъня на Шахрия да ги помете всички — мъже, жени, деца. Кралят обяви тези земи извън закона, забрани да се живее тук и да засяват земите. Пример за вечни времена — да си знаят мястото и задълженията си.

— Кога е станало това? — попитах. Мислех си, че такова пълно варварство трябва да е било възможно поне преди едно или повече поколения.

— Преди пет, не, шест години.

Продължихме през още изпепелени села и овъглена земя. Чувствах тъмната ръка на боговете, надвиснала над нас.

Ханът, само на един ден път от Джарра, кацнал на един красив хълм с изглед към езеро, се оказа истинска прелест. Често го посещаваха за отдых майсирски благородници и беше доста луксозен. Имаше си конюшни, покрити с навеси участъци в двора, където да се

измият впряговете, и пристройки за слугите на гостите. Както и при други майсирски сгради, долният етаж представляваше грамадна каменна постройка с дървени греди, а горните етажи бяха дървени. Хората ми се настаниха на втория етаж, всеки в отделна стая. Капитан Ласта беше свикнал с такъв лукс, както и Карджан, но другите се радваха като дечица на рождения си ден.

Бях съсипан от умора и помолих да ни донесат храна в стаите. Двамата с Алегрия получихме три огромни стаи на най-горния етаж, осветявани с газ по тръби от близкия разсед, което бе голяма рядкост в Майсир. Съвсем бегло огледахме спалнята и дневната, защото този хан притежаваше най-скъпото нещо на света, нещо, което почти не бяхме виждали, откакто напуснахме Осви: баня. Помещението беше от ръчно огладено дърво и камък, с вентили, от които идваше топлина от долните етажи. Сега научих порядките на майсирските благородници, свързани с чистотата.

В стените бяха вградени каменни глави на чудовища, с желязна халка под всяко от тях, и като я дръпнеш, главите бълваха вода с различна температура в дървени ведре. Намокряш се, насапунисваш се и се изтъркваш поне два пъти. После влизаш във ваната, двайсет стъпки широка каца, срязана на две. Тази вода изобщо не я цапаш с мръсотия или сапун, а я използваш за отпускане, обясни ми Алегрия. Отгоре имаше други каменни чудовища с вериги и щом веригите се дръпнеха, главите се накланяха и изливаха гореща или студена вода.

Алегрия първа отиде в банята, докато аз се мъчех да не заспя. Всеки мускул по тялото ми скимтеше от непрестанното трепане и бъртане напоследък.

— Можеш да влизаш вече — каза тя и я послушах. Беше се изтегнала по гръб във ваната, затворила очи. Толкова бях уморен и пребит, че пет пари не давах дали ще реши да гледа. Смъкнах халата, напълних едно ведро, намерих сапуна и един грамаден сунгер и започнах да се трия. Изкъпах се три пъти целият, преди най-послед да усетя, че мръсотията от пътуването се е смъкнала и кожата ми е розова като на бебенце. Косматото бебе. Взех бръснача и лъскавата стоманена плоча и се обръснах, удивително — без да разпоря скапаното си гърло.

Алегрия запляска весело във водата и си затананика. Тя, виж, беше будна и бодра. Идеше ми да я удавя. Помислих отново да си наметна халата, но реших, че е глупаво, отидох до ваната и се смъкнах

вътре. Беше малко над телесната топлина, около три стъпки дълбоко. Потопих се, косата ми се понесе като водорасли около главата ми. Най-сетне се показах над водата да вдишам и се изпънах по гръб, отпуснал глава на ръба на кацата.

Водата беше необичайна — бълбукаше, галеше кожата ми, утешаваше я, но без обичайната миризма на горещите минерални извори. Алегрия лежеше срещу мен, мърдаше пръсти пред лицето си и надничаше зад тях към мен.

— Щастлив ли си, Дамастес?

За своя изненада си дадох сметка, че поне не съм нещастен. Тежката мъка, която ме беше налегнала, след като Маран ме остави, още я имаше, но някак много далечна, почти като спомен.

— Напълно.

— И аз.

Прозях се.

— Такива да си ги нямаме, сър. Ще останете буден за вечеря. Толкова плужеци, охлюви, червеи и зърно ядохме, че няма да храня патки, докато съм жива.

— Ами, да не се бавим много тогава — отвърнах ѝ. — Иначе ще се удавя в супата.

Странно, докато го изговарях, усетих как умората ми се изцежда, сякаш банята притежаваше живителни сили.

— Разбира се, че няма — каза Алегрия. — Тези вани са опасни, казвали са ми.

— Как така? Много е гореща и ще те стопи ли?

— Не — отвърна тя и лицето ѝ стана угрижено. — От дървото, от което са направени каците. Четох, че в пристанищата в тях се промъквали едни гадинки.

Повдигнах учудено вежда.

— Честна дума — продължи тя. — Малко са опасни, защото имат една щипка и много обичат да хапят.

— Ужасно ме притесни.

— Ухх. Току-що усетих едно — извика тя. — На дъното е и се движи към теб.

В този момент две щипки ме стиснаха за члена и открих силата на левитацията. Чак тогава разбрах, че „щипките“ са пръстите на краката ѝ. Изправих се и водата потече по тялото ми.

— Мръсница! Кучка! Лъжкия! — гневът ми сигурно щеше да е по-убедителен, ако членът ми не беше се вдигнал. — Казах ти да не правиш такива неща! — но пак не можах да придам достойнство на яда си.

— Ужасно съжалявам, Дамастес — каза Алегрция. — Особено при този шум на масата, която ни подреждат отвън. Ще вечеряме ли?

Ядохме прясно опечен топъл хляб, селско масло, чудесна салата с всевъзможни зеленчуци и скариди, за които Алегрция се кълнеше, че са дошли от ваните на хана и били точно като онази, дето ме ухапала, без щипката. Можахме да получим риба и месо, но и двамата умирахме за зеленчуци, затова си поискахме леко запържен горчив пълпеш с черен боб и гъби. Алегрция изпи две чаши вино; аз пих минерална вода. Повиках един слуга и го накарах да почисти остатъците от вечерята.

— А сега в леглото ли, милорд?

— А сега в леглото — отвърнах с прозявка.

— Всъщност — каза тя, след като се надигна и тръгна към спалнята, — много съм благодарна, че нещата между нас се уредиха така.

— О?

— Ако бяхме нещо друго, може би щяхме да се лишим от ценния сън, а той трябва да укрепи телата ни за утре.

— Говориш като майка ми.

— А на нея ли приличам?

И смъкна халата си. Успях да зърна за миг гъвкавото й голо тяло, докато се навеждаше да затвори клапана на газта, и потънахме в тъмнина, ако не се броеше тънкият сърп на луната между бягащите облаци.

— Ела в леглото — прошепна ми и чух скърцането на пружините.

Подчиних се. Беше огромно, меко, топло и чудесно, макар че в този момент ми беше малко трудно да мисля за легло и за сън. Алегрция беше легнала на една страна, с гръб към мен. Вдишах няколко пъти дълбоко, но и това не помогна.

— Почти съм заспала — каза тя, но не ми прозвуча много сънено. — Кажи ми нещо, Дамастес. Нуманцийците целуват ли?

— Разбира се, глупаче.

— Че защо да е глупаво? Никога не съм била целувана. От никого. Най-малкото от теб. Мислех си, че според вашия народ това е лошо или нещо такова.

— Алегрия, не се държиш добре.

— Нима? Какво му е лошото на една малка целувчица? В смисъл, само за да задоволя любопитството си, нали.

— Е, добре.

Тя се обърна по гръб и вдигна длани над главата си.

— Нуманцийците с отворена уста ли целуват, или със затворена?

— Този тук — със затворена, защото не иска да си търси белята — промърморих, надигнах се и я целунах леко. Устните ѝ се раздвижиха под моите. Целунах ъгълчетата на устата ѝ и тя леко се отвори. Но останах верен на себе си и я целунах по бузите, после, съвсем лекичко, по клепачите. Като че ли нямаше нищо нередно да погалья клепачите ѝ с език, нали така.

— Нуманцийците са много нежни — промълви тя. — Направи ми го пак.

Направих го и този път устата ми леко се разтвори, ѝ езикът ѝ се плъзна вътре. Алегрия въздъхна и смъкна ръцете си около мен. Целувката продължи, вече не толкова нежна. Ръцете ѝ галеха гърба ми. Стори ми се уместно да я погалья с език по шията и дъхът ѝ се учести. Тя посегна и смъкна чаршафа. Гърдите ѝ бяха срещу мен, зърната им се бяха втвърдили.

Целунах едното, после другото, подразних ги със зъби, после се върнах на устата ѝ. Едната ми ръка беше около гърба ѝ, придърпа я, а другата започна да я гали, надолу и надолу, малко над гладката извивка на задничето.

Тя вдигна единия си крак, обгърна ме с него и усетих влага и гъдела на къдрици по бедрото си.

И изведнъж тя извика, отдръпна се и скочи от леглото.

— Какво...

— Нещо ме ухапа! Охх! Мръсна гад... светни, бързо!

Опипах по нощната масичка, намерих огнивото и запалих газта.

Алегрия стоеше гола наред стаята и гледаше леглото с преbledняло лице.

— Няма да се върна в това... дръпнете завивките, милорд.

Послушах я и големият черен паяк заситни по чаршафа. Смазах го с ръка.

— Къде те ухапа?

— Тук. По рамото.

Имаше червено петно — и бързо се подуваше. Намерих връвта на звънеца и дръннах да повикам слуга. Дойде след няколко минути и го пратих да донесе оцет и сода за хляб. Щом пристигнаха, ги смесих и разтрих ухапаното място няколко пъти. През това време се появи ханджийката. Беше ужасена, че такова нещо може да се случи в хана ѝ, особено на такъв знатен гост като мен, и настояваше да се извади и смени цялото легло. Искаше да се разпореди да опушат стаята — за да е сигурна, че паякът е умрял — и да ни премести в друга стая, въпреки че нямало да е най-хубавата като тази — и така нататък. Най-последно успях да се отърва от нея и се заех отново с Алегрия. Някъде след половин час ми каза, че болката си е отишла.

— Но като стигнем в Джарра, искам да идеш при знахар. Ухапванията от паяк са опасни.

— Ще се оправя — каза тя и ме погледна кисело. — Но започвам да вярвам, че Айрису желае да остана девствена завинаги.

Усмяхнах се вяло. Настроението ми за романтична, нежна страст си беше отишло. Вече исках... Вече не знаех какво искам. Алегрия отгатна вярно изражението ми.

— Хайде, Дамастес. Да спим. Наистина — угаси светлините и отново си легнахме.

— Лека нощ — каза тя. Гласът ѝ беше глух, равнодушен.

— Имаш ли нещо против да те целуна за лека нощ?

След малко тя отвърна:

— Не — и в дъха ѝ отново имаше живец.

Целунахме се и беше много нежно, много лекичко, без предишния зной. Тя се обърна и се прозях. Дъхът ѝ затихна.

Усетих, че се унасям, но в този момент тя се притисна с топлото си задниче към корема ми. Намести краката си до моите и се сгушихме, главата ѝ бе малко под и пред моята. Целунах я по ухото.

Гушнах гърдата ѝ с дясната си ръка и тя измърка доволно. Изпълваше хубаво шепата ми.

След това сънят ме отнесе.

Не знам какво щеше да се случи, ако бяхме останали още ден-два в онзи хан... А може би знам.

Но на другия ден продължихме пътуването си и привечер бяхме в Джарра.

18.

КРАЛ БАЙРАН

Джарра се простираше на левги около нас. Симетрично изпънатите ѝ улици се прекъсваха от паркове и малки езера, повече дори от тези, които красяха Никиас. Булевардите бяха широки, с надвиснали дървета, а реката лъкатушеше лениво през града, от изток на запад. Градът беше укрепен със стени, но доста хаотично. Първоначално беше планиран като осмоъгълник, със здрави стени против обсада, дебели близо трийсет стъпки, и стражеви кули по ъглите. Но след това се беше разширявал и всеки път бяха вдигали нови крепостни стени. Тези стени, след като ги погълнеше метрополията, се отваряха със сводове, за да минава търговията през тях.

По на юг имаше ниски хълмове и там бяха дворците на могъщите. В един от тях беше нуманцийското посолство, където отивахме. Отвъд тези имения, всички обкръжени от паркове, се намираще Моритон, личното владение на краля, крепост, обкръжаваща многобройни представителни сгради, казарми и административни центрове. Тук обитаваше крал Байран със своите хиляди сатрапи, слуги, роби и администратори.

Шамб Филарет беше изпратил предишната нощ конници напред, тъй че ни очакваха. Зад портите на външната крепост бяха вдигнали павилион срещу дъжда и под него чакаха пищно облечени сановници.

Бях се облякъл в дълга до кръста червена пелерина заради дъждовното време, с черни ботуши до коленете, бял брич, бяла туника с червена обшивка и кивер на главата. За оръжие носех меч, подарен ми от крал Байран.

Алегрия беше в тъмнокафяво, почти черно копринено облекло с везмо по него, с високо деколте. От кръста надолу костюмът ѝ се разширяваше в торбести панталони, а под тях носеше къси ботушки. За защита против лошото време си имаше късо наметало с качулка, което на пръв поглед приличаше на почти прозрачна, обшита с

екзотично вземо дреха. Но дрехата беше вълшебна — пазеше я от дъжда.

Първият, който пристъпи да ме поздрави, се оказа барон Сала, с тъжни както винаги очи. Не бях сигурен дали стоя над него по сан, но нямаше да навреди много, ако се поклоня първи, особено след като императорът искаше мир, а един човек, който носи мир, не може да бъде арогантен. Сала остана леко изненадан и също се поклони — първо на мен, а след това, за моя изненада и удоволствие, на Alegрия, която при това поздрави по име и я удостои с почетното „войзера“ — благородна дама. Можеше и да не е нищо повече от робиня, но Сала прояви благоприличие.

— Бароне — заговорих. — Веднъж ми заявихте, че се съмнявате дали императорът ще позволи да посетя страната ви. Радвам се, че се оказахте неправ, колкото и дълбоко да съжалявам за обстоятелствата.

— Аз също, както и кралят ми — отвърна Сала. — И между другото, титлата ми вече е лигаба. Кралят ме удостои с висока чест.

— И съвсем мъдро — отвърнах искрено. Лигаба беше титлата за най-висшия дворцов съветник.

— Благодаря ви, посланик. Надявам се да докажа, че сте прав. Кралят също така ми възложи да представлявам Майсир в нашите преговори.

— Това наистина е чудесно — казах, този път не толкова искрено. Може би щеше да е добре, че ще си имам работа с човек, който познава Никиас, императора и Нуманция, но от друга страна, щеше да е много трудно да прибягвам до каквито и да било блъфове.

Към нас пристъпи друг мъж, облечен в сива куртка и панталони, с много отличия по широката лента, минаваща през рамото му. Познавах го по портрет, въпреки че не го бях виждал досега. Беше лорд Суса Боконок, нуманцийският посланик в Майсир. Произлизаше от много древен род, добре възнаграден след полагането на клетва за вярност пред императора ден след като Властта на Десетимата отстъпи пред исканията на Тенедос. Боконок винаги беше служил като дипломат, поради което му бе възложен този изключително важен пост в Джарра. Бях прочел досието му, разговарял бях дискретно с други хора във Външната ни служба и бях разбрал, че го смятат за средно интелигентен и не особено инициативен. Умееше да се разбира с

хората, най-вече с високопоставени особи, и лесно се вписваше сред тях.

Честно казано, повечето го смятаха за прекалено тъп и се бях чудил защо императорът е избрал точно него. После осъзнах, че за Тенедос Майсир беше твърде важен, за да се занимава с него някой друг освен самия той, и че е избрал идеалния човек за работата, човек, който ще се подчинява на указанията до последната буква, но нищо повече, човек, който ще докладва за ставащото без никакви лични интерпретации, човек изключително верен.

Боконок беше петдесет и няколко годишен, с грижливо оформена сива брада и къса коса. Държеше се с достойнство. Можеше, в зависимост от избора си, да си придава вид на благодетелен, макар и малко строг господар, или — когато е ядосан или пък симулира това чувство — нещо, което трябва да умеят всички дипломати, военни командири и родители — на самото възмущение на Ахарел, бога, говорещ на кралете.

— Посланик а Симабю — заговори той, — има една малка изненада. Първоначално трябваше да се настаните в нашето посолство. Но кралят реши друго и сте поканен да пребивавате в Моритон. Това е много голяма чест, посланик, никой нуманциец не е бил удостояван с нея досега. Ще се погрижа хората ви да бъдат настанени добре.

— Кралят взе това решение — намеси се Сала — не само заради почитта към вас и император Тенедос, но и за да покаже колко сериозно приема този спор и за да покаже, че желае проблемът бързо да се реши... преди да му бъдат наложени други алтернативи. Двамата с него се надяваме, че мирното решение е възможно.

— Напълно — отвърнах аз. — Бързо и незабавно. Имам изричните заповеди на нашия император.

Двамата професионални дипломати бяха изненадани и леко стъписани. Сала изведнъж се усмихна.

— Хм... Чудех се защо сте избран за тази задача, след като не съм чувал да сте особено надарен във воденето на заплетени преговори.

— Не съм. Точно затова бях избран.

— Времето, което ще прекарате тук, може да се окаже много интересно — каза замислено Сала. — Посланик а Симабю... може ли

да ви попитам дали не сте уморен?

Въпросът ме обърка. След това се усмигнах широко.

— Да не би да ме предизвиквате на състезание по бягане?

Сала се засмя.

— Беше ми наредено да ви задам този въпрос, защото ако не се чувствате уморен от пътя, има едно лице, което желае да се срещне с вас незабавно.

Двамата с Боконок се ококорихме. Лицето можеше да е само едно. И отговорът — само един.

— На вашите заповеди, сър.

Качих се в церемониалната карета със Сала и продължихме навътре в Джарра. Улиците бяха пълни с народ, всички викаха възторжено и пееха. Възхитих се на крал Байран, че е способен да вдигне с такава лекота толкова грандиозен спектакъл. Хората пееха, макар и в донякъде репетиран унисон за своя крал, за император Тенедос, за Майсир, за Нуманция, а от време на време — и за моя милост.

Махах с ръка и се усмигнах. Забелязах, че много от хората гледат не толкова малката ни процесия, колкото нагоре, и също извърнах очи към небето. Горе се появяваха и изчезваха безчет вълшебни фигури, извиваха се като хвърчила, понесени от силния вятър. Някои представляваха митични същества, други — чудовища, които сигурно обитаваха Майсир, зърнах дори онзи блатен плужек и паякоподобната горила.

Също като в Осви, сградите често бяха каменни на долните етажи и от изкусно резбовано дърво на горните, боядисани ярко и с пищна украса. За разлика от Осви, покривите често пъти бяха метални и също толкова ярко боядисани, като дървените стени. Но в Осви високите сгради бяха малко, а в Джарра — много. Някои стигаха чак до осем-девет етажа, увенчани с фантастично изваяни куполи. Приличаха на жилищни сгради и Сала потвърди предположението ми.

— Обикновено са за бедните — обясни той. — Строим непрекъснато, но хората, изглежда, правят деца по-бързо, отколкото можем да сковем дървото. Предполагам, че е защото да правиш бебенца е много по-интересно, отколкото да ковеш дъски.

Подхвърлих колко добре е планирана Джарра.

— Това е скритата благословия, която Шахрия ни предлага със своя огън — каза Сала и обясни, че градът е изгарял три пъти през последните двеста години — веднъж от умишлен палеж, веднъж от голям пожар, започнал от горите наоколо, който погълнал Джарра, а веднъж — по неведоми причини.

Хората бяха облечени малко по-добре, отколкото по селата и градчетата, през които бяхме минали, но не много. Освен големината, архитектурата и щедрата употреба на боя Джарра не се оказа толкова забележителна, колкото си я бях представял.

Чух писъци на страх и викове на удивление и отново погледнах нагоре. Небето се беше изпълнило с легиони от воители, кои маршируващи, кои — препускащи на коне. Всички бяха въоръжени страховито и бронята им бе направена така, че да внушава ужас. Викаха безмълвно и размахваха оръжия. Кого ли трябваше да впечатлят тези магически същества? Тълпите? Или мене?

Минахме покрай един огромен храм и чух отвътре да ехти мощен, усиливащ се и заглъхващ хорал. Сигурно пееха поне две хиляди мъже и жени.

— Какво честват?

— Нищо — отвърна Сала. — Поне доколкото знам.

Разбрах, че се молят на Умар, отдръпналия се от света Създател.

— Винаги сме го почитали — каза Сала. — Най-древният, най-мъдрият, онзи, който е създал всички нас, хора и богове, самия живот. Може би ако му се молим достатъчно упорито, ще се върне.

Каза го, все едно че наистина го вярваше.

Пред портите на Моритон нямаше тълпи. Мрачните черни стени, които се издигаха пред нас, щяха отблъснат всекиго. Стражи не се виждаха, нито ни спря някой, а крилата на портите се разтвориха широко без никакъв звук. Вътре имаше двор, в който можеше да се побере половин армия, след него — втора порта. Тя също се разтвори и се озовахме в Кралското владение. Моритон беше огромен, цял град в града, само дето на света има малко градове, съставени изцяло от дворци. Някои от тези тук бяха огромни, други просто грамадни, и между тях гъмжеше от казарми и не толкова забележителни

постройки, които според обяснението на Сала бяха предназначени за дипломатическия корпус и други администратори. Всички изглеждаха улисани в работата си и никой не си правеше труд да ни погледне, докато минавахме.

Каретата ни зави по дълга алея, покрита с многоцветни каменни плочи. Водеше към импозантно здание с контрафорси от двете страни, като огромни криле, които те понасят в каменното му сърце.

Каретата спря и зачаках да се появи лакей. Никой не дойде.

— Продължете — подкани ме Сала. — Няма да се изгубите.

Послушах го и бавно се заизкачвах по стъпалата. На всяка стъпка отекваше силен гонг и сърцето ми трепваше. Дъждът също се разколеба, сякаш и той се беше уплашил. Щом се приближих, извитите като полумесец криле на портата, високи над петдесет стъпки, се разтвориха и се озовах в дълъг вестибюл с висок, губещ се в сумрака сводест таван. По стените имаше пана, изтъкани от най-скъпа коприна, общити със злато и сребро, някои с абстрактни фигури, други — с приказни, легендарни, както се надявах, същества.

Пред мен се разтвори нова врата и пристъпих в друго огромно помещение. Прозорците му бяха покрити с разноцветни стъкла срещу дъжд и студ, а в четирите ъгъла пращяха буйни пламъци. Залата беше дълга може би двеста стъпки, над петдесет стъпки широка и висока към седемдесет и пет. Беше осветена равномерно, но не видях нито факли, нито свещи. В другия край на помещението, на кръгъл килим в червено и златно, стоеше мъж, чийто ръст не отстъпваше на залата. Зад него имаше покрита с тежка завеса ниша.

Висок съм, но крал Байран беше с цяла глава по-висок от мен. Беше малко над четиридесетте, строен, силен, с ястребово, гладко обръснато лице с хищно изражение. Носеше проста диадема със скъпоценен камък, голям колкото юмука му, сиви панталони и туника с тънка сива кожена обшивка, очертаваща мускулести рамене и тънкия кръст и бедра: приличаше на броня. На кръста му имаше прост кожен колан със също толкова обикновена кама.

Не можеше да избере костюма си по-добре, за да подсказе, че е човек на войната. „Ела с мир — говореше облеклото му — или се пригответи за това, което те чака.“

Приклеках на едно коляно и сведох чинно глава. Вярно, че се познавах добре с друг велик владетел, но това тук беше различно.

Познавал бях император Тенедос още като млад магьосник, тъй че между нас съществуваше известна фамилиарност, разбиране, че Тенедос е съвсем обикновен човек. Крал Байран беше последният от царствения род, държал трона в продължение на столетия, и Нуманция изглеждаше нищожна пред неговото кралство.

— Добре дошъл в Майсир и в Джарра. — Гласът му беше леден и твърд.

Станах.

— Благодаря за поздравлението, ваше величество, и за високата чест, която ми оказвате с поканата да се явя пред вас така бързо.

— Чакат ни важни дела — каза той. — Разбирам, че и вие като мен желаете да постигнем уреждане... едно или друго... така че двете ни кралства или да намерят нов курс, или да продължат по стария.

— Ваше величество, ще ми позволите ли дързостта да предложи трета алтернатива? Такава, каквато замисли моят господар.

— И тя е? — гласът на крал Байран стана още по-студен.

— Мир, сър. Мир, който ще сложи край на неприятностите между нас и ще гарантира вечно добросъседство.

— Бих се примирил, посланик а Симабю, с нещо, което ще трае поне докато вашият император и аз сме живи. Приближете се, ако обичате. След като ще обсъждаме толкова важно дело, не бих искал да си дерем ненужно гърлата — подчиних се. — Значи вашият господар желае мир.

— С цялото си сърце.

— Тогава длъжен съм да заявя, че съм объркан от някои сигнали, идващи от Нуманция — продължи той. — От известно време напрежението расте. Чувствах, че се приближаваме до ръба на... неприятни събития, затова разпоредих да се вземат мерки. Сега вие твърдите, че вашият император желае мир. Наистина съм озадачен.

— Точно затова съм тук, ваше величество. Императорът ми даде всички пълномощия да преговарям за пълен и цялостен договор между Нуманция и Майсир, договор, който наистина ще осигури мира и спокойствието, така желани от двете държави.

Кралят помълча; гледаше ме твърдо в очите.

— Лигаба Сала ме увери, че сте човек на преките подходи.

— Бих желал така да бъда приет.

— Освен това ме уведоми, че сте много близък приятел на императора и негов най-доверен съратник.

— Бих се гордял с такава претенция, сър. Но не мога да кажа със сигурност доколко е основателна.

— Съвсем доскоро смятах, че събитията между нашите страни водят към непредотвратим сблъсък — продължи Байран. — Но когато получих вестта, че сте назначен за пълномощен посланик, си позволих малка надежда. Защото трябва да знаете следното, посланик барон Дамастес а Симабю Газки — заяви той с ясен и твърд глас, всяка дума — като удар на длето, всичащо в камък закон. — Война аз не желая. Майсир не желае война. Смея да се надявам, че двамата с вас ще стигнем до разбирателство, което да осигури мир.

— Ваше величество, имате думата ми, че мога и ще направя всичко, за да постигнем същата цел.

— Тогава отново и най-искрено ви поздравявам с добре дошъл в Джарра — и той ми протегна ръка. Беше здравето ръкостискане на воин.

Слязох от каретата пред имението, отстъпено ми за срока на посланическата мисия. Безспорно осигуряваше интимност — каменните стени, увенчани с остри метални шипове, насочени навън, бяха трийсет стъпки високи. На една от стените имаше врата с голяма метална халка за чукало. Повдигнах я и чух звучен ек на тръби. Миг след това вратата се отвори и видях на прага Алегрия, в малко преддверие, чиито стени, под и таван бяха с ламперия от скъпо дърво. Задната стена на помещението се отваряше към просторна градина.

Алегрия бе облечена в дълга до пода пурпурна рокля с дълбоко деколте и черно везмо на цветя, минаващо асиметрично от пъпа до дясното ѝ бедро и рамо. Почти можех да видя под тъканта, но не съвсем.

— Адски късмет извади, че бях аз — казах ѝ малко кисело.

— О, но аз можех да погледна. Виж — подкани ме да вдигна отново гривната на вратата. Щом го направих, все едно че на гладката повърхност отвън се отвори магическа шпионка. — Ако не беше ти, щях да се наметна с този халат и никой нямаше да разбере.

— А къде е персоналът ни, между другото? — попитах. — Къде са ни слугите, щом сме толкова страшно почитаеми гости?

— Отпратих портиера. Казах му, че искам аз да те изчакам.

— Добре, че крал Байран не беше в настроение за пиене цяла нощ.

Тя въздъхна театрално и промърмори:

— Мъже!

Погледнах към градината зад нея и видях, че е разцъфтяла като в първа пролет, макар да бе краят на Дъждовното време. Алегрия се разсмя.

— Какво ти е толкова смешно?

— Ще видиш.

Щом го каза, и го видях. Къщата беше в средата на градината. Само дето не беше точно къща. По-скоро приличаше на огромна квадратна шатра.

— И това ако не е жалка шега — промърморих. — Живях под платнища шейсет дни, спях на открито още по-дълго и сега, по милостта на краля, ще го правим отново? На това ли му викат тук „висока почит“? По-добре да се върнем в онзи хан извън Джарра. Те поне ни предложиха легло, нищо че го обитаваше пълзяща гадина.

— Знам — изкикоти се отново Алегрия. — Но всъщност не е платнище. Погледни по-добре.

Видях, че „шатрата“ всъщност е изкусно съградена от дърво, построена е така, че да наподобява походна шатра, чак до краищата, подгънати нагоре като при хубаво време.

— Крал Байран го нарича Убежището на воина — каза Алегрия.

— Хм. Голям късмет извадихме.

— Всъщност е великолепно. Ела да ти покажа.

Всъщност се оказа повече от великолепно, произведение на изкуството, колкото дърво, толкова и вълшебство. Външните зони бяха за нас — да живеем и да се храним в тях. В центъра беше зоната, в която изобщо не влизахме, където слугите ни приготвяха ястията и чакаха да бъдат повикани. Влизаха и излизаха през подземен проход до кухните, конюшните и жилищата си, скрити в задната стена на имението.

Всяка страна на „шатрата“ имаше четири стаи — кабинет, баня, трапезария и спалня, всички обзаведени и украсени в различен стил.

От всяка страна имаше градина, съвсем една и съща, само дето от едната страна беше пролет, от другата — лято, от третата — по време на есенни дъждове, а из четвъртата вееше снежна виелица. Човек оставаше с впечатлението, че всяка градина продължаваше безкрайно, без висока стена, до която да свършва. Нямахте нито стени, нито прозорци, но магията запазваше стаите благоуханни, като в ранно лято, с лек ветрец, подухващ незнайно откъде. Щом се угасяха светлините, температурата също леко спадаше и се чувствахме великолепно под леките завивки. Алегрия ми показа това чудо с такава гордост, все едно тя го е сътворила.

— Докъде стигат градините всъщност? — попитах.

— Не толкова далече, колкото изглежда. Когато тръгнеш към края, изведнъж загубваш желание да продължиш и неволно се връщаш.

— Е, добре. Чудесно е — съгласих се. — Но все пак защо в проклета от боговете шатра?

— На мен ми харесва много — промълви Алегрия. — Всяка нощ можем да спим в друг сезон. Така ще ни се струва, че сме били заедно от много, много дълго време, а не от... — не довърши думите си. Обърна се и загледа една птичка, запърхала с криле във водата на един фонтан.

Прегърнах я и притиснах устни в косата ѝ. След малко тя промълви:

— А и ще мога да си внуша, че не съществува друг свят освен нашия.

Нищо не отвърнах. Не знаех какво да кажа. Започвах отново да се чувствам жив, но все още ме мъчеше сянката на миналото, сянката на Маран все още лежеше между нас. Рано или късно... Ала не бях тук, за да мисля за един мъж и една жена. Бях тук, за да се погрижа за страната си. „По-рано“ можеше да се отложи и за по-късно. Преди всичко беше крал Байран.

На другия ден с посланик Боконк започнахме приготовленията си в посолството. Беше почти опразнено. Когато бяха започнали неприятностите, Боконк беше отпратил всички нуманцийски жени и деца в Ренан, за безопасност.

Боконок беше пълен с идеи за дипломатически учтивости и хитрости и как трябвало да прекараме първия ден в обсъждане на това, което предстояло да се обсъжда. Бях малко — е, повече от малко — груб с него. Заявих му с тон „не желая повече дискусии“:

— Кралят каза, че желае да обсъждаме мира и да решим проблемите колкото може по-бързо. Императорът ми заповяда същото.

Боконок ме изгледа изпод вежди и отвърна:

— Много добре. Но с какво все пак ще започнем?

Казах му и веждите му подскочиха нагоре. Ужасно му се искаше да ме нарече млад глупак, идиот или нещо още по-лошо. Но в душата му изреваха поколения дискретни предци, така че най-сетне отрони тежка въздишка и рече:

— Добре. Никак не е обичайно, но... ще послужи като интересен урок — не можа обаче да се сдържи да не ме жилне: — За някой от двамата ни — въздъхна отново. — Искате ли да запитам дали тук в столицата има представител на въпросното кралство?

— Ако желаете — отвърнах. — Но и да няма... все едно.

Мисля, че при този втори полъх на вятъра стените леко се отдръпнаха.

— Откъде ще започнем? — попита крал Байран с лека насмешка на моята безцеремонност. Намирахме се в малка конферентна зала в двореца му. Бяхме шестима — кралят, лигаба Сала, посланик Боконок, моя милост и един дребен угрижен на вид мъж, когото представиха като патриарха на Ебисса.

— От самото начало, ваше величество — заявих. — Преди два дни вие казахте, че сте объркан от сигналите, подавани от Нуманция. Първо война, после — мир.

— Да. Така е.

— Тогава нека да започнем, като не само почистим малко масата, но и да покажем може би своята искреност — заявих аз. Патриархът, когото трудно можех да възприема като представител на един войнствен и варварски народ, седеше много вдървено. — Държавата Ебисса е заявила претенции за известна част от територията на Майсир. Преди известно време император Тенедос обяви, че Нуманция би подкрепила подобни претенции. Сега заявявам, че императорът

беше разбран погрешно. Всъщност той искаше да каже, че се надява вие, крал Байран, да се оправите с техните претенции по достоен начин, като великодушен монарх, какъвто сте.

— А ако просто ги отхвърля?

— Вие никога не сте диктували на императора как да управлява. С какво право тогава можем ние да се месим във вашите решения?

Кралят ме изгледа важно.

— Продължете.

— Нищо повече не може да се каже по този въпрос, поне от гледна точка на Нуманция — тонът ми беше хладен. — Ебисса е и си остава независимо кралство, с добре очертани граници, определени от взаимния договор между вашите две страни. Ако желаете да ги промените, това е въпрос между вас и Ебисса.

Патриархът се беше опулил.

— Посланик — обърнах се към Боконок, — ще благоволите ли да придружите патриарха извън тази зала, тъй като въпросите, които предстои да се обсъждат тук, не го засягат повече? — патриархът стана сам, разтреперан, и се изтътри от залата. За миг изпитах угризение, но се стегнах. Ебисса, непознатата джунгла или Нуманция? Тук нямаше дори намек за възможен избор.

Кралят дълго помълча, после отбеляза:

— Определено прочистихте малко въздуха.

— Бих искал през следващите дни и седмици да уредим много повече неща, по същия откровен начин — заявих аз. — На първо място стои въпросът с нашите общи граници. На второ — вечно безпокоящият ни проблем с Дивата страна на вашите граници и Пограничните земи на нашите. Преди известно време вие заявихте, че бихме могли да постигнем взаимно споразумение и възможно с общи усилия — да се справим с разбойниците по тези земи.

— Проблемът е сложен — въздъхна той.

— Така е. Но може би е сложен само защото сме позволили да е така. Ваше величество, аз съм живял в тези земи и сред тези хора. Не са подходящи поданици нито за Нуманция, нито, ако ми позволите смелостта, за Майсир. Предпочитат да си режат взаимно гърлата или да режат гръкляните и кесиите на всеки търговец и пътник, посмял да мине през владенията им — кралят кимна. — На трето място — един много стар проблем, но бих се осмелил и него да поставя на

обсъждане. От столетия насам, още преди вашия баща, преди бащата на вашия баща, Майсир претендира за известна част от Ърей, който по принцип се смята за провинция на Нуманция. След като човек прецени, че Ърей е разделен от Майсир с кралство Кайт, да не говорим за най-непроходимата планина на света, тази претенция като че ли е оспорима от всички заинтересовани страни.

— Чувал съм, че Ърей е много красива земя — каза кралят.

— Красива е. Но каква е вероятността да я посетите за летния си отдих в близко бъдеще?

Кралят ме изгледа намръщено, след което под клюнестия му нос пробяга усмивка.

— Много добре. Склонен съм да призная, че едва ли ще тръгна на — колко — триста левги оттук, само за да завия след това през разбойническите капани, за да видя някаква си земя, колкото и красива да е. Бих казал, че въпросът с Ърей може да се реши — отиде до един от прозорците и се обърна. — Тази наша кратка среща беше много интересна. Започвам да добивам чувството, че ще обменим нещо повече от думи, посланик.

— На това се надявам и аз.

— Добро начало — каза замислено кралят. — Наистина добро начало. Бъдещето започва да се просветлява пред очите ми.

Сигналите поеха на север, по някакъв начин прекосиха Кайт за рекордно кратък срок, след това бяха препратени по хелиограф до Никиас. За шестнайсет дни получихме отговора. Императорът се съгласи, че Нуманция няма основания да подкрепя Ебисса, и документите по този въпрос бяха изпратени. Заяви също така, че Пограничните земи трябва да бъдат усмирени по всякакъв начин, който крал Байран сметне за подходящ.

Беше обявил два празнични дни в цяла Нуманция, през които щяха да се поднесат жертвоприношения и да се изрекат молитви за мир.

В знак на своята искреност също така се бе разпоредил персоналът на посолството да се върне в Джарра.

Най-хубавото беше накрая: частите в Ърей, усилены като за предстояща война, щяха да бъдат сведени до мирновременен състав.

Всички новосформирани части щяха да бъдат демобилизирани в най-скоро време.

В съобщението, кодирано лично до мен, се казваше:

Ти го постигна, Дамастес, или поне така изглежда.
Нуманция и лично аз ти дължим много. Мир сега, мир
завинаги.

Т.

— Преди известно време стана един инцидент — започна много деликатно лигаба Сала. — Между наши войници, предполага се — в провинция Думят — беше помолил за лична среща и се бях учудил по какъв ли въпрос ще е. Вече знаех и реших да избира истината за главното си оръжие.

— Донякъде грешите, лигаба. По този въпрос в Никиас се получи голямо объркване. Разследвахме и открихме, че нашият патрул е прехвърлил границата, доста навътре в Майсир, недалече от майсирския град Занте.

Сала прикри изненадата си.

— Мислехме, че сте убедени в обратното. Че смятате, че вашата част е била нападната от засада.

— Както казах, имаше объркване. Съжалявам, но между нас казано, вашите войници са наказани затова, че са отбранявали свой терен, въпреки че може би са реагирали твърде прибързано.

— Може и така да е — отвърна Сала. — За съжаление, не остана нито един жив от офицерите им, който да го оспори.

— Мога ли да ви попитам защо поставихте този въпрос? Мислех, че проблемът е решен.

— Кралят поиска да ви попитам и в зависимост от отговора ви или нямаше да реагира, или щеше да предприеме това, което ще ви кажа сега: все още сме в ужасно ранен етап, за да звучи оптимистично, но крал Байран желае да не съществуват пречки за мирния процес. По тази причина той отново изтегля всички майсирски части на три дни разстояние от границата, докато преговорите приключат. Това би

трябвало да предотврати всякакви възможни проблеми, било поради прибързана реакция, било поради нещо друго през следващите няколко сезона. Мога също така да ви уверя, че ако преговорите продължат, както започнаха, кралят ще освободи наборите, които свикахме наскоро за военно обучение. Стига да не последват... неприятности, това, което струват тези хора на кралската хазна, ще може да се употреби за по-полезни начинания.

Изпитах щастие и, да, изпълних се с гордост. Въпреки опасенията ми може би все пак щях да направя огромна услуга на отечеството си.

— Благодаря ви, лигаба.

— Ако нещата продължат със същата скорост — отвърна Сала, — може би скоро ще се върнем отново на Дамастес и Кваджа, а?

— Да се надяваме.

Вестта за това също отпътува на север и след петнайсет дни императорът реагира подобаващо: той също щеше да изтегли от границите нуманцийските части. Единствените бойци, оставени в тези земи, докато се сключи мирният договор, щяха да са ударните отряди, преследващи разбойници. Бяхме направили още една стъпка назад от пропастта.

Чакането през тези две-три седмици от едната стъпка до следващата щеше да е влудяващо, но за щастие се намираха и други занимания. Дватамата с Алегрия се бяхме превърнали в център на внимание за социалната върхушка в Джарра.

Благородническото съсловие в столицата беше почти толкова затъпяло от еднообразие, колкото и братовчедите им из провинцията. Всеки познаваше и донякъде беше роднински свързан с всеки друг, ходеха на едни и същи събирания, с едни и същи хора, и се напиваха или си лягаха с едни и същи, неподходящи партньори. И това — година след година, десетилетие след десетилетие. Не беше чудно, че големите балове, представящи току-що съзрелите полово благороднички и благородници, бяха толкова посещавани. Отидох на

един и ми заприличаха на глутница лешояди, въртящи се над умиращ бизон.

Да се пуска дълга коса се превърна в мода, в някои случаи — дори да се използват силни минерали, за да се избели косата руса като моята. Алегрия ми подхвърли, че трябва да се засрамя — по-възрастните мъже щели масово да оплешивеят от прекаляването с избелващите отвари. Отвърнах ѝ, че не съм по-виновен от нея, защото жените масово се обличаха като нея, в плътно прилепнали, подчертаващи тялото рокли. Ако жената беше по-млада — чудесно. Но окажеше ли се някоя клатушкаща се по дансинга дебелана, трябваше да потискам желанието си да се мръщя и да извъръщам гнусливо очи.

Времето на промяната свърши, започна Времето на бурите и от юг връхлетяха ледените виелици.

Подготвяше се маскен бал, но се наложи да бъде отменен заради лошото време. Джарра беше парализирана от бурята, тъй че не ни оставаше нищо друго, освен да се опрем на собствените си ресурси. Бях напълно доволен, излегнат на възглавниците в нашата „шатра“. Бяхме си избрали „лятната“ страна, в градината чуруликаха птички и пчели бръмчаха в топлото безветрие.

Проучвах карти на Пограничните земи и се мъчех да преценя дали една моя идея е осъществима.

Алегрия лежеше на пода на три гигантски възглавници. Беше само с една тънка превръзка около гърдите и друга около слабините и четеше някакъв дебел том, труд, описващ боговете и богините като точно толкова похотливи същества, колкото са сътворените от тях мъже и жени. Трудът естествено беше забранен от майсирското жречество, поради което бе много трудно човек да си намери екземпляр.

Забеляза, че я гледам, усмихна ми се и се върна към четивото си.

Изведнъж осъзнах нещо. Влюбвах се, или може би вече бях влюбен в нея. Сега се чудя защо ми е било нужно толкова време, докато го осъзная, но знам отговора. Беше заради Маран, разбира се.

Все още имаше незагълхнали чувства, думи, които копнеех да кажа на своята жена, или вече бивша жена. Но защо трябваше да е важно? Миналото си беше минало, умряло и свършило. Защо не станах

да отида при Алегрия, да я целуна и да оставя да се случи онова, което трябваше да се случи между нас? Не знаех. И сега не зная.

Подпечатях съобщението и куриерът го отнесе. Изведнъж осъзнах, че съм изтощен, че вече не мога да понасям нито посолството, нито квартирата си, нито града. Трябваше да изляза навън, да прекарам няколко часа на открито. Казах го на Алегрия и тя потръпна, но го прие храбро.

— Добре, милорд. Ще излезем във виелицата и ако замръзна, ще сте виновен вие.

Само след час стояхме в конюшната, увити до уши, загърнати в тежките наметала и треперещи. Алегрия се качи на коня си и ме погледна жаловито.

— Е, и къде ще отидем да умрем?

— Проклет да съм, ако знам. Все пак ти си майсирката, не аз.

— Допусната от ордена ми да посети столицата само десетина пъти. Това е идиотско.

— Знам... но не е ли забавно? — острият вятър наистина беше освежил ума и духа ми.

— Дали да не помолим от посолството да ни дадат няколко конници за охрана?

— Защо? Не ни ли обичат всички в Майсир? Не, никаква компания не ми трябва освен тази, която вече си имам.

Алегрия поседя нерешително няколко мига.

— Хрумна ми нещо. Но е на един час оттук, ако не и повече. И ще трябва да питаме за пътя.

— Подчинявам се на всяко ваше решение, войзера.

— Значи ако ни намерят замръзнали, в очите на боговете вината ще е само моя.

— Естествено. Нима не си разбрала вече мъжкото коварство? — подхвърлих. Тя изхъмка и тръгнахме.

Никой не ни обръщаше ни най-малко внимание по улиците — всеки бързаше да си привърши работата, преди улиците да станат съвсем непроходими от бурята. Никой освен един — добре прицелена снежна топка ме халоса по темето и киверът ми изхвърча в канавката.

Изругах, обърнах се и видях едно хлапе да се шмугва в страничната уличка.

— Как смее! — измърмори Алегрия, но не можа да скрие съвсем усмивката си.

Не отговорих, смъкнах се от седлото и си взех шлема... и още нещо. Докато се качвах, момчето и тримата му съзаклятници надникнаха иззад ъгъла — и хвърлих снежната топка, която бях направил. Тя се пръсна в стената до тях, достатъчно близо, за да ги ужили с ледените късчета. Децата писнаха изненадано и побягнаха.

— Не закачай бика, да не те наниже на рогата си! — изревах след тях старата симабюйска поговорка.

Алегрия поклати отчаяно глава и продължихме.

Спиряхме на два пъти, за да попита някой минувач за посоката, и продължавахме. След около час излязохме от покрайнините на Джарра.

— Сега какво?

— Продължаваме, слабако — отвърна тя. — Трудното тепърва започва.

Честно казано, вече се чувствах леко премръзнал и в ума ми витаеха блянове за хубавата ни лятна градинка.

— Тази жена ще ме направи храна на вълците, без окото да й мине — измърморих под нос, но се подчиних. Снегът ставаше все по-дълбок, ала пътят беше широк. Минахме през пуста земя, после — през малко селце, след него отново излязохме на открито. Вече бях готов да захленча.

На стръмния хълм пред нас се издигаше мрачен каменен замък, със стени, изсечени от здрава скала. Не беше най-големият, който бях виждал, но беше един от най-отблъскващите, с тесни, защитени с решетки прозорци и порта със стражеви кули от двете страни. Нагоре по хълма към портата се извиваше път.

— Стигнахме — каза Алегрия.

— Къде?

— У дома. Това е седалището на ордена Дарлиада.

— Велики богове! Как е възможно нещо толкова мрачно да създаде нещо друго освен мърморещи монаси и черногледни пророци?

— Ела. Ще ти покажа.

Продължихме нагоре по лъкатушещия път и ни спряха четирима стражи, по двама пред всяка от кулите. Алегрия се представи, каза и моето име, и един от пазачите влезе вътре.

Наведох се към нея.

— Един въпрос, милейди. Щом вие — и останалите дарлиади — сте толкова, хм, непорочни, както твърдите, какво пази стражите ви целомъдрени? Или са имали нещастieto да се натъкнат на един много остър нож и сега пеят в по-горните регистри?

— Искаш да кажеш дали са евнуси? Не. Били са някога, но орденът го е прекратил — тя се изкикоти. — Ние, момичетата, сме слушали истории, че евнусите понякога се оказвали не толкова евнуси, колкото се очаквало. Сега тук служат двегодишна служба доброволци от армията. Трябва да са някъде около триста и пазят всички подстъпи към Дарлиада. Квартируват извън стените, от другата страна. По време на службата си са под заклинание, което ги прави не само неспособни, но и безразлични.

— Какъв чудесен живот. Да можех да си поживея и аз две години в приказки за... как се сади ряпа и как се лъска броня.

— По-добре е, отколкото да издъхнеш на границата с разбойническа стрела в гърдите.

— Може би. А може би не.

Пазачът се върна, отдаде чест и заяви, че сме добре дошли. Слязохме от конете и минахме през портите. Посрещна ни някаква жена. Беше около четиридесетгодишна и много красива, почти толкова чаровна като Алегрия. Алегрия извика от радост и се хвърли в прегръдката ѝ. Двете си побъбриха весело, след което ме представиха и мен. Жената, чието име се оказа Дзелен, се поклони.

— Алегрия наистина извади голям късмет — увери ме тя. — Вашето гостуване ще е голяма чест за нас.

Поведе ни през двора. Отвори се някаква врата и оттам изхвърчаха с писъци и весел смях седем малки момиченца. Всички бяха изключително прелестни, като куклички, с различен цвят на косите и кожата. Започнаха да се замерват със снежни топки, видяха ме, запищяха в насмешлив ужас и хукнаха вътре през друга врата. Влязохме в една сграда и се заизкачвахме по дълго стълбище. Дзелен беше на десет стъпала над нас.

— Дзелен беше една от учителките ми — обясни ми тихо Алегрия.

— На какво те учеше?

— Мускулен контрол — отвърна тя и лицето ѝ се изчерви повече, отколкото от ледения вятър навън.

— Аха.

— Тя беше много щастлива и много нещастна — продължи Алегрия. — Дадох я на един лиж, принц, който бе овдовял наскоро. Двата се бяха влюбили и той ѝ предложи брак. Преди да се оженият обаче го убиха при ловна злополука. И така Дзелен се върна тук.

Следващите няколко часа се оказаха изключително интересни. Тук се обучаваха стотина, може би сто и петдесет момичета и млади жени, имаше и още толкова дарлиади, върнали се в замъка, за да преподават и да ги обслужват. Беше като елитен девически лицей. Донякъде. Видях да учат момичетата на правилен говор, да шият, да смятат. Една група слушаше поетеса, която четеше свои стихове, след това обсъждаха изкусно като скулари това, което току-що бяха слушали.

Имаше и други стаи, в които ми беше забранено да влизам, и не ми обясниха какво се изучава вътре. Успях да надникна в една празна класна стая, докато минавахме. Вътре вместо кабинетни маси имаше легла и във всяко от тях лежеше манекен на гол мъж в пълна ерекция. Престорих се, че не съм видял нищо.

Накрая, в компанията на управителката, пихме билков чай с прясно изпечени кифлички. Беше над шестдесет и макар и чаровна, някак мрачно отблъскваща. Сигурно беше усвоила това поведение след като се беше върнала, или „господарят“ ѝ бе предпочитал той да изпълнява заповеди, вместо да заповядва. Интересно беше, но излязох от замъка с радост.

— Тук си отраснала значи — отроних замислено, след като отново излязохме на пътя.

— Да — Алегрия помълча. — Какво мислиш?

— Какво има да му се мисли? Аз не бих живял тук — отвърнах, макар и възможно по-меко.

— Да. Но ти имаш избор. Аз нямах. А има и по-лоши места — добави тя с горчивина.

— Каза, че си дошла тук, когато си била на седем. Помниш ли нещо от живота си преди това?

— Да — отвърна тя навъсено. — Помня, че бях гладна. Помня, че ми беше студено. Помня как ме биеха пияниците, които проклетата ми майка влачеше в колибата ни. Помня, когато ме продаде на дарлиадите.

Искаше ми се да я прегърна, но благоразумно се въздържах.

— Вече го видя. Вече разбираш ли? — попита тя.

Въпрос, на който не исках да отговоря. Продължихме мълчаливо. Трябваше и сам да се сетя, че повечето момичета и жени идват тук от условия, подобни на нейните. Всички сигурно произлизаха от най-бедните слоеве, или бяха нежелани по други причини. Спомних си как преди години, бях още легат, един селяк се беше опитал да ми продаде невръстната си дъщеричка, примиращо от глад съществува, което едва ли бе дочакало десетия си рожден ден. Хората се оплакват от злините, които боговете стоварват върху тях, и се чудят как може да са толкова жестоки. Но когато си помисля за жестокостите, които човек може да извършва над ближния си, особено ако е жена или по-слаб, понякога се чудя защо нашите богове и господари не си позволяват още по-големи варварства.

Докато се върнем в Моритон, Алегрия вече беше възвърнала веселието си. Или по-скоро, беше надянала маската си. Аз обаче бях в най-мрачно настроение. Добре поне, че бях достатъчно благоразумен да го прикрия.

След няколко дни персоналът на посолството се върна, за всеобща изненада. Бяха напуснали Ренан веднага след пристигането на вестта и бързо бяха прекосили Кайт. Краят на Времето на промяната се оказа кротък и бурите ги бяха пощадили по пътя през Майсир. На два пъти си помислили, че зимата ще ги спре, но бурите ги подминали бързо, заледили пътищата, без да ги заровят в сняг, така че се прибраха бързо.

Мрачното доскоро посолство се изпълни с женска глъч и смях на млади мъже и това повдигна настроението на всички. Забелязах — без нищо да казвам, — че нито една от съпругите не беше върнала децата си. Витаеше предвестие за мир, но този мир не беше гарантиран с

нищо, а жените на дипломатическия корпус бяха поне толкова схватливи, колкото съпрузите и любовниците си.

Почти толкова желани се оказаха и нещата, които носеха: консервирани нуманцийски деликатеси, писма от приятели и използвани за амбалаж стенни прокламации с домашни новини. Последните бяха изгладени и се предаваха от ръка на ръка. Тук, в тази далечна земя, душата на човек се стопляше, като прочете колко варанско вино се продава и на каква цена, кой търговец получил специална поръчка за дантела от Вакиджър, и прочие и прочие. Бях се отпуснал, четях блажено тези дреболии и вдигнах от пода следващата страница.

Водещото събитие беше бракът на трибун Агуин Гуил, командир на Първи имперски гвардейски, за сестрата на императора Дални. Помислих си, че церемонията наистина трябва да е била доста пищна, погледът ми пробяга по изредените имена на най-знатните присъствали на събитието особи и разбрах, че съм прав.

И тогава настроението ми рухна:

Негово императорско величество не само удостои с присъствието си събитието, но великодушно реши лично да извърши брачната церемония. Изглеждаше великолепно в пурпурните си императорски одежди, обшити с черна кожа. Беше придружен от Маран, контеса Аграмонте, не по-малко зашеметяваща в своето великолепие в зеления си тоалет с бяла дантела, със своята възбуждащо царствена прелест...

Само един проклет от боговете глупак би се заровил в някои неща, след като би трябвало да ги остави да се решат от само себе си и да се примири с мрачните съмнения, вместо да търси твърди доказателства за тях. Оказа се, че бях, а може би все още съм точно такъв глупак. Попитах и разбрах, че един от дворцовите секретари наскоро се е присъединил към персонала на посолството. Като повечето дипломати, беше от по-низш благороднически род и задълженията му бяха да поддържа графика на светските срещи на

посланик Боконок. Помолих да ми отдели малко от служебното си време.

— Разбира се. С какво мога да ви бъда полезен, посланик? — попита младият мъж, огладен от многото поколения задкулисна служба.

— Става въпрос за услуга от личен характер.

— Достатъчно е само да ме попитате, сър.

— Вероятно сте в течение, че преди известно време съпругата ми помоли за развод.

— Д-да, сър. В течение съм.

— Случайно да знаете дали ѝ е бил даден? Аз не съм чул нищо.

— Даден ѝ е, сър. Много бързо, сър. Тъй като отсъствахте и не сте предявили възражение, сметнало се е за целесъобразно... или поне така чух.

— Разбирам.

Така че не можех да имам никакви претенции към действията на Маран. Нито имах повод да съм сигурен в подозренията си.

— Доколкото разбирам, тя е придружила императора на бракосъчетанието на неговата сестра — продължих аз.

— Да, сър. Или поне така ми казаха. Положението ми не е толкова високо, че да бъда удостоен с покана за такова събитие. Но един от чичовците ми беше там и каза, че това е най-важната... поява за сезона.

Ако не бях слушал внимателно, сигурно нямаше да забележа как се поколеба пред думата „поява“. Все едно че някак не беше подходяща.

— Само от любопитство — казах аз, с колкото може по-сух тон, — и тъй като желая всичко най-добро на бившата си жена, императорът удостоявал ли я е с подобни покани на други светски събития?

— Всъщност... не мога да кажа, сър. Не обръцах толкова внимание на случващото се в Никиас, преди да напусна. Бях зает с изучаването на Майсир и неговите обичаи — ако този младеж смяташе да напредне в кариерата си на дипломат, трябваше да се научи да лъже по-добре.

Благодарих му и го освободих, и поисках да ми се донесат всички налични улични вестници. Подредих ги по дати и много

внимателно изчетох всички клюки. Маран и императорът на този войкови преглед... на онзи бал... а след това съобщението, че Маран, контеса Аграмонте, е прекъснала плановете си за сезона, включително два маскен бала, за да се върне в Иригон и да се заеме с преустройството на родния си дом.

От първото споменаване на двамата до последното — почти цял сезон. Достатъчно, за да може един ясновидец да разбере, че една жена не е бременна, и да я отпрати, както беше отпращал други.

Бях почервенял от глупав гняв и едва се сдържах. В главата ми кипяха въпроси. Съзнателно ли го беше направила тази кучка? Мъчех се да я оправдая — та тя винаги беше боготворяла императора. След развод... имаше ли някаква причина да не се вижда с него? За миг отстъпих. Дали просто не си въобразявах разни неща? Може би, но не мислех така. Можеше и да не е измяна, но все пак си беше доста мръсно.

След това се замислих за императора. Как по дяволите можеше да ми направи това? Нима не разбираше? Или му беше все едно? Отново си спомних старата фраза: „Кралете могат да правят неща, за които други не могат и да мечтаят“, но и това не ме утеши. Смятал бях Тенедос за свой приятел, не само за свой господар. Приятелите, поне там, откъдето идвах, не си чукаха жените. А дали?

Най-сетне се съвзех и осъзнах, че късият зимен ден свършва. А сега какво? „Нищо друго не ми остава, освен да продължа“, помислих си вяло.

Излязох да потърся каляската си. Не исках да се връщам в имението и при Alegria, но нямаше къде другаде да отида. Когато стигнахме, наредих на кочияша да продължи към конюшната, тръгнах през подземния проход към слугинската зона и влязох в къщата. Не видях Alegria.

Помислих си дали малко пиене няма да затъпи мислите ми, да отмие донякъде болката в душата ми. Навярно щеше да ми помогне да заспя, или поне да ме отпусне малко. Намерих си бутилка вино, отворих я и отидох в зимната част на шатрата. Седнах на пода и се загледах в сътворената с възшебство виелица отвън.

Надигнах бутилката, после бавно я оставих на пода. Може би щях да изпия някоя глътка, но не веднага.

Снегът навяваше силно към мигащите светлини на каменните фенери, ледът пълзеше по ракилата около езерцата. Вратата зад мен се отвори.

— Дамастес? — Беше Alegрия.

— Да.

— Какво има?

Не отговорих. Тя пристъпи до мен и подуших сладостта на парфюма ѝ. Седна пред мен с кръстосани крака и ме погледна в очите.

— Случило се е нещо. Нещо важно.

Винаги съм се придържал към правилото, че воинът трябва да се справя сам. Не и този път. Просто не можах. Казах ѝ какво бях открил — или какво си мислех, че съм открил. Някъде по средата на разказа си осъзнах, че съм заслепен от сълзи. Тя отиде в банята и се върна с мека влажна кърпа.

— Проклятие. Може би просто си въобразявам. Може би изобщо не се е случило.

Alegрия понечи да каже нещо, но спря.

— Какво?

Тя вдиша дълбоко.

— Мога ли да ти кажа нещо? — кимнах. — Преди три дни, когато ме заведе в посолството и ме представи на новодошлите, ме остави сама заради заседанието, нали? — спомних си. — Е, и аз тръгнах да обикалям, да си говоря с разни хора, стараех се да запомня имената им. Нали казват, че тези, които подслушват, заслужават да чуят каквото чуват — преглътна и захлипа. След малко се овладя и продължи: — Тъкмо се бях разделила с една жена — няма да ти кажа коя беше — и се сетих, че исках да я попитам за нещо. Върнах се и тъкмо щях да почукам на вратата ѝ, когато я чух да говори на някакъв мъж.

— Говореха си за мен — тя ме погледна в очите. — Мъжът каза нещо за това колко хубава съм била, а жената отвърна, че съм била достатъчно привлекателна. След това каза, и това бяха точните ѝ думи: „Това определено показва колко по-различни са порядките на властниците спрямо нашите, на простосмъртните хора. Във всеки случай, като че ли не гледат на живота толкова сериозно като мен. Жената на Дамастес го разкарва и той скача на тая хубавица почти толкова бързо, колкото контесата му припка по задното стълбище на

императора.“ Мъжът се изсмя и каза, че изглежда си свестен човек надявал се, че ще ме задържиш в леглото си по-дълго, отколкото ще позволят на жена ти да забавлява императора... Тогава някой се появи по коридора и аз избягах. О, Дамастес, Дамастес, толкова съжалявам.

В очите ѝ бликнаха сълзи.

Императорът наистина ме беше предал.

19.

ВТОРОТО ПРЕДАТЕЛСТВО

Тази нощ не спах. Alegрия поиска да седи с мен, но отказах.

— Сигурен ли си, че не мога да направя нещо... да ти е по-добре? Каквото мога?

Поклатих глава. Най-сетне се съмна. Тя влезе на пръсти в стаята, понечи да ми каже нещо и си излезе. Насила се окъпах, обръснах се и се преоблякох. От посолството пристигна куриер.

От Никиас беше дошъл сигнал. Императорът одобряваше плана ми и ми нареждаше да продължа. Писмото му беше пълно с похвали към мен, което ми заприлича на най-жестока подигравка.

Срещата с крал Байран премина много странно. Бяхме кралят, лигаба Сала, Боконок, аз и секретарят. Бях окачил картите си и говорех с лекота, все едно четях по книга. Но беше все едно, че стоя или по-скоро хвърча някъде над самия себе си и гледам безстрастно отгоре. Усмивах се, давах преднина на остроумието си, но не изпитвах нищо.

Идеята ми, най-усърдно обмислена, се изразяваше в това да обединим Дивата страна и Пограничните земи в една административна зона. Тази зона трябваше да се управлява съвместно от Нуманция и Майсир. Щеше да се раздели на отделни подобласти в общо взето съгласуваните граници на разбойническите райони в зоната.

Първият етап трябваше да представлява пълно умиротворяване с военна сила. Щеше да се постигне с обединените сили на Майсир и Нуманция. Предлагах да се създаде нов корпус, с офицери и войници от двете страни. За две години тези части щяха да се попълнят и обучат съвместно и след това щяхме да можем да се придвижваме стъпка по стъпка през дивите райони. Да, щеше да е скъпо. Много скъпо. Но дали загубите щяха да са по-големи, отколкото от нападенията на разбойническите банди над търговските кервани? Първо щяха да се завладеят градовете. Ако те се управляваха умно и

добре, с помощта на местни управители, където се окажеше възможно, околностите скоро щяха да видят предимствата на мира.

— И така вълците ще се превърнат в овци, а? — каза скептично Байран.

— Не. Първо ще ги превърнем в питомни вълци и ще ги пратим да подгонят по-дивите си събратя. След това ще ги превърнем в овчарски кучета, защото не вярвам, че тези планини изобщо някога ще станат мирни. Най-доброто, на което можем да се надяваме, е тези овчарски псета с неохота да се подчиняват на своите пастири от Майсир и Нуманция.

— Виждам, че сте го проучили добре — каза Сала, загледан в картите.

— Не исках да изглеждам като пълен идиот, ако планът е съвсем невъзможен — отвърнах. — Сега е мъничко осъществим.

Кралят и лигаба Сала се усмигнаха.

— Освен това, ако в тези райони бъде наложен мир или някакво него бледо подобие, то Нуманция и Майсир няма да имат никакъв повод за война — каза кралят. — Нали, посланик?

— Стига и двете държави искрено да желаят мир. Но ако някой много държи на войната, всичко това ще иде нахалост. Когато човек иска да се сдърли с някого, може да си намери повод винаги, и в най-кратката кръчма.

— Еднакви по численост войски, еднакво управление? — попита кралят.

— Да, сър. С чести срещи между вас и императора или между емисарите ви. За да не възникнат никакви недоразумения.

— Интересно — каза Байран. — Значи, ако просто бяхте дошли при мен и ми кажехте, че ви е хрумнала тази идея, щях да се изсмея и да си помисля, че сте луд или празен мечтател, а никак не обичам компанията нито на едните, нито на другите. Но след като императорът ви е одобрил този план... хмм. Интересно. Или заслужава внимание, или имаме вече двама луди. Не знам, посланик à Симабю. Сигурно бихме могли да изпратим два полка и да видим как ще се развият нещата. Да започнем с едната страна на границата, с една провинция.

— Предложението ви е великолепно, ваше величество — отвърнах припряно. Разбира се, предвиждах да започнем бавно, а не да

скачаме навсякъде отведнъж, но една идея винаги се преглъща по-добре, когато човек си въобрази, че е негова.

— Добре. Нека да го опитаме. Лигаба, ще се включите ли в разработването на схемата с нуманцийците?

— С удоволствие, сър.

Крал Байран стана.

— Вашият император е направил мъдър избор, като е изпратил вас, посланик а Симабю. Мисля, че направихте неоценима услуга и на двете страни, и нищо чудно след време името ви да кънти в историята по-силно дори от моето и това на императора.

— Покорно ви благодаря, сър — поклоних се дълбоко.

Байран тръгна към вратата, но спря и ме докосна по ръкава.

— Дамастес, изглеждате ми притеснен. Ако има нещо...

— Не, ваше величество — побързах да отвърна. — Просто не можах да си отдъхна нощес, в усилието си да се подготвя добре за днес.

Той ме погледна в очите и каза скептично:

— Добре. Но не забравяйте предложението ми. Един толкова важен въпрос трябва да се обсъди от спокойни умове.

Вече не ми оставаше много работа. Сала и Боконок започнаха да уточняват детайлите и за мен беше по-добре да остана на заден план. Можех да се задуша, можех да се удавя в гнева и отчаянието си.

Но с мен беше Alegрия.

Мисълта за нея, мисълта за жалкия начин, по който се бях отнесъл към нея, укроти яда ми, притъпи болката ми и реших, че е крайно време да престана да се държа като дете и да се погрижа за нещо извън самия себе си.

Имах идея и бях решен да я осъществя. Може би това щеше да вдъхнови промяната.

— Аз поне, когато те изведа от Джарра, те завеждам в голям замък — каза скептично Alegрия.

— Потискащо голям замък.

— Наистина си много придирчив. Освен това как може да е потискащ, щом твоята любима... любима... каквото там ти се падам, идва оттам? Дамастес, всъщност каква съм ти аз? Още не си ми отговорил честно на това.

— Значи няма и да отговоря. Хайде, престани да бърбориш и ми помогни да разтоварим шейната. Държиш се като изнервена младоженка в първата брачна нощ.

— Ааа? — Alegрия огледа невинно наоколо. Награбих я бързо и я хвърлих в дълбоката пряспа. Тя се задави в снега, замаха с ръце и като последния вежлив тъпак ѝ подадох ръка. Тя я сграбчи и ме дръпна рязко. Извиках и паднах по очи до нея в снега.

— Не е честно — успях да изломотя.

— Прав си — каза Alegрия. — Ще си платя наказанието и ще ти позволя да ме целунеш.

— Звучи като предизвикателство.

— Донякъде — промълви тя и изпълних молбата ѝ. Целувката продължи дълго.

— Мммм — тихо измънка тя, след като устните ни се отлепиха. — Бих ти казала да го повториш, но не знам колко пазят от снега тези кожи.

— Пазят. Поръчах да им хвърлят шест заклинания, просто за всеки случай.

— Тогава ме целуни пак — направих го. Тя ме погали с ръкавицата си по устните. — Браво.

— За какво?

— За това, че вече не си онзи намръщен глупчо, какъвто беше, откакто... знаеш откога.

— Омръзна ми да се самосъжалявам — отвърнах искрено.

— Ставай тогава. Пак ме излъга. Снегът мокри и през кожата — помогнах ѝ и тя погледна към схлупената дървена постройка. — Какво е това?

— Явката на нуманцийските емисари, когато искат да се срещнат тайно с майсирски предатели.

— Как си научил за нея?

— Попитах лигаба Сала за някое тихо и самотно местенце, където да мога да се срещна с някой.

— Е, предателите сигурно не живеят дълго, щом Сала знае за това място.

— Сигурно. Хайде, помогни ми да пренесем провизиите — връчих ѝ две торби с продукти. — От посолството ми казаха, че имало една вълшебна пръчица, която служи за ключ, ей в онази кутийка до вратата.

Отнесох на верандата останалите продукти, а после отведох конете в конюшнията. Наблизо имаше незамръзнал извор. Докато приключа с животните, заваля сняг. Беше почти в края на Бурното време, но все още беше студено и доста премръзнах.

Къщата всъщност се използваше като място за отдиш за членове на посолството, въпреки че наистина тъкмо Сала ми беше казал за нея. Беше ми обяснил, че преди време е била използвана за тайни срещи, докато на крал Байран не му омръзнала тази глупост и не посрещнал един дипломат — не уточни дали е бил Боконок, или друг — с конен патрул, когато дошъл да се срещне с агент. Това сложило край на използването ѝ за шпионски цели.

Беше построена над едно замръзнало езерце, с широки веранди от всички страни. Имаше осем спални, половината — по коридора от едната страна, другите четири — от другата. Централната стая беше с нисък таван, но огромна. Едва можех да стоя прав до огнището от речни камъни. Наредените от двете страни дърва стигаха до тавана. Подът беше постлан с дебели кожи от всевъзможни животни. Всичко беше от грубо издялано дърво, включително мебелите. Столовете и диваните изглеждаха все едно, че ще те глътнат, ако се приближиш, и че дрямката, в която ще потънеш, може да продължи цяла вечност.

От едната страна имаше трапезария, с кухня до нея, и с килер, пълен с всевъзможни храни. Къщата се отопляваше с дърва и всяка спалня си имаше отделно огнище. На хълма над къщата имаше топъл извор и водата му беше вкарана във водопровод, а студената вода идваше от един поток.

През къщата растяха две дървета, по едно във всеки коридор. Смяташе се, че дърветата носят късмет и че били благословени при строежа. Беше изключително непретенциозно, изключително уютно — свят сам за себе си.

Точно както се надявах.

— Е? — попита Алегрия. Докато свърша с животните, тя беше запалила две лампи, намерила беше подпалки и ги беше запалила с топка смачкана хартия. Над пращящите пламъчета беше поставила на пирамида три малки цепеници и те вече пушеха, готови всеки момент да пламнат.

— Какво „е“?

— Не си ли изненадан, че една жена, при това дарлиада, може да запали огън тук, сред свеби, сред вълци и дракони?

— Ни най-малко. Вече ми каза, че дарлиадите могат всичко.

— Може да съм преувеличила. Хайде, Дамастес. Възхищавай ми се.

— Винаги ти се възхищавам.

— Нима?

Тя стана от бялата меча кожа до огнището. Беше съблякла тежките кожи и носеше меки широки панталони, с тънка роба отгоре, падаща на дипли и вързана отстрани с леопардова кожа. Завъртя се така, че светлината на огъня да очертае тялото ѝ, и промълви отново:

— Нима?

Развърза каишката и горницата се смъкна. Тялото ѝ беше стегнато, зърната на гърдите ѝ — твърди.

Пристъпи към мен и посегнах да я взема в прегръдката си, но тя ме спря:

— Не бъди припрян. Няма защо да се бърза.

Отпуснах ръце и тя бавно разкопча тежкото ми кожено палто, развърза връзките на кожените ми гащи и ги пусна да се смъкнат около глезените ми. Изритах ботушите си и се измъкнах от гащите, само по препаска около слабините.

— Много си хубав — каза тя.

— Не колкото теб.

Тя се наведе и ме целуна по гърдите. Пръстите ми пробягаха по гладката ѝ кожа.

— Искам да те целуна — промълви тя и устните ѝ се отвориха. Езиците ни се сплетоха и ръцете ми я обгърнаха, придърпаха я към мен. Тя се отдръпна, беше се задъхала.

— Учили са ме... че първия път трябва да е бавно. Но се заклевам, не мога да издържа дълго.

— Аз също — отвърнах хрипливо и я вдигнах в прегръдката си. Коленете ѝ се сгънаха, все едно че бе останала без сили, и я положих леко върху кожата.

— Искам да ме любиш сега, моля те, моля те — зашепна тя. — Всичките ми места те искат, Дамастес. Не спирай, докато не ги удовлетвориш.

Целунах малкото ѝ пъпче, езикът ми пробяга по вдлъбнатината, а пръстите ѝ зашариха по връзките на панталоните. Тя повдигна бедра, за да ги събуе, вдигна единия си крак и го остави да се смъкне настрана. Имаше само една малка туфичка къдрави косъмчета между бедрата и я целунах, преместих се между краката ѝ и езикът ми заигра между тях, галейки малкото твърдо късче между устните.

Ръцете ѝ шареха в косата ми, докато я любех с език; дъхът ѝ се учести, заизлиза на хрипове. Тя изохка, изви се към мен, простена, но не спрях.

— Влез в мен, моля те, сега — простена тя и се подчиних, изправих се между краката ѝ, затърках с главичката на члена си устните ѝ, назад-напред, беше мокра от соковете си и от моята слюнка. Бавно, здраво натиснах срещу стената, съпротивата рухна и тя изплака. Повече не натисках, бавно и лекичко се движех напред-назад, малко по малко и тя се задвижи с мен и застана. Навлизах все по-дълбоко, краката ѝ ме обгърнаха и тя се притисна в мен. Целунах я и езикът ѝ ме затърси трескаво. Отдръпнах се, почти излязох от нея, после се забих дълбоко и тя отново изплака, този път от радост, повторих тласъка, платих за дългите месеци глупост и сдържаност... и се излях дълбоко в нея.

— Проклятие!

— Шшшт! — заповяда ми тихо тя и пръстите ѝ тръгнаха надолу по бедрата ми, докоснаха топките ми и основата на члена — и изведнъж се втвърдих отново. Вече се движехме заедно, като първи любовници и в същото време — все едно че го бяхме правили многократно, партньори в дълго репетиран танц, и после тя извила силно, завъртя глава и мускулите ѝ се стегнаха около мен, и свърших за втори път. Лицето и се беше сгърчило, очите ѝ бяха затворени; галих дълго мокрото ѝ тяло, докато ги отвори отново.

— Права бях тогава, преди всички тези дълги месеци, когато ти казах, че съм щастливка.

— Не. Аз съм щастливецът.

— След време може и да се окаже истина — прошепна тя и ме обърна по гръб.

— Това беше някога — каза тя и се изправи на колене. Наведе се и ме, погали по члена. — Ах, мъничкият ми, не си правил упражненията си и ето, че се умори. Трябва да те окуражим — езикът ѝ заигра по върха на члена ми, после тя издърпа кожичката надолу и зъбките ѝ затанцуваха по главичката. Езикът ѝ ме докосваше тук-там, а пръстите ѝ галеха топките ми, задника ми, корема ми. Отново се втвърдих, а тя не спираше, пое го целия в устата си, езикът ѝ плътно прилепна отдолу и светът отново се завъртя. Този път беше моят ред да извикам. Тя вдигна глава и преглътна.

— Истинското е много по-вкусно от всички онези кашички, които ни даваха. Твоето поне.

Придърпах я към себе си и я целунах.

— Два пъти — каза тя.

Лежахме един до друг, блажено отпуснати. Галехме се, загърнати от топлината на пламъците в огнището и от още по-топлия огън в самите нас.

— Глупаво ли ще прозвучи, ако ти кажа, че те обичам? — казах аз.

Очите ѝ се ококориха от изненада.

— Н-не. Не, разбира се. Но...

— Но какво?

— Аз... нали не трябваше да... Проклятие, объркана съм! — от очите ѝ бликнаха сълзи и тя бързо ги изтри.

— Съжалявам. Няма да го казвам повече. — Тъпа шега.

— Стига глупости — тя поклати глава. — Обичам те, Дамастес.

— Радвам се, че сме съгласни за нещо.

Целунахме се.

— Знаеш ли кога се влюбих в тебе? — поклатих глава. — Беше още в онази, първата нощ, когато хвърли онова хапче през прозореца.

— Ей, ей, чакай малко. Това е безсмислено. Казах никакви окови, тъй че...

— Тъй че си ги сложих. Но кой е казал, че любовта е окови?

Намръщих се и не отвърнах.

— Забрави за нея — каза Алегрия. — Онова е свършило. Няма го вече. Мисли за нещо друго.

— Добре — промълвих бавно, малко объркан, но все още изпълнен с любопитство. — Имам един въпрос, но не си длъжна да отговаряш. В онази първа нощ ти се поряза, за да не приказват хората.

— Да?

— А тази нощ ми се стори, че се любиш за първи път.

— Ти май ми каза веднъж, че си селско момче.

— Да. Защо?

— Не си ли чувал старите шеги за бедното момиче, което си пада по купите със сено и тъпаците, които може да намери там, а после някой стар богат селянин решава да се ожени за нея? Но само ако е девствена?

Наистина помнех тези стари шеги, които неизменно завършваха с някой момък, озовал се точно там, където старият селяк си въобразява, че е негова неприкосновена територия.

— Слушал съм ги — това наистина можеше да се окаже притеснително, но изведнъж ми се стори смешно. — Значи при церемонията на вашето посвещаване, когато станете пълноправни дарлиади, се подреждате в редица, минава една лелка с игла и конец и ви слага шевчета на едно определено място?

— Не, идиот такъв! Прави се с магия.

— Аха. Това вече обяснява нещата. Защото определено притежаваш дарби, каквито не съм виждал досега у девственица.

— Беше част от обучението ми — призна Алегрия, леко изчервена. — Видях те как надникна в онази стая, където са... наричаме ги „кончета за игра“. На определена възраст ни запознават с тях и трябва да запомним много пози. Толкова пози, колкото вие, похотливите мъже, можете да измислите, и още една-две отгоре.

Този път аз се изчервих.

— Да — продължи тя. — Използвахме ги точно така, както си мислиш. Имаше и други подобия, някои — големи, други — малки. Малките ги наричаха лиж, принцове, защото ни учеха, че колкото по-стар и властен е мъжът, толкова по-малка е играчката.

— Доста механично ми звучи. И ужасно неромантично. Да не говорим, че е и малко болезнено.

— О, сестрите не са жестоки — отвърна тя. — Първо ни учат да се задоволяваме сами, още като малки момиченца. След това много умело ни учат на други техники. Някои от тези неща стават насън. Много добре помня един такъв сън. Мисля, че бях някъде на тринайсет. Той беше висок, с великолепа черна брада, която ме гъделичкаше, когато легна върху мен. Достави ми огромно удоволствие, а когато се събудих, се бях подмокрила между краката почти толкова, колкото ако наистина бях познала мъж, и като разбрах, че няма никой, сърцето ми се пръсна и се съвзех чак на другата нощ, когато вълшебниците ми го изпратиха отново.

— Глупаво беше от моя страна — продължи Алегрия, — но се стъписах и дори изпитах ревност, когато разказах на една от приятелките си за него и тя започна да се смее, и ми каза, че тя също се е любила с него в същата нощ. Сънищата ни ги изпращаха на цикли, така че всички да научим едни и същи неща по едно и също време. Имаше и други мъже, в други сънища. Мъже и жени. Понякога — повече от един. Повечето от нас си имахме от време на време истински любовници. По-възрастните жени или приятелките ни. В Дарлиада има традиция по-големите момичета да взимат по-малките и да ги учат. За няколко седмици двете с жената, с която се запозна, Дзелен, бяхме любовници. Нито тогава, нито сега не чувствам, че това е нещо лошо, защото съм чела, че повечето хора намират удоволствието където могат. Затворниците споделят любовната си страст помежду си, нали?

— Не знам. Все още не съм бил в затвор.

— Аз съм чела, че войниците, когато около тях няма девиси, които да обезчестят, или курви, тайничко се обръщат към събратята си, без да се боят от възможното наказание.

— Правят го, да. Но в Нуманция не се налага човек да го крие. Не мога да си представя, че човек ще прави нещо естествено и то ще е извън закона.

— В Майсир е забранено — каза ми Алегрия. — Но законът не се прилага, освен ако някой не иска да унищожи врага си. Но нека сменим темата — продължи тя. — Разбираш, че не трябваше да ти казвам всичко това.

— Защо не?

— Не забравяй, аз съм... бях девствена, и това е много важно, за да си дарлиада.

— Искаш да кажеш, че мъжът, на когото... е дадена дарлиада...
— думите много трудно излязоха от устата ми — трябва да си мисли, че всичките й дарби, всички неща, които може да прави с тялото си, са дар на боговете?

— Точно така. По-точно от Джаен.

— Кълна се в моя бог, маймуната Вачан! Ние мъжете сме пълни тъпаци!

— Може би. Но мисля, че сте сладки. И заслужавате да се грижим за вас.

Алегрия беше почти съвършена. С всеки ден все повече се влюбвах в нея. Най-големият й недостатък беше, че просто не можеше да готви. Не защото не разбираше естеството на ястията — бяха я учили да готви, — а защото просто не мислеше, че трябва да бъде изрядна. Малко повече сол, малко повече подправки, малко по-дълго във фурната, по-малко бъркане и месене от полагащото се — всичко това като че ли не беше важно за нея.

— Но в края на краищата — каза ми тя, — готвенето не е важно за една дарлиада. Благородниците, с които живеем, си имат готвачи, пекари и всякакви слуги, които да ни носят храната в ложето. Само варвари биха отвели едно такова нежно цвете като мен в свеби сама, и да искат да върша толкова непривични неща като миене на тигани!

— Най-покорните ми извинения — отвърнах и ниско се поклоних. — Защото наистина съм варварин, войзера Алегрия, и чужденец при това. Може би тази задача ще е повече по вкуса ви. Ще бъдете ли така любезна да прилепите глезенчетата си до ушите ми?

Отдаде ми чест шеговито и се отпусна по гръб.

— Желанията ви за мен са заповед, сър.

Не че беше важно — като примерна ученичка, тя беше запомнила много рецепти и ми ги изреждаше, докато разнасях весело котлета и тигани из кухнята. Не мога да твърдя, че бях или че съм особено добър готвач. Но бях по-добър от Алегрия. Не че прекарвахме чак толкова време в ядене.

Съжаляхах, че не бяха пет седмици вместо пет дни, но времето свърши и се върнахме в Джарра. Очакваше ме покана, за същата нощ. Покана, която не можех да откажа.

Показах я на Алегрия и тя потръпна, а лицето ѝ пребледня от страх.

— Какво иска?

— Не знам. Но съм сигурен, че ще ми го каже.

— Внимавай, любими. Внимавай много. Много.

— Можете да ме наричате азаз, такава е титлата ми — тихо каза дребният мъж. — Защото никому не казвам името си. Сигурен съм, че ме разбирате. Ако някой магьосник научи името ми, това може да му даде власт над мен и въпреки че не се боя от нито един чародей, не виждам причина да им давам и най-малкото възможно предимство.

Азазът беше загадъчният главен заклинател на Майсир и най-могъщият магьосник. Никой в посолството не знаеше нищо за човека на този пост, освен че всички ужасно се боят от него. Никой нуманциец, в това число и посланик Боконок, не се беше срещал с него. Азазът, също като своя предшественик, предпочиташе изолацията на своя замък, петостенен черен каменен монолит в самия край на Моритон, до високата крепостна стена, отвъд която се простираше Беля гора.

Когато присъстваше на дворцов съвет, се настаняваше в някой алков или ниша, закрыта с тежки завеси. А когато призовеше някого, той винаги отиваше, въпреки че можеше изобщо да не се върне.

Азазът се оказа дребен мъж около четиридесетте, леко оплешивял и гладко обръснат. Чертите му бяха остри и ми напомни за друг мъж, вдъхващ страх — Кутулу, Змията, която никога не спи. Но докато очите на Кутулу регистрираха грижливо всичко, което виждат, очите на азаза бяха леденосини, почти безцветни остриета на могъщество и власт.

Може би с това описание създавам впечатлението, че пламъкът в тях беше като в очите на императора. Но очите на императора те привличаха, задържаха те и диктуваха покорство. Погледът на азаза по-скоро беше почти като на безумец. Нямаше нужда да ти заповядва, защото силата му беше толкова могъща, че можеше просто да те смаже, ако се изпречиш на пътя му... или ако решише дори за миг, че би могъл да му се изпречиш.

Носеше панталони и риза от тежка тъмнокафява коприна. В едната си ръка държеше великолепно изваяна тояга от слонова кост и я опипваше, докато говореше.

Срещна ме в самото преддверие на замъка. Стените бяха от гол камък, без никаква украса освен едно черно знаме, окачено на една от тях, с червен, непознат за мен символ. Поклоних се и се представих. Без никакви учтивости той ми каза:

— Не ви обичам, Дамастес à Симабю.

Тонът му беше небрежен, все едно говореше за времето.

Примигах, после се окопитих.

— Защо? Защото съм нуманциец ли?

— Вярно, не изпитвам особена обич към вашия народ, но неприязънта ми е от по-личен характер. Случайно да си спомняте за един човек, когото сигурно познавате под името Микаел?

Микаел Янтлус, върховният магьосник на Чардън Шир. Влязъл бях в замъка, в който се беше укрил, хвърлил бях заклинанието на ясновидеца Тенедос и бях избягал няколко мига преди огромният демон да изригне от земята и да унищожи замъка и укрилите се в него бегълци. Още една връзка с миналото.

— Разбира се.

— Дватамата с Микаел бяхме приятели, поне дотолкова, доколкото един чародей си позволява да има приятели, като деца. Той реши, че може да научи повече, по-бързо, като тръгне да се скита и да събира знание. И наистина придоби голяма мощ, но вие с вашия император го запокитихте обратно на Колелото. Опитвал съм се да се домогна до неговия дух или поне да разбера къде се е преродил, но никой от демоните, които съм призовавал, не знае нищо за него. Може би все още е с боговете. Или може би е унищожен невъзвратимо. Тъй че нямам причини да ви обичам, нуманциецо.

Винаги съм смятал, че искреността заслужава искреност.

— Той помагаше на един бунтовник в чужда страна, срещу неговите законни владетели — отвърнах хладно. — Получи това, което заслужаваше, както и предателят, на когото служеше.

— Виждам, че вашата прямота, която забелязах още в първата ви среща с моя крал, се проявява във всичко — каза с мрачна усмивка аз азът. И си спомних закритата със завеса ниша зад краля. — Колкото до Микаел, не мога да кажа, че съм съгласен, че е получил каквото е

заслужил, но няма да споря с вас, че частта му е била несправедлива. Той винаги е бил по-амбициозен от мен. Между другото, ако беше останал жив, не се съмнявам, че щеше да отхвърли Чардън Шир и тогава щяхме да се окажем свидетели на двубой между чародеи, пред които боговете щяха да ахнат от удивление.

Не отговорих.

— Но това не стана. Тъй че на мен се пада да изпитам вашия велик ясновидец Тенедос — каза аз азът. — Ако не за друго, то поне за да разбера дали вашият, император е успял да открадне силите на Микаел, когато умря. Аз лично и Бойните магове срещу Тенедос и неговото Братство.

— Не разбирам как може да се случи този двубой, след като между нашите кралства ще има мир — казах аз. — И този мир ще бъде вечен. Освен ако не възнамерявате да прекратите преговорите?

— Ни най-малко — отвърна азът. — Моят крал наистина желае мир и аз му служа вярно. Както вече ви казах, не съм толкова амбициозен, колкото беше Микаел. Просто съм леко подозрителен към онези, които се домогват към звездите. Имам предвид самия вас и императора ви. При цялото ми уважение, но само допреди... колко, десет години? — той беше един изпаднал в немилост магьосник, пратен в изгнание, а вие бяхте най-младият кавалерийски легат в армията.

— Твърде много знаете за нас — отвърнах. — И въпреки че нищо не мога да кажа за целите на моя император, мога искрено да ви заявя, че всички мои постижения дойдоха изненадващо. И все още са изненада за мен, ако трябва да съм откровен.

Азът ме изгледа скептично.

— Освен това — продължих леко ядосан, — като за човек, който държи на „уважението“, както твърдите, смятам, че преминахте всякакви граници. Ако сте искали да се срещнете с мен само за да ме оскърбите с грубите си обиди, мога ли да ви помоля за разрешение да си тръгна?

— По-спокойно, надутото петле такова — каза кротко азът. — Има определена причина, поради която поисках да поговоря насаме с теб. Ако това, което се каня да ти кажа, беше излязло от устата на моя господар, много лесно щеше да се възприеме като заплаха. Но не е. По-скоро е предупреждение. Както казах, не се доверявам на хората с

прекалена амбиция, каквато усещам в теб, във вашия император и дори в нацията ви като цяло.

— Ако се окажа прав, твърде вероятно е този чудесен мир, от идеята за който всички сме толкова обладани, да не продължи повече от няколко години. Ще ти дам и друга причина за подозренията си — продължи той. — Императорът Тенедос често е изразявал своето преклонение пред Сайонджи, богинята унищожителка.

— Унищожителка и Съзидателка — отвърнах, повтаряйки донякъде като папагал многократните твърдения на императора. — Защото понякога се налага нещата да се събарят, за да се съградят отново.

— Вярно. Вашият император говори най-вече за съзидателния аспект на богинята. Но повечето жреци на Сайонджи твърдят, че творческите сили на Сайонджи се свеждат единствено до нейния контрол над Колелото, как и кога на всеки от нас може да се позволи да се върне на земята. Никой не споменава да е толкова съзидателна, колкото е бил Умар. Но може би вашият император е под личната закрила на Сайонджи и знае за нейните атрибути повече от всички нас.

— Може би — отвърнах изнервено. — Но аз не съм жрец, нито проявявам особен интерес към боговете или към техните аспекти.

— Разбира се, че не проявявате. Военните рядко го правят, освен когато издъхват в агония — каза аз азът. — Но това е част от предупреждението ми, така че му обърнете внимание. Вашият император може да почита Сайонджи. Но моето убеждение е, че такова почитание може да привлече прекомерното внимание на богинята. Сигурно вече го е привлякло. Бих се изненадал, ако тя не поиска някаква кръвна цена.

— Например обявяването на война на Майсир — добави той и в гласа му вече се долавяше гняв и закана.

— Грешите, сър — отвърнах; мъчех се да запазя хладнокръвие.

— Нима? Може би. Дано, въпреки интереса ми да изпитам магическите сили на вашия император. Но в случай, че не греша, приемерте това като второ предупреждение. Зная, че сте човек на топлия климат, на тропика, и че климатът на Майсир е нов за вас. Така че използвайте възможността и натопете един къс лед във вода. Вижте колко малко от него остава над водата. Това е Нуманция, Дамастес а Симабю, а Майсир е толкова огромен спрямо вашето кралство, колкото

един океански айсберг спрямо споменатото късче лед. Предизвикате ли ни, това ще ви донесе гибел — на вас, на императора ви, на цялата ви страна.

Поклоних се. Едва сдържах гнева си.

— И двамата можем да сме спокойни — заявих. — Защото мога да ви дам тържествената си дума, клетвата си, която, стига да знаете нещо за моето семейство, никога не е била нарушавана, че Нуманция няма никакво желание за война, никакви претенции за нито едно късче майсирска земя, или за смъртта на войник, мъж, жена или дете, било то майсирец или нуманциец.

Студените очи на азаза се втренчиха в мен. Никой от двама ни не извърна поглед. Изведнъж той кимна и бях освободен. Бавно закрачих навън към шейната си.

На връщане от мрачното обиталище на азаза размислях над думите му. Реших, че имаме в негово лице смъртен враг. Но поне беше разкрил чувствата си.

След три дни, на осмия ден от Ведрото време, се срещнахме с крал Байран, за да обсъдим окончателния облик на предварителния договор. Всъщност вече бях свикнал да мисля с подобни противоречиви определения. Всичко мина добре и черновата щеше да се изпрати моментално до императора. Зачудих се откъде ли ни подслушва азазът, но отпъдих тази мисъл.

Мирът беше в ръцете ни, достатъчно беше да го стиснем с пръсти и да бъде наш. Наш засега и, както се надявах, след като установим пълен контрол върху границите, наш завинаги.

— Много по-хубаво е да го отпразнуваме така, вместо да се тъпчем с храна, да се наливаме, да викаме и пеем — каза задъхано Алегрия. — Нали?

Разтвори коленете си над мен, вкара члена ми в себе си и бавно се смъкна надолу, легна върху ми и простена, щом повдигнах бедрата си, за да го вкарам дълбоко, дълбоко в нея, и устните ни се сляха. След малко тя се надигна и тялото ѝ започна да се извива, докато се движех в нея. Плъзна краката си напред докато седне върху мен, със стъпалата

около главата ми, после се завъртя и повдигна единия си крак над тялото ми.

Задиша хрипливо, притискаше бедрата си в мен, стискаше ме и ме мачкаше в утробата си. За малко щях да свърша и едва се сдържах, докато обръщаше крака си. Тя се завъртя с гръб към мен, с крака широко разтворени от двете ми страни, наведе се с ръце върху глезените ми, след това бавно изпъна крака и се озовах в меко, стегнато менгеме, ѝ тялото ми се сгърчи напред, неспособно повече да се сдържи. Тя се повдигна от члена ми, пое ме в устата си, смъкна се леко върху лицето ми и започнах да я галя с език, а после се търкаляхме по пода върху кожите, сплели телата си, и умът ми се удави в топлата влага.

Много, много дълго след това дойдох на себе си.

— Велики богове. Това му се вика труд. Май имам нужда от шини. Ти какво си мислиш, че съм гимнастик ли?

— Млъкни. Все пак аз свърших цялата работа.

— Ако курът ми изобщо се втвърди отново, в което много се съмнявам, ще ти покажа една от моите любими пози. Трябва ни само лебедка, четириметрова греда, сто и осемдесет метра въже и шестнайсет овце.

— Лъжльо — изсумтя Alegрия. — Но знам къде може да се намери едно много меко копринено въженце. Ако те интересува.

Три седмици бяха изтекли, а още нямаше вест от Никиас. Бях започнал да се безпокоя, въпреки че нямах основания, след като знаех какви затруднения създава лошото време и други проблеми на връзката с Нуманция. Но дотук проблемите бяха толкова малко, а и винаги съм вярвал, че късметът е крайна сума и не може да се харчи повече, отколкото е.

Тръпнех, а Влажното време бавно се точеше.

Едва в четиридесетия ден на сезона най-сетне получихме вестта. Императорът беше одобрил договора. Беше предложил няколко съвсем незначителни поправки, след които можехме да уговорим пътуването му до границата за великата среща между двамата владетели.

Мисля, че всички в Джарра бяха почти полудели от радост. Имаше безброй празненства и балове, за най-висшите и за най-

низшите, и сякаш никой към никого нямаше нещо друго освен усмивка и поздрав, изпълнен с обич и радост. Храмовете бяха пълни с народ и към небесата се извисяваха молитви — към Умар, Айрису и всички богове на Нуманция и на Майсир, и всички други божества, заслужаващи благодарствена молитва.

Освен Сайонджи. Никой нямаше да призове нейните святкащи мечове и белия ѝ кон.

Изтекоха още три седмици и от Никиас пристигна спешно съобщение. Пиратите, върлуващи по бреговете на Тикао, провинцията, граничеща с родния ми Симабю, се бяха обединили и бяха извършили десанти на няколко места, не просто като плячкаджии, а като завоеватели, бяха се обявили за основатели на независима държава. Имаха двама могъщи магьосници и се беше наложило императорът лично да поведе изпратената там военна експедиция.

Съобщението беше пълно с извинения, уверяващи ни, че всичко е наред. Веднага щом унищожал тези злодеи, императорът щял да се върне в Никиас и да подпише договора, а куриерите щели да го отнесат на юг.

Предадох съобщението на крал Байран и лигаба Сала, като им представих и кодирания текст, за да се уверят, че няма нищо подозрително, въпреки че нямаше повод за безпокойство. Дори един сезон не можеше да създаде особени проблеми.

Лорд Боконок обяви четвъртия ден от Времето на раждането за празничен в посолството и всеки желаещ да опита нуманцийска кухня беше добре дошъл. Беше просто повод човек да преживее лека носталгия по родината, опит да се спретнат някои нуманцийски ястия от майсирски продукти и дълго трупани родни деликатеси.

В посолството имаше не повече от десетина-петнайсет майсирци. Всички се бяхме събрали в голямата бална зала, с по чаша хубаво варанско вино преди вечеря. Аз пиех вода, разбира се. Alegрия реши, че виното е леко стипчиво за вкуса ѝ — майсирското вино беше по-сладко от всички нуманцийски сокове, — но все пак помоли за втора чаша.

Усмихнах се и тъкмо се канех да отида да ѝ донеса, когато вратите на балната зала се разтвориха с трясък и нахлуха десетина войници в тежка броня. Зад тях притичаха двайсет стрелци и се строиха в редица покрай стените, с изпънати лъкове. Възцари се пълна тишина — само една от жените изхлипа.

Крал Байран влезе в залата, облечен в черна броня и с гол меч в ръка.

— Какво... какво става?... — изломоти посланик Боконок.

— Преди седем дни армията на Нуманция наруши границата на Майсир, без да е обявена война — прогърмя гласът на краля. — Днес получихме вест за това предателство и съобщение, че майсирският град Занте е превзет и опустошен от варварите. Деянието е изключително подло. Вие, нуманцийците, ни излъгахте с витиеватите си слова за мирни договори, особено вие, Дамастес à Симабю, с лъжливите си клетви, че вие и онова псе — императорът — желаете мир. Това е акт на разбойници, не на воители, не на дипломати, не на цивилизовани хора. Поради това обявявам всички нуманцийци извън закона. Като престъпници ще бъдете съдени, също както ще бъде съден вашият мръсен император, след като армията му бъде унищожена.

— Но никой от вас няма да доживее този ден — приключи той.
— Отведете ги.

20.

ПРОКЛЯТИЕТО НА АЗАЗА

Ако не бяха решетките по прозорците и балконите, килията ми можеше да мине за луксозен, макар и поизносен апартамент.

По заповед на краля всички в посолството, нуманцийците и нашите майсирски слуги, бяхме изкарани грубо, натикани във фургони и подкарани по улиците на Джарра. Не знам кой беше съобщил на населението, но всички бяха навън, ревяха мръсотии и закани и ни замерваха с боклуци. На два пъти се опитаха да нападнат колите с крясъци „Смърт!“, но ги връщаха камшиците на ескорта. Бях благодарен заради обичта си към лукса, защото бях измъкнал колана от панталоните си и го бях увил около юмрука си. Токата беше цял фунт масивно злато и самият колан беше обкован със златни релефи. На първия безумец, който скочеше в колата, щеше да му потрябва ново лице. Но войниците ги задържаха, докато стигнахме Моритон.

Джарра има много затвори, повече и от Никиас, и ни отведоха в най-ужасния, Октагона — и птица не можеше да се измъкне от него. Около осемстенната кула с килиите имаше стръмна стена, увенчана с екзотично извити стъкленни шипове. След нея имаше ров, над трийсет стъпки дълбок и с десет стъпки тиня на дъното, в която да затънеш и да се удавиш. По външната стена на всеки петдесет крачки имаше подвижни постове и ги сменяха на всеки два часа. Малцина, влезли в Октагона, го напускаха. Там кралят затваряше най-омразните си врагове, докато не реши с какви изтезания най-добре ще изрази недоволството си.

Минахме през портата на външната стена и пазачите ни изкараха от колите. Подкараха ни като стадо по тесния мост през рова и над стъклените шипове, после надолу в самия Октагон. Не обърнах много внимание, защото търсех с поглед Алегррия. Надявах се, че е успяла да се измъкне в суматохата, но се опасявах от най-лошото — да не би кралят да е решил да я накаже за назидание, заради връзката ѝ с мен.

Главният тъмничар на Октагона, мършав белокоп мъж с усмивка като на череп, казваше се Шикао, ни обясни правилата, които се оказаха съвсем прости въпреки половинчасовото монотонно дърдорене, докато ги изреди: подчинявай се безпрекословно на всеки тъмничар, или горчиво ще съжаляваш.

Попитаха ме дали си имам слуга. Не знаех дали ще е добре да спомена някого, но преди да мога да реша, Карджан пристъпи напред и извика:

— Аз съм.

Шикао махна с ръка и един от тъмничарите го избута до мен. След това ни подкараха по килиите. Моят беше на най-горния кат на пететажния затвор. Другите нуманцийци бяха на същия и на по-долния. „Нашите“ майсирци ги затвориха на по-долен етаж от другата страна на вътрешния двор.

Вече се бях покопитил и наблюдавах внимателно всичко, защото един затворник винаги трябва да мисли за бягството си. Но тъй като трудно можех да се нарека закоравял престъпник, не виждах възможност, нито пък знаех какво бих могъл да направя, дори да намерех такава, с цял град с разгневени хора наоколо и триста левги вражеска територия между мен и спасението, да не говорим какво щеше да сполети съратниците ми.

Към килията ми имаше вътрешна и външна врата, с десет стъпки дълъг сводест коридор между тях. Тъмничарите отвориха едната, преведоха ни с Карджан, заключиха и отвориха вътрешната врата. Имаше една продълговата стая, две малки спални отстрани, тоалетна и ниша — за Карджан. Тоалетната и нишата за слугата бяха отделени със завеси. Стаите бяха обзаведени с поочукани, някога скъпи мебели, стените бяха покрити с избелели гоблени. Имаше три прозореца с решетки и две тераси, гледащи към вътрешния двор. Терасите можеше да се затварят с дървени врати при лошо време. Това щеше да е моят свят, докато крал Байран не реши, че е време да го напусна.

Можех да поискам перо и хартия и веднага да надраскам гневен протест до краля заради несправедливото и незаконно, според правилата на дипломатията, отношение към нас. Но ме занимаваха други неща — например второто предателство на император Тенедос. За разлика от първото, трябваше да помисля малко повече, за да го разбера.

Това, което беше направил, изглеждаше доста логично, въпреки че разбирането не облекчаваше гнева ми. Император Лайш Тенедос, съвсем съзнателно, ме беше отиграл като джокер, за да заблуди крал Байран, лигаба Сала и дори азаза.

Всички знаеха, че съм непоправимо честен, че съм неспособен на коварства и лъжи. Тенедос ми беше казал, че иска мир над всичко друго, и аз му повярвах, повярвах му като на своя приятел и император. Също така бях неговият най-старши трибун, неговият най-добър кавалерийски командир, командващият цялата му армия. Само глупак щеше да изпрати такъв човек в ръцете на врага, ако възнамерява да поведе война. По този начин беше поставена клопката, в която да попадне Майсир.

Не че не можех да се виня за глупостта си. Защо не се бях замислил как така императорът изведнъж промени посоката, след като месеци наред беше дрънкал оръжие около Ебисса и след като агентите му и уличните прокламации бяха превърнали майсирците във въплътени демони? Не трябваше ли да ми се стори леко подозрителна онази единствена нощ на магия и на велико откритие, малко подозрителна от устата на човек, който хем беше майстор в чародейството, хем беше изключително предпазлив?

С неохота признах хитростта на Тенедос с откриването на нов маршрут за нашествие, по който щеше да намери продоволствие за армията си от майсирските заселници в свебите. Тази игра той беше изиграл майсторски, особено след като Дванадесети хусарски беше нападат, докато разузнаваше същия маршрут в Майсир.

Беше попълнил частите в Търей, та крал Байран да обърне повече внимание на традиционния път за война и търговия през Кайт, вместо да следи какво става в Думят и Роува. Искреността ми бе заиграла с желанието на крал Байран за мир и той беше изтеглил войниците си от границите, така че майсирските патрули не можеха да забележат приготовленията на Тенедос за война.

Всички ходове на Тенедос, от преструвките, че оттегля силите си в отговор на жеста на краля, до игрите около мирния договор и „пиратите“ в Тикао, бяха предназначени, за да му осигурят време да струпа армиите си за нашествието.

Горчиво се чудех каква последна служба се очаква да изпълня за своя император. Да умра като благороден символ, разбира се, тук в

тъмниците на Джарра. Щях да умра, верен на клетвата си към Тенедос, на клетвата, която семейството ми не нарушаваше никога: „Държим на верността“.

В края на краищата не ми беше останало почти нищо освен гордост, след като единственият, който познаваше доблестта ми, беше неуязвим, на хиляда левги разстояние, и плетеше новата си паяжина.

Отново бях благодарен на любовта си към бляскавото облекло. Откъснах от колана си една златна апликация и я дадох на Карджан. Той подкупи един тъмничар и разбра, че Alegria е върната при дарлиадите. Нейният миг на „свобода“ беше свършил. Вече ѝ оставаше само компанията на сестрите ѝ и тъмните каменни стени на замъка. Но поне щеше да живее.

Час след сутрешната храна изкараха майсирските ни слуги във вътрешния двор. Трийсетината мъже и жени се скупчиха и зашариха боязливо с очи. Но не ставаше нищо, поотпуснаха се и чух учудените им гласове.

Вратите се отвориха с тежко скърцане и вътре притичаха четиридесетина мъже в тежки брони и с извадени оръжия. Един от слугите пристъпи към тях, попита нещо. Блесна стомана и мечът се заби в корема му. И тогава започнаха писъците и молбите за милост. Но никой не ги чу и мечовете и бравите започнаха да се вдигат и да падат.

От терасите наоколо чух гневните проклетия на нуманцийците и ревовете им, че хората долу нямат нищо общо със ставащото. Но избиването продължи и никой от убийците дори не си направи труда да погледне нагоре. Писъците заглъхнаха в стонове и плач. Убийците минаха от тяло на тяло с ками, а след това вече не чувах нищо освен смеха им и грубите им шегички. Извлякоха телата навън и върху каменните плочи останаха само локвите кръв — пурпурни петна, които бавно потъмняваха.

Зачакахме нови ужаси, но гневът на краля, изглежда, засега беше заситен. Или, по-вероятно, умът му беше зает с онова, което ставаше далече на север.

Бавно затънахме в затворническото еднообразие — събуждане, ядене, обиколки на двора, ядене, търсене на нещо, което да запълни ума ти в дългите тягостни следобеди, ядене и после лягане и молитва за сън.

Храната беше приемлива, но монотонна: хляб и чай сутрин, рядка постна зеленчукова яхния на обед и същото вечер, но с късчета месо или риба в нея. Двамата с Карджан известно време се забавлявахме, припомняйки си точно, блюдо след блюдо, най-вкусните неща, които сме яли заедно. Но с времето това започна да става болезнено.

Упражнявахме се здраво, крачехме безкрайно из килията, борехме се, напрягахме мускули един срещу друг в импровизирани бойни упражнения. Напрягахме умовете си с една игра, измислена от Карджан. След като толкова дълго бяхме участвали рамо до рамо в бойни кампании, един от нас започваше да описва някое място, битка, парад, лице и продължаваше, докато другият не го хване в грешка. Наказанието — бира за Карджан, когато ни освободят, сладкиш — за мен. След това идваше ред другият да говори на същата тема, докато не сгреша. По този простичък и малко глупав начин поддържахме умовете си.

Непрекъснато усещахме близостта на войната. Чувахме смътно тропота на маршируващи мъже, на войскови отряди, на подминаващи фургони, цвиленето на коне и чаткането на копита по камъните.

Дори зад каменните стени до ушите ни все пак стигаха вестите за хода на войната. Карджан успя да се сприятели с един от майсирските готвачи в затвора и той усърдно събираше и ни предаваше всички приказки за боевете.

Отначало войната тръгна добре за Нуманция, след като огромните ни армии се исипаха през Дивата земя и развиващите се земеделски райони.

Трудно беше да се определи колко добре се сражаваха майсирците. Разбира се, приказките описваха прояви на безпримерен героизъм, но някои части се натрапваха, след това изобщо не се

споменаваха повече. Бях благодарен за добрата си памет, тъй като наказанието за водене на дневник несъмнено щеше да е ужасно.

На Карджан му казаха, че жертвите са огромни и за двете страни, но по-ужасни за майсирците. Понякога войниците им се сражаваха като демони; в други случаи се оказваше достатъчно само един нуманцийски войник да се появи на хоризонта, за да ги накара да хвърлят оръжията и да се предадат. Нито чух, нито успях да открия нещо за военна магия.

Джарра потъна в траур, когато падна Пенда, столицата на една от провинциите. Битката беше жестока, без пощада и от двете страни, и майсирците бавно бяха изтласкани по улиците. Но бяха изтласкани и градът беше наш.

Някои нуманцийци изпаднаха във възторг от тази вест. Но не и аз — армията ни настъпваше твърде бавно. Никой — нито императорът, нито моите колеги трибуни, нито генералите — като че ли не беше наясно, че най-големият ни враг е ужасното майсирско време. Армията се задържа твърде дълго в Пенда. Може би жестокото сражение ѝ беше отнело нещо от настъпателния дух. След това чухме, че императорът лично е поел командването и Нуманция отново настъпва. Но страната бе твърде различна от всичко, с което бяха свикнали. След Пенда новите земеделски райони свършваха и започваха пустите свеби.

Летният пек свърши и започна Дъждовното време. Нуманция затъна в дъждове и кал, а майсирците започнаха контраатаки. Армията ни отстъпи назад към Пенда, обкръжиха я от три страни и Октагонът се превърна в място на пълно отчаяние. Самият аз бях по-скоро ядосан, отколкото отчаян. Императорът трябваше да настъпва, защото оставаше само един сезон преди зимата. Но нуманцийците се бавеха в Пенда и водеха кървави, но не решителни сражения около накъсаната отбрана на града.

Първият нуманциец, който трябваше да умре, беше лорд Суса Боконок. Не умря достойно, но пък от един политик не се очаква да притежава войнишко безстрашие. Боконок беше посърнал, бързо побелял и състарен. Колкото пъти се опитвах да му вдъхна кураж по време на обиколките в двора, говореше само за имението си в делтата на Латейн и за планове си да го обнови, когато свърши войната.

Барабаният тътен започна призори и продължи с часове. Всичко необичайно в Октагона предвещаваше нещо лошо. На обяд над затвора се вдигна флаг, а в двора вдигнаха ешафод. Зад него излязоха двама тъмничари, единият превит над тежък дръвник, другият — понесъл черен сандък. След това се появи мъж, облечен в червено наметало, спря пред стъпалата на ешафода и остана там неподвижен.

Прозорците на килиите бяха пълни от началото на барабания тътен — всички очакваха да видят ужаса, който ще последва. Чух смътни викове от коридора извън килията ми. Някой нуманциец беше обречен. Вратата на двора се отвори широко и двама тъмничари извлякоха Боконок. Беше премалял от страх, едва можеше да говори. Видя палача и захлипа без думи, опита се да се отскубне, но пазачите го държаха здраво. Повлякоха го нагоре по стъпалата и го хвърлиха върху дръвника.

Палачът отвори сандъка и извади голяма, зловещо извита брадва. Бавно се заизкачва по стъпалата. Боконок захленчи за милост, но милост в този ден нямаше да има.

Един от тъмничарите го сграбчи за косата, дръпна силно и изпъна врата му върху дръвника. Бравата се надигна и когато се спусна, Боконок изрева отчаяно. Острието не намери целта си и изтътна в черепа на жертвата с тъпия звук на разцепена диня. Тялото на посланика се разтърси, палачът измъкна брадвата и я стовари отново. Този път удари точно и премазаната глава на Боконок се изтъркули в локва кръв.

Нямаше съд, нито изречена присъда. Само смърт. Аз щях да съм следващият.

Но не бях. Следващият, по неясни за мен причини, се оказа капитан Ателни Ласта, моят адютант и командир на моите Червени пики. Умря като герой. Не както би умрял с „достойна смърт“ някой аристократ, изричайки благородни слова, които да ехтят през вековете, а като воин.

Отново двама тъмничари изнесоха дръвника. Отново палачът зачака пред ешафода. Вратата на нашето крило се отвори широко и Ласта излезе, с вързани отпред ръце, с двама пазачи от двете му страни. Но вървеше гордо, както подобава на храбър мъж.

Откъсна се от пазачите си и закрачи нагоре по стъпалата като човек, жаден да приеме съдбата си. Изрева: „Да живее императорът!“ и затворническите стени се разтърсиха от възгласите ни. Почервенелите от яд тъмничари затичаха по стъпалата, за да го притиснат на дръвника. Първият, вместо да се озове пред премаляла от страх жертва, беше посрещнат с удар с глава в корема и се просна върху дъските. Ласта коленичи, извади камата от колана му и я заби непохватно в гърлото му.

Един.

Вторият тъмничар скочи към Ласта и извади меча си. Но имаше пред себе си опитен войник: капитанът отскочи встрани, изрита го и го просна по очи на камъните. Тъмничарят не помръдна.

Двама.

Палачът изрева като бик и отвори черната кутия. Закрачи към стъпалата, стиснал тежката брадва, погледна нагоре и изпищя от ужас: Ласта беше прерязал въжетата си и го очакваше с камата. Брадвата издрънча на камъните и палачът заотстъпва, заскимтя от страх и замаха с ръце да прогони смъртта.

Никога не съм умеел да хвърлям добре нож, но Ласта често се забавляваше с други войници в мятане на всякакви оръжия с остри върхове от всякакво разстояние, за да се забият безпогрешно в набеязаната цел. Камата на тъмничаря се превъртя веднъж във въздуха и се заби до дръжката в корема на палача, точно под ребрата, където се отваряше червеното наметало. Мъжът зави от болка и я измъкна. Червата му, лъскави ръждивосиви въжета, се изсипаха на каменните плочи. Той се сгърчи и рухна в собствената си кръв и мръсотия и повече не мръдна.

Трима.

Ласта скочи от ешафода и награби брадвата на езекутора. Другите двама пазачи вече бягаха към залостената врата. Той ги настигна. Те ревяха за помощ и дращеха по дървото, докато ги посичаше безмилостно отзад.

Четири. Пет.

Вратата се отвори рязко и други десетима тъмничари нахлуха в двора, с копия и мечове в ръце. Ласта избута едно от копията, посече в хълбока този, който го държеше, парира и още една глава се изтъркаля върху камъните.

Шест и седем.

Ревях от възторг и не усещах сълзите, бликнали от очите ми, когато Ласта свали осмата си жертва и извика, когато един от мечовете разпра бедрото му.

Деветият издъхна, когато още едно острие прониза Ласта в гърдите. Той се олюля, изтръгна меча от ръцете на нападателя си, намери сили да забие брадвата в лицето му и рухна на колене. Тъмничарите скочиха отгоре му и вече не виждахме нищо освен вдигащите се и падащи с ярост стоманени остриета.

Един офицер притича в двора, зарева за ред и хората му бавно се отдръпнаха от кървавата мешавица.

Тялото на Ласта се беше проснало върху деветата му жертва, а пръстите му се бяха впили в гърлото на десетата. Той успя да се отскубне и изпълзя назад. Шикао се беше появил в двора и крещеше като обезумял.

Виковете ни замряха. Карджан се обърна към мен.

— Деветима. Трудна задача ни постави тоя човек.

Но си я биваше. Бях решен да не умра по-лесно от капитан Ласта и се заклев, че ако някога ми се роди син, ще носи името на капитана.

Дойдоха призори. Събудих се, защото в килията ми нахълтаха десетина облечени в черно мъже. Двама скочиха срещу мен и ги премазах. Карджан също се събуди с бой. Чух удари и пъшкане в тъмното, после желязна палка изгътна в нечие теме и чух как Карджан рухна на пода.

Забих палеца си в нечие око, ритнаха ме силно в корема и за миг се превих, но успях да потроша с крак капачката на коляното му, той изрева и отхвърча назад. Някаква палка ме удари в гърба и едва не паднах, но се обърнах и я изтръгнах от ръцете на нападателя.

Забих я с все сила в слабините му и вече я вдигах, за да ударя друг през лицето, но един железен юмрук се заби в тила ми и повече не помня.

Съвзех се замаян, осъзнах, че са ме вързали на някакъв стол, и повърнах. Плиснаха ведро вода върху мен, отново се надигнах и ме

заляха още веднъж. Светът около мен и стомахът ми бавно престанаха да се въртят и отворих насила очи. В другия край на стаята имаше тежка дървена маса. Зад нея, осветен от пламъците на две восъчни свещи на високи стойки, седеше аزازът.

На пода между нас имаше надраскани с креда символи, два мангала димяха във влажния, вонящ на плесен въздух. Имах чувството, че съм дълбоко, дълбоко под земята.

Аزازът ме гледаше, без да мига, съвсем безизразно.

— Двамата с краля много дълго умувахме какво да е наказанието ти, Дамастес à Симабю.

— Наказание за какво? — успях да промълвя. — За това, че служи на своя император?

Никога нямаше да кажа на враговете си за безчестието и предателството на своя владетел.

— За това, че причини смъртта на хиляди, може би милион майсирци — отвърна аزازът. — Предумишлено убийство, ако така ти харесва повече.

— По това правило всеки ваш войник, всеки от пълководците ви може да е виновен в същото „престъпление“.

— Може би — каза аزازът. — Има една малка разлика обаче. Ти си в ръцете ни и следователно наше е правото да налагаме правилата.

— Стига спорове — избоботи глас зад гърба ми и крал Байран излезе пред мен. — Достатъчно е да знам, че този кучи син причини зло на Майсир и че трябва да си плати за това зло.

— Моите извинения, ваше величество. Разбира се.

Кралят отиде до масата, застана там и скръсти ръце. Беше в тъмен халат, с кама на кръста.

— Простата смърт ще е твърде лека — каза аزازът. — Разбира се, можем да ти наложим смърт с изтезания, които да се проточат толкова дълго, че хората да шепнат за ужаса й хиляда години.

Говореше глупости. Човек може да бъде изтезаван, докато не намери достатъчно кураж — или отчаяние, — за да си прехапе езика и кротко да си издъхне, щом изтече кръвта му.

— Но това не би постигнало нищо, освен че ще ме накара да се почувствам малко по-добре — каза кралят.

— Поради това ти избрахме по... интересна съдба — каза аزازът. — Пригответе го!

Двама мъже, облечени в наметала с качулки, за да не се виждат лицата им — ако изобщо бяха хора, — разпраха туниката ми на гърдите и ме задържаха да не мърдам. Аз азът вдигна от масата някакъв странен инструмент и пристъпи към мен. Приличаше на малък тънък нож, но сякаш направен от стъкло. Перна ме рязко през гърдите, от рамото до бедрото, после — още веднъж и кръвта изби в очертанията на „X“.

Аз азът задвижи стъкления нож върху раната и беше все едно, че държи запален факел. Загърчих се, въпреки усилието си да не реагирам. Той остана безучастен към болката ми. Острието започна да почервява, после стана цялото кървавочервено. Той отстъпи назад, но ужасната болка остана.

— Ваше величество — каза магьосникът. — За кралството ще е по-добре, ако се оттеглите за малко. Не мисля, че рискът е голям, но все пак съществува. А в тези времена трудно ще се справим без вас.

Кралят излезе и вратата се затвори.

Аз азът обиколи високите разноцветни восъчни свещи, поставени в скоби по стените. Посягаше към тях със странния нож и те пламваха. Запалиха се пет. След това той застана в центъра на стаята и изрече някаква фраза. Свещите запушиха — бял, син, зелен, черен и червен дим — но нито камерата се изпълни с него, нито се задавих.

Магьосникът заговори отново и всичко се преобрази. Всичко стана черно и сиво, а това, което бе най-тъмно, трябваше сякаш да е най-светло. Този път аз азът запя монотонно, но не можех да разбера провлечените думи.

Той опря странния нож в пода и кръвта, моята кръв закапа от него. Изведнъж около него лумнаха пламъци и стигнаха до тавана. Магът излезе от тях невредим и пристъпи встрани. Изрече една дума и пламъците се сбраха и се пресегнаха към мен. Докато се приближаваха, от червени и жълти станаха съвсем черни.

Огненият пръст докосна раните и болката отново разтърси тялото ми. Пръстът ги проследи два пъти и едва не припаднах от агонията.

Този път можех да разбирам думите на азаза:

Вече си негов.

*Вече си мой.
Като глина си.
Като прах.
Аз повелявам.
Ти изпълняваш.
Аз повелявам.
Ти се покоряваш.*

Последните две фрази бяха повторени отново и отново, усилваха се, докато не изпълниха цялата ми вселена, не се превърнаха в моя вселена и най-сетне не заглъхнаха, отеквайки в безмълвие. Бях като затворен в стъкло, като муха в топка кехлибар. Между мен и всичко друго съществуваше огромно разстояние, въпреки че все още виждах с моите очи. Но същевременно виждах и самия себе си, някак отдалече. До сетивата ми стигаха шумове и миризми, но далечни.

— Стани, Дамастес — заповяда азазът. Връзките вече ги нямаше и се подчиних. Имах чувството, че съм дълбоко под вода и газя през тиня.

— Великолепно — каза азазът. — Поканете краля.

Вратата отново се отвори и затвори и крал Байран се появи пред мен. Приблужи се и ме огледа, все едно че бях някакъв рядък вид.

— Хвана ли се?

— Да.

— Искам демонстрация.

— Разбира се — магът помисли. — Може би дарлиадата, която му дадохте?

Кралят изсумтя.

— Това нищо няма да докаже. Никой мъж не цени една курва, особено ако е проста робиня.

Изпитах гняв, но и това беше някак далечно, все едно че ми описваха чувствата на друг.

— Сетих се — каза азазът.

Махна с ръка и един от мъжете в черните халати се приближи. Магьосникът заговори тихо, той кимна и излезе. Тримата стояхме и чакахме. Нищо не изпитвах — нито тревога, нито досада. Все едно че бях от камък.

Вратата се отвори и онзи с черния халат се върна. Водеше Карджан.

— Иди при господаря си — заповяда азазът.

Карджан го погледна подозрително, но се подчини. Взря се напрегнато в очите ми, сякаш предчувстваше нещо.

— Трибуне...

— Да?

— Вие...

— Мълчи! — срязва го кралят и Карджан трепна и замълча. — Вие двамата. Хванете го.

Двамата с качулките хванаха ръцете на Карджан и го притиснаха до стената. Кралят извади камата си от канията и ми я подаде, с дръжката напред.

— Дамастес — тихо и монотонно заговори азазът и за първи път долових възбуда в очите му. — Вземи ножа.

Подчиних се.

— Убий този човек.

Очите на Карджан се бяха отворили широко от изненада. Бавно замагнах и устата му се отвори, може би за да изкрещи от ужас. Камата се хлъзна в гърдите му и я извих нагоре, за да пронижа сърцето. Кръвта потече по дръжката и по пръстите ми.

Карджан, моят слуга, моят приятел, спасителят ми в десетки битки изпъшка, очите му помръкнаха, коленете му се подгънаха. Двамата го пуснаха на пода.

— Върни камата на краля — заповяда азазът. Подчиних се.

Крал Байран я взе, наведе се, изтри я в ризата на Карджан, прибра я в канията и каза хрипливо, едва сдържайки възбудата си:

— Дай му заповедите.

— Дамастес. Чуваш ли ме?

— Да.

— Ще ми се подчиниш ли?

— Да.

— Сега ще бъдете освободени. Ти и другите нуманцийци. Ще ви се осигури безопасен преход до Пенда, където чакат армията ви и вашият император. Ще отидеш при него и ще кажеш, че трябва да поговорите насаме... След това ще го убиеш.

21. ЦЕЛЕБНИЯТ ОГЪН

След два дни всички оцелели нуманцийци напуснахме Октагона и поехме на път към нуманцийските позиции около Пенда, за размяна на пленници. От това пътуване помня малко, освен че беше студено и мокро, ала ми беше все едно.

Бях мъничък Дамастес, ембрион в морето на по-големия Дамастес, сътворен от краля и неговия азаз. Можех да виждам, да чувам, да участвам дори, стига да не допускам мисълта за възложената ми задача да изплува на повърхността.

Свалбард ме попита какво е станало с Карджан. Не помня какво му отвърнах. Изглежда ме странно и попита да не би нещо да не е наред. Аз — истинският аз — успях да се сопна, че всичко е наред и да си гледа задълженията. Отдаде ми чест с юмрука на гърдите и се подчини, а щом си тръгна, усетих гнева на другия, лъжливия Дамастес. Бях спасил живота на Свалбард, защото ако беше настоял, щеше да умре. Щях да убия още един приятел със също толкова малко колебание, колкото Карджан.

Този миг ми вдъхна — на мен, истинския — малко надежда. Не бях напълно във властта на другия. Спомних си мехурчетата в тестото за хляб, оставено да втасва. Такива мънички, нищожни мисли ми бяха позволени. Но ако изплуваха на повърхността, ако разкъсаха обвивката, тогава другият Дамастес, убиецът, щеше да разбере, че нещата не са толкова под контрол, колкото си въобразява, и щеше да ме потопи още по-дълбоко, сигурно докато не се удавя и не престана да съществувам. И участта на императора щеше да е сигурна.

По пътя, докато дните отминаваха, се оформяха късчета от една идея и ги опазих скрити за онзи, другия Дамастес. Всъщност не беше толкова идея, колкото отчаяна надежда, най-вероятно безполезна. Но се вкопчих в нея, вкопчих се с все сила, без да допусна тези „мехурчета“ да ги забележи Дамастес, в чието тяло витаех. Онзи Дамастес се хранише, спеше, даваше заповеди, когато се наложеше, но

и той посвоему „витаеше“ като мен, полузамаян и не съвсем жив, докато не се изправи пред императора.

Смътно забелязвах, че около нас винаги има войници — нов набор и ветерани: всички те се придвижваха на север към Пенда и бойните полета. Другият спомен, който ми е останал, е за хората на Майсир, движещи се срещу прилива от униформи — на юг, все по-навътре и по-навътре в Майсир, далече от битки и от войници. Пътуваха на коне, в тежко натоварени коли или пеша, понесли оскъдните си вещи с надеждата, че ще намерят приют.

Почти навлизахме във Времето на бурите и дъждът, а след него снегът и вятърът връхлитаха върху тези окаяни бежанци и от двете страни на коловоза се срещаха проснати тела, покрити за щастие от бързо натрупващия сняг.

Не ми беше нито студено, нито мокро, чувствах се като бебе, което скоро ще се роди, но все още не иска да излезе в грубия и суров свят. Щях да се родя за мигновена смърт, защото в мига, в който щях да убия императора, щях да се прониза сам с ножа.

„И какво от това?“ — мислех си замаян. Този живот беше непоносимо бреме. Всичко бях изгубил — любимите си хора, владетеля си, уважението, приятелите си — а сега и честта ми беше обречена, защото кой щеше да повярва, че съм омагьосан, щом извърша най-тежкия грях и убия бащата на своята нация? Щяха да шепнат как Дамастес е бил съблазнен от злия крал на Майсир да убие своя най-добър приятел и владетел. Може би щях да получа миг отдих, преди да се върна на Колелото, преди Сайонджи да ме осъди сурово, както знаех, че ще стори — мен, цареубиеца, предателя, чудовището — и да ме изплюе обратно, за да започна живот в някоя ужасна низша форма, та да изкупя извършеното зло.

Все пак бях достатъчно жив, за да усетя, че сме се приближили до Пенда и полесражението. Долавях миризмата на кръвта, остро усещане за надвиснала опасност, и се размърдах, почти буден. Другият Дамастес ме усети и отново ме натика на дъното. Престорих се, че му се подчинявам, и се загърнах в пустош. След това се озовахме на фронтвата линия — мръсносив сняг, пръснати човешки тела, повалени дървета и разрушени сгради.

Започнаха преговорите да ни се разреши да влезем в Пенда. Не обръщах много внимание. Другият Дамастес се съживяваше все

повече, сетивата му се изостриха, беше готов за най-голямата си, единствената задача в краткия си живот.

Майсирските униформи се смениха с нуманцийски и настъпи голяма радост за това, че най-сетне сме опасени, че сме сред приятели. Другият Дамастес се преструваше на безмерно щастлив, после каза на водача на размяната на пленници, моя приятел трибун Линърджис, че „Дамастес“ има изключително важно съобщение за императора.

— Желанието ти съвпада със заповедта, която получих — отвърна Линърджис. — Трябва незабавно да те заведа при Негово величество.

Другият Дамастес изрази задоволство и тръгнахме през фронтните линии, през бойните позиции, през опустошените улици и разрушените сгради на Пенда към центъра, към двореца, в който се бе настанил командният щаб на императора.

Бях невъоръжен, но какво от това? Можех да убия един дребен мъж като Тенедос по сто начина с голи ръце, преди някой да успее да ме спре.

Погледът ми се проясни донякъде, но беше все едно, че гледам всичко в лъскаво бронзово огледало. Всичко беше червено, жълто, оранжево. Започнах да изпадам в паника, да търся шанса си, единствения шанс, но все още не виждах шанс, а време не ми оставаше.

Влязохме в голяма стая с маси, покрити с карти. В огромната камина пращеше огън, а до нея стоеше император Тенедос. Беше облечен скромно, като редови войник, но униформата му беше ушита от най-хубава тежка коприна, а ботушите му бяха лъснати като огледала.

Понечих да коленича, но Тенедос вдигна ръка.

— Не, не, Дамастес, мой най-добри приятелю. Добре си дошъл у дома, честито спасение.

Изправих се и закрачих към него, все по-бързо с всяка следваща крачка. По лицето му пробяга тревога, бях вдигнал ръцете си, пръстите им се бяха стегнали, готови да се впият в гърлото му, и някъде зад себе си смътно чух ужасения вик на Линърджис.

Но аз — истинският аз — се оказах твърде коварен за другия Дамастес, за неговия създател азаза и за неговия господар, крал Байран

Майсирски. Преди ръцете ми да посегнат към императора, се хвърлих встрани, към жаркия огън и пращящите му пламъци.

Усетих как другият Дамастес изкрещя от ужас, а после обичните пламъци се пресегнаха, поеха ме и ме прегърнаха, и нищо друго нямаше освен нажежената до червено агония, а след нея — съвсем нищо.

Очаквах да се събудя и най-сетне да видя лицето на Сайонджи или на някоя от нейните страховити прояви, или — може би най-добре — изобщо да не се събудя повече, да се изплъзна между острият й нокти и да потъна в радостта на пълната забрава. Но вместо това усетих под и над себе си мека ленена тъкан, топлината на одеяло отгоре и благоухание, докоснало ноздрите ми.

Отворих очи и видях, че съм в огромна спалня, в царствено ложе. До мен седеше император Тенедос.

— Добре си дошъл, Дамастес, приятелю — промълви той тихо.

Сигурно просто...

— Не, не сънуваш — каза той. — Нито си мъртъв.

Но помнех огъня, помнех разкъсващата болка около мен и изпитах ужасен страх, страх, който всеки войник ще признае. Има и по-лоши съдби от това да бъдеш убит: да бъдеш изтерзан, осакатен, покрит с такива грозни белези, че родната ти майка да потръпне и да избяга с ужас. Виждал съм мъже и жени, взимани в прегръдката на Шахрия и останали живи — с обезобразена, сиво-бяла, като огладен от водата плавей плът, болката ги разкъсва при всяко движение. Но болка нямаше. Ръката ми неволно се вдигна и опипа лицето ми. Усетих мека, топла, здрава, ненакърнена от белези плът.

— Не — продължи императорът. — И белези нямаш — усмихна се мрачно. — Магията ми се погрижи за това.

— Как?

— Държиш ли да знаеш? Наистина ли държиш? — не трябваше да кимвам. — Имаше три пленнички. Знатни, така поне се представиха, майсирки. Престориха се, че страстно желаят двама от моите домини, а те се оказаха достатъчно глупави да се поддадат на съблазънта. Храната на пира беше отровна и вместо любов моите войници намериха смъртта си. Решил бях да ги накажа с ужасна смърт,

смърт, каквато се полага на всеки цивилен, дръзнал да вдигне ръка срещу мой офицер. Но после ми хрумна друго, след като ти се опита... след като направи това, което майсирската магия те принуди да направиш. Направих някои заклинания и трите жени бяха одрани живи. Кожата им замени твоята и част от тяхната кръв тече в жилите ти. Черно беше деянието — ала не изпитвам никакво угризение. Още по-черна цена трябваше да заплатя, но я платих с радост, не само като твой император, а и като твой приятел. Ти си ми нужен, Дамастес. И ти дължа огромен дълг.

Част от мен потръпна от императорските думи, но друга част от мен кипна от гняв. Трябвах му отново? Как щеше да ме предаде този път?

Но императорът продължи:

— Ти лежа като труп четиридесет дни в това Време на бурите, едва дишаше, хранеше се само с бульон, и то рядко, но е истинско чудо, че се върна толкова бързо. Всичко знам, Дамастес à Симабю. Докато ти се рееше между световите, между живота и смъртта, направих друга магия и открих ужасното проклятие, наложено ти от крал Байран и неговия слуга, и как си убил верния Карджан и е трябвало да убиеш и мен.

— Това беше чудовищно и тези свини ще си платят по най-чудовищен начин — продължи той. — Защото тази война тепърва започва. Още веднъж добре дошъл, Дамастес. Сега ще те призова за най-великите дела и ние двамата, заедно, ще постигнем своя най-велик триумф.

Тенедос стана.

— Да. Ти си ми нужен, за да поведеш армията ми към победа. Защото сме ужасно затънали тук, в Пенда. Но връщане назад няма. Може да има само един край: или ще бъде унищожен Майсир, или ще рухне Нуманция. И ти ще си този, който ще се погрижи да не е Нуманция.

Не изчака отговора ми. Излезе с бързи крачки от стаята.

Какви чувства изпитах ли? По-уместен би бил въпросът какви не изпитах. Мислите ми кипяха часове наред. Жив бях, и заради това трябваше да съм благодарен. Но все още изпитвах болка и част от мен

искаше забвението вместо връщането в живота. Благодарен бях на Тенедос и в същото време ръмжах от яд, че нямаше да престана да му служа, че щеше да ме връща — както сега — отново и отново от гроба, само за да се сбъднат поредните му блянове, блянове на безумец, отвъд границите на реалността.

Но избор нямах. Трябваше да си възвърна силите. Бях цял-целеничък, но изтощен. Цял... но когато намерих огледало и се видях, имаше промени. Най-очевидната беше, че косата ми не само бе изгоряла като факла, но, опасявах се, нямаше да може повече да израсте буйна като преди. Кожата ми наистина беше лъскава и гладка, ала потръпнах пред мръсната шега, че е „също като женска“. Но в ъгълчетата около очите ми имаше бръчки и ми се стори, че изражението ми е станало друго: по-твърдо и по-студено.

Все още се чувствах изтръпнал, несигурен в никого и в нищо. Имаше само една искра, и тя бе смътната надежда, че може би някак ще успее да намеря Алегрия. Това ме накара да осъзная още нещо. Единствената възможност да я намеря бе точно в това, което искаше императорът: да спечеля тази война.

Не знаех, а и сега не знам, дали императорът беше разбрал за Алегрия и как любовта ми би могла да ме отклони. Може би знаеше. Беше достатъчно проникателен, за да разбере какво е станало в Джарра и да използва това знание, както би използвал инструмент, както би използвал всекиго, за да постигне целите си.

А и клетва бях положил. Това, не по-малко от всичко друго, ме върна към живота.

Държим на верността.

Добре. Смъртта не ми беше позволена. Забвението бе недостъпно за мен. Тогава щях да го дам на други. Това, изглежда, желаше Айрису. Айрису... или по-вероятно Сайонджи, в проявлението си на Смърт.

Добре. Това проявление щях да приема за своя невяста, за свой аватар, и щях да срещна Смъртта на белия ѝ кон, с високо вдигнатите мечове, с усмивката на черепа, лъснал под черния плащ.

Вече щяхме да сме трима: императорът, аз и Сайонджи.

А светът нека дълго да пици в ужас и агония.

22. ПРОБИВЪТ

В тринадесетия ден от Времето на ражданията нуманцийската армия разби обкръжението около Пенда и удари на юг. Имахме три цели: да унищожим армията на Майсир; да овладеем и окупираме Джарра; и въпреки че тази не беше заявена гласно и изглеждаше някак мътна, или да отнемем трона на крал Байран, или да го направим васал на императора.

Беше изтекла почти година от началото на войната, като повече от половината от това време беше изгубено в Пенда. Когато най-сетне можех вече да ставам от леглото, се оказах затънал в проблеми и техните причини. Първо се подчиних на собствената си заповед и се разпоредих всички мои подчинени, които бръмчаха като комари наоколо, да вървят по дяволите и да ме оставят на мира, освен ако не ги повикам или наистина не е спешно.

След това, с позволенията на императора, призовах всички трибуни и генерали. Словото ми към тях беше кратко и изрично: Водим война. Ще спечелим тази война. Ако се наложи, ще я спечеля сам и ще убия последния майсирец с отсечената на дръвника глава на последния генерал, имал безочията да оспорва командите ми. Това събуди усмивките на тези, които искаха да се усмихнат, и стъписване у някои други. Последните си отбелязах наум като хора, заслужаващи повечко внимание.

Йонджи и Льо Балафре се задържаха последни.

— Ще се бием ли най-после? — попита Йонджи. — Или да кажа на хората си да чакат още една реколта от нивичките, дето са засели до дупките, в които живеят?

Льо Балафре отговори вместо мен:

— Ще се бием.

— Това добре — рече с крива усмивка Йонджи. — Но дали ще победим?

— Мисля, че нямаме друг избор — отвърнах му.

— А, винаги има друг избор. Само дето може да не му хареса на човек.

— Пораженец — каза ухилено Льо Балафре.

— Не. Реалист.

— Разкарайте се и двамата — заповядах. — Време е всички да се хванем за работа.

Крайно време беше. Проблемите бяха прости и, съвсем очаквано, започваха от най-горе, от императора. Едно е да заповядаш на един взвод да атакува хълма, който е пред очите ти, или дори да заповядаш на корпус да атакува кръстопътя, който може да се види от удобния генералски команден пост. Съвсем друго е да ръководиш цяла армия, разпростряла се в кръг от петнайсет мили около полуразрушен град, армия с всичките нейни паразити. Императорът беше изгубил контрол, по зла ирония — точно като своя зет, Агуин Гуил, когото така злостно беше сгълчал за маневрите му.

Усилията му бяха насочени само към това да установи контрол. Когато атакуваше, маневрата му нарушаваше основното правило: избери си една цел и нанеси удара с цялата си сила. Императорът се колебаеше, без да заложи твърдо на нито един план, поради което нито един не успяваше. Всичките му замисли убиваха повече нуманцийски войници, отколкото майсирци. Те имаха хора, които да пожертват. Ние нямахме.

Бях се опасявал точно от това, докато слушах за забавянето на армията ни още в Октагона. Но единственото, което можех да направя, бе да се закълна, че няма да позволя повече императорът да изпадне в такава невъзможна ситуация. Нали точно затова съществувахме ние, неговите трибуни и генерали — смятах неговите провали по-скоро за наши. Той, в края на краищата, беше императорът, владетелят, а не пълководец, колкото и да се смяташе за такъв в бляновете си. Но всички ние си имаме блянове, които не могат да се изпълнят.

Давах си сметка за всичко това по-ясно от всички. Повечето от мен беше мъртво в един изпепелен замък, наречен Иригон, а останалото беше някъде там, в дълбокия вражески тил. Мъчех се да не мисля за Алегрия и продължавах да трупам проблеми.

Императорът, и това го забелязах от лично наблюдение, имаше още един недостатък, за който смътно си бях давал сметка. Избираше си фаворити като всяка царствена особа, но фаворитите му можеха да

останат такива за не повече от час или ден. След това друг се оказваше помазаникът и мечтите на предишния за слава повяхваха. Отначало си помислих, че Тенедос просто е колеблив, но след това разбрах, че се държи по този начин преднамерено, въпреки че така и не можех да реша съзнателно ли е, или не. Докато поредният придворен лакей мечтаеше за своя бляскав миг, нямаше да заговорничи. Никакви заговори нямаше, разбира се, но допускам, че тези, които носят корони на главите си, никога не могат да са сигурни дали една усмивка не крие кама. И за сетен път бях доволен, че никога не съм мечтал за нещо повече от това да бъда войник.

Този проблем беше нерешим, но след като го осъзнах, лесно се справих с него. Просто следвах собствените си планове, редовно ги обсъждах с императора и не обръщах никакво внимание кой генерал е вечерял предната нощ на императорската маса и защо не съм бил поканен и аз.

Решиха се и други лични въпроси. Тримата ми подофицери — Свалбард, Кърти и Манич — бяха повишени в легати и да върви по дяволите всеки, който щеше да ахне заради „неофицерското им поведение“. Трябваша ни воители, а не учители по танци. Също така повиших и Балк, онзи буен някога легат от Кальо в командир на моите Червени пики — и ги върнах до пълен състав, като хладнокръвно лиших други части от най-доброто.

Доколкото можех да си позволя да мисля за лични неща, исках да науча повече за бившата си съпруга, но си давах сметка, че колкото и завоалирано да поставя въпроса, ще се забележи и все някой ще поклати глава за „горкия Дамастес“, който продължава да бленува за оная. Тъй че не питах и научих само, че доколкото е известно, тя все още е в изгнание в Иригон и е станала за посмешище заради своето хладнокръвно преследване на Негово величество.

Най-тайният ми проблем беше убийството на Карджан. Колкото и да ме уверяваше умът ми, че съм го направил под властта на друг, че не е било по моя воля, все пак се чувствах опозорен и омърсен. Чудех се дали кръвта може да изчисти проблема и бях решил да се опитам да го направя. Но малко по малко и това заглъхна в ума ми, докато затъвах в други грижи.

Предишната година Нуманция беше събрала ужасно слаба реколта; докато провизиите стигнат до нас, минаваше цяла вечност и

често пъти се оказваха развалени.

Същото ставаше и с резервите ни, които трябваше да подменят фронтовите части. Бяхме прехвърлили границите с близо два милиона души и бяхме загубили — убити, ранени или изчезнали — почти сто и петдесет хиляди. Трябваше ни не само нови попълнения, за да възстановим армията, но и повече войници, за да извършим пробива при Пенда. Новият Гвардейски корпус трябваше да приключи с обучението си, докъдето и да е стигнало, и да тръгне в поход на юг към нас — и щеше да понася поражения по пътя си. Армията не беше положила усилия да се сприятели с майсирските селяни при прехвърлянето на границата и, съобразно имперската политика, беше „секвестирала“ продоволствие от околната територия.

Сега в тила ни вместо с плашливо и покорно население беше пълно с „разбойници“, защото какво друго може да стане човек, след като му приберат добитъка и зърното, след като опразнят зимника му и твърде често, за мой срам — насилят жената му? Законите на Нуманция забраняваха такива варварства, но колко се прилагаха те, особено след като самата армия оцеляваше благодарение на организирания грабеж?

Тези престъпления водеха до създаване на групи за съпротива, подкрепени от частите на негаретите, които бяха твърде благоразумни, за да влизат в открити стълкновения с нашите войници. Вместо това извършваха малки жилещи набези и плякосваха снабдителните ни кервани. Колкото до пленниците, ако някой се окажеше офицер или видимо богат, можеше да го разменят срещу откуп. Понякога. Но обикновеният войник беше обречен. Само малцина щастливци биваха продавани в робство.

Новите части, без опит в реални сражения, получаваха безбройни ужилвания и всеки път губеха бойци. Като кон, полудял от летните мухи, те удряха по пътя си където им падне и селяните, върху които изливаха яростта си, бързо ставаха разбойници.

Най-доброто решение, което намерих, бе да изпратя кавалерийски части — и по този начин наруших друга своя заповед: конниците да се държат на едно място, като цялостна сила — за да придружават новите войници и продоволствието от един пункт до друг, а всеки стационарен пункт да се подсили с пехотен гарнизон. Тези тилови сили изцедиха „моята“ армия. Но усиленият приток на

продоволствие и свежи сили го компенсираха и бавно започнахме да укрепваме военната си мощ.

Направих лично рекогносцировка по отбранителните ни линии, за да намеря слабото място на противника. Императорът държеше на фронтално настъпление по целия фронт, но неуспехът щеше да е гарантиран, както при другите му атаки. Спорът ни стигна до викове и накрая, преминал границата на благоразумието, прословутият ми симабуйски нрав кипна и се сопнах:

— Какво искате, по дяволите? Цялата ви шибана армия с маршова стъпка да се върне на Колелото ли? Ако е така, намерете си друг проклет от боговете главен трибун — и излязох разгневен. Тенедос ме спря, преди да се метна на коня си, и ме придума да се върна.

Започна да се държи, все едно че не е нищо повече от обикновен магьосник, а аз — първият му съратник, като в старото време. Сипа си бренди, а на мен — чаша сок, чийто вкус не беше съвсем като от сушени плодове, киснати и варени в кладенчова вода, а после каза, затаил стоманата в гласа си под меко кадифе:

— Е, и къде да атакуваме тогава?

Загледах се в картата на Пенда и си спомних един хълм в майсирските позиции, укрепен само с припряно изкопани земни насипи. Зад този хълм можех да струпам колкото си искам хора, стига магията на императора да можеше да ги скрие от майсирските магьосници.

— Тук — и почуках с пръст по картата.

— „На вашите заповеди“, както казват майсирците.

Започна безкрайно планиране — винаги в тайна, от страх да не бъде разкрито било от шпиони, тъй като в Пенда все още имаше майсирци, било с чародейство. Императорът се закле, че с Братството са в състояние да осуетят такива опити, и добави, че ако се направи наистина ефективно заклинание, то ще е толкова скрито, че никой няма да може да го разбули.

След като съставихме плана, събрахме най-старшите командири на съвещание и те дадоха клетва да пазят пълна тайна. След това частите започнаха да сменят позициите си по фронтовата линия. Поех риска и върнах конните подразделения от тила в Пенда, та всеки боец и всеки кон да е в бойна готовност.

Планът ми беше прост. Първо, разузнавателно-диверсионните отряди пробиват през външния пост в майсирската отбрана. Разбиват я и завиват надясно, като опитват да разкъсат майсирския фронт. През този пробив смятах да изпратя половината от кавалерията си, или по-скоро кавалерията на Нилт Сафдур, която да завие наляво и след това назад и да удари майсирците в тил. През това време пехотата трябваше да е навлязла през пробива, да завие и да подсили частите на Първи гвардейски корпус. След това щяха да нахлуят основните сили на армията, с надеждата, че ще сринат цялата отбранителна линия на Майсир.

Възложих задачите на Йонджи: удряш право през пробива и навлизаш толкова навътре, колкото можеш. Зад теб ще има тежка конница и конна пехота. Продължаваш да атакуваш, докато не започнеш да понасяш сериозни загуби, след което оставяш по-тежките части да настъпват пред твоите редици. И нанасяш колкото може повече щети на противника.

— Искаш да кажеш, че държиш да не загинем всички срещу майсирските позиции? Много оригинален план. Браво!

— Не че държа много на вас. Просто е много скъпо да обучаваме нови кръшкачи.

— Най-последно — каза Йонджи. — Най-последно малко благоразумие във висшето командване. Пригответи се, свят. Краят иде. Умар ще се събуди, Айрису ще си измъкне главата от задника и Сайонджи ще се появи в новия си облик, като богиня на агънцата и на цветята.

Засмях се.

— Свободен си.

Братството отпрати заклинанията си. Ако магията беше видима, фронтът ни щеше да изглежда, все едно че зад него казани с катран бълват черни валма дим и тежките облаци се търкалят над майсирците, та техните магове да не видят нищо.

Атаката започна малко преди обяд.

Трябва да е било страховита гледка, да видиш стегнатите нуманцийски формации, прииждащи по склона — безкрайни вълни, носещи смърт. Посрещаше ги буря от стрели, копия раздираха въздуха

и падаха наши бойци. Но пробойните в редиците ни се запълваха бързо и приливът се изливаше неумолимо, и разцепваше фронта на Майсир.

Двамата с императора стояхме на един преден пост и наблюдавахме как армията ни се излива надолу в кървавата лавина. Първото ни знаме се развя зад вражеските окопи. Дадох знак на един от куриерите.

— Намери трибун Сафдур, предай му поздравленията ми и го помоли от мое име да започне атаката си!

— Слушам, сър!

Свалбард стоеше до мен, хванал юздите на коня ми.

— Ваше величество, вече тръгвам.

— Така си и мислех — отвърна сухо Тенедос. — И ще ме оставиш да се мотая тук, без нищо да мога да направя, освен да метна няколко заклинания, нали?

— Такъв съм си, ваше величество. Егоист, както винаги.

Усмигнахме се един на друг и за един кратък миг стената на предателствата между двама ни сякаш изчезна. Но спомените ме жегнаха отново, извърнах глава и се качих на седлото. Конят ми беше великолепен кафяв жребец, изпълнен с ярост и стръв, обучаван за конни състезания за един майсирски благородник. Все пак нямаше опит в битки и подскачаше нервно. Чудесен кон, но не беше нито Лукан, нито Рабит. Бях го нарекъл Бригсток.

Зад наблюдателния пост чакаха моите Червени пики, облечени в пехотински униформи, за да се прикрие присъствието ми на фронтната линия. По мой сигнал капитан Балк изрева команда и всички яхнаха конете и захвърлиха сивия си камуфлаж. Може би трябваше да остана отзад и да насочвам посоката на битката. Но щях да излъжа себе си. Разполагах — по-точно императорът разполагаше — с компетентни трибуни и генерали. Сега беше моментът да им се доверя.

Исках да видя кръв и да усетя как тръпне в ръката ми сабята, щом срещне на пътя си кост. А може би търсех нещо друго. Може би.

Поехме надолу в тръс, пиконосците оформиха плътна редица от двете ми страни.

Зад нас идваше конницата на Нуманция, страховита зад многобройните знамена и тръбния зов. Над сто хиляди конници поеха надолу по склона за битка.

Гвардейците ни все още поддържаха подобие на строй, въпреки че битката вече се раздробяваше на малки гнезда от яростни единични схватки. След броени мигове майсирците видяха тежката конница и чух писъците им, заглушаващи победните викове и воя на умиращите.

Пиките рязко се снишиха. Врагът се поколеба, после побягна. Отначало по двама-трима, после все повече и повече, и огъващата се отбранителна линия рухна. Продължихме към тила им, през отломките на фронтовата линия. По-храбри и по-умни войници оформиха каре — един кон няма да нападне плътна стена от копия. Изреваха: „Галоп!“ и се понесохме напред. Бригсток се озова пред пиканосците ми, точно както исках.

На двайсет стъпки — после на десет — пред нас настръхна стена от копия и малко преди да стигнем до нея, се изправих на стремената и рязко дръпнах юздите. Като добър скачач, какъвто бях разбрал, че е, Бригсток полетя и се прехвърли над копията, в центъра на карето, и пред мен беше майсирският офицер. Пиката ми го прониза в гърдите, той се вкопчи в нея, залитна назад и я изтръгна от ръцете ми. Извадих сабята и обърнах Бригсток към редицата на карето. Но редица нямаше. След като командирът беше паднал, формацията се разсипа — мъжете захвърляха оръжията си и бягаха.

Капитан Балк се озова до мен, ококорил очи от възхищение. Не го измъкнах от заблудата — ако беше помислил какво стана току-що, щеше да съобрази, че бях направил единственото възможно нещо и че то е много далече от какъвто и да било героизъм.

Продължихме в лек тръс, в челото на тази непобедима маса, без да обръщаме внимание на отстъпващите около нас майсирци, освен когато не се опитваха да се бият или да останат на позиция — повечето от нас поне. Видях как един легат, не от моите пиканосци, прониза с копие един от бягащите и как трупът се затъркаля надолу по склона. Легатът изрева ликуващо и се намръщих от този рев на човек, мислещ си, че убийството е забавление като лов на глигани. Но следващият, когото нападна, се оказа много по-умен, завъртя се, преди пиката да успее да го прониза, издърпа я и острието се заби в лепкавата кал. Дългият прът на пиката изхвърли легата през главата коня му на земята. Докато легатът се окопоти, майсирецът вече беше върху него и видях как камата в ръката му два пъти се вдигна и падна. След това го

позабави стрела и той се просна върху тялото на убития от него нуманциец. Продължихме напред.

Тук-там майсирски офицери и калстори успяваха да спрат хората си, изсвистяваха лъкове и стрелците мятаха залпове жилещи стрели по нас. От кон не може да се стреля точно, но опитните ми леки стрелци изчакваха, докато се приближим едва на няколко разтега, след което стреляха по групи, не поединично. Срецаха се конници, сражавахме се, лично убих няколко души, и продължавахме напред. Очите ми, умът ми с радост поглъщаха пурпурния вихър на битката.

Прехвърлихме поредния хълм и видяхме шатрите на тиловите позиции на Майсир. Мъже и жени запищяха, щом ни видяха, и побягнаха. Конницата удари по лагера като вихър, сабите засвяткаха по хора, шатри и възета. Възцари се хаос. Видях как тук-там мъже скачат от конете и започват да плякосват. Един нахлу в някаква все още несъборена шатра и след миг излезе, помъкнал на рамото си пищящо от ужас момиче, почти дете.

Подкарах Бригсток, наведох се над врата му, ударих с плоското на сабята кожения шлем на нуманциеца и той се свлече. Момичето избяга и се скри в тълпата. Дано да го пленеше някой с по-благородни намерения.

След това се озовахме отвъд шатрите и офицерите деряха гърлата си: „Влез в строй!“, „Престрой се!“, конниците овладяха хаоса и се подчиниха. Обърнахме бързо назад в някакво подобие на формация и бяхме готови да ударим откъм тила и да се съединим с Гвардейския корпус. Вече надушвах победата.

Трибун Сафдур препусна напред в галоп, с двама сигналисти и знаменосец, готов да заповяда атака. В този момент видях, или по-скоро не видях нещо, пришпорих Бригсток и го подгоних бясно след Сафдур. Сигналистите вече бяха надигнали роговете си и им извиках да задържат. Дръпнах юздите.

— Сър! — викна Сафдур. — Нещо не е наред ли?

— Да! Погледни! — и посочих към бойните линии.

— Нищо не виждам.

— Точно така. Къде е димът, прахта? Къде е боят?

Той примижа в мъглата.

— Нищо не виждам! Какво става? Гвардията трябваше да...

— Трябваше. Но не е. А ние сме много зад фронта. Без никакво проклето от боговете подкрепление!

Сафдур се ококори, разбрал, че сме попаднали в челюстите на жесток капан.

— Какви са заповедите ви, сър?

Можех да му изръмжа да каже своите заповеди. Не аз командвах проклетата му от боговете кавалерия. Но нямаше време за капризи.

— Майсирците, изглежда, не са разбрали, че са ни спипали. Или че почти са ни спипали. Трябва да се върнем при своите линии, преди да са се опомнили.

— Вярно, сър. Ще заповядам отстъпление.

— Не. Само ще паникьосаш хората. Няма да е отстъпление. Ще ударим назад, право през тях. Посока... — посочих порутените храмови кули на Пенда в далечината — натам. Теренът е достатъчно плосък и равен. Развърни хората си в широк клин. Няма да спираме, докато не стигнем Пенда.

Сафдур кимна. Не беше лош офицер, стига да не се откъсваше много от по-старшите.

Подадоха нов сигнал и домините на конните полкове препуснаха към нас. Сафдур изрева няколко заповеди и офицерите се върнаха при частите си. Времето изтичаше — прашни облаци пехотни части прииждаха в марш, в плътни редици, като рояци разярени пчели, идващи, за да ни обкръжат и унищожат. Но ние се задвижихме първи, ходом, и полковете в движение се развърнаха в заповядания строй. Видях колко плавно се задвижиха — като добре смазан механизъм — и се изпълних с увереност. По дяволите да върви милионният враг! Всеки от нас струваше колкото десет — не, петдесет от тях.

Отново ударихме по фронтовата линия и срещу нас тръгнаха майсирските воители, готови да ни спрат, но ги хвърляхме в бяг по пътя си и изсичахме пътя си към спасението. Огледах се за армията ни, за нашия Гвардейски корпус. Видях ги вдясно от пробива, който бяха направили в отбраната, съвсем малко по-напред от майсирския център, където бяха нахлули преди час... Преди половин ден, по дяволите, разбрах, щом погледнах към слънцето.

Бяха спрели. Защо? Но този въпрос трябваше да остане за по-късно, понеже ни връхлетя тежка майсирска конница, за да премаже леко бронираните пиконосци. Но ние продължихме в галоп,

разпръснахме се и се озовахме между тях, стоманата на сабите затреця срещу тежките им мечове. Изтласках острието на един в тежка броня, сабята ми блесна под шлема му, бликналата кръв го задави и той рухна от седлото.

Едва зърнах, по-скоро усетих замаха отстрани, сниших се и отбягнах удара на бойния чук, който щеше да пръсне мозъка ми. Но замахналият с него загуби равновесие, зад рамото му имаше незащитен от броня участък за острието ми и той се изтъркаля от коня си. Животното, изпаднало в паника, изрита Бригсток и жребецът ми изцвили от ярост, вдигна се на задните си крака, удари с копито другия кон по черепа и той залитна. Бях се изправил на стремената и за малко щях да се свлека назад. Бригсток стъпи на земята. Изсвистя стомана и се оказах на педя срещу злобно ухилен, нашарен с белези майсирец. Държеше кама в едната си ръка, но я поех с щита в лявата си ръка, забих наточения ръб през лицето му и го довърших.

Свалбард се сражаваше с двама, с гръб към мен; замагнах веднъж, после още веднъж и го измъкнах.

Бях заслепен от пот, дъхът ми излизаше хрипливо от дробовете. Пехотата ни атакуваше, но широкият ни клин нахлу през нея и вече бяхме в предградията на Пенда, спасени.

Оставих Сафдур да се погрижи за ранените и отидох да потърся отговор.

— Да — заяви твърдо Тенедос. — Да, аз заповядах спирането.

— Защо? — едва сдържах юздите на гнева си. Зад мен стояха Льо Балафре, Петри, Ерни и Линърджис.

— Моментът не беше подходящ — отвърна той.

Успях някак да запазя спокойствие.

— Сър... Мога ли да помоля за обяснение?

— Можеш — рече Тенедос. — Заслужаваш го. Първо, усетих, че се трупа магия, и не можах да определя какво заклинание опитват майсиреците. Второ, и това е по-важното, тук, от моята позиция, можах да видя, че единственото, което постигаме, е да разбием майсирския фронт.

— Че какво му е лошото на това? — запита настойчиво Льо Балафре, а Линърджис кимна в съгласие.

— Искам цялата им проклета армия да бъде унищожена. С един удар — каза императорът. — Не искам да ги сека ту тук, ту там. Тези кучи синове, изглежда, могат да се възстановяват моментално. Нараняваме ги, но на другия ден раната е изцерена и като че ли стават по-силни.

— Вярно е — изръмжа с неохота Линърджис. — Най-добре би било да ги прекършим веднъж и завинаги, ако можем.

— Разбира се, че императорът е прав — твърдо заяви Ерни, съгласен, както винаги, с висшето началство.

— Имаше и още един проблем, за който никой от вас, господа, не можеше да е наясно — продължи императорът, — защото бяхте много напред. Айса се забави с извеждането на третата и четвъртата вълна и се боях, че ще мога да вкарам в боя едва половината от силите си. Но утре това няма да се случи... Погрижих се за това — продължи мрачно той. — Въведох някои... промени в поддържащите части. И последният легат трябва да се научи да изпълнява заповедите ми тогава, когато бъдат дадени, и такива, каквито са. Вече държим майсирците в ръцете си. Ранихме ги тежко. Погледнете.

И посочи надолу по склона, в сгъстяващия се здрач. Беше лесно да се видят позициите на двете армии. Ето тук бяха лагерните огньове на нашите сили, държащи Пенда и огромна издутина навън, след днешното сражение. След това — тъмнина между двата фронта. След нея започваха огньовете на врага, проснали се назад по хълмовете и губещи се в далечината.

— Ние ги изтласкахме, разбихме хубавите им, удобни позиции. Сега те ближат раните си, уплашени, стъписани, треперещи от ужас пред онова, което ще им донесе утрешният ден. И ние знаем какво ще е то, нали, господа?

Тенедос изчака и Ерни, естествено, закима енергично. Льо Балафре и Линърджис се усмигнаха, с коравите усмивки на вълци, гледащи от билото овце, останали без пастир. Само на лицето на Петри все още имаше сянка на съмнение.

— Трибун? — обърна се към него Тенедос.

— Не знам, ваше величество. Хубаво е да се мисли за пълното унищожение на Майсир. Но според мен сгрешихте. Мисля, че днес трябваше да си вземем днешното, а за утрешното да мислим утре.

Очаквах гняв, но гняв не последва.

— Не, Мерша — каза кротко императорът. — Този път аз виждам по-далече. Утре ще е най-големият погром за Майсир. Ние ще настъпим по целия фронт, докато те очакват да е от пробива, който направихме днес. Щом побегнат, конницата отново ще тръгне напред и ще ги помете. До вечерта всичко ще е свършило. Освен победните викове. Обещавам ви го.

Погледът му срещна очите на Петри и ги задържа с онзи блясък, пред който корави мъже се огъваха като върба, и Петри се усмихна, със същата вълча усмивка като на Льо Балафре и Линърджис.

— Да, сър. Сигурен съм, че сте прав.

Четиримата отдадоха чест, аз също, въпреки че все още не бях удовлетворен.

— Трибун Дамастес — каза императорът. — Останете за момент, ако обичате.

— Разбира се, сър.

Той изчака, докато другите напуснат, хвана ме за лакътя и ме отведе настрана от адютантите си.

— Изоставен ли се почувства, Дамастес? Изоставен отново?

Бях леко смутен.

— Да, сър.

— Не ти ли хрумна, че изобщо не се съмнявах в способността ти да се върнеш — с всичките си бойци, — след като бях принуден да променя плановете си? Не забравяй, че си има причина да бъдеш моят първи трибун.

Погледна ме в очите, с безизразно лице. Изведнъж последните остатъци от яда ми изчезнаха. Разсмях се, а Тенедос се усмихна и започна да се смее и той.

— Е, добре. Стига оплаквания. Между другото, имаш ли свободно време да вечеряш с мен?

— Не, сър. Ще трябва да се погрижа за разполагането на...

— Глупости! — изсумтя той. — Твърде късно е за по-сериозни промени, а за дребните би трябвало вече да са се погрижили подчинените ти. Не съм ли прав?

— Прав сте, сър — отвърнах с неохота.

— Значи проблемът е уреден. Освен това ми изглеждаш малко измършавял и подозирам, че не си толкова оздравял, колкото ти се иска. Но вместо бульон ти предлагам най-вкусното печено в тази

огладняла страна. Пресни зеленчуци. Най-грандиозния пай със сметана. Вместо млечна попара... е, да, вино ти няма да искаш. Но се научих да правя една смес от разни сокове, която ще накара и най-големия светец да зареве за музика и прелестни девици. Хайде, Дамастес. Ела да се поразходим и да вечеряш с мен.

И точно това направихме, все едно че се разхождахме край езерцата в Никиас. Чувахме стоновете на ранените, виковете и отговорите на часовите, гласовитите команди на сержанти и офицери, но умовете ни не засичаха всичко това. По-скоро тишината щеше да прозвучи като сигнал за тревога. Говорихме си за какво ли не, за минало и настояще... и тогава нещо ми хрумна.

— Ваше величество? Мога ли да задам един може би груб въпрос?

— Защо не? Тъкмо ще мога да ти отговоря грубо.

— Какво правим след това?

— Унищожаваме Майсир.

— А после?

Тенедос ме изгледа, физиономията му беше ледена.

— Не разбирам.

— Ще имаме ли мир? — попитах. — Не е ли това краят на всяка война?

Тенедос въздъхна.

— Ще ти дам отговора, който предлагат моите провидения, но не знам дали ще ти хареса. Не. Мир няма да има. Винаги съществува друг враг. Майсир има противници по границите си и те ще станат наши. Освен това сме длъжни да продължим завоеванията.

— Защо? — попитах стъписан.

— Защото иначе... ще загинем — каза императорът. — Човек или расте, или загива. Една нация расте, като разширява границите си. Един мъж расте, като не отстъпва пред предизвикателството, пред опасността, пред славата, а винаги приема с радостно сърце тези студени приятели за своя компания. Не е ли така?

Загледах се към мигащите като милиони звезди светлини на майсирските лагерни огънове; съзнавах, че моят отговор не може да е неговият.

Мисля, че му омръзна да чака.

— Хайде — подкани ме Тенедос. — Да видим какво са измислили готвачите ми.

— Да — отвърнах умислено. — Да видим.

На заранта майсирците ги нямаше. Дали с магия, дали с ловкост и хитрина, бяха вдигнали станове си — бяха оставили огньовете да ни заблудят — и се бяха изтеглили на юг. На юг, към Джарра.

23.

КЪРВАВИ ПЪТИЩА НА ЮГ

Потресени до дъното на душите си, се строихме и поехме по петите на майсирската армия. Намерихме я на по-малко от два часа езда от Пенда. Или по-скоро намерихме рота конни стрелци. Те стреляха по колоната ни и побягнаха, преди разгърналата се конница да може да ги догони. В бъркотията две роти негарети удариха обоза ни и плениха няколко фургона.

Така започна дългото пускане на кръв. Всеки ден ни удряха в тила, по фланговете, рядко в челото. Оттеглящите се майсирци рядко се задържаха на позиции за бой. Когато го правеха, частта беше изключително храбра и се сражаваше до последния човек. Но тези „славни победи“ не носеха нови отличия за полковите ни знамена, битките се водеха на някой затънтен кръстопът или за някое изоставено селце с не повече от десетина колиби. И при всяко сражение понасяхме жертви.

Майсирците — също. Петри пресметна, че убиваме по четирима майсирци за всеки наш загинал. Но винаги се намираха нови и нови майсирци, стичащи се да служат, готови да умрат. Понякога се сражаваха добре, по-често се предаваха или бягаха. Но все пак се биеха и никой от пленниците ни не хранеше съмнение, че крал Байран ще ни унищожи до крак. Колкото и странно да беше, мнозина от тях въпреки това искаха да преминат на служба при нас. Един например сви рамене и заяви, че било достатъчно да преживее деня колкото може по-добре. Утрешният ден щял да си носи своето зло.

Селяните наистина бяха храбреци — но не и офицерите. Когато пленихме един, той дори не попита за хората си, а само за своя откуп. В същото време държаха да се отнасяме с тях като с много важни особи, каквито си въобразяваха, че са.

Надявахме се да установим някаква връзка с майсирската армия, тъй като пленниците изцеждаха ресурсите ни по-бързо, отколкото мудро точещите се кервани с продоволствие можеха да ги възстановят.

Но изпращаните ни с магия или с мирното знаме послания не получаваха отговор.

Представете си нуманцийската армия в триумфалния ѝ поход през Майсир. Твърде лесно е да си въобразите горда фаланга от конници в бляскави доспехи и храбри пехотинци, маршируващи в стройни редици зад тях. Разбира се, в авангарда би трябвало да е самият император Тенедос и неговият преблагогороден трибун Дамастес à Симабю.

Ето ви я реалността: кипяща маса от хора, разпростряла се на три левги ширина, стига околността да е достатъчно равна, за да позволи походната ни колона да се развърне, проточила се назад чак до предишния лагер. Имаше много повече от двата милиона бойци. С нас вървяха амбулантите, продаващи било от чувала, понесен на гърба, или от колата. С нас бяха жените, от всички провинции на Нуманция, и още повече — майсирки, тръгнали с нас в похода.

С нас бяха многобройните пленници, влачещи се мудно и едва охранявани. Понякога по десетина от тях се отскубваха и побягваха, за да потърсят убежище в някоя близка клисура. Понякога ги оставяхме да избягат, друг път стрелци или пиконосци ги подгонваха и ги избиваха, по-скоро за да облекчат скуката на похода, отколкото от страх, че ще се присъединят към своята армия.

Имахме коне, волове, камили от пустините на Роудан и кой знае още какво. Но повечето от нас вървяха пеш. Колите бяха какви ли не — от царствената каляска на императора до талигите за ранените, снабдителните фургони, подвижните кухни, плячкосани впрягове, селски каруци и двуколки.

При Властта на Десетимата нуманцийската армия в поход приличаше на евакуиран град. Дватамата с Петри бяхме свели нещата до едно-единствено правило: всеки, който е в походната колона, се бие. Никакви изключения. Но това се оказа твърде тежко, твърде мъчително, пък и един офицер, особено старши, все пак заслужава няколко привилегии, нали? Тъй че най-напред се появяваше товарният кон, после — фургонът, после цял малък керван, и най-сетне цяла лудница от готвачи, носачи, слуги и прочие и прочие. Чух, че офицерите на един полк имали десет товарни коня, които уж носели неприкосновения им запас, а всъщност карали вино. Знам със сигурност — въпреки че го разбрах много по-късно, — че един

генерал имаше цели петдесет камили с багаж за него и за слугите му. Излишно е да уточнявам, че всички тези луксове бяха недопустими за редовите бойци.

Само едно нещо беше останало от преустройството: все пак се движехме стабилно, все пак се придвижвахме бързо. Тръгвахме призори, спирахме за пет минути на всеки час, а на всеки пет дни си давахме едnodневен отдиx. При всяко спиране, един час преди да се стъмни, изваждахме дългите десет стъпки колове, които носехме, всеки една педя дебел и подострен в единия край, и вдигахме заграждения срещу атаки.

Всеки поxоден ден взимахме по четири левги и не допускахме случайни засади. Онези, които изоставаха, можеха да ни настигнат, докато вдигаме лагера. Но твърде често не го правеха. Някои ги избиваха негаретите и бойните групи, изтезаващи фланговете ни, но по-често ставаха дезертъори, скитащи из околностите и разчитащи на острия си ум и на ножовете си. Обикновено тъкмо те извършваха най-тежките престъпления срещу майсирските селяци. Обикновено.

Бавно, но много стабилно, толкова стабилно, колкото се върти Колелото, напредвахме на юг през Майсир.

Времето на раждането свърши и настъпи Жаркото време. Горещините бяха тежки, сухи, пустинен зной, който изпичаше. Прахта се вдигаше и увисваше в гъстия застоял въздух. Покриваше конете ни, телата и душите ни. Онези от нас, които вървяха в авангарда, не го правеха толкова от храброст, а защото предпочитаха случайната вражеска стрела пред това да се давят в сухия тежък и пращен въздух и да виждат само задника на мъжа пред себе си.

Щом излезех в страни от главната колона, виждах по неколцина конници, изчакващи шанса си да прережат нечие гърло или да откраднат фургон. Щом ги подгонехме, се оттегляха. Понечехме ли да ги преследваме, се натъквахме на засада.

Беше Жаркото време, но климатът беше странен. Ту беше изпепеляващо сух, ту по небето изведнъж се понасяха облаци и прогизвахме от леден дъжд. След няколко мига дъждът секваше и започвахме да газим в лепкава кал, после се спичаше като тухла и прахта отново се вдигаше.

Негаретите понякога се събираха до петдесет души и конницата се подготвяше за контраатака. Но атаката така и не идваше. Накрая

кавалерията даваше отбой, и отново яхваше конете при следващата поява на негаретите. Това продължаваше ден след ден и конете започнаха да мрат, изтощени от непрекъснатата готовност да ги пришпорят.

Други коне също измираха, защото не можехме да намерим достатъчно фураж, освен още зелената ръж и пожълтялата от сушата трева. Конското месо, варено или печено, стана част от храната ни. Ездачите по фланговете започнаха да търсят две растения — един корен с вкус на чесън и някакъв нисък храст, чиито широки листа бяха люти като пипер. И двете служеха, за да скриват колко гнило е месото за вечерята ни. На спирките ни всеки пети ден готвачите полагаха неимоверни усилия, но рядко успяваха да осигурят прясно опечен хляб за всички, особено за войниците, сражаващи се по фронта и фланговете на колоната, въпреки че за щаба винаги имаше предостатъчно.

Небето бе невъзможно синьо или оранжево, дебнеше ни враг, неизменните свеби се простираха до безкрай, извън въображението. Войниците изпадаха в меланхолия; някои излизаха отвъд крайните постове и току се чуваше приглушен вик. Притичваха и намираха издъхващия или умрял войник, с меч или копие, оцапано от собствената му кръв. Както бях забелязвал и преди, обикновено се самоубиваха млади войници. Повечето новобранци стигаха до тази точка на отчаянието, но ако намереха сили да я преодолеят или ако отделонните им командири ги следяха зорко, имаха шанс да станат истински воители.

Колкото до болните и ранените ни, онези, които все още можеха да се търят, вървяха със своите части. Никой не искаше да остане в болничния фургон. Войниците чувстваха, че единственият им шанс е, ако останат с приятелите си в строя. Когато можехме, изпращахме тежко охранявани фургони и оставяхме гарнизони в селата. Твърде често тези малки гарнизони, попълнени от болни и сакати, биваха нападани от групи на местната съпротива и хората ни умираха в ужасни мъки.

Един ден императорът беше изпаднал в хладен гняв и никой, дори домин Отман, не можеше да разбере защо. Аз най-сетне успях. По куриер беше пристигнало кодирано запечатано съобщение.

Съдържанието му не можело да се довери на хелиограф, а трябвало да се предаде лично.

Научих за него, както и за отговора, само защото използвах шифровчика на Тенедос за своите тайни заповеди, а той не се отличаваеше от повечето хора, занимаващи се с тайни неща: не можеше да издържи, без да каже поне на един за ужасните тайни, които крие. Тъй като аз пък не казвах на никого, той често ги споделяше с мен.

Съобщението беше дошло от Кутулу. Той уведомяваше императора, че в столицата отново действат разколници и че техни водачи са двама от бившите членове на Властта на Десетимата, Скопас и Барту. Все още не мислели за въстание, но обсъждали дали императорът все пак не се нуждае от един върховен съвет, който да смъкне част от бремето на управлението от плещите му, особено за „по-ежедневните въпроси“ на държавата. Засега заплаха не съществуваше, но Кутулу грижливо разследваше всички замесени.

Императорът, както ми казаха, изпаднал в ярост и начаса изпратил куриер до Никиас. Кутулу вече бил предупреден да не се занимава с несъществуващи заговори и с разни бърбиви старци от миналото, а да се съсредоточи върху реалната заплаха — товиетите, и тъй като многократно не се бил подчинил на тази изрична заповед, сега бил освободен от задълженията си в Никиас. Било му заповядано да се изтегли в една от най-отдалечените провинции — може би в Чалт или в Бала Хисар, човекът ми не помнеше точно — изпаднал в немилост и в изгнание.

И тъй, докато най-добрите и верни хора на императора загиваха в Майсир, друг от най-добрите му слуги беше унищожен само защото изпълняваше дълга си. По този начин Кутулу може би беше спасил собствения си живот. Не знам със сигурност, защото не чух нищо повече за този човек.

Дори бойният дух на трибуните беше засегнат от ежедневно то тътрене през необятните свеби. Изненадах се, когато чух Ерни, обикновено най-предпазливия от всички трибуни, да изразява възхищението си колко умело водят майсирците отстъплението си, почти все едно, че е планирана кампания. Императорът се разгневи и

изръмжа, че ако Ерни бил толкова впечатлен от майсирците, можел да помисли дали да не мине на тяхна страна.

След което излезе бесен от командната шатра. Ерни погледна озадачено след него и промърмори:

— Мога само да се надявам, че и нашето отстъпление ще е също толкова добре организирано.

Кипналият Мирус льо Балафре чу коментара му, но вместо да избухне и да го обвини в поражение, направи кисела физиономия и си замълча.

Най-сетне оставихме зад гърба си омразните свеби и навлязохме в земеделски земи. Вече можехме да си намираме добитък за храна, крайпътни огради, които да къртим за лагерните огньове, къщи, в които да се подслоняваме. Но с повечето селяни, от които можехме да грабим, и групите за съпротива зад гърба ни ставаха повече, и жертвите, които давахме, се увеличаваха.

Спиряхме, за да косим трева и да сушим сено, но една армия никога не може да се задържи дълго на едно място. За два дни привършихме цялото продоволствие на две левги околоръст, тъй че винаги се оказвахме в центъра на опустошение и глад.

Внезапните дъждове ни мокреха непрестанно и се чудехме дали майсирските чародеи не са направили магия на времето и защо нашите не могат да намерят контразаклинания.

След това майсирците откриха ново оръжие: опустошаваха земята по пътя си. Изгаряше дори зелената трева, а това можеше да се направи само с магия.

Всяко село се оказваше подпалено или изгоряло до основи. И това се правеше не с магия, а от освирепелите, решени на всичко мъже и жени, които толкова обичаха родната си земя, че предпочитаха да я унищожат, вместо да я оставят в ръцете на други. Майсирците избиваха добитъка, който не можеха да отведат, разхвърляха труповете и ги мърсяха с изпражненията на животните. Затрупваха кладенците си, а малкото, които оставяха непокътнати, отравяха. Братството уж можеше да противодейства на повечето от тези отрови, но много не вярвахме на магиите им, така че пиехме от изворите и крайпътните локви.

Рано една вечер излязох от командната шатра на императора след съвещание. Беше светло като ден. Пред нас имаше кървавочервен

облак, около който кипяха ярки пламъци. От двете ни страни изригваха стълбове светлина и се протягаха към небето, все едно че светлините бяха колони, крепящи небесния свод.

Войниците започнаха да се страхуват от майсирците. Никога не бяха сигурни дали врагът ще се бие, или ще побегне, дали ще се предаде и ще се закълне във вечна вяроност, или ще среже с усмивка гърлото ти изотзад. Войниците трябва да уважават противниците си и да бъдат нащрек, иначе рискуват да бъдат унищожени заради самоувереността си. Но никога не трябва да се боят от тях.

Уважението към врага също се усилваше, защото майсирците можеха да продължават похода си ден след ден, без нищо повече от шепа зърно и глътка кална вода, и въпреки това да се бият. А когато се биеха, можеха да бъдат невероятно храбри. Разказваше се една истинска случка, за войника, който бил тежко ранен, когато постът му паднал под атаката на нашата конница. Лежал цели два дни в локвата кръв и се преструвал на умрял, без да мръдне, докато една тилова част не опънала шатрите си около него. Изклал петнайсет мъже и жени, преди да го посекат.

Разказваха се и невероятни, ужасни истории: жени от съпротивата, събудили похотта на наши войници, с остра стомана, скрита в телата им; селяни, които, след като наш войник им обърне гръб, се превръщали във вълци и диви бикове.

За отмъщение сеехме ужас сред майсирците по пътя си. Ужасът обаче не беше легенда, а съвсем истински.

Краят на земеделската земя бе очертан от река Анкър. Когато я бях прехвърлил, на запад от сегашния маршрут, беше широка и доста плитка, с много островчета. Тук се оказа достатъчно дълбока и дори имаше един малък пристан, Иртинг. Селището беше наполовина помалко от Пенда и неопожарено. Тръгнах напред, решен да вляза в него с първите части. Изглеждаше опразнено, макар да виждах тук-там дим от комините. От императора дойде вестносец да ни предупреди да сме много предпазливи, защото Тенедос надушвал заплаха.

Яздех с домин Биканер начело на Седемнадесети Трейски пиконосци, подсилени от моите Червени пики. Поддържаха ни Дванадесети тежка кавалерия. Възнамерявах да ударя през града към

реката, да завзема мостовите, подвижни дървени съоръжения, и след това да подсигурия отсрещния бряг.

Градчето беше тясно, с криви калдъръмени улици, с плътно прилепнали от двете им страни сгради и малки площадчета, идеални за засада — но не смятах да се оставя да ни хванат в капан. Навлязохме в тръс и се пръснахме в колони по лъкатушещите улици. В моята колона останаха Червените пики, домин Биканер с офицерската му група плюс Самбар с ескадрона на Тигъра от Седемнадесети.

Носех нагръдник с броня на дясната ръка, шлем без забрало, малък кръгъл щит на левия си подлакътник, камата, която Йонджи ми беше дал преди много време и която много пъти беше спасявала живота ми, двуръчен прав меч и тежки кожени ботуши с метални предпазители за коленете. Нямах отличителен знак — исках да е от Алегрия, а от нея имах само спомена.

Тъкмо се канехме да прекосим един празен площад, когато от улицата изригна дим, все едно че каменните плочи лежаха върху огън. Завикаха мъже, зацвилиха коне, никой не можеше да види боеца до себе си, след това димът изчезна. Отсрещната страна на площада беше преградена от дебела дървена стена, а покривите бяха кипнали от мъже и жени. Някои имаха лъкове и копия, други хвърляха камъни. Бяхме заклещени така сигурно, както товиетите бяха заклещили и унищожили цял ескадрон Златни шлемове по време на бунта в Никиас.

Дръпнах късия лък, вързан за седлото ми, и припряно извадих стрела от колчана зад левия ми крак. Една стрела профуча покрай мен. Засякох мигновено стрелеца на покрива и стрелата ми го улучи в гърдите. Стрели и копия трещяха по камъните или улучваха плът, крещяха мъже и цвилеха коне. Свалих още един майсирец от покрива, после с трясък се разтвориха врати и от тях изскочиха мъже, въоръжени с ножове и куки — онези с куките закачаха конниците и ги смъкваха от седлата, а онези с ножовете ги довършваха.

Пъхнах лъка в калъфа на седлото и извадих меч. Разсякох дългата дръжка на протегнатата към мен кука, а с обратния удар разцепих черепа на този, който я държеше. Един с нож се опита да разпори корема на Бригсток; сригах го в лицето и жребецът ми го стъпка. Някой извика: „Трибуне!“, сниших се, без да мисля, и стрелата изсъска над главата ми. След секунда друга стрела се удари в нечия

броя, отскочи и се заби цели два пръста в ръката ми. Почти не усетих болката; сграбчих я и я изтръгнах, без да обръщам внимание на кръвта.

Още и още майсирци се изсипваха на площада и се зачудих откъде извират, по дяволите. После, съвсем случайно, забелязах нещо. Едно погрешно хвърлено копие полетя към барикадата. Но вместо да се забие в дървото, мина през него. Изревах:

— Атака по барикадата!

Командата беше нелепа, но пиканосците, обучени да изпълняват всяка моя заповед, сръгаха конете си напред.

Бях готов да скоча от Бригсток и да атакувам спешен явно вдигнатата с магия преграда, защото никой кон нямаше да скочи срещу нея, но не се наложи. Като дим, здравата дървена порта потръпна и изчезна — и пътят ни беше открит. Излязохме от площада в галоп и забелязах на покрива някакъв мъж, който махаше с ръце и редеше заклинания. Посегнах за лъка си, но Кърти беше по-бърз и мерникът му — по-точен: дългата стрела се заби в ребрата на майсирския чародей. Той изрева от болка и посегна с ръка към нея, но издъхна, преди пръстите му да докоснат гъшите пера.

Излязохме на друг, по-голям площад, и извиках на Биканер да спре атаката.

— Към покривите! — изревах. — Избивай всички, които не са наши.

Рухнаха врати и стрелците се спуснаха нагоре по стълбищата към плоските покриви. От високо беше по-лесно да се видят враговете ни, полетяха стрели и западаха защитници — и магове между тях.

Върнахме се по пътя, по който бяхме дошли, завземахме града сграда след сграда. Не бяхме пехота, но наглото ми желание пръв да превзема това пикливо градче ни принуди да станем. Гвардията и други пехотни части ни намериха и битката стана по-лека. Но все пак беше къща по къща, улица след улица. Не беше толкова зловещо, колкото превземането на други градове, но все пак беше лошо.

До вечерта Иртинг беше наш, но битката струваше на Седемнадесети близо двеста убити, почти половината от удвоената му вече сила. Сред тях беше и Манич, още един от храбреците, преминали с мен през планините към Джарра. Това ме опари по-жестоко от прозиалата ме стрела.

Не се задържахме в Иртинг — слава на боговете, защото веднага щом последните армейски части се прехвърлиха през Анкър, се надигна буря. Кипналите от вятъра вълни пометоха мостовете и реката се вдигна, сякаш натежала от пролетното топене. Ако бяха натоварени с нашите воители, мостовете като нищо щяха да се откъснат от бреговете и загубите щяха да са ужасни. Майсирската магия беше могъща, но този път закъсна.

Спряхме от другата страна на Анкър, на една огромна ливада, за да си поемем дъх и да се престоим, защото ни очакваха ужасните блатата на Киот. Тъкмо привършвах жертвоприношението си в чест на Манич, с молитва към Сайонджи да го дари с хубав нов живот, защото беше добър воин, когато Йонджи дойде при мен с едно предложение.

Изругах, че не се бях сетил досега, и му казах, че трябва веднага да го представим на императора. Йонджи не беше подготвил реч — беше воин, а не дипломат. Нито беше теоретик като Мерша Петри. Но когато заговори, го обзе въодушевление. Толкова се възбуди, че без разрешение си взе чаша от една маса, наля си бренди от гарафата на самия император, гаврътна го и напълни чашата отново.

Императорът трябваше да обяви свобода на всички майсирци. Да освободи селяка от крепостничеството към неговия господар, да освободи аристократа от трупаните с поколения дългове към неговия крал. Да им даде правото да станат нуманцийци, да притежават земята си, да я напуснат и да се преселят в градовете, ако пожелаят. Да им позволи да се занимават с какъвто занаят пожелаят. Да обяви, че жените не са длъжни да остават в брак, ако не го искат. Да провъзгласи, че никой няма никаква привилегия освен дадената му от новия му владетел, императора Лайш Тенедос.

— Това ще ги привлече — разпалено заяви Йонджи. — След това ще им позволи да влязат в армията. Дори да бъдат мобилизирани, по дяволите. Байран го прави, така че са свикнали и няма да възразят много. Това ще ни отърве от проклетите от боговете разбойници, които ни рѳат гъзовете, и ще укрепи силите ни. Ще можем да подгоним групите за съпротива със собствените им земляци, които знаят скривалищата им по-добре от нас.

— Мога да гарантирам, че майсирците ще се бият добре за нас, защото вече съм си имал работа с тях покрай моите разузнавачи, използвал съм ги за ловци и какво ли не, и ми допадат напълно, стига да не забравя човек, че са малко подли, и да не им позволява да плетат интриги — заключи той. — Струва ми се, че от тая работа ще спечелят всички — освен майсирците де.

Лицето му засия; очакваше да го похвалят. Тенедос обаче само го изгледа безизразно, след това се обърна към мен.

— След като вече си чул това предложение, явно го одобряваш.

— Разбира се, ваше величество. Йонджи обаче не спомена още едно предимство. Ако обявите свобода за селячеството, армията им ще се стопи. Завземем ли Джарра, това ще означава, че Майсир ще е наш завинаги. Ще имат сериозна причина да ви останат верни. Майсир няма да е вечно бунтуваща се провинция като Кальо.

— Разбирам — императорът стана. — Вие двамата съвсем ли сте се побъркали?

— Моля, ваше величество?

— Казах го съвсем ясно. Не разбирате ли какво ще стане, ако съм такъв идиот, че да направя каквото ме съветвате? В цял Майсир моментално ще настъпи хаос. Никакви закони, никакви управници, никой, който да се подчинява.

— Чудесно — засия Йонджи. — Това ще осигури на армията и на краля им сериозен повод за грижи и няма да им е до нас.

— Анархия — изсъска Тенедос. — Изпадне ли една страна в хаос, кой може да каже дали ще може да се възстанови редът? Никой от двамата ви явно не е осъзнал колко близо до пропастта ни доведе гражданската война, с товиетите и Чардън Шир зад нея. Аз — ние — загубихме почти всичко!

— Сега ме съветвате отново да хвърля зара със самодоволната надежда, че всичко след това ще се оправи някак от само себе си — продължи той. — Двамата случайно да помните, че товиетите действат и тук, в Майсир? Не мислите ли, че това безумие само ще ги окуражи? А какво ще причини то на определени класи в Нуманция? Не мислите ли, че една такава прокламация отново ще разбунтува тях? Като нищо у дома може да избухне ново въстание, докато ние се бием в тази ужасна страна. Изобщо не горя от желание да се събудя внезапно с жълто копринено въже около шията.

— Не мислех, че двамата сте глупаци — изсумтя Тенедос. — Но вече изобщо не съм сигурен в това. Сега ме оставете. И повече пред никого не споменавайте за тази идея, под страх да не предизвикате гнева ми и най-суровото ми наказание. Вървете!

Йонджи излезе бързо. Застанах мирно и отдадох чест, преди да напусна. Императорът не ми отвърна.

Йонджи ме чакаше пред шатрата. Очаквах, че ще е заслепен от гняв, понеже познавах добре нрава му. Аз самият също бях ядосан. Но това, че беше преbledнял, можеше да е само от страх, а винаги си бях мислил, че това чувство е непознато на кайтеца.

— Какво има?

— Не тук. Ела.

Отведе ме на едно ниско хълмче, далече извън лагера.

— Съжалявам за отговора на императора — започнах. — Не беше прав. Все още мисля, че планът ти е...

Йонджи махна с ръка.

— Забрави за идеята ми. Императорът все някога ще разбере, че човек, който толкова леко нарича другия глупак, обикновено гледа себе си в огледалото. Нуманциецо, ние сме в ужасна беда.

— Не те разбирам.

— Виж какво. Не съм нито магьосник, нито жрец. Но позволи ми да те попитам нещо: императорът много пъти е твърдял, че служи на Сайонджи, нали така? Богинята на хаоса, нали?

— Хаос, война, Колело, прераждане.

— Но най-вече на смърт и разруха, нали?

— Да.

— Казва, че е необходимо да се руши, преди да можеш да съградиш отново, нали?

Кимнах.

— Мисля, че е съвсем очевидно, че досега служеше добре на богинята. Но сега ни каза, че се страхува от хаоса, нали? Какво ще си помисли според тебе Сайонджи, стига да съществува, ако е чула тези думи? Какво ще си помисли за най-добрия си слуга, а?

Никога не съм твърдял, че съм силно вярващ, нито че съм се занимавал задълбочено с теология, но изведнъж ме обзе вледеняващ страх и неволно погледнах нагоре към тъмните далечни небеса.

— Проклина хаоса. Проклина богинята — каза Йонджи. — Мисля, че току-що чухме как слугата на Сайонджи заяви своята свобода, заяви, че вече не е нейният васал, без дори да осъзнае какво каза. Не мислиш ли, че тя ще потърси мъст, мъст по-голяма, отколкото бяха наградите й?

— Стига, Йонджи — опитах се да го успокоя. — Боговете са далече и рядко чуват глупавите приказки на някой си човек.

— Може би — отвърна той. — А може би току-що чухме как беше предречена съдбата ни.

— Хайде стига — казах, вече леко раздразнен. — Освен това какво може да се направи?

— Ако съм прав, само три неща. Едното ще го премълча, защото още не съм готов за насилие срещу човек, пред когото съм положил клетва. Засега поне. Другото е да напуснем службата при този безумец, който си въобразява, че може да диктува на боговете.

— Хубав избор — отвърнах; мъчех се да скрия стъписването си от лекотата, с която Йонджи можеше да говори за цареубийство. — А третото?

— Можеш да дойдеш и да гледаш как ще се напия, симабюецо. Пиян и опасен. И ако си нещо повече от глупака, какъвто те нарече императорът, след това, което чухме, ти би трябвало първи да опразниш бутилката.

Когато на другата сутрин се събудих, все едно че изобщо не бях спал. Думите на Йонджи ме бяха накарали да си спомня казаното от оракула, докато напускахме селото му с колосалния храм високо в планините между Нуманция и Майсир: „Бога, комуто мислиш, че служиш, нему не служиш. Богинята, от която се боиш, не е твоят враг, а твоят враг е онзи, що се стреми към повече, иска да стане бог, но накрая няма да стане нищо повече от демон, че демони са вече истинските му господари.“

Замислих се дълбоко над думите му, мъчех се да намеря скритото им значение. Богът, комуто мисля, че служа? Айрису? Богът на войната Айса? Но той е само едно от многото проявления на Сайонджи. Тя ли беше богинята, от която се боях според него? Изглеждаше логично. Тогава кой беше моят враг? Крал Байран? Едва ли.

Можеше да има само един отговор: самият император. Никак не ми беше трудно да повярвам, че се стреми да стане бог. Но мой враг? Не, това не можех да го повярвам, въпреки злините, които ми бе причинил. И това, че служи на демон или на демони? Въпреки думите на Йонджи, съмнявах се, че се е отрекъл от Сайонджи или че тя го е прокълнала.

Всъщност възможно ли бе самият той да е проявление на Сайонджи? Също както Смъртта, с нейния череп, мечовете, белия кон, беше проявление на богинята разрушителка и съзидателка? Той — а и аз с него — определено бяхме върнали много хора при Колелото, за да ни запомни Сайонджи добре.

Но мъжът, комуто служех, да е пряко проявление на този кошмар? Тази ужасна мисъл ме сепна и ме събуди напълно. Потръпнах и отново си напомних за клетвата си.

Но докато ставах и отивах към походния умивалник, последните думи на оракула още кънтяха в ума ми: „Служи на когото щещ, служи комуто можещ, служи само на едного, а той с нищо не ще те възнагради.“

Придвижвахме се навътре в Киотските блатата в последния ден от Жаркото време. Можехме да свърнем право на запад и след това да продължим по търговския път към Джарра, но щяхме отново да навлезем в пустинните свеби, а Тенедос си даваше ясна сметка за опустошителното им въздействие върху духа на войниците.

С помощта на магия императорът беше открил къде се стесняват блатата над Иртинг. Щеше да ни отнеме не повече от седмица, докато стигнем горите, граничещи с Джарра, а градът се намираше на още седмица поход навътре, поне според доста неблагоприятните ни карти. Най-сетне императорът реши, че след като тресавищата са не по-малко опасни за майсирците, то там ще сме на равен терен. Когато армията нагази в тинята, някои взеха да се чудят: какъв терен?

Имаше пътища — всъщност не повече от пътеки из блатистата пустош, — но не много. Повечето бяха отъпкани от животни, но подобрите според нас бяха направени от блатните хора. Пленниците ни казаха същото, в което ме беше уверил шамб Филарет: че обитателите

на Киот изобщо не признават крал Байран. Затова се надявахме, че няма да си имаме толкова неприятности със съпротива.

Императорът заповяда да се отнасяме с блатните хора като с възможни съюзници, да няма плячкосвания и да не ги безпокоим. Това събуди киселата усмивка на Йонджи и смях у повечето офицери — не можеха да си представят как един нуманцийски войник ще се озове пред някоя тлъста кокошка или господарката ѝ и само ще се усмихне и ще докосне с ръка шлема си. Но всъщност блатните хора общо взето бяха оставени на мира, след като за първи път се натъкнахме на едно от селата им.

Яздех зад челната прикриваща кавалерия, когато придвижването ни спря. Тръгнах напред с Червените пики да разбере причината. Заварих половин конен полк с тълпа гвардейци, струпана отзад, и широко блато. В средата му имаше село без защитни стени: двайсетина дълги, измазани с кал колиби със сламени покриви — всяка на два етажа — и покрита издигната платформа в средата. Около нея ровичкаха прасета и кокошки, но не се мяркаха никакви хора.

— Какъв е проблемът? — попитах домина, командващ конницата. Забелязах, че той заедно с още петима души от хората му са мокри до кости, въпреки че денят бе сух, макар и облачен и сив. — Какво задържа движението?

— Стигнахме до това село и започнахме да влизаме в него — отвърна малко смутено доминът. — Съгледвачите ми не можаха да намерят път, затова подкарахме право напред.

— И почнахте да затъвате — добавих вместо него. — Надявам се, че няма удавени.

— Няма, сър. Но затънахме здраво. Трябваше да ни вадят с въжета, сър. Пратих други съгледвачи да потърсят пътека до селото, за да можем, хъм, да преговаряме за продоволствие.

— Разбирам. — Зачудих се дали няма да е по-добре да заобиколим селото, но вроденото ми любопитство надделя. Освен това реших, че ще е добре да поопозная тези хора, след като щяхме да срещаме и други като тях.

От една от колибите излезе човек. Не беше висок, но беше много тежък и се клатушкаше. Носеше тояга под едната си мишница, кама в канията на колана и беше само по препаска, като че ли дрипа от останките на майсирска офицерска униформа. На гърдите имаше

някаква много странна броня, която, щом се загледах по-внимателно, приличаше по-скоро на остъргани и съшити люспи от огромна змия или крокодил. Зачудих се дали не е пиян, защото газеше насам-натам през блатото, от едно тревисто островче на друго, а понякога — направо през водата.

Спря, когато стигна на два хвърлея от нас, и дълго ни гледа. Накрая събра ръце пред устата и извика на завален майсирски:

— Махайте се.

Слязох, отидох до края на блатото и му извиках в отговор, че не сме майсирци, а сме техни врагове и искаме да се договорим за мир, защото сме чули, че хората от блатата не понасят майсирците, и че врагът на нашия враг ни е приятел. Отговори ми с:

— Махайте се.

— Това е невъзможно.

Дебелакът постоя още малко, а после, без да каже нищо повече, тръгна обратно към колибата си по същия път на зигзаг, както на идване. Скри се вътре и въпреки всичките ни викове никой повече не се появи.

— И сега какво, сър? — попита доминът. Беше сериозен, но чух едва сдържан смях от войнишките редици.

Помислих, че държа положението в ръцете си.

— Смята, че е в безопасност, защото пътят към селото е под водата. Върти на зигзаг и ако пътеката не ти е позната, ще затънеш.

— И какво, сър?

— Наблюдавах внимателно къде стъпва — продължих. — Подредете няколко души в колона. Всички да са плувци. Други да застанат зад тях с въжета. Тръгваме напред, докато не налучкаме началото на пътеката. Намерим ли я, ще влезем в селото и ще видим каква песен ще ми запее онзи.

— Слушам, сър.

Така и стана и след един много мокър и много кален час началото на пътеката бе намерено. Няколко души закрачиха напред предпазливо, като мушкаха с пръти в тинята, и се оказа точно както казах — пътеката се отвори малко под водата, покрита с чакъл и достатъчно широка, за да минат четирима души рамо до рамо. Забихме пръти от двете ѝ страни, за да не я изгубим; нямаше начин въпреки многото си извивки да не ни отведе до мястото, където бе стоял мъжът.

— Чудесно. Свалбард... Кърти... Домин, дайте ми още шест души. Зад мен — зацапах смело напред пред очите на петстотин войници. Чувствах се малко глупаво, но си напомних, че един командир трябва да е готов не само да язди на паради, но да гази и в говната. Стигнахме до края на чакълената пътека без злополуки.

— Добре — вече се чувствах доста уверен. — Значи, той стоеше ето тук, а после тръгна ей натам...

И след четири крачки затънах дълбоко. Изплувах на повърхността, като плюех вода и кал, а Свалбард ме изтегли обратно на пътеката. Този път смехът от брега си беше съвсем истински.

— Да опитам аз, сър.

И едрият мъж загази в другата посока и здраво затъна в коварната тиня. Наложих се да го извлекат Кърти и още един войник. След това вече не държах много да съм водач и оставих други да търсят брод. Мина още час, но все още не бяхме го намерили.

Видях един конник да препуска към брега, доминът замаха с ръка и разбрах, че вестоносецът е от императора и че той се чуди какво по дяволите задържа движението. Е, добре, реших най-сетне. Блатните хора да си държат проклетото от боговете блато, пикал съм им на селото. Върнах се на брега и заповядах на домина да продължи похода, като заобиколи селището.

Заклевам се, че докато се отдалечавахме, чух над сивата вода откъм селото да отеква смях.

Времето на дъждовете започна и пътуването стана точно като преди година — хубав ден беше, когато само ръмеше, а лош — когато не можеш да видиш отделонния си командир през пороя. Реките и потоците се вдигнаха, а пътят беше непрекъснато разкалян.

Една вечер — армията изчакваше инженерните части да вдигнат мостове над придошлата река — дойде вестоносец и ми съобщи, че императорът пита дали ще благоволя да вечерям с него в щаба на трибун Агуин Гуил. Отвърнах, че приемам с най-голяма радост, и подкарах назад в съгъстващия се мрак към щаба на Гуил.

Отдалече видях огромния павилион, за чието превозване трябваха шест впряга; около него прасяха огньовете. Дървото сигурно бе изсушено с магия, защото от четири дни не бях успял да стъкмя

нещо повече от едва тлеещо пушечче и за същото време не бях хапвал топла храна. Облизах устни, надушил чудесните миризми на печено телешко, току-що опечен хляб и подправки. Умората изведнъж ме зашлеви и се почувствах точно такъв, какъвто си бях — много мокър и много прегладнял войник, доста обезкуражен и на ръба на силите си.

Видях слуги, облечени в нови, чисти и сухи униформи, да подреждат съдове върху белите ленени покривки на масите — съдовете мятаха златни отражения от кристалните лампи, окачени над удобните столове. Чух весел смях, включително женски, чух звън на чаши и видях императорската карета, разпрегната отвън.

Дръпнах юздите на Бригсток и се смъкнах от седлото. Приближи се един легат и отдаде чест. Когато императорът пирува с трибуни, конниците и даже пиконосците са с твърде нисък ранг, за да държат конете.

— Трибун а̀ Симабю. Императорът се радва, че можете да го удостоите с присъствието си.

— Аз — още повече — отвърнах и закрачих към павилиона.

Обърнах се към легата да го попитам дали би могъл да намери малко зоб за Бригсток и видях в сумрака отвъд светлината на огньовете двайсетина мъже. Всички бяха пехотинци, едва ли имаше сред тях някой с по-висок ранг от редник или копиеносец, и всички бяха мокри, дрипави и мръсни, рошави и брадясали — досущ бостански плашила. Явно не бяха яли като хората от дни. Чистото по тях бяха само мечовете и копията им.

Познавах ги. Това бяха мъжете, които вървяха след мен от ужасното отстъпление при Саяна, през жестокостите при потушаването на товиетите и калийската кампания. След това бяха с мен в стотици безименни битки и сблъсъци по границите. Бяха мърляви, необразовани, груби. Воняха и ругаеха, опасни бяха да ги срещне човек край кръчми и бардаци.

Но винаги бяха край мен и щом заповядвах да тръгнат напред, ме кълняха като последния кучи син... и тръгнаха. Мъже като тях гинеха непрекъснато, кога с предсмъртен вик, кога мълчаливо, или с последна груба шега на устните.

Сега гледаха навъсено към златния павилион.

Върнах се при легата.

— Сър? — на лицето му се изписа страх, все едно че трибунът го е хванал да прави нещо нередно.

— Онези мъже там?

— Да, сър?

— Бяха ли тук, когато пристигна императорът?

— Не знам, сър. Предполагам, че да.

— Той видя ли ги?

— Не мога да знам, сър.

Погледна през рамо към дрипавите войници.

— Нещо не е наред ли, сър? Да им заповядам ли да се махнат?

— Не. Но ще съм ви много благодарен, ако предадете на императора, че съм повикан по спешна работа. И не забравяйте да му предадете извиненията ми.

Вече не усещах дъжда, нито скърцащите си кокали. Яхнах коня, върнах се при реката и цяла нощ изкарах с инженерите, нагазил до гърди в леденото течение — стягахме грубо отсечените трупи.

На разсъмване някой ми подаде чаша хладен чай и парче клисав хляб и това ми се стори като пиршество. Качих се на Бригсток, подкарах по скърцащия мост и изревах на армията да тръгне.

Тресавищата така и не свършваха; само ставаха постепенно поплитки и по-сухи и вече се срещаха повече тревисти хълмчета и дървета, израснали на здрава почва. Вече навлизахме в Беля гора и през воинските редици премина огромна вълна на облекчение, че най-лошото е свършило. Най-сетне можехме да видим през лекия дъжд — всъщност мъгла по-скоро — как теренът тръгва нагоре, към многобройни заоблени хълмове, почти планински подножия. Армията настъпваше към тях по малки полуостровчета, които се сливаха. Вляво и вдясно от нас — на запад и изток — беше последното блато. Ускорихме крачка, за да излезем на сухо, да намерим сух фураж и възможност да стъквим огън на по-високия и сух терен отпред.

Последните ни части вече излизаха от сухите ивици земя, когато майсирската армия атакува — от блатото.

Магьосниците им бяха направили заклинания за объркване, за безразличие, за невидимост, тъй че никой да не се безпокои какво има

на запад и да вярва, без дори да проучи, че там няма нищо освен кал и вода. Там се бяха укрили майсирците и изчакваха.

Нападнаха без никакъв сигнал, изригнаха от блатото и се понесоха към нас с бойни викове.

Трябваше да ни оставят пространство за паническо бягство. Ако теренът вдясно беше гора или свеби, бойците ни сигурно щяха да побегнат. Но с блатото от всички страни, освен напред, нямаше къде да се бяга.

Майсирците все още не бяха научили, че армията ни настъпва с годни за бой мъже, пръснати из цялата колона, тъй че не удряха само поддържащи части. След като бяха изклали кръшкачите и мъкнешците се назад, удариха по корпуса, командван от Мерша Петри и Мирус льо Балафре.

Двамата реагираха моментално и спокойно: заповядаха всички подразделения да се обърнат наляво и да се подготвят да посрещнат атаката. Офицерите и сержантите зареваха ужасни закани за всеки, който не избие своя дял от пет-шест майсирци, и Сайонджи дано да е на помощ на онзи, който се поколебае или помисли за бягство. Истината за войнското обучение беше налице: накарай един войник да се страхува повече от водачите си, отколкото от врага, и той ще се бие здраво и дълго.

Налице също така беше и гневът, дълго стаяван и кипящ, затова, че майсирците така и не оставаха на място да се бият като мъже, а продължаваха с нескончаемите си удари в гръб. Сега бяха пред нас, на открито, и бяхме зажаднели за кръв.

Колоната се обърна към левия си фланг и се разгъна във фронт. На тиловите и други „меки“ армейски части бе заповядано бързо да се изтеглят вдясно. Няма да твърдя, че всичко това стана гладко или дори че стана във всички части на колоната. Но се намериха достатъчно войници, които да смъкнат походните си торби и да приготвят мечовете, и достатъчно стрелци, които да измъкнат стрели от колчаните си и да ги метнат към врага, за да спрат първата майсирска вълна.

Докато втората успее да атакува през разколебаната първа, други войници измъкнаха коловете, возени под дъната на фургоните ни за лагерни ограждения, и ги забиха в меката пръст, с острите краища,

насочени под ъгъл срещу врага. Тогава втората вълна връхлетя срещу редиците ни.

Бях далече напред с Дванадесети тежка кавалерия, императорската каляска бе малко зад мен, когато вестносецът препусна в галоп — макар да се бях досетил вече от глъчката какво става.

Офицери ревяха заповеди, а войниците хвърляха походни одеяла и торби от конете и грабваха пики, саби и мечове.

Смъкнах се от кобилата, която яздех, и се метнах на вече оседлания Бригсток. Сритах го в галоп, назад към императорската колона. Тенедос беше разгънал фургоните си в кръг, телохранителите му бяха слезли от конете и се бяха разположили в пръстен около позицията. Императорът отпращаше насам-натам облечени в дълги халати магове от Братството и из района припряно притичваха старши офицери и послушници на чародеите. Един послушник разпръсваше цветна прах върху мократа трева в странни фигури, защото нямаше друг начин да се надраскат по ливадата, горяха запалени мангали. Магьосници смесваха сухи билки и ги хвърляха в мангалите, сваляха вързопи и ровеха в тях.

— Дамастес, поеми командването на кавалерията — заповяда императорът. Гласът му беше съвсем спокоен. — Изведи ги и се опитай да удариш тези кучи синове във фланг. Аз ще ги попритесня малко. Вече изпратих подкрепления назад по колоната, до позицията на Льо Балафре и Петри.

Отдадох чест и подкарах Бригсток обратно към Дванадесети. Вестносите и Червените пики ме очакваха в готовност. Бързо разпратих заповеди до домините, командващи прикриващите сили на доскорошния армейски фронт: да тръгнем надясно, след това да завием обратно към мястото на битката. След като обърнем, развърщаме се в редица и ги почваме. Тръгнахме ходом.

Усетих някакво потръпване, някакво пълзене, тръпка по мускулите и по нервите ми. Наоколо се вихреше магия. Императорът беше хвърлил заклинанието си. Намирах се в крайнините на леса и видях как дървета и диви лози се огъват и навеждат, и усетих злост, докато магията не ни „разпозна“ като свои. Беше същото заклинание, което Тенедос бе хвърлил срещу армията на Чардън Шир в леса край село Дабормида. Тогава бях благодарил на Танис, че не станах

свидетел на такова зло. Но сега щях да стана. Дърветата щяха да тръгнат като живи и да се вкопчат в своите врагове. Клони щяха да душат, дървета щяха да падат и да премазват, корени да се вдигат от земята, да късат и дерат. Мъже щяха да полудяват от ужас, да виждат пред себе си невъзможни неща и да бягат с писъци, за да бъдат премазани от други ужасии или посечени от настъпващите войници.

Дърветата се движеха, оживяваха, все едно че ги огъваше бурен вятър, но никакъв вятър нямаше и дъждът валеше право от небето. Мъжете се заобръщаха, гледаха ме с преbledнели лица, уплашени. Престорих се, че се смея, извиках нещо за магията на императора, ударила здраво врага, и им вдъхнах кураж. После усещането за пълзене по кожата ми изчезна и всичко отново стана нормално. Не разбрах какво става, но логиката ми подсказа, че майсирските чародеи са разбили заклинанието на Тенедос.

Сега беше техен ред, освен ако императорът не успееше бързо да укрепи силата си. Не се оказа достатъчно бърз и през дъжда засвяткаха червени искри. Все едно че ни нападаха огнени мухи или онези малки червени птици в джунглите на Симабю във Времето на птиците. Налетяха като късчета нажежен пламък от самите недра на селението на Шахрия, неугасими от дъжда, и започнаха да се приближават. Впиваха се в нас, лумваха — и започнаха писъците.

Една от тях капна на ръката ми, кожата пламна и се съсухри. Огънят се усили, започна да ме поглъща, да изцежда силата ми и умът ми се стегна от болка и страх, спомнил си за големия огън, в който се бях хвърлил неотдавна. Другата ми ръка посегна към кръста и камата на Йонджи се озова в нея. Застъргах, изпаднал в паника, и пламъкът угасна, и болката се стопи, макар че целият ми ръкав беше обгорен. Отначало помислих, че е от среброто на ефеса и дръжката на ножа, но после съобразих, че съм докоснал пламъка с голата стомана.

Други мъже наоколо бяха направили същото откритие — стържеха с мечове, ножове и даже с върховете на стрелите малките огнени убийци и те изчезваха. Но някои не се оказаха толкова бързи или пък изпаднаха в паника. Телата им се превръщаха в пламъци, те падаха сгърчени и умираха. Конете скачаха на задните си крака, цвилеха от ужас и болка, също обгърнати в пламъци. Формациите за малко щяха да се разпаднат, но миг след това пламъците изчезнаха, все едно че дъждът ги беше потушил като ответно заклинание.

Императорът изпрати заповед по колоната Льо Балафре и Петри да атакуват. Но на тях заповеди не им трябваха — те знаеха много добре, че най-добрата контраатака е незабавната и че най-добрият начин да разбиеш засада е да щурмуваш право през нея. Двамата трибуни атакуваха първи, вдигнали високо саби, редом до знамената си. Бойците нададоха рев за Нуманция и препуснаха в атака.

Посичаха втората вълна и останките от първата вълна и продължаваха напред, редиците се огъваха и стягаха, дъждът отмиваше кръвта от копията и сабите. Настъпвахме неумолимо срещу вражеските линии.

Сега беше моментът да развърна конницата си, да ударя по левия фланг на майсирците и да ги откъсна. Само че...

Не твърдя, че притежавам и най-нищожна дарба в магията или някакъв усет за нея, освен присъщото за нормален човек. Така че може би чух нещо, някъде от много далече. Или може да е било някакъв блясък от броня, или знаме, или някакъв пламък дори.

Но без да искам, се зазяпах надясно, далече от редиците на майсирците, към изкусителния полегат склон, към който бяхме бързали. Великолепно място за лагер. Или за начало на атака, със склона, който щеше да усилва тежестта на удара. А не бях видял друга майсирска конница освен съпровождащи отряди...

Призовах вестносите си и отдадох резки заповеди. Повечето зяпнаха опулени. Викнах:

— Да, точно така! В галоп, проклети да сте!

Трибун Сафдур, който формално командваше кавалерията, също зяпна, но не каза нищо. Изпратих двама от щабните ми офицери назад към армията ни, единият да каже на императора за моята глупост и неподчинение, другият — да помоли Линърджис, командващ корпуса точно зад мен, да атакува едновременно с нас.

Огромната маса на нуманцийската конница бавно възви надясно, встрани от майсирската атака, нагоре по склона — най-глупавото нещо, което бях правил през живота си, и дадох знак да препуснем в тръс. Роговете изкънтяха и чудовищният брониран юмрук се изпъна напред. Смуших Бригсток в галоп и се понесохме през конниците от двете страни. Озовах се в челото на кавалерията, с моите Червени пики по петите ми.

Мъже и коне, като закалено острие, се втурнахме нагоре по полегатия склон, през билото и се врязахме в майсирската конница. Бяха изтеглени назад, изчакваха своя час за изненадваща атака, когато се всякохме във фланга им, както пика се забива в незащитения с броня хълбок на воин. Опитаха се да обърнат, но се оказаха твърде бавни и ги пречупихме, както чук троши кристал на късчета.

Един замагна с боздуган и оставих веригата на оръжието да се усуче около пиката ми, след което го изтръгнах от ръката му. Той се обърка, не знаеше какво да направи, и Кърти го прониза. Хвърлих безполезната вече пика в лицето на друг майсирец и оставих на Свалбард да го довърши. Със сабята в едната си ръка и камата на Йонджи в другата парирах замаха на вражески меч, замагнах към нападателя си, не улчих и той изчезна в гъмжилото.

Към лицето ми полетя копие. Сnižих се настрани, в окото на копиеносеца се заби стрела и той рухна от коня си. Останалото без ездач животно понечи да ухапе Бригсток, той изцвили и го изрита в главата, докато изкормвах един тичащ към мен мъж, размахал меч над главата си. Други двама се спуснаха към мен, блъснаха се един в друг, изругаха, забих сабята си в корема на първия, той изпищя и го отпратих назад към другия, посякох и него в бедрото и двамата загубиха всякакъв интерес към мен.

Битката продължаваше безкрай. Разбивахме редиците им, оттегляхме се, престороявахме се и отново се врязахме в строя им. Оглеждах се за знамена, които можеше да отличат крал Байран или още по-добре — неговия азаз, почти заслепен от гняв и с надеждата бързо да сложа край на това сражение и на цялата тази проклета война, но не видях нищо.

Видях обаче петдесетина мъже на еднакви бели жребци, всички облечени в черно, с жълто знаме, развято над главите им. В челото им беше мъж в тежко снаряжение, с шлем без забрало. Познах го: Раури Реуалд, командирът на конницата им, срещали се бяхме в Джарра; той също ме позна веднага и заповедите, които изревавахме, бяха едни и същи:

— Онзи там! Дръжте го! Убийте го!

Моите Червени пики и неговите телохранители връхлетяха едни срещу други и около мен се възцари пълно безумие. Някой посече към крака ми, едва усетих болката и видях малко кръв, докато замагнах, и

мечът му — с ръката от рамото — изхвърча във въздуха, след което забравих за него.

Друг майсирец залитна от невидимия за мен удар, ударих го по шлема и го смъкнах от седлото. Може да съм убил още един, двама или трима, не помня точно.

Но помня много добре изведнъж отворилото се пространство сред хаоса на битката, без никой друг вътре, освен Реуалд на неговия танцуващ възбудено на място бял кон и мен. Отбих меча на Реуалд, после опитах забиване и острието безвредно издрънча в тежкия му нагръдник. Той замахна с все сила към мен, поех удара с щита си и ръката ми изтръпна.

Реуалд отвори уста да изреве нещо — някое ужасно предизвикателство несъмнено, което да екне във времето, и нямах друг отговор, освен светкавичното забиване в лицето му: острието прониза черепа, влезе в мозъка му и шлемът му изхвърча във въздуха. Очите му зейнаха, той изрева в предсмъртна агония и се свлече от седлото.

Но хората му не прекратиха боя. Вихрената смърт продължи цяла вечност, докато най-сетне на полето не останаха да лежат само плувнали в кръв коне, подритващи, преди да издъхнат, и грамади облечени в черна броня тела, стенещи отчаяно, преди да се покорят на призивите на Сайонджи. Ала твърде много бяха жертвите и на моите пиконосци. Зяпнах, за да си поема дъх; не помнех да съм дишал от часове, от дни, и видях отвъд кървавото поле препускащи отчаяно конници, захвърлили оръжия, и други, вдигащи ръце да се предадат, и разбрах, че съм спечелил битката.

Тогава императорът хвърли последното си заклинание срещу майсирците в блатата. В първия миг никой от нас не разбра какво става, но майсирците, сякаш обезумели, изведнъж замахаха ръце във въздуха, задрачиха лицата си, закрепяха от болка, забравили за бой и за всичко... и нашите войници се врязаха в тях.

Заклинанието беше съвсем просто — най-обикновени конски мухи. Конски мухи, само че невидими. Ухапването им пареше като майсирския огън, ужасната болка разкъсваше ума на боеца... и оставяше нападаателя му да довърши спора. Огъващата се майсирска линия се прекърши и хиляди войници започнаха да хвърлят оръжията си и да се предават, или да бягат.

Най-сетне бяхме срещнали майсирската армия и я бяхме разгромили. Но формална капитулация нямаше. Никакъв сигнал не последва нито от крал Байран, нито от джедаз, висшето командване на армията му. Останките от армията на Майсир отново побягнаха на север.

Но императорът беше доволен.

— В ръцете ни са — заяви той. — Кралят им не може си позволи тази война да продължи. Не и след това поражение — след което добави нещо странно: — А цената си струваше. Сега силата е на наша страна. Пътят ни към Джарра вече е открит.

Но цената беше ужасна. Почти тридесет хиляди от най-добрите ни воители — пехота, кавалерия, ударни части — бяха мъртви, издъхваха или бяха тежко ранени на това безименно бойно поле. Заклинателите и лечителите ни правеха каквото могат, за да помогнат на ранените. Твърде често не оставаше нищо освен къса молитва за упокой и парче плат върху празните вече очи. Сред мъртвите бяха Мерша Петри и първият му адютант Филак Хертон, за когото искрено вярвах, че е бил за него повече от другар, че е дал любовта си на моя приятел.

Тази нощ вдигахме клади и принасяхме жертви.

Гледах лумналите пламъци и си спомнях за Мерша, този сдържан, сух, груб понякога мъж, чийто единствен живот беше армията.

До мен беше застанал някой. Обърнах се и видях, че е Лео Балафре. Кракът му беше бинтован, а едната му ръка — в превръзка през рамото. Дълго се взираше в огнения мемориал на Петри и едва чух думите му:

— Беше хубава смърт. Нашата смърт.

Обърна се и се отдалечи мълчаливо.

Пътят ни към Джарра беше открит.

24.

ПРАЗНИЯТ ГРАД

Отново погледнах надолу към просналата се във всички посоки Джарра и ме побиха тръпки. Едно е да видиш изоставено малко градче като Иртинг; съвсем друго е да видиш метрополия като Джарра през мъгливия дъжд, без нито един кон или човек, без нито един пушещ комин, без нито един звук освен вятъра, свистящ по пустите булеварди.

За някакви си шест дни поход бяхме стигнали до Джарра, а на заранта на седмия ден съгледвачите и ударните ни части навлязоха в предградията. Не намериха нищо, благоразумно заеха отбранителни позиции и известиха императора. Той тръгна напред с цял корпус за охрана, като взе и Братството. Полагаха заклинания след заклинания, за да видят дали Джарра не е превърната в огромен магически капан, но не откриха нищо.

Опитвах се да си представя толкова покорни хора, че да заминат в пущинаците по заповед на своя крал, и си помислих колко много безпомощни са обречени да се върнат на Колелото в суровите лесове на юг. Какъв ли беше планът на Байран? Какви бяха намеренията му? Полудял ли беше?

Императорът заповяда армията да вдигне лагера си извън града. Искаше Джарра непокътната, не оплячкосана и превърната в развалини. Недоволното ръмжене сред войската бе приглушено — никой не знаеше какви клопки може да са поставени.

Два кавалерийски полка трябваше да проучат града и „намекнах“ на Сафдур да бъдат Седемнадесети и Петнадесети, моите фаворити след елитните формации, и казах, че ще ги вода лично.

Щом влязохме в града, тропотът на конските копита заотеква по каменната настилка. Този път го направих като по учебник: поставях отделения на всяко кръстовище, не продължавах напред, без да се уверя, че кварталът е чист. Крайната ми цел беше Моритон и дворецът на Байран. Някъде по средата войниците започнаха да не стигат и

поисках два пехотни полка, които да заместят постовете ми, след което бавно продължихме напред.

Намирахме малко майсирци, главно старци и хора, непризнаващи власт и закони. Пръскаха се по скривалищата си и не си правехме труд да ги спираме.

Портите на Моритон бяха залостени. Хвърлихме куки над тях и шепа доброволци се закатериха по въжетата. След няколко минути вратите се отвориха. Стигнахме до Октагона. Вратите му зееха отворени. Влязох вътре с още трима души. Килиите бяха празни. Видях човешки труп, нанизан на един от дългите стъклени шипове на вътрешната стена. Беше главният тъмничар Шикао, мъртвешки ухилен. Пълна загадка — войниците на крал Байран със сигурност нямаше да допуснат това. Какво беше станало със затворниците тогава? Къде бяха?

Продължихме по многоцветната алея към двореца на крал Байран. Влязох, дъхът ми заизлиза на бели валма в пустите незатоплени коридори и зали за аудиенции, чувах ехото на чаткащите ми ботуши.

Продължих до края на Моритон, с мрачно надвисналите към Беляя гора стени, до черния замък на азаза. Портите му бяха запечатани. Не влязохме. Азаят със сигурност беше оставил магически прегради срещу нежелани гости.

Докладвахме на императора.

Тенедос избухна.

— Как смее това варварско копеле да се нарича крал? И тези проклети хора — неговите поданици... шибани видиотени селянци! Какво си въобразяват? Толкова ли са тъпи, че да не разбират, че загубиха войната? Къде по дяволите е мирната делегация на Байран? Къде са белите знамена, по дяволите?

Бях твърде благоразумен, за да изкажа мислите си. Ами ако Байран и майсирците изобщо не смятаха, че са победени? Ами ако Джарра за тях не бе по-важна от всичко, което Майсир вече ни беше отстъпил? Все още оставаха хиляди левги на юг, на север и на запад, където все още никой не беше чувал за нуманцийци. Дали пък войната за тях не започваше тепърва? Да не би все още да си мислеха, че могат да я спечелят?

Беше смразяващо. Всяка армия, която може да вярва, че след като столицата и стотици левги от страната са във вражески ръце, без да е спечелила нито една битка, беше за мен нещо толкова чуждо, колкото демон, призван от някой чародей.

— Не че е толкова важно — заговори Тенедос, с малко по-лековат тон. — Аз... ние държим столицата му, което значи, че Майсир е в ръцете ни. Ще влезем в града утре, на разсъмване.

Зачудих се що за триумф ще е това, но се усмигнах, съгласих се, отдадох чест и помолих да ме освободи. Трябваше да се подготвя за утрешния ден, да помисля кои части да влязат, къде и така нататък. Но си имах командване и оставих сърцето ми да реши, нещо, което може би трябваше да правя много по-често. Казах на Свалбард да намери капитан Балк и до десет минути Червените пики да са готови за езда.

След десет минути препуснахме бързо през пустите улици на Джарра към предградията, след това продължихме през околностите. Беше късно, нощният мрак се сгъстяваше и дъждът се усили.

Напред имаше малко селце. Свалбард ме настигна и каза:

— Да ме прощавате, сър. Но може ли да ви погледна в очите за малко? — бях изненадан, още повече че думите идваха от устата на толкова мълчалив войник като Свалбард, но се подчиних.

— Добре — измърмори той. — Мисля, че не сте омагьосан. Макар че проклет да съм, ако знам как го разбрах...

И подкара коня си назад към колоната. Тревогите ми се изпариха, мрачното ми настроение се оправи и се изсмях гръмко. Не се съмнявам, че това още повече притесни Червените пики.

Селцето се оказа не само изоставено, но също така плякосано и изгорено до основи. Продължихме навътре през пуста земя, после завихме и хълмът с мрачния замък на дарлиадите се издигна пред нас.

Зърнах движение в подножието на замъка и продължихме в тръс нагоре по лъкатушещия път, с готови оръжия. На един хвърлей зад портата имаше шестнайсет мъже, облечени в какво ли не, от дрипави нуманцийски униформи до пъстрите кожи на дървари и една-две майсирски куртки. Стрелците ми изпънаха лъковете, но един от мъжете затича напред и замаха бясно с ръце:

— Почакайте! Не стреляйте! Свои сме. Хората на Йонджи.

И направи някакъв непохватен жест: сигурен съм, че го смяташе за много войнишки поздрав.

— Старши съгледвач Ландбей, трета стотня, разузнавачите на Йонджи.

— Какво по дяволите търсите тук, толкова далече от армията?

Ландбей изглеждаше ужасно притеснен.

— Тъъ... ми ние, таквоз, рекохме да видим... какво става... тъдява с нещата...

Един от моите се изсмя.

— Плячкосвали сте, искаш да кажеш?

— Съвсем не, сър — Ландбей зарови в торбата си с физиономии, не можа да намери оная с оскърбената невинност и се спря на въртенето на очи, от което по-скоро заприлича на селски идиот. — Такова нещо не бихме си го и помислили, сър. Наказанието е бесилка, нали?

Тук вече се изсмяха още хора.

— Това го оставете, старши съгледвач. Но да знаете от мен, че сте говнян лъжец. Сега ми кажете какво търсите тук? И пробвайте с истината. Няма да ви отрови.

Ландбей си пое дълбоко дъх, изгледа ме, явно си спомни, че съм обесил доста нуманцийски войници за военни престъпления, и реши да направи както го посъветвах.

— Страх ни беше да останем в града, сър. Не знаехме що за магия може да ни очаква. Рекохме да намерим нещо извън Джарра, пък после да се върнем при войската.

Хората му бавно се приближиха, явно облекчени, че не се каня да ги беся поне в близките няколко минути.

— Рекохме, че може да намерим нещо ей в онова село — плахо се намеси един. — Но вече беше преровено и запалено. Огледахме го тоя замък. Вътре май има какво да се прибере. Но е защитен.

— Айрису да ни вземе дано! — едва не извиках и бързо се огледах за укритие, щом видях по бойниците редицата навъсени мъже с високи шлемове. Стъписан бях от невероятното безгрижие — моето и на хората ми. Пиконосците ми се пръснаха за прикритие и трескаво заопъваха лъковете.

— Не бойте се, сър. Те не нападат. Сигурно са недостатъчно за отбрана и само чакат да видят какво ще направим ние, нали?

Загледах се нагоре и забелязах, че нещо не е като хората. Едно лице, после друго — докоснаха някаква струна в ума ми. Зарових в

паметта си, после чух скърцане на зъбчати колела и портите бавно се отвориха. От тях излезе слаба човешка фигура, облечена в тежко войнишко палто.

Жена. Тръгна към нас и я познах, и след миг бях скочил от седлото, и двамата тичахме един към друг, и сълзите бликаха от очите ми, и изобщо не ме беше срам. Стиснах Алегрия в прегръдката си и я задържах неописуемо дълго. Предполагам, че се целунахме, не помня, защото сърцето ми беше толкова пълно, толкова пълно е и сега при спомена.

— Как... — едва успях да изрека.

Алегрия също плачеше. Усмихна се едва-едва.

— Просто знаех, че ще дойдеш.

Притиснах я отново до себе си и умът ми зареди благодарности към Айрису, Айса, Вачан, Танис и дори към Сайонджи — богове, които познавах, и богове, които не познавах — за този дар.

— Ще благоволиш ли да влезеш с хората си в замъка ми? — каза Алегрия.

Отворих уста да изрева заповед, но гърлото ми се беше задавило.

— Ще влезем — най-сетне промълвих, не толкова като първи трибун на армията си, колкото като хленчещ юноша. После се овладях. — Предупреди стражите си, моля те.

— Стражите ми нямат нужда от предупреждения — отвърна тя и се изкикоти. — Те знаят всяка моя мисъл.

Забравил напълно за хората си, за всичко друго, освен неистовата нужда да остана сам с любимата си в някоя стая с огромно легло, тръгнах замаян през портата.

— Моите воители, сър — каза тя с лек реверанс. — Сигурно помните, че бяха известни с други свои... задължения — погледнах нагоре към бойниците и изсумтях. Всички стражи бяха облечени като за бой, с шлемове и ризници. До тях бяха опрени копия. Но от кръста надолу всички до един бяха голи и никой не отвърна очи от бдителния си пост, за да ни погледне с любопитство. А още по-странното беше, че куровете на всички — с най-различна големина — бяха щръкнали в пълна ерекция.

Чак тогава си спомних къде ги бях виждал — когато надникнах през една врата, която трябваше да е затворена, и ги видях да лежат

върху нарове, с щръкнали нагоре членове, очакващи новия клас. И си спомних как ги наричаха дарлиадите според Алегрия: кончета за игра.

— Кралските войници дойдоха — обясни тя — и казаха, че трябва да напуснем, да опразним Джарра, защото злите северняци идвали и не бивало да оставаме за варварствата им. Суматохата беше пълна и се скрих на едно място, където знаех, че никой няма да ме намери. Защото знаех, че ти ще си с варварите и че няма от какво да се боя. Но се сетих, че може да мине време, докато дойдеш, и не исках да... да се запознавам с нуманцийски войници, които можеше и да не изслушат разказа ми. Стражите ни, разбира се, потеглиха с дарлиадите. Но „кончетата за игра“ си бяха тук и тъй като непрекъснато се хвалят с мъжеството си, реших да им дам възможност да се докажат. Намерих оръжия и брони в едно мазе, направих им с чернило бради и мустаци, защото майсторите им бяха направили едни и същи лица. Според мен дотук се справиха доста добре, нали?

Но вече едва я чувах, ушите ми бучаха.

— Алегрия — казах хрипливо, замаян. — Имам нужда от теб. Богове, колко те искам! Веднага!

— На вашите заповеди, сър — отвърна ми скромно тя.

— Ако знаех, че се каниш да свършиш толкова бързо, щях да те любя с уста. Не знаех, че у един мъж може да има толкова много.

— И още как. След теб не съм бил с никоя.

— Забелязвам, че още си твърд, като мъжете ми на бойниците, сър, тъй че нищо няма да загубим — тънкият ѝ гласец стана хриплив. — Хайде, люби ме отново. Богове, колко те обичам!

Дрехите ни бяха разхвърляни около нас, лежахме на дебелията черга пред мигащия огън в камината. Без да излизам от нея, я подхванах за кръста и я вдигнах. Дългите ѝ крака се увиха около бедрата ми. Понесох я към малкото легло. Но видях нещо по-хубаво — дълга, висока до коленете ми, отрупана с възглавнички пейка в единия край на стаичката — и я поставих върху нея, с устните ѝ на самия ръб.

— Ти излезе — разочаровано промълви тя. — Изливаш се от мен.

— Няма да е задълго — отвърнах, смъкнах се на колене и членът ми отново се плъзна във влагата ѝ. Задвижих го силно, почти излизах

от нея с всеки гласък и тя застана.

Стоните й се усилиха и тя зареди думи — мръсни думи, и моето име сред тях. Краката й се вдигнаха до раменете ми, стиснах ги здраво, дълбоко в нея, завъртях бедрата й и тя изкрещя и свърши.

— Няма ли да е чудесно, ако тази нощ ми даде твоето дете? — промълви тя замаяно.

Думите й моментално ме върнаха към реалността.

— Искаш ли това?

— Разбира се. Станала съм съвсем безсрамна, Дамастес, и всичко, което бих могла да измисля, за да ме свърже с теб... какво пък, това може да стигне.

— Няма нужда да правиш нищо повече от това, което вече направи — отвърнах й искрено. — Защото съм твой. Толкова задълго, колкото поискаш.

— Вечно много ли е дълго? — прошепна тя.

Малко преди разсъмване умът ми се върна и се сетих, че съм проявил пълно безгрижие за хората си, за сигурността им. Изругах се за глупостта си и станах, без да събуждам Alegria, навлякох наметало на раменете си и отидох до прозореца със страх от това, което можех да видя. По най-близката крепостна стена крачеше Червена пика, а долу в двора обикаляха други двама часовои.

Не, не бяха имали нужда от мен и ме бяха дарили с няколко часа щастие. Знаех, че никой няма да каже и една дума за моята злоупотреба, нито за благодеянието, което ми бяха направили. И се захлех, че тези мъже при първа възможност ще получат от мен най-високи награди за благодеянието си към мен.

Сега си мисля колко куха е била тази клетва, колко безполезна, защото можех да им дам само болка, смърт и запустял гроб далече от отечеството им.

Още едно късче разум ми напомни, че само след няколко часа императорът щеше да влезе в Джарра и че ако на триумфалното шествие не присъства първият му трибун, ще има приказки. Събудих Alegria и се облякохме. Тя вече беше приготвила някои свои неща. Усмихна се свенливо и ми показа вълшебното котенце, което й бях подарил толкова отдавна.

После, с Alegрия зад мен, препуснахме назад към Джарра в пълен галоп.

Влизането на Великата армия на Нуманция в Джарра се оказа по-скоро траурно, отколкото триумфално шествие. Под силния дъжд крачеха дълги унили колони мъже и нямаше кой да ги поздрави по тротоарите. Половината ни конница вече беше спешена, фургоните ни бяха дрипави, избелели и очукани. Парадните ни оркестри бяха изгубили блясъка си и много музиканти бяха загинали или болни, тъй че музиката ни, вяла и рехавя, едва отекваше сред мрачните сгради.

Но главите ни бяха високо вдигнати и ботушите ни трещяха по паважа в злокобен ритъм. Можеше да сме пребити от походи и битки, но все още бяхме готови да се сражаваме.

Но къде беше врагът?

Тенедос беше стиснал устни, лицето му се бе зачервило.

— Изобщо не може да се сравни с Нуманция — замърмори той. — Ба. Това ли е най-хубавият им град? Само дето е голям. И къде по дяволите е крал Байран? Трябваше да ме чака, с наведени знамена, и да ми представи своето кално и вонящо, скапано кралство... Е, след като взимането на Джарра не ни носи почти нищо, поне ще се погрижа войниците ми да получат най-доброто. Домин Отман!

Неизменно присъстващият му адютант подкара коня си от дясната му страна.

— Сър?

— Издавам следната заповед. И се постарайте да бъде разбрана добре.

— Храбри бойци на Нуманция, вие дълго проливахте кръвта си и загивахте за каузата ни — започна той тържествено. — Но саможертвата ви не беше напразна. Дарявам ви град Джарра. След време той ще получи ново име, име, което ще избира така, че да отрази вашата слава. Сега се настанете в най-хубавите му имения и възстановете телата си с най-хубавото месо и вино, които ще осигурят нашите интенданти. Но ви забранявам да плячкосвате, под страх от смъртно наказание. Джарра трябва да остане толкова хубава, колкото е сега. Пазете добре Джарра, защото тя е ваша и ще отразява славата на нуманцийската армия дотогава, докато е непокътната.

— Не е лошо, нали? — приключи Тенедос. — И, Отман. Искам всеки командир, който получи моята заповед, да разбере, че всяка моя дума е много сериозна. Ще обеса всеки, било то редник, сержант, офицер или генерал, който наруши заповедта ми.

И така, армията ни се настани в Джарра. Всеки офицер получи богаташко имение и почти всеки войник — своя къща. Улиците получиха подобаващи имена и така се появиха булевард „Гвардията на Варан“, улица „Първи гвардейски“ и прочие. Градските площади се превърнаха в конюшни за частите, а фургоните се наместваха по пазарищата.

Плячкосване, разбира се, имаше, но вървеше съвсем предпазливо, особено след като Тенедос доказа, че е съвсем сериозен, като обеси двама сержанти и един капитан само няколко часа след тъжния ни парад през града.

Намирахме тук-там по някой майсирец, защото не всички се бяха подчинили на заповедта да напуснат Джарра. Повечето бяха старци, макар да се намираха и някои, решили, че могат да припечелят от опразването на града или от Нуманция. Някои, повечето жени, се оказаха прави и бързо се вляха в тълпата курви, влачеща се след всяка армия.

Войниците се къпеха, намираха нови дрехи и и най-скъпата коприна и най-фината вълна вече не се харесваха и на най-простите редници. И всеки криеше било кесия, било цяла торба с истински съкровища — отначало сребро, после злато и най-отбрани скъпоценни камъни. Някои търговци, поразбиращи малко от камъни, станаха много популярни и скубеха здраво за мнението си.

Струваше си човек да обикаля по улиците и да погледа лудориите на войската. Тук оркестър ще свири от покрита беседка в парка, там войници насядали да чистят оръжията си, докато някой разказвач ги забавлява. Офицерите се разхождаха тук-там, все едно че бяхме в мир. Но твърде малко бяха хората без униформи, а още по-малко — жените.

Но като че ли никой не изпита злоба към мен заради Алегррия.

Забелязах, че това не са единствените неща, които липсват. Имаше вино в изобилие, сладкиши, какви ли не чайове и най-редки видове консервирано месо и зеленчуци. Но прясно месо нямаше, нито живи добичета за клане. Нямаше хляб — само сухи напукани самуни в

запечатани складове. Имахме си подвижни пекарни, но тогава се натъкнахме на друг проблем: нямаше почти никакво зърно, нито за хляб, нито за фураж за конете.

Времето се влоши — зимата се приближаваше.

Тенедос беше обзет от някаква инерция и прекарваше часове в библиотеките на крал Байран. Никой не знаеше какво проучва. Предполагах, че очаква вест от крал Байран, вест за примирие, за капитулация. Но такава вест не идваше.

Попитах за плановете му и той каза, че сме принудени да продължим да гоним бързоногите майсирци, да ги гоним, ако трябва, до най-далечното море. Намекнах, че армията ни едва ли е в най-добрата форма за продължаване на кампанията, особено след като приближава зимата. Каза ми да не се заблуждавам от пъстрия ѝ вид. Топлото майсирско облекло било също толкова добро, колкото и нуманцийските униформи. Освен това всеки ден пристигали подкрепления.

За последното беше прав, но не беше ходил да види новите попълнения. На всеки сто души, прехвърлили нуманцийската граница към Майсир, петнайсет загиваха от ръцете на разбойници или негарети. Други осемнайсет биваха покосени от болести. Още двама и един идваха с куцукане до Джарра, болнави или ранени, подходящи само за попълнение на вече претъпканите къщи, превърнати в лазарети.

Дойде вестта за голямо поражение в тила ни. Разбойници, групи за съпротива, струпали се в Киотските блата, прехвърлили тайно река Анкър и нападнали гарнизона ни в Иртинг. Бяха помели нашите до последния мъж и бяха държали града два дни.

Само късметът бе помогнал на новосформирания Гвардейски корпус. Опитният му генерал беше изпратил напред съгледвачи, преди да влезе в града. Беше щурмувал и Иртинг отново беше наш — но корпусът бе принуден да се превърне в градски гарнизон, вместо да подкрепи редиците ни.

Алегрия ме възседна на дългата пейка в трапезарията, езикът ѝ заигра с моя, тя се притисна в мен, простена, щом я стиснах за задника

и я дръпнах силно към мен, и свърши. Рухна, заровила глава в рамото ми, и тялото ѝ запулсира около члена ми. След малко вдигна глава.

— Тежа ли ти?

— Ни най-малко.

— Казваш го само от учтивост.

— Не. Обичам да усещам гърдите ти, смачкани така.

— Колко мило го каза — изправи се и се прозя. — Май трябва да помислим за сън.

— Трябва — съгласих се. — Утре трябва да стана рано и да разбера защо онези проклети от боговете стражи като че ли си въобразяват, че армейските пекарни са само за тях. После ме чака военният трибунал над онзи видиотен млад капитан, който не само е нарушил всички устави, предизвиквайки своя домин на двубой, но и е проявил лошия вкус да го убие на всичко отгоре.

Бяхме по средата на много късна вечеря, нищо повече от рядка супа и сухари, което би трябвало да ви даде представа колко оскъдна бе станала храната, когато ни облада страстта.

Тя отиде до един от прозорците и се загледа в нощта. Бяхме се настанили в огромен палат. Доскоро беше принадлежал на майсирския командир на кавалерията и настаняването ми тук беше съвсем уместно.

— Какво ни чака? — попита тя.

— Не знам.

— Капитан Балк спомена нещо за зимуване в Джарра и продължаване на войната през пролетта.

— Не виждам как може да стане това. Какво ще ядем? С какво ще храним конете? Ако останем тук, само ще отслабваме все повече.

— Знаеш ли, Дамастес — почна тя предпазливо. — Моля те, не разбирай погрешно това, което ще ти кажа. Обичам те и ще остана с теб толкова, колкото поискаш, ще направя всичко, което поискаш, и ще отида където поискаш. Но не мисли, че някога ще стана нуманцийка.

Не отговорих.

— Аз съм майсирка — продължи тя, без да се обръща. — Това все пак е моята страна и дълбоко в сърцето си все още мисля, че крал Байран е моят владетел, нищо че сега императорът властва над живота ми. Не очаквай от мен да се радвам на това, което сполетя моята

страна, въпреки че идването ти промени целия ми свят, даде ми живот, за какъвто не бях и мечтала.

— Никога не съм си мислел друго — отвърнах искрено.

— Това не те ли безпокои?

— Не е добре да се оставиш да те безпокоят неща, които не можеш да промениш, нали?

Тя се обърна към мен.

— Благодаря ти. Наистина те обичам.

— И аз те обичам.

Ръка за ръка, отидохме в спалнята, която си бяхме избрали за тази нощ.

Заявлението на Alegрия за верността ѝ към крал Байран и отечеството ѝ не ме притесни. Друго ме притесни: какво ни чака, наистина? Не можехме да изоставим Джарра и да продължим по дирите на Байран през дивите лесове, не и след като земята зад нас беше пълна с враждебно население. Не можехме и да останем да зимуваме в Джарра, освен ако не намерехме някакъв магически източник на храна. Виждах само една възможност. И трябваше веднага да отида при императора и да му я кажа.

— Дамастес, много ли си уморен?

— Не, сър. Нито съм луд, нито отчаян, нито предателски настроен, нито оглупял.

— Ще приема всичко, без последното — каза императорът. За моя изненада, не се беше разгневил. — Нелепо е да твърдиш, че трябва да се оттеглим, след като откакто влязохме в Майсир не сме правили нищо, освен да печелим битки.

— Никакво друго решение не виждам — отвърнах. — Силите на армията се стапят с всеки изминал ден. Рано или късно майсирците ще осъзнаят това и тогава...

— Тогава ще ги смажем окончателно — каза Тенедос. — Помисли си, приятелю. Как мога да изляза пред армията и да заявя, че се оттегляме? Как биха могли те да запазят почитта си към мен? И нещо друго, което може би не ти е хрумнало — продължи той. — Нуманцийската армия никога не е познавала поражение. Никога. Даваш ли си сметка колко малко от нас изобщо знаят как да отстъпват?

Ти... аз... няколко от онези главорези, които държиш около себе си, които бяха с нас, когато ни изтласкаха от Кайт, и това е всичко. И не виждам начин да упражнявам отстъпление с войската точно сега.

— Не, приятелю — каза той и ме стисна за рамото. — Отстъплението е дума, която не съществува за нуманцийците. Рано или късно крал Байран ще се вразуми и тогава войната ще свърши. Остави на мен да се грижа за голямата стратегия, а ти прави това, в което си най-добър — грижи се да правиш това, което заповядам.

Нищо повече не можех да направя и си замълчах. Но докато дните ставаха все по-къси и нощите — все по-дълги, армията започна да разбира опасността, пред която бе изправена. Ценни вещи все още се търгуваха, но най-желаните вече бяха станали най-важните — консервирана храна, зимни дрехи и здрави ботуши. Самият аз бях станал част от черния пазар: възползвах се безсрамно от ранга си. Осигурих си два груби впряга, изоставени от майсирците, всеки с екипаж от по осем коня. Ако напуснем Джарра, щяха да возят не само Алегрия, а и багажа, който щеше да ни е нужен за зимния поход.

Попитах Свалбард и Кърти дали имат нещо против новите си задължения. Те се изсмяха гръмко и отвърнаха, че това, което искам от тях, е ужасно, но все някак ще преглътнат унижението. Искях консервирано и сушено месо, сухари, стимулиращи чайове и твърди сладкиши за храна, бренди и овес за конете. Освен това помолих двамата си мошеници да потърсят златни антиквариати, които да могат да се тикнат по джобове и на дъното на чували, неща, които селяците можеха да приемат за достатъчно ценни, за да се съгласят да ги разменят за храна.

Искях дебели кожи и тежки ботуши за мен и Алегрия, както и за двамата си слуги. Накрая им казах да приготвят четири багажни торби, които все пак можехме да носим или да окачим на седлата на конете, ако изгубим впряговете.

Заповядах на капитан Балк да потърси същите неща за моите Червени пики. След като не можех да помогна на всички, трябваше да помогна поне на най-близките около мен.

Нищо повече не оставаше, освен да чакаме. Следващата стъпка щеше да се направи от императора. Или от майсирците.

Домин Отман ми изпрати вестоносец с поздравите на императора и дали бих пожелал да отида до Октагона, да поговоря с лицето, което ще намеря там, и евентуално да предложа обяснение на Негово величество.

В затвора заварих един капитан, когото помнех смътно от командването на имперското разузнаване, и половин дузина гвардейци. Отряд съгледвачи беше открил, че затворът все още си има обитател, свит в една отдалечена килия. Беше брадясал, можеше да е и на трийсет, и на шейсет години, и съвсем обезумял.

— Сам... да... сам съм вече... съвсем сам — заломоти той, без да го питат. — Щото не исках да тръгна с другите... нищо, че килията беше отворена... Знаех, знаех, че е капан... смъртта чакаше отвънка... моята смърт, а можех да си остана здрав и читав вътре... в утробата ми... Измъкнах се после... като мишица... Имаше хляб, винце имаше... виното на тъмничарите... Трупата на Шикао видях... заплюх го кучия син... Веднъж ме изтезвава той... смях се, о, как се смях...

— Старче — прекъсна го капитанът. — Кажете на този човек това, което каза на мен.

— О, не, не, не. Много е фин той, хубавец е.

— Не е. Той е твой приятел.

— Приятел? — попита скептично лудият.

— Имаш думата ми.

— Дума... дума... никакви думи нямаше... само тая дивна тишина, когато си заминаха всички.

— Другите затворници?

Лудият закима.

— Къде отидоха?

— А... — очите му лъснаха като на плъх. — Отидоха те... долу.

— Напуснаха ли града?

— О, не, не, не. Задача си имаха, казаха им. Да чакат, пък после да направят каквото им казаха.

— Защо?

Лицето на брадатия се промени, стана почти нормално.

— Защото — зашепна той — им дадох обещание. Обещание от... — озърна се да се увери, че никой няма да го подслуша — от

азаза. Една задача. Една работа, и ще им опростят всичко. Ще са свободни, когато кралят се върне в Джарра.

— Какво трябваше да направят?

— Още не, о, не. Още не — мъжът се задави.

— Какво трябва да направят?

— А, но това е тайна, и ако ти издам тайната, аз азът ще разбере и ще ме удари.

— Няма да те удари. Вече си в безопасност. Вече си в нуманцийски ръце — намесих се аз.

Лудият се смя дълго и силно, все едно че му бях казал най-смешната шега.

— О, не, не, не. Не съм в безопасност, не и от него, никога.

— Кажи ми какво трябва да направят тези затворници. Още ли са в града? Къде се крият? — попита го настойчиво капитанът. — Сър — обърна се той към мен. — Успяхме да измъкнем това-онова от него. Нещо става тук, или скоро ще стане, но няма да ни го каже. Бих го разпитал с... други средства, но не знам дали ще е успешно.

— Не, не, не — заграчи лудият. — Изтезанието не върви. Не свърши работа за кучите синове на краля, нито за типовете на азаза, дето вадят нокти, няма да свърши и на вас.

За миг сякаш говореше съвсем разумно и се вкопчих в този миг.

— Кажи ни каквото иска да разбере капитанът и ще си свободен. Свободен и богат.

— И после — умрял. О, не. Не, не. Но ще ви кажа едно. Те са там. Те са тук. И скоро ще ги видите. Много, много скоро.

Мъжът се свлече на каменния под на килията и очите му блеснаха някъде надалече, далече извън затворническите стени. Поклатих глава.

— Представа нямам за какво говори. Пратете извиненията ми на императора.

Придърпах тежкото наметало и наместих колана на сабята си. Движението привлече очите на затворника.

— О, да. Ще ги видите — повтори той. — Ще ги видите, о, да. Скоро. Много скоро.

25.

УЧАСТТА НА ДЖАРРА

Събудих се замаян, озадачен защо светът наоколо е станал оранжев, оранжев и с червени пламъци, и усетих, че ми е трудно да дишам. Пожар! Притичах гол до един от прозорците и отворих рамката, без да ме е грижа за студения вятър.

Огънят идваше от все още запечатания, така и непроучен палат на азаза. Пламъците изригваха нагоре, чак до ниските, понесени от вятъра бурни облаци и към нас се търкаляха гъсти валма задушлив пушек.

Алегрия се беше събудила и й казах да се облече топло, като за път, защото около един магьосник нищо не става случайно. Навлякох си дебели панталони и вълнена риза, високи до коленете ботуши и тежък кожен елек. Въръжих се с правия си меч и камата със сребърната дръжка на Йонджи от другата страна на колана. Взех си обшити с метал ръкавици и шлема и затичах надолу по стълбите, като виках Червените пики да се строят. Вече се бяха вдигнали, затягаха коланите на оръжията и ботушите им тропаха към конюшните.

Огънят беше сигналът и навсякъде из Джарра мъже и жени излизаха припряно от скривалищата си. Всеки носеше накиснати с масло парцали, стомана и кремък. Малки огънове замигаха в мазета, складове и дюкяни, после започнаха да се усилват, все повече и повече. Други огънове идваха от нечовешки източници, като ордата огнени мухи, сътворени от майсирските бойни магьосници, сипеха се оживели от самия въздух и капеха по сухо дърво, бали с плат и напоени с бренди складове. Джарра, изградена най-вече от дърво, прегърна огъня като любовник.

Праценето на пламъците ставаше все по-силно и вече трябваше да викам:

- Капитан Балк!
- Сър?

— Вземи Свалбард, Кърти и още двама. Погрижете се дамата ми да бъде отведена на безопасно място. Аз ще поема командването на пиконосците.

— Слушам, сър — отвърна той и стисна устни; заповедта явно не му харесваше, но ми беше все едно.

— Императорът! Към императора!

Изведоха цивилците от страх коне, метнахме се на седлата и препуснахме в галоп към двореца на крал Байран. Но огънят вече ни беше изпреварил, някои от кулите пушеха и по стените пробягваха пламъци.

По коридорите цареше лудост — придворни и военен персонал тичаха и крещяха заповеди, без никой да се подчинява. Сграбчих един тъпак за рамото и го разтърсих здраво.

— Императорът! Къде е?

— Напусна покоите си... В големия кабинет, ей там!

Затичах натам, с пиконосците след мен, отворих с трясък вратата и нахлух. И тук имаше огън — малък, кротък огън зад решетката на камината. Императорът носеше халат на ясновидец и беше наредил да избутат настрана големите маси за военни карти. Двама послушници рисуваха знаци върху лъскавия тъмночервен под. Тенедос беше съвсем спокоен.

— Добро утро, Дамастес. Майсирците най-после се разбудиха.

— Да, сър. А вие ще напуснете веднага. Трябва да отидете на безопасно място.

— Като му дойде времето. Когато успея да победя този огнен дух, който е обсебил Джарра.

— Сър?

— Млъкнете, трибун! Това е заповед.

Закрачих из залата. Кипях отвътре, но мълчах, за да не преча на магията. Императорът припяваше монотонно, мърмореше и помощниците му и половин дузина от Братството опитваха заклинания. Но светлината зад големите прозорци ставаше все по-силна и по-силна.

— Изглежда — заговори императорът, все още спокоен, — че магията на азаза, която е стихийна според мен, има силен корен.

Извиках на Отман да приготви каляската и багажа на императора и подканих Тенедос да се облича. Свитата му от придворни и магове

нямаше нужда от подкани и докато изтичаме навън, повечето вече бяха изчезнали. Натиках почти насила императора в каляската и казах на кочияша да кара право към палата на азаза, да отвори близката порта в стената и да излезе от града.

— Но... може да има вражески войници.

— Войниците са „може би“ — пожарът е сигурен! Действай!

Подчини се, макар и с неохота, и каляската се затътри. Пратих за ескорт всичките си пиконосци. Ако отвън имаше майсирци, нямаше да им трябват командите ми.

Метнах се в седлото на Бригсток и препуснах към щаба на най-близкия гвардейски корпус. Подминах една къща, в която преди три нощи двамата с Alegрия се бяхме отбили да погледаме един много забавен танц, игран от гвардейците на Варан — по-младите легати, непритеснени от липсата на подходящи партньори, ни бяха показали свои местни танци, толкова дивашки и разпуснати, че негаретите от дивите лесове щяха да изпитат ревност, ако ги видеха. Сега прозорците на къщата се бяха превърнали в жълти и червени очи, а стените ѝ се издуваха. След миг тя избухна и металният покрив изхвърча нагоре и лъсна в пламъците. Завъртя се и се срина на земята, само на няколко разтега от мен. Отгоре заваляха искри, въглени и огън и Бригсток изцвили и заскача уплашено — но вече бяхме далече от опасността.

Намерих Агуин Гуил и му казах къде е императорът, и да вземе бързо няколко полка и да се погрижи за сигурността му. Този път поне не се поколеба, нито попита за повече разпореждания. Забравих за него, както и за императора, и се помъчих да измисля как да се преборим с пожара. Нищо не можех да измисля. Никой не знаеше къде са скрили майсирците противопожарните си машини. Не знаех дори дали имат такива и си спомних чутото за три пъти опожаряваната Джарра. Дори ако можехме да намерим такива съоръжения, няхахме нужния опит в използването им. Войниците са предназначени да убиват хора и да рушат неща, а не да ги спасяват.

Заповядах на стражевите патрули по улиците да спрат палезите по всякакъв възможен начин. Войниците, уплашени и навъсени, разбрали, че единственото убежище от майсирската зима се изплъзва, не поискаха повече уточнения. Отначало всеки, заловен със запалителни материали до нов пожар, увисваше на бесилото. Но това отнемаше много време, а беше достатъчен само нож или меч, забит в

корема. Но пожарите продължаваха да се разрастват и скоро всеки, който се мернеше по улицата без нуманцийска униформа, биваше посечен.

Спомних си от момчешките си години в Симабю, че когато се запалеа оризищата, използвахме контрапожари, за да ги спрем, и опитах това. Но или ветровете духаха в грешна посока, или заклинанията на азаза бяха много силни, защото пожарите, запалени, за да направят района безопасен, само усилваха бедствието.

Най-сетне се съмна. Черни облаци се вихреха над града, тъй че всичко беше в полумрак, но пожарите се усилваха. Излязох на един площад с огромен фонтан в центъра. Пожарът беше погълнал всички сгради наоколо и разквартируваните в тях войници бяха наскочили като уплашени жаби в басейна, за да потърсят уж спасение. Но огънят се беше оказал твърде силен и войниците се бяха сварили живи. Видях и други трупове по улиците, почернели като картофи, оставени много дълго в огъня — вече не личеше мъже ли са, или жени.

Мъртвите бяха щастливци. Други, обезобразени до неузнаваемост, имаха късмет, ако ужасът ги беше стъписал дотолкова, че да не усетят болката, но твърде много продължаваха да пищят. Онази сутрин сребърната кама свърши много черна работа — помогна на мнозина с единствената утеха, която можех да им дам: бързо връщане на Колелото.

Зърнах веднъж и Alegрия — беше успяла да убеди Балк да я остави да се върне в града, беше намерила един от лекарите ни и помагаше като медицинска сестра.

Джарра продължаваше да гори. Единствените безопасни сгради, тези, които нямаше да се запалят, бяха каменните храмове и ги взехме за болници и щабове. Знаех, че благочестивите майсирци щяха да го нарекат светотатство, но друг избор нямаше.

Огнената стихия продължи още три дни, сякаш други духове на естеството се бяха разгневили на капризите на Сайонджи: запищяха ветрове и небесата се разтвориха.

В този трети ден се натъкнах на императора. Вървеше през пепелищата и оглеждаше с любопитство. Изтръпнал от умора, успях някак да отдам чест.

— Благодаря ти, че може би спаси живота ми — каза той. — Това е ужасно. Не мога да си представя един човек... цял народ... толкова

варварски, че да подпали собствената си столица. Макар че несъмнено вината ще бъде стоварена върху дивите нуманцийци.

— Красота беше загубена тук — продължи Тенедос. — Великолепие. Но когато я въздигна отново, Джарра, ако това име се запази, ще е хиляда пъти по-великолепна.

Бях потресен, че Тенедос можеше да види нещо добро в това бедствие. Той, изглежда, отгада мисълта ми.

— Да, Дамастес. Ужасно е. Но също така е голяма награда.

Награда? Помислих си, че е невероятно циничен, че се шегува много мрачно. Но после ми хрумна друга, още по-мрачна мисъл. А ако изобщо не беше шега?

Овъглените руини се простираха на мили околоръст. В Джарра бяха останали само малко оцелели сгради. От време на време някоя от тях необяснимо пламваше и избухваше. Всичко беше пепел и развалини, прорязани от открити пространства на доскорощни улици. Вече нямаше никакъв избор.

— Взех решение за хода на нашите действия — думите на Тенедос отекнаха от високите каменни стени на храма. Бяхме се събрали няколкостотин души — трибуни, генерали, няколко от по-старшите домини. — Крал Байран отказа да потърси благоразумието и да преговаря, или дори да помоли за мир — продължи императорът. — Очевидно е, че е съвсем луд и си въобразява, че може да продължи да се бие. Очевидно е, че не си дава сметка за силата на своя противник и че Нуманция никога — никога — не е отстъпвала от бойното поле. Трябва да продължим да го притискаме. Уведомиха ме къде се намира кралската армия. Ще тръгнем в марш, за да се сразим с нея.

— Ако се оттеглят, ще продължим на север, по традиционния търговски маршрут, докато не стигнем някой град, подходящ за зимуване и снабдяване с провизии. Целите ми включват завръщане в Джарра напролет, ако не сме унищожили Байран дотогава — Тенедос се намръщи. — Той, в безкрайната си арогантност, е решил, че Майсир е негов и само негов, негов и на покварените му благородници, и не проявява и най-малката грижа за своя народ. Ако това е войната, която

желае, ще я получи. И нашият праведен гняв ще е безмилостен. Ще унищожим Байран и армията му до крак, така че след две поколения никой в Нуманция или Майсир да не помни името му. Подгответе хората си поход.

Последваха възгласи, но не много силни, и офицерите се пръснаха по частите си. Императорът не беше срещнал погледа ми по време на словото си. Нито беше използвал думата „отстъпление“. Но всъщност беше заповядал точно това.

Прецени се, че ще е по-просто армията да тръгне в похода си назад в обратен ред, така че елитните части, образували клина на настъплението, сега щяха да поемат тила. В челото на колоната трябваше да бъдат частите на Льо Балафре, които дотук държаха ариергарда, по-бавните или тежко пострадали бойни единици и поддържащите части. Не че беше особено важно, както ни увериха. Щяхме да разполагаме с достатъчно време да се прегрупираме, преди да срещнем майсирците.

Официално Джарра изобщо не беше изоставена. Останал беше малък гарнизон, който да държи града до пролетта, а болниците бяха пълни с болни и ранени. Колкото до другите гарнизони по пътя на нашествието ни, щяха уж да се изпратят вестноосци със заповед да се изтеглят с колоната или да тръгнат към Пенда.

Но нито един от тези куриери не стигна до гарнизоните. Казаха ни, че може би са убити в засада от негаретите или от селските групи за съпротива. Самият аз бях убеден, че куриери изобщо не са изпратени. Императорът не можеше да признае ужасното си поражение.

Така че всички тези части, гарнизони, снабдителни складове и лазарети, пълни с ужасно много пострадали — може би около сто хиляди души или повече според мен — бяха изоставени. Доколкото знам, нито един наш боец, от Иртинг до Пенда, така и не се завърна в Нуманция. Така императорът предаде своята армия.

— Много лошо ли ще е? — попита Алегррия.

— Не знам — отвърнах честно, докато ѝ подавах ръка да се качи в каляската.

— Но ще се справим, нали?

— Да — уверих я и си спомних ужасите на бягството от Кайт. Но макар да бяхме дали в жертва над половината от армията си, все още разполагахме с близо един милион бойци, най-великолепната армия, съществувала някога на света, предвождана от най-великия чудотворец в историята. И боговете със сигурност бяха на наша страна.

Императорът ме попита дали бих поел командването на ариергарда, вместо челото на армията. Предположих, че не знае къде всъщност е армията на Майсир и че се опасява от най-лошото. Отвърнах, че ще го направя, стига да мога да получа трите най-добри части — елитните гранични полкове Десети хусарски и Дванадесети тежка кавалерия и моя Седемнадесети Ърейски пиконосци. Той се намръщи, но се съгласи да ми ги даде. Попрекалих с късмета си и поисках двеста души от ударните части на Йонджи за поддръжка, но той отвърна, че за това ще трябва да помоля лично Йонджи.

Понякога се чудех дали императорът не се бои малко от кайтеца. Аз самият се боях. Йонджи се навъси, каза, че съм му бил оставял само шепа хора, но поне щели да са в най-добра позиция да обират изоставената по пътя плячка. И така, поехме назад.

Казаха ми, че император Тенедос бил застанал до голямата северна порта, през която преди по-малко от един сезон беше влязъл в Джарра. Развалините на града димяха, улиците водеха от пустош към пустош. Заехтяха рогове и тръби и резкият ритъм на почетния марш заотеква в стаения въздух. Наклониха се полкови знамена и пики, войниците се вкочаниха, за да запазят някакво подобие на строева стъпка.

Тенедос беше царствен, спокоен, уверен, приемаше мрачния парад, все едно че е на Празничния войскови преглед в Никиас.

Колкото до нас, в тила, стигнахме градските порти чак късно следобед и императорът отдавна беше заел мястото си в колоната.

Изминали бяхме не повече от четири-пет мили, когато падна студеният здрач и се спряхме на лагер.

Вече бях забелязал надвисващата беда. По пътя имаше разпилени вещи, но не ценностите, за които мечтаеше Йонджи. Имаше огромни впрягове, едва годни да се движат по най-гладките градски улици — бяха опразнени и в повечето случаи подпалени.

Странни предмети се срещаха по пътя. Видях една потрошена лира; статуя на някакъв бог или богиня, която сигурно беше запълвала цял фургон; женски копирени дрехи, повесени между високите дървета, все едно че ги е хвърлила някоя капризна великанка; огромни картини, посечени със саби, преди да ги захвърлят; няколкостотин тома, подвързани с еднаква червена кожа, пръснати в калта; и много трупове, дори след толкова краткото изминато разстояние.

Свалбард и Кърти бяха направили някои дървени приспособления в първата ни карета така, че седалките да могат да се събират в легло, и двамата с Alegria бяхме на сухо. Някъде посред нощ ме събудиха. Двамата лежахме напълно облечени и трябваше само да си окача меча и да обуя ботушите.

Домин Биканер ме чакаше в малката си шатра с един от най-пребитите бойци, които съм имал нещастията да видя. Ръката му беше ампутирана и превръзките бяха мръсно черни и напоени с кръв. Беше облечен само в дрипави гащи и разкъсана риза и въпреки студеното време беше бос. Оказа се гвардейски старши сержант, тежко ранен при засада на негаретите, толкова тежко, че лекарите не бяха успели да спасят ръката му и се наложило да я отрежат. Трудно се възстановявал и го бяха оставили в един лазарет от някогашните храмове.

Събудил се от някакъв странен звук, нещо средно между съсък на змии или на вятъра. Отворил очи и видял из въздуха в болничното отделение да се носят тъмносиви, почти черни духове.

— Плътни ставаха от време на време. И се заклевам, че видях едно око, вторачено в мене. Взех, че се престорих на умрял или припаднал. Не знаех какво друго да направя.

— И после? — подкани го Биканер.

Това, което последвало, се оказа още по-ужасно. Най-вече защото обликът му беше съвсем човешки. В лазарета нахлули петдесетина мъже и жени. Облечени били в дрипи и повечето били пияни. Всички били въоръжени, някои със захвърлени или счупени

наши оръжия, други — с най-различни сечива — коси, ножове, лопати. Ръмжали и виели от гняв.

— Почнаха да избиват наред — зашепна сержантът. — Един от лекарите се опита да ги спре и го посякоха на място. После тръгнаха от легло на легло, трепеха наред, смееха се и сечаха без милост, колкото и да им се молиш. Никого не пожалиха. Аз оживях само защото зад мене имаше прозорец — счупих го и скочих да спасявам кожицата. Долу имаше други кучи синове, но паднах на краката си, слава на Айса, и хукнах да бягам. Подгониха ме, но им се измъкнах някак. Усещах, че кръвта ми се лее от ръката, но си виках: по-добре да умра, отколкото да остана там. Веднъж или два пъти видях онази черна мъгла с окото, паднах по очи и то ме подмина, без да ме види, предполагам. Не знам, сър, дали тая мъгла или каквото беше там, ги водеше ония кучи синове, или само наблюдаваше. Не знам. Просто не знам.

Погледна плувналата в кръв превръзка на ръката си, дрипите по полуголото си тяло и залитна.

— Бягането беше... дълго. Но трябваше да се добера до безопасно място. Тук е безопасно. Нали?

Погледна ме с надежда, после очите му се подбелиха и едва успях да го задържа да не падне.

Изпратих за лекар и му наредих да остане със старши сержанта и да направи всичко необходимо, за да опази жив този храбър войник.

— И какво е останало в Джарра? — промълви Биканер. Не отговорих. Не беше нужно. — Точно каквото си мислех. Ще предупредя постовете да са нащрек. И най-добре да тръгнем още призори.

Докато вдигахме лагера, старши сержантът издъхна.

По обед стигнахме до хана, в който двамата с Алегрия за малко щяхме да се любим за първи път. Беше съборен и изгорял до основи.

— Как да не съм благодарен — измърмори Свалбард. — Ония отпред мислят за братята си в тила. Грижат се да не видим нещо друго освен конска тор и руини, нали, трибун?

Засмях се горчиво. Продължихме бавно, много бавно да се тътрим напред, но когато се озърнах към каляската ни, видях, че

Алегрия се е загледала назад към разрушения хан. Очите ни се срещнаха и тя се усмихна тъжно.

Скоро дните на отстъплението ни се сляха в безкраен тъжен низ. Дъжд, кал, лапавица; изоставени разнебитени коли и трупове. Пътувахме през изпепеления район на селяшкия бунт и нямаше почти нищо за прибиране. Понякога отряд негарети или група за съпротива нападаше внезапно, отмъкваша по някой фургон, убиваха когото сварят и бягаха обратно в леса, преди някой ескадрон да успее да реагира.

Конете измираха по-бързо, отколкото при настъплението, и виждахме по пътя все повече и повече изоставени седла. Издъхналите животни се готвеха, за да останат ездачите им живи още ден-два.

Отново бях благодарен за суровата тренировка, която бях наложил на всеки кавалерист под мое командване: първо конят, после ти. Разбира се, че и в моите три полка умираха коне, но далеч не толкова бързо като в другите, по-разпуснати части.

В края на тъжната пустош имаше едно селце, което помнех, въпреки че сега от него бяха останали димящи руини. Оттатък изгореното село имаше една ферма и помолих домин Биканер за кавалерийски отряд, който да ме придружи дотам. Странно, фермата беше останала непокътната. В двора зад каменния зид имаше десет трупа.

Единият беше фермерът, който ми каза, че жълтият знак на вратата му, приличащ на клуп на копринено въже, не е нищо повече от фамилен знак.

Беше нанизан на войнишки меч. Другите девет трупа бяха на гвардейци. Удушени с жълти копринени въжета. Удушени от товиетите.

Но как бяха могли удушвачите да се промъкнат до будни и в пълна готовност бойци? Що за магия беше заплел селякът — или някой друг? Защо старшите на гвардейците не бяха отишли да ги потърсят, да намерят убиеца и да опожарят къщата? Отново ли щяха да се вдигнат товиетите срещу нас? Или вече се бяха вдигнали?

От какво щяха, от какво можеха изцяло да се възползват товиетите тепърва, след като бяхме в отстъпление? Тук... и в

Нуманция? Отговори нямах и поведох хората си назад към колоната. Докато се отдалечавахме, усещах нечии зли очи в гърба си.

Всеки ден имаше още и още нападения, давахме още и още жертви. Вече не почитахме мъртвите с последния ритуал, нито ги изгаряхме — нямахме нито време, нито достатъчно дърва за огън, за да ги хабим за мъртвите. Само по някой старши офицер понякога биваше удостоен от някой от Братството: тялото му оставаше да тлее след бързо изреченото заклинание и вонята на изгорял леш се понасяше назад по колоната.

Ранените ги качваха на всяка кола, която можеше да ги побере, тъй като болничните ни фургони бяха винаги пълни, въпреки че хората издъхваха всеки час. Тези ранени бяха почти със сигурност обречени, защото коларите, предимно цивилни, не виждаха полза в това да мъкнат окървавени хора вместо плячка или храна, която можеха да продадат; често ставаха „злополуки“ и нещастниците оставаха да лежат в канавките или направо в коловоза, за да ги премаже следващата кола.

Алегрия вече се возеше на покрива на каляската ни, защото тя беше пълна с издъхващи войници.

Не беше трудно да се следва пътят на армията — ята черни врани прелитаха над дългата ни походна колона, птиците на смъртта на Сайонджи, все по-тлъсти с всяка измината левга.

Не забелязах първата снежинка, нито десетата, но скоро заваляха тихо около нас. След час снегът премина в дъжд и калта ставаше все по-дълбока и по-дълбока. Времето на бурите беше настъпило.

Капитан Балк посочи един труп край пътя. Беше съблечен до голо — нещо обичайно: на мъртвците не им трябваша топли дрехи. Лежеше по очи и задникът му беше накъсан, кървясал, имаше и други рани по горната част на бедрата.

— Някой си е рязал мръвки — изръмжа Балк. Стомахът ми се обърна.

Свалбард, който яздеше до мен и Кърти, измърмори:

— Е, някой поне се е наял добре.

Кърти се изсмя грубо.

— А ти се пази, дебелако. Че все повече ми приличаш на пресни бифтеци.

С всеки изтекъл ден ужасът ставаше все по-обичаен.

— Офицер... офицер... моля ви! В името на Айса, в името на Паноан... — мъчех се да не поглеждам към мъжа, подпрял се на близкото дърво. — Офицер... убий ме! Върни ме на Колелото! Моля те!

Не можех да изпълня това желание, въпреки че бях успял да го сторя за обгорените жертви в Джарра. Но слава на Сайонджи, сега с мен имаше други, които можеха.

След това стоновете, отчаяните молби за последна милост станаха твърде много, твърде чести, вече престанахме да слушаме жалните им увещания и продължавахме бавно напред през кафявата кал, и виждахме само сипещия се сняг и гърба на войника пред себе си.

Негаретите и разбойниците продължаваха и продължаваха да нападат, с всяко ужилване изцеждаха кръвта ни. Понякога се оказваше повече от ужилване — майсирците ставаха все по-дръзки.

Хора загиваха под острието на меча, но повече издъхваха от студа, вятъра, глада и изтощението. Има един сигурен начин да разбереш дали някой войник е обречен: когато изгуби надежда. Оцелелите между нас имаха едно общо: всеки от тях знаеше с абсолютна увереност, че той поне ще види отново родината си, дори да е единственият оцелял нуманцийски войник. В мига, в който някой от нас изгубеше тази решимост, загиваше.

Офицери изоставаха по колоната, за да ми кажат, че ротата им, ескадронът им, дори — най-лошото — целият им полк се е разкъсал, че доминът им е паднал и вече няма кой да ги командва, нито кой да ги поеме. Офицери без войници, войници без офицери.

Подминах двама бойци, които си говореха:

— Хайде, Кират! Хайде! Не можеш да спреш така, не и тук.

— Не, приятелю... не. Ти върви.

И се заклатушка встрани от пътя, към група дървета. Другият сви рамене и се затътри напред.

Малко по малко армията ми загиваше.

Водех флангов патрул и се бях отдалечил много напред с още трима бойци, когато негаретите излязоха от стаената гора, загърнати в дълги бели наметала, и нададоха бойни викове. Някой от моите изрева от страх, след миг негаретите вече бяха сред нас и всичко почервения от кръв и закипя с грохота на стоманата. Един дългобрад негарет замахна да ме покоси, но чух зад него вик: „Не!“, и той завъртя сабята си и се опита да ме удари в шлема с плоската страна.

Забих върха на меча си в гърдите му, оставих го да се смъкне в снега, измъкнах оръжието си и рязко се завъртях, преди някой друг да успее да ме удари в гръб. Но се оказах обкръжен от конници на негаретите. Лицата им бяха усмихнати и те завикаха весело:

— Той е!

— Хванете го! Злато струва!

— Това е техният раури!

— Няма да има откуп за мен! — изревах и сръгах Бригсток срещу тях.

И в този момент видях главатаря им. Беше джедаз Бакр, водачът на моя ескорт от планините до Осви.

— Поздрави, нуманциецо! — извика той. Конниците му дръпнаха юздите. — Ще се предадеш ли?

— Поздрави, о, велики джедаз! — и по някаква идиотска причина меланхолията, която ме беше измъчвала толкова дни, изведнъж изчезна и изпитах странната радост на воина, срещнал последните си мигове. — Да ме убиеш ли си дошъл?

— Няма да има смърт за тебе, шъм а Симабю. Освен ако не останеш с другите ви глупаци и топките ти не замръзнат в някоя пряспа, или не издъхнеш от глад. Предай се и ще те науча да бъдеш истински негарет. Много работа ще ни чака, след като избием твоите нуманцийци.

— Не става.

— Можеш да вземеш и онази жена със себе си, дето ти я дадоха онези кучи синове. Ожени се за нея в шатрите ни, Дамастес. При нас тя няма да е робиня, а твоята принцеса.

— Не! Знаеш кой съм и какво съм.

Усмивката на Бакр се стопи.

— Знам. И знам, че сигурно ще умреш с другите. Но реших да ти го предложа, защото всеки ден ти виждам лицето напоследък. Ти винаги последен падаш по гръб, а аз съм първият в челото ни. Хайде, ела с нас. Усещам, че идва времето на негаретите, време, когато ще сме много повече, отколкото сме сънували, много повече, отколкото би му се искало на крал Байран.

Поклатих глава. Бакр отвърна с гримаса и сви рамене.

— Тогава гледай да не умираш.

Подвикна на конниците, те обърнаха конете и си отидоха. Капитан Балк, Свалбард и останалите Червени пики долетяха в галоп.

— Трибун, изгубихме ви за малко и...

— Няма нищо. Нали никой не пострада. Да се връщаме при колоната.

— Да, сър — измърмори Балк толкова засрамен, че не смееше да срещне очите ми. Свалбард и Кърти ме гледаха много странно, но си замълчаха.

Лесът оредя и навлязохме в Киотските блата. Беше още по-тежко отпреди, защото пътищата от дървени стволове бяха затънали и газехме в дълбока тиня. Затъваха коне и не можехме да ги измъкнем. Оставяха ги да умрат или ги насичаха живи. Впряговете им преграждаха пътя и ни забавяха още повече.

При все това онези, които можеха да се задържат на пътя, имаха късмет, защото мнозина от нас се принуждаваха да нагазят в самото тресавище. Мислех си, че ще затънем тук окончателно и никой повече няма да ни види. Но макар и бавно, много бавно, продължавахме напред.

Поведох Седемнадесети към челото на колоната и проверявах всеки фургон. Наложих сурово правило: по един фургон на офицер. Другите — обръщахме гръб и продължавахме напред, докато крачещите зад тях войници ги разграбят и по моя заповед ги катурнат в блатото.

Пехотата настоя за един фургон, натоварен с багажа им, и го оставих. Всяко малко облекчение в този кошмар щеше да им е добре дошло.

Оплакваха се домини, генерали, дори и двама трибуни. Казвах им да млъкнат. Някои посягаха към мечовете си, но виждаха стрелците с изпънати лъкове и се махаха.

Един дебел капитан, който мъкнеше със себе си цели пет фургона, натъпкани с вино и с най-отбрана храна, се разплака, когато заповядах продуктите му да се разпределят между изтощените му от глад войници. Изсмях се на сълзите му и продължих.

Някои офицери се оплакваха на императора, който яздеше малко зад челото на колоната. На три пъти имперски щабни вестоносци идваха при мен с писмени заповеди от Тенедос да престана с тази глупост. Благодарях им, казвах им да предадат на императора моите най-дълбоки почитания и продължавах безмилостното разчистване. Бях положил клетва пред Тенедос, но не бях задължен да се подчинявам на идиотски заповеди.

Много пъти видяхме маймуноподобните същества, но не ни вредяха. Искаха ми разрешение да ги убиват за казана, но аз забраних. Може и да не бяха човешки същества, но вече бях натрупал предостатъчно грехове, за които да се притеснявам. Два пъти се натъкнахме на ужасните чудовищни плужеци, но бях помислил за тях и си бях приготвил оръжие. Съжалявах, че не разполагам с някого от Братството да спретне заклинание, но също така съжалявах, че денят не е топъл и слънчев, че бричът ми не е сух, че няма гореща баня и пухено легло само с Алегрия в него, и никъде да не ми се налага да ходя дни наред, но и това си нямах.

Тъй че за оръжие бяха заповядал на стрелците си да носят по пет-шест стрели, натопени в катран, и прахан и огниво в кесиите си. Щом плужеците се плъзнаха от сумрака, трябваше да запалят стрелите и да прострелват чудовищата.

Огънят им причиняваше болка или най-малкото неудобство, защото се гърчеха, обръщаха се и бягаха. Но не всеки знаеше за оръжието ми и плужеците се хранеха добре, било с конско, а повече — с човешко.

Блатата свършиха и стигнахме до малкото каменно селце Сидор.

Отвъд полузамръзналите разливи на река Анкър ни очакваше — развърната в огромен полумесец, дълъг няколко левги — над

двумилионната армия на Майсир.

26.

КАМЕННИТЕ МОСТОВЕ ПРИ СИДОР

Врагът държеше отсрещния бряг и беше поставил външни постове при двата моста от нашата страна. Мостовите бяха затрупани със запалителни материали и в мига, в който атакувахме, външните постове щяха да се изтеглят и да подпалят всичко. За допълнителна сигурност бяха поставили хора и по островчетата, разделящи реката на ръкави.

Силите на Майсир се бяха разположили в три отбранителни линии, в дъга около селцето Сидор; зад тях бяха струпани резервите.

Нашата армия беше в пълен хаос. Частите се бяха смесили; никой не знаеше кой е в челото и кой — в резерва и офицерите ревяха с цяло гърло, без да могат да въдворят някакво подобие на ред.

Ударните части на Йонджи бяха заели позиции между края на пътя и мостовите и залпове стрели прехвърчаха насам и натам.

Император Тенедос стоеше на билото на малко хълмче, стегнат, с уверена усмивка. Щабът му го беше обкръжил и очакваше заповеди.

— В ръцете ни са, трибун — каза ми той вместо поздрав.

— Така изглежда.

— Преминавал си тук, нали?

— Да, сър. На път към Джарра.

— Колко е дълбоко? Може ли да се преброди?

— Не бих казал. Конник може да преплува, а и бихме могли да опънем въжета, ако беше лято или есен. Но не и сега — посочих придошлата вода и подскачащите по нея ледени блокове. — Виж, ако беше замръзнала...

— Или ако ни пораснеха крила. Добре. Стига остроумия. До края на деня оправяме този миш-маш, а утре призори атакуваме. Длъжни сме да приемем, че ще изгорят мостовите, преди да успеем да ги завземем. Пускаме ударните части първи, с плуване, с лека кавалерия, след тях инженерните. Да вземат въжета, и само здрави плувци. Ще

трябва да се укрепят веднага на другия бряг, иначе сме обречени. Повикайте Йонджи.

Един от адютантите затича да изпълни заповедта.

— Другите ни инженерни да започнат да сечат дървета за понтон, за главната ни сила. Ще пусна гвардията в колона, прехвърляме се фронтално и атакуваме. Може би една-две отвличащи маневри нагоре или надолу по течението. Удряме ги с цялата си сила в центъра и ги принуждаваме да се свият навътре.

Планът беше прост и можеше да подейства, но цената щеше да е ужасна.

— Коментар, армейски генерал à Симабю?

Огледах селото и мостовете.

— Планът е добър — стараех се да бъда дипломатичен: адютантите наоколо щяха да чуят. — Но ако ми позволите едно-две предложения...

— Продължете — гласът на Тенедос беше леден като въздуха.

— Бихме ли могли да се изместим малко, ваше величество, за да мога да ви покажа няколко характерни ориентира?

Тенедос ме изгледа скептично, но тръгна с мен надолу по склона. Домин Отман понечи да ни придружи, но се обърнах, изгледах го твърдо и го принудих да се върне.

— Е, Дамастес? Какво пропускам?

— Нищо, сър. Но може би, хм, съществува начин да увеличим шансовете си.

— Казвай.

Планът ми беше много кратък и предлагаше съвсем малки промени в тактиката на императора. Скептицизмът му изведнъж премина в любопитство, заинтересованост и най-сетне — в ентузиазъм. Когато приключих, Тенедос кимаше възбудено.

— Добре. Добре. Изглежда, съм пълен кретен, след като не можах сам да го измисля. Но не мога да повярвам, че майсирците нямат повече постове. Колко души ще ти трябват?

— По десет, от най-добрите. За всяка щурмова група. Други двайсет зад тях. С вторите — десет от вашето Братство, после още петдесет, и още петдесет да останат на всеки мост и да се справят с онези долу. Трябва да са стрелци. За първите трийсет ще ни трябват

разузнавачи, гвардейци за другите. Доброволци. По отделения, да се пази дисциплина.

— Едва ли е достатъчно.

— Не е... но и с шестстотин няма да е по-добре. И ще е сто пъти по-шумно.

— И докато става всичко това? — попита императорът.

— Докато става това, инженерите ще секат дървета, частите ще щъкат насам-натам и ще святкат с огньовете, а майсирците ще чакат да се съмне и да атакуваме. Надявам се.

Тенедос се усмихна лукаво.

— Забелязвам, че си готов да се включиш във веселбата.

— Разбира се — едва ли щях да поискам някой друг да направи това, което току-що бях изкопчил.

Тенедос се ухили още по-широко.

— Знаеш какво ще последва, разбира се.

— Не... мамка му. Сър, не можете просто да...

— Но ще го направя. И не сме ли го преживявали вече? Помниш ли какво стана последния път?

Осъзнах, че не може да се спори повече.

— А ако всичко се обърка?

— Ако всичко се обърка, никой от двамата ни няма да разбере, нали? Хайде да действваме. Имам да приготвям заклинания.

Понякога се чудя какво би било да служи човек в армия, в която трибуните и императорите си знаят мястото. Бас държа, че ще е много по-нормално, отколкото да си нуманцийски войник. Йонджи заяви, твърдо като императора, че ще е с първите десетима. Възразих вяло не защото знаех, че ще загубя спора, което беше несъмнено, а по-скоро защото умението му с ножа ми беше нужно.

Свалбард и Кърти също се писаха доброволци. Поколебах се, защото исках да задържа Кърти за вторите двама, най-вече заради остроото му око, но отстъпих.

Последните два часа, преди да се стъмни, прекарах зад един заледен храст: наблюдавах двата моста и островчетата през снежната пелена и запомнях ориентириите, които бях набелязал.

Зад мен армията се подготвяше за масираното прехвърляне. Инженерните сечаха дървета и ги мъкнеха към речния бряг, подготвяйки се за утрешната битка. Около двеста и петдесет души — всичко, което беше останало от Гвардията на Варан, старата команда на Мирус льо Балафре, преминала границата с три хиляди — се придвижваха на изток, на около миля надолу по течението, без да могат да скрият напълно движението си от майсирците.

Видях малка рибарска лодка, обърната до реката, и накарах инженерите да я издърпат на брега.

Щом се стъмни, се върнах в щаба на императора. В голямата шатра беше топло, масите бяха отрупани с пушена шунка, солена риба, прясно опечена сланина, топъл бял хляб и дори стриди и сирена — храна, каквато не бях вкушал от Джарра.

Ядосах се, но после разбрах, че угощението не е за щабните офицери, а за поканените вътре войници, моите първи тридесет, с още десетина магове. По-назад се хранеха още двеста гвардейци, макар и не толкова обилно като нас, но все пак с по-питателна храна от тази, която бяха виждали от дни и седмици. Лицата, вратовете и ръцете на всички бяха намазани с кал, всички бяха свалили всичките си медали, копчета и други лъскави отличителни знаци. Освен мечовете и сабите носеха ножове, а някои — и тежки торбички с пясък.

Сложих резен шунка върху дебелия комат хляб, парче сирене отгоре, намазах обилно сиренето с горчица и задъвках.

Докато давах заповедите си, което отне не повече от няколко секунди, императорът дойде при нас. Той също се беше намазал с кал и се беше облякъл в черно от глава до пети. Щом го познаха, някои от гвардейците инстинктивно понечиха да коленичат.

— Стани — подкани ги той отривисто. — Тази нощ съм само един от вас. Утре ще е ден за церемонии. Тази нощ е за тишина — за смърт. Смърт за майсирците.

Дръпна ме настрана.

— Наистина имаше прегради, както очаквах. Забележи, че казах „имаше“. Но така и няма да разберат, че съм ги изключил, дори проклетият им от боговете аз аз да клечи на раменете им.

Всички бяха опитни бойци, така че от насърчителни слова нямаше нужда и изчакахме търпеливо колкото можахме — къде с шега, къде с дрямка, докато императорът не ни заповяда да станем.

Отвън бушуваше виелица, и толкова по-добре. Промълвих кратка молитва към Айса и Танис, съжалих, че не ми остана време да целуна за сбогом Алегрия, която бях оставил в ариергарда на колоната с домин Биканер и Седемнадесети, и се запромъквахме в нощта.

— Стой! Кой идва? — гласът на часовия прозвуча тихо и дрезгаво в тъмното.

— Калстор Невия, с патрул от десет души — отвърнах на едно от местните майсирски наречия, което бях научил преди време в Иригон.

— Един да излезе напред, да го познаем.

Йонджи ме подмина и две сенки закрачиха към него. Първият майсирец залитна назад, щом ножът на Йонджи се заби под брадичката му. Вторият, оказал се твърде близо, за да му свърши работа копието, отскочи назад, завъртя се и мечът ми го посече в кръста. Издъхна малко по-шумно, с хрип, но беше все едно, и осемте нуманцийци затичаха напред с ботушите, заглушени от увитите овчи кожи. Зачакахме напрегнато. Най-сетне се появи войник с начернено лице и вдигна длан. Часовият и на другия пост беше очистен. След малко и тази група се присъедини към нас. Заговорих тихо:

— Дотук — добре. И не забравяйте: марширувате, все едно проклетият мост е ваш. Само не прекалявайте със стъпката, все пак сте майсирци, нали?

Тръгнахме в стегнат строй към сърцето на врага, ботушите ни зачаткаха по мокрото дърво като на парад. Видях как блеснаха в усмивка зъбите на Тенедос в тъмното. Чудя се дали сме си помислили едно и също в този момент: преди много години бяхме опитали нещо също толкова дръзко и бяхме успели. Замолих се наум: на Айса... о, по дяволите, защо да не помоля богинята на самия император: Сайонджи, бъди с нас и тази нощ...

След нас тръгнаха останалите ни хора — стъпваха безшумно, полуприведени, в средата на моста. Шестима носеха онова, което се надявах да стане център на заблудата ми — изоставената лодка. Отброявах крачките, разпознавах ориентирите и разбрах, че сме точно над островчетата на Анкър. Махвах с ръка над всеки и отделенията скачаха долу.

Не беше възможно майсирците чак толкова да разчитат на магията си и да са поставили само по една група стражи на двата моста. Показах се прав. От тъмното напред излезе един и замахна с

копие. Но Кърти го беше видял и стрелата се заби в лицето му. Той посегна да я измъкне и копието му издрънча долу. Хвърлих се към него, ръката ми го стисна за устата и камата ми се заби в гърдите му. Когато се изправих, още четири трупа се бяха проснали около мен — но единият беше нуманциец.

Продължавахме все напред и напред по безкрайно дългия мост. Най-сетне видяхме пред себе си още по-черно петно и дългата каменна дъга свърши. Имаше още един пост, с поне трийсет войници. Дързостта ни позволи да се приближим на десетина крачки, след това някой надуши опасността и вдигна тревога. Налетяхме върху тях, сечяхме и забивахме с мечовете, и повечето паднаха, но неколцина побягнаха с викове.

Извиках на шестимата, понесли лодката, и те я хвърлиха на брега с трупа на един майсирец до нея, все едно че е убит, когато десантчиците са излезли на брега.

— Бегом! — заповядах, щом видях примигващите откъм селото факли, и мъжете затичаха след мен на изток, към другия мост. По средата се издигаше триетажен шестоъгълен силоз. Вратата беше затворена, но се отвори с трясък под петата на ботуша ми и трима майсирски офицери се изправиха на прага стъписани — и тримата със Свалбард и Кърти ги посякохме на място. Нуманциите нахлуха в помещението.

— Братята горе по стълбите! — извика императорът. — На горния етаж!

— Балк! Поеми този етаж и блокирай вратата!

— Слушам, сър!

Продължих нагоре по широките стъпала до втория етаж, единично помещение с висок таван, миришещо на зърно и лято. Тук имаше само четири прозореца, затова пратих половината си хора долу за подкрепление на капитан Балк, а с останалите продължих към горния етаж. Беше като първия и двама магьосници се бутаха горе на тясната стълба и се мъчеха да отворят капака.

— Слез долу! — изръмжа им Свалбард и двамата се смъкнаха припряно. Кърти и аз стиснахме стълбата, а едрият мъж изхвърча нагоре по стъпенките, изви глава и натисна с рамене ръждясалия капак. Той се отвори с трясък и излязохме на покрива; императорът и маговете му ни последваха.

Сидор беше кипнал — отбраната им беше пробита! Но нищо не чух откъм мостовете. Надявах се майсирците да повярват, че всички убийци са се прехвърлили с лодчицата. Това щеше да осигури достатъчно време на хората ми да избият постовете по островчетата.

Маговете заизваждаха нещата си от торбите. Първите две заклинания бяха подготвени, преди да тръгнем. Едното беше най-обикновено, за заслепяване, с надеждата, че майсирците няма да могат да видят вратите на силоза. Долу се чу тропот от дървени греди — гвардейците вече ги барикадираха.

Второто заклинание беше за обвързване и сила. От гредите, блокиращи вратата, бяха отрязали парчета дърво и ги бяха струпали върху една желязна пръчица с магически символи, врязани по повърхността. Около тях, както разбрах по-късно, бяха натрупали сухи билки — лютив пипер, лавандула, пелин и квасия. Те се запалиха с яркочервен пламък, който не трепваше под падащите снежинки, и двамата заклинатели заредиха в един глас монотонното заклинание. То трябваше да придаде на дървените греди здравината на железни пръти. Спомних си за кулата в Иригон и съжалих, че моята ясновидка Синаит не е с мен. Ако беше сега тук, може би...

Изтласках бързо тази мисъл от ума си, надникнах надолу от ръба на терасата и видях орди майсирци, трупаци се на площада. Но никой не се показваше от прозорците и майсирците не знаеха какво да правят.

— Усецам, че магьосниците им се пробуждат — предупреди Тенедос. — Пригответе се.

Един от маговете му подхвана контразаклинание.

Видях, че долу трима офицери подготвят щурмова група, и изревавах:

— Огън!

И тримата долу паднаха. Пресметнах, че ни остават около два часа до разсъмване, когато Тенедос бе заповядал да започне главният щурм.

Долу на площада мъже помъкнаха дълга каменна колона, други около тях вдигнаха щитове над главите си срещу дъжда от стрели.

Изведнъж ми призля, главата ми се замая и видях, че и други наоколо залитат и сипят ругатни. Нашите магове задраскаха символи, заръсиха около тях вонящи отвари и заклинанието на Бойните магове прекъсна.

— Хм. Това беше ново — каза императорът. — Обикновено са само разни видове страх и объркване. Ах, колко ще се радвам да го науча от техния аяз, щом го спипам в ръцете си след войната — каза го, все едно че да остане жив няколко часа насред майсирската армия изобщо не беше проблем. Подхвана с другите магове малки жилещи заклинанийца, докато майсирците долу подготвяха щурма си.

След малко Тенедос ме увери, че е подготвил Велико заклинание, но че може да го хвърли едва когато дойде подходящият момент. „Кога ли ще е този момент?“ — попитах, той ме изгледа мрачно и отвърна, че щял да го разбере, като дойде, аз само да гледам да го опазя здрав и читав дотогава.

Майсирците затичаха напред с овена си, с по двайсет мъже от всяка страна, и удариха едната стена на силоза. Пратих долу Свалбард, той се върна и ни увери, че няма щети. Овенът отново изкънтя в каменната стена.

— Това започва да ме дразни — изсумтя Тенедос. — Но поне заклинанието за объркване, изглежда, действа, след като не нападат вратите. Но все пак... — измъкна камата си и откърти парче камък от парапета. — Не знам дали ще се получи това... — гласът му заглъхна и той замърмори нещо под нос; често поглеждаше стената, в която овенът продължаваше да блъска. — Проклетие! — и хвърли парчето камък настрана. — Надявах се, че са си къртили проклетите камъни от една и съща кариера, но явно не са. Няма ли сходство, няма щета. Дамастес, би ли опитал с някое по-прозаично решение?

Войниците с щитовете долу бяха станали непредпазливи. Надолу полетяха точно нацелени копия и шестима паднаха. Носачите на овена се люшнаха на една страна, колоната рухна на калдъръма и затисна още петима. Викнах:

— Стрелци! Избийте всеки, който се опита да помогне на затиснатите. Но по тях не стреляйте, че ще ви пръсна задниците!

Жестоко било да използваш ранени? Още по-жестоко било да убиеш тези, на които им стиска да се опитат да им помогнат? Разбира се! Но какво друго е войната според вас?

Някой от наблюдателите извика предупредително и видях към мостовете да се придвижват отряди войници.

— Виж, с *това* можем да се справим — каза Тенедос и махна на тримата си магьосници.

Един от мангалите пламна. Един от маговете отпуши някаква стъкленица и пръсна тъмна течност върху пламъците. Замириса на горяща човешка кръв. Тенедос и другите с него заредиха монотонно:

*Пламни, пламни.
Нагоре литвай.
Силата си захрани.
И раждай.
И раждай.
Чедата ти да затанцуват с теб.*

Около мангала заиграха по-малки пламъчета.

*Надуши храната си.
Плячката си надуши.
Напред тръгни.
Напред тръгни.
Повелявам ти.
Водата дири.
Над водата.
Чака те плячката.
Иди и яж.
Яж до насита.*

Тенедос пусна в мангала късче плат от майсирска униформа, парче кост, взето от замръзнал труп, валмо от косата на друг труп и пламъчетата се понесоха навън. Залюляха се във въздуха, търсейки посока, и Тенедос вкара ръката си в огъня, и стисна един от пламъците, без да се изгори. Протегна ръката си и пламъкът заигра над нея, към моста.

*Иди и яж.
Иди и яж.*

Яж до насита...

Пееше монотонно и пламъците литнаха. Ставаха все по-големи и силни, извисиха се почти до човешки ръст. Завихриха се и се понесоха над реката, после се завъртяха като един, като ято лястовици, гмурнали се във въздуха в летен здрач. Майсирците бяха стигнали до края на моста, когато пламъците връхлетяха върху тях. Чуха се писъците на площада. Пламъците се захранваха и се усилваха и майсирците се гърчеха и умираха, или скачаха през парапета във водата, за да свършат в агония.

— Сега да ги видя ще им хареса ли собствената им магия — замърмори Тенедос. — Още повече след като добавих и малко от мен.

След смъртта на войниците огньовете се издигнаха нагоре — не като майсирския огън, изтлял със своите жертви. По-силни и по-големи, полетяха назад към силоза.

— Други намери — извика Тенедос към тях. — Други намерете и яжте, яжте, чеда мои.

И огньовете покорно се снишиха към площада.

И тогава видях нещо през гъстата пелена на сипеция се сняг, една огромна, свита в шепя ръка. Пресегна се от небитието и също както свивам пръсти, преди да заспя, тази огромна полувидима длан се затвори и пламъците изчезнаха.

— Малко късничко — изсумтя императорът. — Но ефективно все пак. Я да видим какво ще си помисли този азаз за следващото ми.

И се надвеси над пръснатите по каменните плочи амулети и треви. Но азазът го изпревари, чух пронизителния звук и свирепият вятър ни блъсна. Смъкнахме се на колене и се присвихме, а един от заклинателите по погрешка сграбчи триножника, който вятърът бе понесъл към ниския парапет. Вихрушката запищя в бесен триумф и го отпрати през ръба надолу, и се завихри около нас, все едно че бяхме попаднали в центъра на ураган.

Императорът пусна шишенцето с отвара и бързо задраска символи по камъка. Вятърът изведнъж заглъхна и снегът продължи да се сипе безмълвно.

— Бас държа, че изобщо не е чувал за това! Научих го чак в далечния Джафарайт. Сега ще разбере той ползата от пътешествията

— Тенедос се изсмя на шегата си и подхвана отново чудодейството си.

— Защо не пращат други към мостовете? — попита някой.

И аз не знаех. И досега не знам. Може би офицерът, сетил се да подсили охраната, беше изгорял от огньовете на Тенедос. А може би вниманието на майсирците бе задържано от битката между магьосниците. Или просто го забравиха за половин час, но в един бой половин час може да означава вечност.

Над реката замигаха светлини, на около миля надолу по течението, и Гвардията на Варан започна отвличащата си атака. Императорът се вторачи в тъмното, все едно че можеше да види какво става, и от думите му разбрах, че може.

— Завзеха един от островите. Смели мъже! В проклетата река има лед, а те напират през него, все едно че го няма. Мамка му. Майсирците имаха войници на онзи остров — колкото варанците. — Замълча, след което закима одобрително. — Добре. Нашите варанци се престоиха и отново атакуват.

Тенедос се върна отново към заклинанието си.

Стрелци в стегната формация излязоха на площада, развърнаха редици и залп от стрели полетя към нас. Двама мъже полетяха надолу през парапета. Единият беше магьосник, другият — копиеносец. Единият се загърчи в предсмъртна болка, другият остана да лежи неподвижен.

— Ти — обърна се Тенедос към друг от стрелците. — Дай ми една от стрелите си — войникът се подчини. Императорът я огледа за миг. — Само да имах малко и от кръвта им. Но и това трябва да свърши работа — затвори очи и докосна клепачите си с върха на стрелата, а после го опря в пода и замърмори на някакъв непознат език.

— Залегни! — извика някой. — Стрелят пак!

Проснахме се на каменния покрив, което беше безсмислено — ако останехме прави, щяхме да представляваме по-малка мишена за изсипващия се в дъга дъжд от стрели. Но нито една от тях не падна на покрива — отклониха се, все едно че вятър ги е отвял, и западаха долу, откъдето бяха излетели.

Тенедос повика един от маговете.

— Можеш ли да го правиш това?

— Мисля, че да, ваше величество.

— Хвърляй заклинанието всеки път, когато почнат да стрелят. Ще се уморят преди нас — погледна отново над реката. — Изпратиха кавалерия надолу срещу варанците. Два... три дивизиона.

— Нямате ли заклинание да ги спрете? — попитах. Нападателите щяха да са най-малко осем към един срещу варанците.

— Подготвям го все още — каза Тенедос. — Не мога да рискувам. А и освен това... — и замълча.

Спомням си тези събития, все едно че ставах в някоя тиха стая и нищо не можеше да ме разсее. А имаше писъци, викове, плач на издъхващи и вой на майсирски рогове.

— Конницата ги нападна — обяви Тенедос и сведе глава. Всички се смълчаха. Едва преглътнах. Тенедос се намръщи и погледна нагоре. — Загинаха със смъртта на храбрите. Ще бъдат запомнени — и добави: — Великото заклинание вече може да започне.

Това трябваше да ме подсети окончателно какво точно става, но едва го чух, защото вече се разсъмваше.

Главната атака през реката започна. Гвардейци в стегнат строй затичаха през билото на хълма и надолу по двата моста. Армията ни беше съвсем уязвима и майсирците стегнаха редиците си и настъпиха през Сидор. Облаци стрели полетяха срещу мъжете на мостовете. Други нуманцийци под тях също падаха, но не виждах оръжието, което ги поразяваше. Бойните магове вършеха своето.

Първите ни редици паднаха до последния човек и втората вълна трябваше да прегази телата им. Те също загиваха и се натрупа истинска барикада от трупове, зад която можеха да се прикрият. Но безжалостните офицери ревяха на гвардейците да продължават все напред и напред и гвардията настъпваше през грамадите от мъртви тела. Това беше отплатата за ярките униформи и ококорените оценца на момичетата, и парадните почести. Гвардейците го знаеха и настъпваха, присвили глави, все едно че крачат срещу бурен вятър.

Майсирците нададоха радостни викове — това щеше да е смъртоносният удар по узурпаторите. Всички, от императора до последния редник, трябваше да загинем в това село.

Бях се надявал, че врагът ще забрави за силоза, но на площада притичаха мъже с дълги подвижни стълби. Други войници с щитове над главите започнаха да ги укрепват до стените. Моите бойци се мъчеха да ги изритат назад, но краищата им сигурно бяха с нещо

магическо, залепваха в каменния зид и не помръдваха. Майсирците се закатериха нагоре. Западаха стрели и копия, и катерачи също. Но след тях напиреха други, жадни за кръв.

Майсирските стрелци засипаха нагоре облаци от стрели. Възпиращото заклинание сигурно се беше изчерпило, защото сеещите смърт пръчки засвистяха през прозорците на силоза. Двама катерачи се добраха до върха на стълбата, скочиха в горния етаж и убиха един от нашите, преди Йонджи да ги посече. При една от стълбите се завихри малка схватка, докато успеем да ги изтласкаме и да отсечем горните стъпки. Нови катерачи нахлуха през друг от прозорците и боят кипна.

Ако нашите сили не успеяха бързо да прехвърлят реката, бяхме обречени. А те бяха изтласкани назад, разколебаха се, след което с неохота настъпиха отново, подкарани от офицерите си, от които се страхуваха повече, отколкото от врага. Нови тела падаха по мостовете и островите и реката понасяше трупове между блоковете лед.

Императорът гледаше всичко това най-невъзмутимо. Отворих уста да кажа нещо, но спрях. Той беше кралят-ясновидец; той трябваше да знае кога е моментът.

— Добре — промълви той и прошепна само една фраза.

Изведнъж чух страховит рев — като ураган, като пожар, дланите ми се изпотиха и усетих студ, който нямаше нищо общо с ледения вятър.

И видях нещо. По-точно — видях *неща*. Идваха откъм нашата страна на реката и се движеха през нея, без да им е нужен мост или суша. Бяха ослепително бели и примижах, за да видя по-добре какво са. Някой с по-добро зрение от моето изкрещя и в този миг разбрах, че заклинанието на императора се е развихрило: виждах, че към нас прииждат сто, петстотин, може би хиляда коня, от бели по-бели, с ездач с черен плащ на всеки. Всеки конник държеше по два извити меча и мечовете блестяха, макар все още да я нямаше слънчевата светлина, за да я отразят. И блестяха не с блясъка на среброто, а кървавочервени. Не можех да видя под качулките на плащовете, но знаех, че лицата им ще са лица на черепи.

Това най-сетне беше Великото заклинание. Тенедос в своята наглост, в своята върховна самоувереност беше дръзнал да призове самата Смърт или нейните слуги, последната изява на Сайонджи, да се

сражават на наша страна. Някои майсирци намериха кураж да стрелят по конниците, хвърляха и копия по тях. Оръжията понякога улучваха разветите плащове, но падаха, все едно че ги е спряла тежка броня, и ездачите настъпваха неумолимо. След това се врязаха сред воините по речния бряг, мечовете засвяткаха и кървави гейзери бликнаха нагоре.

И чух силен, безумен смях, смях, който изпълни ума ми, изпълни цялата вселена, и демоните на Смъртта сееха гибел. Този път беше ред на майсирците да се огънат, да се обърнат и да побегнат. Но задните им редици спряха бягството, настъпи паника, мъжете захвърляха оръжията и бягаха, бягаха в пълен ужас и се озъртаха назад, макар да знаеха, че не бива да поглеждат безмилостно приближаващата се Смърт.

Смъртта — многото Смърти — продължаваха напред: не им стигаше това подгизнало от кръв поле. Мечовете им святкаха и смехът на Сайонджи закънтя още по-силно.

Нашите войници, уплашени почти колкото майсирците, настъпиха, натиснаха по моста, овладяха брега от двете страни на силоза и бяхме спасени.

Първият ескадрон препусна по двата моста. И тогава нов звук раздра сивите небеса, рев като на човек, изпаднал в бесен гняв. Въздухът се уплътни и ето, над селото препускаше майсирски воин, над петстотин стъпки висок. Съществото замахна с ръка и помете половината демони на Смъртта, и ревят се превърна в боен вик. Ръката на демона се стегна в шепа около един конник и от него се изтръгна пронизителен, женски писък. Воинът избиваше неумолимо и нашите бойци закрепяха от ужас не по-малко пронизително, отколкото майсирците.

Демонът видя конницата, пресегна се и щом ръката му надвисна над нея, конете зацвилиха и чудовищната шепа помете целия ескадрон — коне, офицери, войници — в река Анкър. Воинът-демон задири нова плячка, но изведнъж облещи очи, все едно че го бе поразило нещо, залитна назад и премаза стотици майсирци. Устата му зяпна, но не излезе никакъв звук; той замахна с ръце, сякаш се давеше.

Ръцете му стиснаха гърлото му и той се олюля. Гласът му се промени и стана провлечен, самият той стана нещо ужасно, нечовешко, не и маймунско дори, скулите му се ушириха и дълги остри зъби изникнаха от зейналата уста. Челюстта му се отпусна

надолу и се удължи, лицето се проточи като стопен восък. Тялото му също се изкриви до неузнаваемост. Дланите му станаха като щипци и ръцете му се удължаваха и се смъкваха надолу. Очите му лъщяха като зелени пламъци. А после създанието се обърна срещу своите. Един удар се стовари върху една от селските улици и каменните сгради се пръснаха като гнило дърво. Паниката отново се разрази. Демонът на азаза избиваше, сееше ужас и смърт — все по своите. И чух победния вик на императора.

Демонът нададе последен вой и се смъкна на колене, стиснал главата си в смъртна агония. Костите ми се разтърсиха. После демонът изведнъж изчезна и остана само разрушеното село — и воините, които се опитваха да дадат отпор или се опитваха да побегнат.

Частите на Нуманция се изливаха по мостовете, задната линия на майсирците се разкъса и армията им се пръсна, отстъпи в паника и побягна назад, към свебите.

Бяхме спечелили велика победа, може би най-великата в историята на Нуманция.

Лицето на император Тенедос се беше изпънало в зла, нечовешка усмивка. Йонджи стоеше до него съвсем безизразен.

Цената беше ужасна. Реката надолу бе потъмняла от кръв, докдето стигаше поглед, мостовете и островчетата бяха грамади от трупове. Улиците на селото бяха задръстени от мъртви майсирци и конницата газеше през тях след бягащите, и земята попиваше жадно още и още кръв.

Загубихме близо четиридесет хиляди, майсирците — два пъти повече, макар да не брояхме техните тела.

Бяхме спечелили велика победа. Но пред нас се простираше безкрайната пустош на свеби.

27.

СМЪРТ В СВЕБИТЕ

Сред нуманцийците, които загинаха при Сидор, имаше десетина домини, петима генерали и трима трибуни, сред които Нилт Сафдур, командирът на кавалерията, и зетят на императора Агуин Гуил.

Сафдур беше убит от ръката на демона, помела от моста водената от него кавалерия.

Гуил не се завърна толкова героично на Колелото — посекли го бяха в Сидор, обкръжен от телохранителите си. Един майсирец се оказал не толкова умрял, колкото изглеждаше, и отвел със себе си още един нуманциец.

За мен смъртта на двамата не беше кой знае каква загуба за Нуманция. Най-пострадалият се оказа уж живият и здрав Мирус льо Балафре.

Срещнах го малко след битката, докато обикалях в тила да се уверя, че Alegria е жива. Поздравих го за победата и продължих.

Alegria не беше пострадала — Ърейските пиконосци я бяха пазили като писано яйце. Но беше пребледняла и измъчена и се зарекох да ѝ осигуря прилично ядене, преди да продължим похода си, а и някое заклинание или лекарска отвара, за да се наспи добре.

Но лицето на Льо Балафре продължаваше да се връща в ума ми. Беше станало пепеляво, изпито и прословутия плам в очите го нямаше. Потърсих го при първа възможност, два дни след като изгорихме покойниците си и се отдалечихме от онази проклета от боговете костница Сидор. Не изглеждаше по-добре и го попитах какво е станало и да не би да го мъчи някоя от старите му рани.

— Не, Дамастес. Просто съм уморен.

— В гроба ще имаме достатъчно време за сън — пошегувах се грубо.

— Неведнъж ми е хрумвало това — отвърна той без усмивка.

Вече наистина се притесних. Цяла минута ми отне — самият аз бях не по-малко уморен, — докато измисля уж подходящите думи:

— Хайде бе, човек. Дълго време не си я виждал Нечия, затова е.
— Мисля, че тази липса започва тепърва.

Помъчих се да измисля друга шега, но не можах. Той кимна, опита се да се усмихне вяло и го помолих да ме извини, тъй като имам да свърша спешни неща. Чувствах се безпомощен, но не можех да държа ръката на всеки войник, дори да е толкова важен за мен като Вирус.

Императорът ме уведоми, че ще командвам кавалерията, наред с обичайните си задължения. Помоли ме аз да поведе марша и продължаваше да твърди, че не било никакво „отстъпление“. Отвърнах, че ще го направя, щом настоява. Но смятах, че Линърджис е по-подходящ за челото. Щях да служа по-добре на Нуманция, ако поемех тила, както досега.

Допусках, че майсирците ще тръгнат след нас и ще ни нападат при всяка възможност. Попитах го дали магията му показва друго. Тенедос ме погледна смутено и отвърна, че не може да види нищо. Това ме стъписа и той обясни:

— Не че имат толкова много големи магьосници. Аз азът беше единственият, който можеше да ме притесни. Но тези техни Бойни магове са твърде много и изглежда, всеки от тях си има предпочитано заклинание за замъгляване на ума. Надвиеш едно и се появи друго. Надвиеш и него — дойде трето. Нямам толкова време, нито енергия. Тъй че твоето предположение къде са майсирците е не по-лошо от всяко друго — добави той с неохота.

Много лесно можех да приема заповедта му, защото щях да съм в авангарда и нямаше да гледам как войската ни изцежда кръвта си, докато пълзи напред. Но знаех къде е дългът ми и императорът явно го разбра, защото само изръмжа и каза, че мога да правя каквото поискам и че може би аз знам най-добре.

Не бяхме се отдалечили много от Сидор, когато негаретите се върнаха и започнаха отново да ни жилият по фланговете. Кръшкачите и конната охрана бяха лесна плячка както за тях, така и за групите за съпротива, които се увеличаваха с всеки ден. Патрулите донасяха за нещо много обезпокоително: селската съпротива се подсилваше с отделения редовна войска от майсирската армия. Пленници ни

съобщиха, че крал Байран бил разпратил заповед за търсене на доброволци, нещо нечувано за армията им. Обещавал, че всеки, който се включи, след войната ще бъде освободен от всякакви дългове, включително и наследствени. Не беше стигнал чак до освобождаването на крепостниците, но почти.

Изругах наум, щом чух това, и си помислих, че Тенедос можеше да направи същото, а и повече.

Конете, теглещи впряговете ми, се изтощаваха, въпреки че за тях се полагаха не по-малко грижи, отколкото за ездитните на Червените пики. Опразнихме и изоставихме единия впряг, след като четири коня умряха — яли някакъв полузамръзнал прериен храст. Продължихме с дванайсет коня, едва тътреци каляската, с която преди осем коня без усилие тичаха в галоп.

Зимата ставаше все по-тежка, а войната — все по-мрачна. Не взимахме пленници — нито можехме да ги пазим, нито да ги храним.

Майсирците бяха почти толкова брутални, но те все пак взимаха пленници. Щастливците обикновено се оказваха офицери, заявили, че могат да се откупят, но това ги спасяваше само ако се окажеха в ръцете на някой алчен негарет. Други ставаха роби и доколкото знам, все още се трудят като каторжници някъде в необятните свеби. Съдбата на трети бе много по-сурова. Негаретите бяха научили, че могат да продават за няколко медни монети пленени нуманцийци на селяците. Те издъхваха бавно и много мъчително, за забавление на цялото село.

И окото, и умът изтръпваха пред цялата тази бруталност. Виждах толкова много трупове, толкова много зло, че спомените ми са като в мъгла. Съхранило се е само по-необичайното.

Един инцидент може да послужи като пример за всичко останало: една група от гвардията, търсеца продоволствие, беше изчезнала и заминах с патрул от Дванадесети да видим дали няма оцелели. Нямаше. На половин ден езда от главния маршрут гвардейците се натъкнали на едно село, все още неграбено и неизоставено. Там намерили провизии... и жени.

Мъжете от селото били избити или избягали и гвардейците се бяха позабавлявали от сърце. Изклали бяха децата, след което се бяха нахвърлили върху жените, от най-старата до най-малкото дете. Бяха убили и тях, но бавно.

Насред тази кървава оргия били изненадани и дошъл техният ред да мрат бавно. Осакатените им, съблечени до голо тела лежаха върху окървавения лед, членовете и топките им бяха отрязани и натикани в устите.

Реших, че са били партизани, защото майсирските жени не бяха погребани или изгорени, но командирът на ескадрона предложи друга възможност: напълно възможно беше да са нуманцийци. Бях потресен, но той ми напомни за дезертъорите и кръшкачите, които крачеха покрай фланговете на колоната като чакали и като чакали се хранеха с каквото им падне и когато им падне.

Разпоредих се да се изгорят телата на жените и отправих молитва за тях, но не разреших траурни почести за гвардейците. Тръгнахме си от мъртвото село и оставихме трупове на вълците — и четирикраки, и двукраки.

Кавалерията ми представляваше жалка картина. Трябваше да имам един милион бойци и два милиона коня. Но разполагах с много по-малко все още неспешени бойци, отколкото в кампанията срещу Чардън Шир преди толкова години.

Повечето ни коне бяха измрели и умираха още. Нямахме пирони за лед за подковите и конете се хлъзгаха и падаха. Само един крак да е счупен, и животното нямаше сили да се вдигне и го оставяхме да умре.

Кавалеристът изругаваше, захвърляше тежкия си меч, оставяше седлото с коня и продължаваше напред като пехотинец, но такъв, който има представа за атакуваща фаланга или вдигане на редут, колкото аз имам представа как се лети. Кавалеристът винаги се смята за нещо по-добро от пехотинците и щом се окаже между тях, много лесно се обезнадеждава. А в онези ужасни дни надеждата беше в голям дефицит.

Но някои оцеляваха. Силните оцеляваха — и нямам предвид онези с яките мускули, защото много от тях, щом видяха поредния заледен хълм, който трябва да изкачат, цивреха и се смъкнаха отчаяни на земята край пътя, докато кльощавите хлапета от копторите на Никиас стискаха изгнилите си зъби и продължаваха — крачка след крачка, левга след левга, ден след ден.

Оцеляваха хората с вяра и все едно беше в какво точно вярват. Някои бяха религиозни, рядкост в Нуманция, що се отнася до истинската религиозност. Може би вярваха в семейството си, в жена си, дори в себе си, предполагам, макар да не познавам такъв човек. Приятелите на човек, съратниците му по отделение, доколкото все още имаше такива, бяха най-здравата опора, гълчаха го, щом поиска да спре, ругаеха го, удряха го дори, когато отслабне духът му. На следващата левга нещата се обръщаха и той на свой ред кълнеше и ругаеше другите, и така се крепяха и продължаваха.

Мисля, че аз оживях заради клетвата си да не позволя да умра, докато все още има живи хора, които зависят от мен.

И заради Alegria.

Извън това, извън нея, преживях, защото Сайонджи все още не беше свършила с шегите си с мен.

Събудих се, преди да разбера какво ме е събудило. Alegria кашляше — с дълбока, измъчена кашлица. Надигнах се и затърсих с ръка кремъка и огнивото.

— Какво ти е?

— Нищо — отвърна тя. — Извинявай, че те събудих. Заспивай.

— Болна ли си?

— Не. Най-обикновена кашлица.

Сърцето ми се сви.

— От колко време кашляш? Защо не си ми казала? Защо не съм го забелязал?

— Защото си имаше други грижи. И е само от... два дни някъде.

Избих искра.

— Няма смисъл да палиш — каза тя припряно.

Но настоях, фенерчето замига и освети тъмната като пещера вътрешност на каляската ни, с овесените на прозорчетата одеяла да опазят малко от топлината. Alegria криеше нещо под завивките.

— Какво е това?

— Носна кърпа.

Придърпах лицето ѝ, видях колко е бледо и видях нещо още по-лошо. В ъгълчето на устата ѝ имаше следа от кръв.

— Дай да я видя тази кърпа.

— Не!

— Покажи ми я, по дяволите!

Направи го с неохота. Беше мокра от кръв.

Призори я отведох при имперския керван, преди армията да е тръгнала. Личният лекар на императора я прегледа въпреки всичките ѝ протести, че е съвсем здрава.

— Да — каза той с изкуствено безгрижен тон. — Не си първият случай. Сега ще ти смеся няколко билки и искам да пиеш чая три пъти на ден. Това ще пооблекчи кашлицата ти.

Тръгнах след него към впряга му.

— Какво е?

Той поклати глава.

— Не знам. Разпространява се вече от няколко дни. Първият случай, който забелязах, беше в онова селце, преди седмица.

Помъчих се да си спомня. Но помнех само битки.

— Онова с двата храма. И двата ти използвахме като лазарети за двата дни, в които престояхме там, преди трибун Линърджис да направи пробива.

Спомних си смътно.

— Тогава се появи.

— За колко време се оправя?

Лекарят ухапа устната си и извърна очи.

— Попитах нещо!

— Съжалявам, трибун — не беше свикнал да го командват. — Не знам. Не ми остана време да проуча това. Времето ми беше запълнено с много по-спешни неща.

— Колко още може да се влоши?

Той огледа лагера — мръсния сняг, плътно загърналите се мъже, тъмното небе — накрая погледна и мен.

— Сигурен съм, че дамата ви ще се оправя. Пазете я да не напуска каляската и се погрижете да се храни добре. Има по-добри шансове от всеки друг.

Страхувах се да питам повече. Страхувах се, че знам отговора.

Продължавахме напред и по пътя ни се стелеха трупове като килим. Винаги бяха съблечени и вече ставаше обичайно някои от тях

да са нарязани. Поканеше ли ме някой на храна при обиколките ми, гледах първо да разпитам за източника на месото в яденето. Но повечето не го правеха. Не можеха — просто нямаше достатъчно храна.

Дори и аз, най-висшият трибун в армията, огладнявах. Но не си струваше човек да се оплаче дори край огъня заради един-два дни гладуване: най-съчувствената реплика, която можеше да си спечели, беше „преял тлъст кучи син“.

Връщах се от един дълъг патрул, близо цяла седмица през режещия сняг, след като се бях опитвал да намеря проклетата от боговете майсирска армия, и едва не се разплаках, когато някой ми подаде почернял, полуопечен, полуизгорял картоф, който беше изровил от някаква нивичка и беше изпекъл на малкия огън. Стори ми се по-вкусен от пир с десетки блюда.

Някои от майсирските жени, тръгнали с войниците, оставаха с любовниците си, щом те паднеха. Други бързо си намираха нови. Един генерал например, който беше срещнал много красиво момиче в Джарра и го беше съблазнил. Тя глупаво беше тръгнала с него, при това не от страх, че сънародниците ѝ ще я убият, когато си вземат града.

Когато генералът разбрал, че е забременяла, я хвърлил от каляската си и казал, че ако я види пак, ще я посече с меч. Мъжът, който ми разказа случката, твърдеше, че стояла край колоната вкаменена като статуя, със зяпнали в неверие очи и сълзите замръзвали по бузите ѝ.

Ариергардът я намери след половин ден, свита на земята край пътя. Лицето ѝ, с мъртви вече очи, продължаваше да се взира напред по пътя, към любимия ѝ.

Първият знак за катастрофата беше пронизителното цвилене на предния ни кон, щом загуби равновесие на завоя. Дръпна впряга след себе си извън заледения път и каляската се плъзна след конете и се затъркала надолу в дълбоката клисура.

Смятах на билото на хълма, по който се изкачвахме, да накарам да спрат каляската, да разседлая Бригсток, да го вържа отзад и да се

шмугна вътре на топло. Снегът се усилваше и мечтаех за прегръдката на Алегрия и топлината около мен след няколко минути.

Но вместо това видях как грамадният дървен сандък с това, което бе най-скъпо на сърцето ми, се заобръща по стръмния каменист склон. Скочих от седлото и затичах надолу по заледените камънаци, кой знае как, без да падна. Каляската рухна в дъното на клисурата, плъсна в заледения поток и се закова на място, обърната на една страна. Тялото на единия кочияш се беше нанизало на един остър като шип заледен дървен ствол на брега, а другият лежеше премазан под самия фургон и пицеше. Докато стигна до него, писъците му секнаха.

Скочих върху каретата и дръпнах рязко вратата. Тя остана в ръцете ми. Вътре в тъмното одеялата се размърдаха и разрошената глава на Алегрия се показва.

— Жива ли съм? — попита тя и се задави в кашлица.

— Да. О, богове, да! — вмъкнах се вътре и я притиснах до себе си.

„Моля ви, богове — замолих се наум. — Назовете цената си, назовете жертвата. Но не позволявайте да умре. Моля ви. Рядко съм ви се молил, защото се боях, че ако ви потърся в добри времена, няма да ме чуете, когато нещата са лоши. Мен вземете, ако искате, само нека тя да оживее.“

Пиконосците ни помогнаха да измъкнем онова, което си струваше да се спаси, и да се изкатерим обратно горе.

Силният вятър удари Алегрия в лицето и тя потрепери.

— Колко е... хубаво да си навън — опита се да се усмихне. — В тази каляска беше толкова задушно. Е, тъкмо ще подишам малко.

Загледах се по пътя, без да я слушам, през силния сняг. Към нас скърцаше болнична кола и им махнах да спрат.

Коларят не ме позна в сивото ми върхно палто и отдавна очукания ми шлем и се сопна:

— Пълно е. Няма място. Нито за офицер, нито за редник.

Свалбард скочи пред конете и ги спря.

— За Първия трибун ще спреш, шибан кучи син!

— Сър! Извинете, сър. Какво ще заповядате? — изломоти мъжът.

— Изгубихме впряга си. Ще се намери ли място за дамата ми?

— Сър... тя е добре дошла, но няма къде да я наместим. Не ви излъгах, сър.

Знаеше, че мога да го убия, ако поискам, и никой нямаше да ме спре. Смъкна се от капрата и отвори вратата на ниския впряг. Потръпнах, щом ме лъхна вонята на съсирена кръв и гной. Шестима мъже се бяха натъпкали вътре и приличаше повече на ковчег, отколкото на нещо друго.

— Продължавайте, коларю — заповяда Алегрия. — По-здрава съм от всички, които карате. Мога да вървя пеш — и го опроверга веднага, щом поредният спазъм я преви на две.

— Я елате — каза един от мъжете вътре и се измъкна от колата. — Няма да се возя, а една знатна дама да ходи пеш — униформата му беше опърпана и беше навлякъл върху нея майсирско наметало, срязано на кръста, за да може да върви. Носеше знака на Седми гвардейски корпус, закачен на гърдите на наметалото. Левият му крак беше превързан. Той премести тежестта си на него, постара се да не примижи от болка, отново се опита и се усмихна измъчено.

— По дяволите, сър. Готов съм да се върна при ротата. Ако е останала рота, при която да се върна.

Знаех какво трябваше да заповядам, а не можех.

— Казах, тръгвайте, коларю — обади се пак Алегрия и коларят се качи на капрата.

— А вие... — каза тя и се обърна за гвардееца — прибирайте се вътре.

Но него го нямаше.

— Къде...

Свалбард посочи към завоя на пътя, където той вече се спускаше надолу към клисурата. Затичах и погледнах натам. Видях смътно през снега един мъж, който куцаше колкото му сила държи, далече от пътя и навътре в помръкващата свеби.

— Спри! — извиках след него.

Но той така и не се обърна, не погледна назад и след миг го изгубих във виелицата.

Така и не научих името му.

Подвижният лазарет, с болните, ранените и Алегрия, се превърна в част от формацията ни. Мъжете получиха силни церове от двама наши пиконосци, разбиращи малко от билки.

Тъкмо се бяхме спрели встрани от пътя, поставили бяхме в кръг фургоните, разположили бяхме постове и се канехме да споделим жалките си запаси храна, когато ме намери вестносецът на императора.

— Как смеят! — изрева императорът и удари с жезъла по платнената стена на шатрата, побеснял от гняв. — Страхливи, удряци в гръб кучи синове! Проклетие! Как могат да предадат така страната си?

Многократно се беше опитвал да се свърже с Никиас с помощта на Зрящата купа, но без успех. Накрая беше успял да изпрати заклинание с помощта на седем от най-опитните от Братството. С тази сила най-сетне беше успял да се свърже с един от Братята в двореца. Те също се бяха опитвали да се свържат с него, но безуспешно, докато ясновидецът не се бе сетил да призове двете му сестри, Дални и Лех, защото „кръвта се привлича“, обясни ми Тенедос.

Новините и от двете страни бяха лоши. Имало беше опит за бунт. Водачите му бяха Скопас и Барту, бившите членове на Властта на Десетимата, за които Кутулу беше предупредил, подкрепени от същите онези барони, дошли при мен с брата на Маран Праен за помощ и одобрение за създаването на частна армия. Сега групата се водеше от лорд Дръмсеат и не беше по-вярна на Нуманция или императора, отколкото преди. Едва успях да сдържа гнева си. Трябваше да изпълня тогава закана си и да арестувам кучите синове.

Бяха спечелили на своя страна две парадни части в Никиас и бяха завзели половината правителствени сгради. Но бяха допуснали две грешки, обясни Тенедос: не бяха арестували магьосниците и не бяха обърнали внимание на двете редовни части на лагер извън Никиас, които чакаха корабите, за да ги откарат на юг към войната.

— Имало е и трета грешка — довърши Тенедос. — Не са имали истински водачи. Тъй че когато са призовали хората да се вдигнат, те са се скрили по домовете си.

След един ден бунтът се разпаднал. Но нито Скопас и Барту, нито Дръмсеат били заловени. Криеха се, въпреки че ги търсеше всеки полицаи в страната. Никиас обаче беше в безопасност.

— Поне засега — добави Тенедос.

— Какво искат? Какво могат да... — боя се, че ломотех като глупак.

— Какво искат ли? Власт естествено! Как може да им хрумне това? Лесно. Когато лъвът занемогне, другите го дебнат. Нещата напоследък не вървят... както трябва. Допускам, че са тръгнали слухове. А след като никой не е чул за нас от Джарра насам, нещата може да са се влошили още повече.

Успях да се овладея.

— А товиетите? Те замесени ли са?

Тенедос ме изгледа навъсено, после призна с неохота:

— Никой не спомена за тях. Изглежда, са проявили достатъчно благоразумие да разберат, че само глупак ще тръгне след такива като Скопас.

Помислих си колко често Тенедос натрапваше на Кутулу проблема с мъжете и жените на жълтото копринено въже и как го убеждаваше да зареже всичко друго, и как Кутулу предупреждаваше за Скопас и Барту, но си дадох сметка, че само идиот би повдигнал този въпрос или да спомене името на Кутулу, колкото и отчаяно да ми се искаше да намекна, че Змията, която никога не спи трябва да се върне от изгнание и да бъде оставена с развързани ръце. Колкото и брутален да беше, Кутулу все пак пазеше гърба на императора. Но както вече казах, не бях в настроение да се правя на имбецил.

— Какво можем да направим?

— Нищо, в момента. Дални се съсипа, като разбра за смъртта на съпруга си. Изглежда, наистина го е обичала. Наредих на Братята да приберат на гарнизон в Никиас всеки гвардейски корпус от Амур, който е що-годе обучен — Тенедос се намръщи. — Стига да не ни потрябват, като стигнем границата. Лех ще бъде обявена за регент.

Запазих хладнокръвие; спомних си за последния път, когато бях видял сестрата на императора — полугола и обслужвана от няколко гвардейци.

— Не е най-доброто — продължи императорът. — Но в тези времена трябва да се оправяме с това, с което ни е подръка. Надявам се да мога да поддържам връзка и Братството да не й позволи да направи нещо съвсем нелепо. Проклятие, колко съжалявам, че Рюферн загина!

Извърнах очи и в шатрата настъпи тягостна тишина, чуваше се само плющенето на вятъра в платнището.

— О, добре — въздъхна най-сетне Тенедос. — Той щеше да настои да тръгне с мен, тъй че едва ли щеше да е по-различно.

— Сър, вие всъщност не отговорихте на въпроса ми. Какво ще правим все пак?

— Нищо друго, освен да се придвижваме колкото може по-бързо. Колкото може по-скоро трябва да оставя армията и да се върна в Никиас. Не мога да водя война, ако кралството ми се изплъзва. Ще трябва да задържиш майсирците на границата, ако проявят глупостта да продължат след нас през Кайт.

Едва осъзнах последните му думи. Да изостави армията? Как изобщо можеше да си го помисли? Нима клетвата, която всички бяхме положили, не задължаваше в същата степен и императора?

Тенедос явно разгада физиономията ми.

— Не съществуват добри решения, трибуне. Не и когато всичко около нас се разпада. Това е най-доброто, което мога да измисля. Може би *ти* имаш по-добър план, не само за скъпата на сърцето ти армия, но и за цяла Нуманция? — изчака ме, леко присвил устни.

Нямах.

— Ясно. Но дотогава има време. Забранява ти се да говориш за това с когото и да било, включително с дамата ти. Това е всичко.

Мисля, че успех някак да отдам чест. Изхвърчах навън и стоях пред шатрата близо час, кипнал от гняв и без да обръщам внимание на виелицата, сподирян от учудените погледи на щабните офицери, докато не се овладях достатъчно, за да мога да яхна коня и да тръгна обратно към поста си.

Това щеше да е второто предателство на императора към армията му.

Сега се чудя, ако не бях в толкова мрачно настроение заради невероятната коравосърдечност на императора, дали нямаше да постъпя по друг начин с Ерни и дали това щеше да промени нещо? Едва ли, защото Ерни винаги е държал на благополучието си.

Докато яздехме назад през мрака, се натъкнахме на задръстване. Пред нас шест товарни фургона бяха образували малък керван, с огромен впряг най-отпред. Конете на първия фургон бяха паднали,

чуваха се ругатни. Пехотинците напиха от двете страни, все още без да знаят дали офицерите им смятат да ги спрат на бивак за през нощта.

Имперските заповеди бяха съвсем изрични.

— Капитан Балк! Намерете офицера на тази пехотна колона и му наредете да опразни тази развалина и да я разкара от пътя!

Преди Балк да успее да ми отговори, някой от фургона закрепва ядосано:

— В свински задник ще те навра! Това е собственост на трибун, никой да не е посмял да я пипне! Ей ти, отвън! Я по-добре сложи едно рамо, вместо да ми се правиш на бог, устата говно такова!

Скочих от седлото, отидох до впряга и видях вътре трибун Ерни, запенен и оцапан с кал. Позна ме на смътната светлина на фенерите вътре.

— О...

— О, бабината ти! — сопнах се; едва сдържах гнева си. — Какво става тука, по дяволите?

— Това е... продоволствието на щаба ми. Ще пратя един от офицерите си по колоната да намери два коня. Тръгваме при първа възможност.

Обърнах се към Балк.

— Капитане! Изпълнете заповедта!

— Сър!

— Не можеш да направиш това, а Симабю! — изръмжа Ерни. — Имам си права!

— Сър, когато ми говорите, ще стоите мирно! Може да сте трибун, на аз съм главнокомандващият тази армия, нали? Или искате да ви поставя под строг арест?

Смътно осъзнах, че напоследък твърде често използвам тази закана.

— Това е абсурд! — лицето на Ерни стана червено, също като пицната му униформа.

— Двама при мен — Свалбард и Кърти веднага се озоваха до мен. — Смъкнете платнището от първия фургон.

— Сър!

— По дяволите, трибуне... — изломоти Ерни и замълча.

Двамата ми адютанти се качиха на фургона с извадени ками. Срязаха въжетата и платнището се смъкна. „Продоволствието за щаба“

се оказа, разбира се, бурета с вино, шунка, чували с хляб, телешки бутове, добре замръзнали от студа, и други вкусотии. Пешаците се бяха спрели и ги зяпаха — не бяха виждали подобен разкош вече от седмици. Чух ръмжене, като на прегладнели тигри.

До мен беше застанал друг офицер.

— Капитан Нюинт, сър. На вашите заповеди.

— Искам този фургон да се разкара от пътя — гневът, който ме беше обзел, не ми позволи да спазя благоприличие. — И искам заповедите ми да се изпълнят точно. Този човек е трибун Ерни.

— Знам, сър. От неговия корпус сме.

— Много добре. Ще му се позволи да напълни един и само един фургон, с всичко, което пожелае, от тази съборетина и от другите. След което може да си продължи по пътя. Всичко останало — коне, фургони и каквото има в тях — вече е собственост на вашата част. Да се раздели поравно между офицерите и бойците. Използвайте всичко добре, пестеливо и честно. Ако чуя за някакви привилегии, заклевам ви се, ще заповядам да ви обесят и когато се върна в Никиас, семейството ви ще бъде уведомено, че сте опетнили униформата си.

— Няма да имате повод за това — отвърна стегнато Нюинт.

— Надявам се. Ако трибун Ерни се опита да се намеси, искам да бъде задържан тук, докато пристигне ариергардът. Тогава аз ще поема арестанта и ще се разправам с него, както се полага.

— Слушам, сър.

Ерни ме гледаше с гняв. Обърнах се към него:

— Това са заповедите ми, трибун. Длъжен сте да се подчините безпрекословно, иначе ви чака имперското правосъдие. Разбрахте ли? — Ерни измърмори нещо. Приложих друг номер във военното обучение и отново му заговорих, с лице почти в неговото, но все едно че беше от другата страна на строевия плац. — Попитах: разбрахте ли ме?

Ерни отвори уста да се разпени, най-сетне осъзна колко съм бесен и отвърна само:

— Да.

— Сър!

— Да, сър.

— Добре. И само да чуя за някакви опити да си отмъстите на този офицер или на неговата част, ще ви освободя с целия ви щаб и

слугите ви и ще ви назнача другаде.

Лицето му пребледня — това щеше да е равносилно на смъртна присъда. И най-жалкият амбулант щеше да е по-добре от него въпреки високия му ранг.

— Това е всичко!

Върнах се при коня си, яхнах го и тръгнахме отново към ариергарда. За първи път от толкова време чух радостни викове и смях зад гърба си.

Капитан Балк ми посочи един труп край пътя.

Беше на много едър мъж, някъде над петдесетте. Дясната му ръка беше ампутирана и превръзките се бяха смъкнали. Лицето му беше набръчкано и кораво, носеше знаци на дивизионен подофицер. Стар войник, но трупове на стари войници не бяха нещо необичайно. Тогава забелязах какво ми сочи Балк. Палтото на войника се беше разтворило и около корема на старши сержанта се виждаше увито знаме.

Подофицерът беше последният от своя дивизион и беше откъснал плата от пръта, за да се опита да го съхрани, да го върне в Нуманция.

Помислих си, че бягството ни от Кайт беше ужасно, но това бе още по-лошо. Беше бавната смърт на моята армия, на моя император и на моята страна.

Имаше войници, както и офицери, останали без своите части. Тенедос призова в щаба си всички останали без команди офицери, учреди Свещен ескадрон и им заповяда да се грижат само за едно и за нищо друго: за личната му безопасност.

Вече си имаше телохранители, но това поне даде на хората нещо, което да ангажира ума им до края на похода. За някои беше съвсем добре, но не и за други, които бяха дори извън обсега му.

Един от тях беше трибун Мирус льо Балафре. Кърти ми каза, че яздел с Дванадесети, без слуги, без охрана и друг персонал, като най-обикновен войник. Пратих един от офицерите ми да го намери и да го

покани да се присъедини към щаба ми. Офицерът се върна и докладва, че не могъл да го намери.

Пратих други хора, но и те не можах да намерят трибуна. Трябваше сам да го направя, да го измъкна настрана и да го сритам, за да му върна волята за живот. Но докато намеря време за това, ескадрона му го изпратили срещу отряд негарети.

Врагът се оказал по-силен, отколкото се очаквало — две цели роти, близо двеста души. Кавалеристите спрели, готови да отстъпят и да изчакат подкрепления.

Льо Балафре изревал нещо — бойния вик на отдавна разформирован полк според един, — пришпорил коня си и атакувал тези двеста души в пълен галоп. Те седели по седлата си смаяни от атаката на този безумец с вдигната сабя.

После той се врязал между тях и сабята засвяткала, настъпила бъркотия и го изгубили от очите си. След няколко секунди негаретите препуснали назад, все едно че бягат от цял полк. Оставили шестима души, загинали и издъхващи в снега.

До тях намерили проснато тялото на Лео Балафре, с над десет рани по него. Когато обърнали тялото, видели доволната усмивка на лицето му.

Спомних си какво каза, когато изгориха тялото на Мерша Петри: „Хубава смърт. Нашата смърт.“

Дано Сайонджи да го е дарила с най-голямата си награда и да го е освободила от дълга му на Колелото. Защото не мога да си представя, че някога ще се роди друг воин като него.

Този път поне денят беше ясен и пътят се изпъваше право напред през свебите. И да имаше наоколо негарети, тормозеха друга част от колоната. Ако не беше плътната, едва тътреща се маса от залитащи и издъхващи хора и пръсналите се на мили протежение трупове от двете страни на пътя, денят можеше дори да мине за приятен.

Бригсток залитна, рухна и ме затисна в снега. Помъчи се да стане, не успя и ме загледа с безкрайно тъжни очи.

Огледах развалината, в която се бе превърнал доскоро великолепият жребец — с изпъкнали ребра, проскубана грива и опашка, вчесвана много набързо и грубо. Сбруята, преди време

изящна, от многоцветна кожа, беше напукана и прогнила. Очите му бяха помътнели, венците бяха потъмнели и подути. Той понечи да изцвили, но вместо това от устата му излезе жалко хриптене.

Трябваше да намеря някой интендант и да му го оставя, но не можех.

На четвърт миля встрани от пътя имаше малка долчинка; хванах юздите, вдигнах Бригсток и го поведох натам, лекичко, бавно. Долчинката беше само около петдесет стъпки дълга и снегът бе дълбок до кръста, но всичко, оставено тук, щеше да е скрито от пътя.

Бригсток влезе вътре след мен и остана покорно на място, все едно че знаеше какво ще последва.

Зарових в дисагите, намерих няколко бучки захар на дъното и го оставих да ги оближе от ръкавицата ми.

Задържах очите си върху неговите, за да не види какво вади дясната ми ръка; погалих го и нежно вдигнах главата му с лявата. Прерязах леко гърлото му с камата, дарена ми от Йонджи, и кръвта бликна.

Бригсток се опита да се вдигне на задните си крака, но не можа. Падна на една страна, изрита веднъж и издъхна. Прибрах ножа и се затътрих назад към колоната.

Слънцето беше сиво, небето — от черно, по-черно.

Седемнадесети бяха намерили шатра за Алгрия и мен. Пъстра и ярка, направена най-вероятно за лятната морава на някой барон, сигурно за да могат децата му да се правят, че са пътешественици, проучващи далечни и непознати земи. Един опитен с иглата и конеца войник съши отвътре одеяла за уплътняване, така че беше уютно, въпреки летния ѝ вид. За под бяхме постлали платнище, имахме си кожи за завивки и бяхме на топло. Обикновено спяхме облечени и си позволявах само един лукс — да си смъкна ботушите, преди да се пъхна под кожата до Алгрия.

Не ѝ минаваше, напротив — беше още по-пребледняла и пристъпите ѝ на кашлица я караха да трепери от болка. Канех се да заспя и мислех, че вече е заспала, но тя отвори очи.

— Дамастес. Люби ме. Моля те.

Не знаех дали ще мога, бях ужасно уморен, но не възразих и смъкнах дрехите си.

Тя беше гола под кожата и я взех в прегръдката си, целунах я силно, погалих я, мъчейки се да не забелязвам колко е отслабнала, колко груба е станала разкошната ѝ копнинена коса. За моя изненада, когато дъхът ѝ се учести, се възбудих, а тя се обърна по гръб и разтвори краката си. Легнах върху нея и членът ми се плъзна вътре леко и ритмично; тя застана от удоволствие.

Тялото ѝ потръпна под мен и след миг свърших и аз. Най-сетне дъхът ѝ се успокои.

— Хубаво... беше. Благодаря ти.

— Аз ти благодаря.

— Обичам те.

— Винаги ще те обичам.

— Има по-хубаво място — прошепна тя. — Нали?

— Разбира се — макар че се съмнявах.

— Там ще сме щастливи.

— За какво говориш?

Тя не отговори. Задиша спокойно и след малко заспа. Благодаря на всички там богове, на боговете, които не ще мога никога повече да почитам, че не я последвах в съня. Останах да лежа, притиснал я до себе си, все още в нея, и се мъчех да не заплача.

Някъде през нощта, без да извика, без никакъв знак, Алегрия спря да диша.

И моят живот свърши.

28.

ИЗМЯНА И БЯГСТВО

Но продължавах да живея. Щом Сайонджи ми беше отнела всичко, което си имах, значи щях да съм изцяло неин. Щях да си търся белята, докато най-сетне не ми даде облекчението и опрощението, и да се върна на Колелото.

Червените ми пиконосци намериха дърва за клада и самият Тенедос извърши церемонията — велика чест, която като всичко останало беше за мен съвсем безсмислена.

Отстъплението продължаваше. Боговете трябваше да имат милост към всеки негарет, всеки партизанин, всеки майсирски редник, защото аз нямах. Удряхме здраво и ги гонехме по петите, докато не ги притиснем и не ги избием до крак.

Губехме войници, но какво от това? Всички умират и всички щяхме да загинем в тази необятна пустош, и беше по-добре да умреш с меч в ръката, плюейки кръв, отколкото бавно да издъхваш в собствената си мръсотия.

Пленници ми казаха, че негаретите ме наричали Неубиваемия демон, и така изглеждаше, защото около мен падаха наляво и надясно, а аз не получавах и една драскотина. Свалбард и Кърти се биеха от двете ми страни и те също оставаха невредими.

Армията ореше напред, оставяше след себе си в снега трупове, фургони и коне. Времето на бурите беше свършило и започваше Времето на росите, но климатът си оставаше същият.

Но постепенно се появи надежда. Град Осви не можеше да е далече, а след него беше границата. Най-сетне щяхме да се махнем от тази прокълнатата страна. Нямаше причина крал Байран да преследва в Нуманция разбитите останки на армията ни. Така поне се надяваха всички.

Само Свалбард, Кърти, аз и още шепа други разбрахме, че не ни чака мир, а по-скоро дивите планини на Кайт, свирепите планинци и

техният зъл аким Бейбър Фергана. Всяка скала щеше да крие смърт, всеки проход — засада. Но си мълчах.

В една ясна утрин видяхме стените на Осви.

И в огромна дъга, източно от тях — майсирската армия, отново готова за бой.

— Зная, че никоя армия на света не е способна на такъв подвиг — каза Тенедос. — Точно за това майсирците ще бъдат наистина изненадани, когато го направим.

На събраните в шатрата му трибуни и генерали императорът предложи дръзка тактика:

— Трябва да възвием на запад или на изток, все едно че се подготвяме за фронтално сражение. Но под прикритието на чародейството и на дъждовното време ще продължим напред успоредно на вражеските линии и ще щурмуваме Осви, вместо войската им. Завземем ли града, ще можем да попълним припасите си и да задържим майсирците, докато времето се оправи и сме готови да продължим.

Такава оголваща фланговете маневра е ужасно рискована, но в мирно време подобни маневри се упражняваха и постигаха целта си. Въпросът беше доколко все още сме способни на подобна хитрост.

— Ако не успеем? — попита скептично Ерни.

— Тогава няма да сме по-зле, отколкото ако останем на място и се бием — подхвърли Линърджис.

— Не е вярно — възрази Ерни. — Ако сега оформим бойни позиции, ще можем да разположим добре резервите си. А вашият план, при цялото ми дълбоко уважение, ваше величество, ще остави поддържащите ни части открити за атака от запад, от това, което майсирците ще приемат за нашия тил.

— Негаретите на запад ще са ангажирани с друго — каза императорът. — Пригответил съм им няколко магии, които ще им отворят работа.

— Ужасно рисковано — промърмори Ерни, все още неубеден.

— Не и за теб — каза му с крива усмивка Линърджис. — Твоите части ще са в челото на колоната, малко пред Дамастес, и се съмнявам, че майсирците ще посмеят да ударят по Демона от Симабю или дори

близо до него. Ако надушат плана ни, най-вероятно ще се натресат в мен.

— Притеснен съм за цялата армия — кисело отвърна Ерни. — Където и да ни ударят по колоната, армията ще бъде разцепена на две, при което аз и главнокомандващият и първи трибун а Симабю ще попаднем в обкръжение.

Забелязах сарказма, с който произнесе званието ми, и разбрах, че нито е забравил, нито ми е простил за преразпределянето на богатствата му.

— Може би *вие* имате план? — попита го императорът.

Ерни се поколеба и вдиша дълбоко.

— Имам. Но няма да ви хареса, ваше величество.

— Малко неща ми харесват напоследък. Опитайте все пак.

— Предлагам да се опитаме да преговаряме с крал Байран.

Всички го изгледаха слисано.

— Той не се интересува много от приказки — подхвърли с горчивина един от генералите. — Само от клане. Не мога да го виня, след като ни принуди да бягаме. Защо ще са тези опити тогава?

— Защото никой, дори майсирският крал, не може да иска война до пълно унищожение — отвърна Ерни.

— Кой го гарантира това? — измърмори Йонджи.

— Позволете да ви изненадам — каза Тенедос. — Опитвал съм се да се свържа с краля, но неговите магьосници блокират всеки мой опит.

Последва стъписано мърморене. Измъкнах се от унилото си настроение и се зачудих какви условия е замислил Тенедос и защо никой не е чул за това досега.

— Опитайте друг подход — каза Ерни. — Не с магия, а пряк. Нашият първи трибун се разбираше с него. Изпратете го под флага за примирие.

— По дяволите. Този кучи син искам да го видя само на върха на пиката си. Няма да... — видях как ме изгледа императорът и овладях нервите си. — Няма да си играя на дипломат. Освен ако императорът не ми заповяда.

— А аз такава заповед няма да дам — заяви Тенедос. — Трибун Ерни. Не омеквайте точно сега. Почти се измъкнахме от Майсир. Щом прехвърлим границата и ни остане малко време да си поемем дъх и да

се прегрупираме, ще разберете колко немощна е идеята ви — странно, но тонът му прозвуча някак умолително.

Ерни го изгледа продължително, кимна и отвърна сухо:

— Чух и разбрах думите ви, ваше величество. И ще оттегля предложението си.

— Много добре. Господа, върнете се по частите си и се разпоредете за марша. И помнете... краят е много близо.

Щом излязохме от щабната шатра, Линърджис ме дръпна настрана. Опасявах се, че ще се опита да направи с мен това, което така и не направих с Мирус, а честно казано, не исках да ме окуражават, мерси. Напълно доволен бях от съдбата, която си бях избрал. Рано или късно смъртта щеше да ме вземе и за малко поне щях да си отдъхна, преди Сайонджи да ме призове на съд за греховете ми и да ме захвърли отново в сметта на земния свят. Реших, че мога да направя първия ход.

— Сирилос, надявам се, не се каниш да ми кажеш, че си разбрал онова с „Краят е много близо“ и си решил да ми завещаеш дюкянните си, защото нищо не разбирам от търговия и ще е по-добре да ги оставиш на жена си.

Той ме изгледа кисело.

— Канех се да ти вдигна малко духа. Но щом си способен на такива червясали остроумия, върви по дяволите. Мри, щом си решил. Колкото до мен, аз съм безсмъртен, в случай че още не си го разбрал.

Погледнах го изпод вежди и не можах да разбера още ли се опитва да се шегува, или е полудял.

— Внимавай. Боговете може да надават ухо.

— Едва ли — отвърна той сериозно. — Във всеки случай не и тези богове, дето ги е грижа за нас. Единствената, която би могла да слуша, е прехвалената от императора курва Сайонджи. А на кого му пука, след като тя бездруго нищо друго не смята да ни донесе освен зло?

А аз си мислех, че съм станал неверник.

— Внимавай — изсумтя Йонджи, застанал зад нас. — Ругатнята ти може да промени нещата.

— Към какво? Към по-лошо? — Линърджис се изсмя грубо, с дрезгавия смях на войник, забравил всякакъв страх и всякаква надежда. — Все едно, Дамастес, направи ми малката услуга да не умираш утре. Трибуните ни стават кът и се боя, че боклукът, който императорът ще повиши, ще е ужасна компания за пиене — Линърджис почти не пиеше. Усмихна се отново, потупа ме по гърба и забърза към коня си.

— Значи се мисли за безсмъртен — Йонджи изхъмка. — Защо пък не? Все някой трябваше да се окаже такъв, рано или късно.

— Какво мислиш? — попитах го, след като се огледах да не ни чуе някой.

— За кое? За плана на императора? Възможен е. Дори може да се каже, че е добър. Не че ми пука. Щото съм дошъл да се сбогуваме, нуманциецо.

— Хайде стига, Йонджи. Тези дрънканици са само за устата на улични шутове. Твърде хитър, лукав и двуличен си, за да умреш, поне в честен бой.

— Благодаря за комплимента, приятелю. Дано да си прав. Защото съм решил да зарежа армията.

— Какво?!

— Казах ти, много отдавна, в Саяна, когато ти беше легат, а аз — местен наемник, че искам да науча повече за ърейските жени и дали са по-интересни, когато имат избор в креватните занимания. Е, доволен съм. Разбрах, че са.

— Също така ти казах, че искам да науча повече за честта. Вече знам всичко по въпроса. И за обратната му страна — обърна се през рамо към императорската шатра и се изплю презрително. — Тъй че тая вечер си хвърлям лентата и зарязвам армията.

— Не можеш!

— Мога. Командата ми или е измряла, или е разхвърляна между други офицери, тъй че на никой не му пука дали ще си дера гърлото да раздавам заповеди, или ще си тикна палците в задника и ще се разкарам.

— Къде ще отидеш?

— В Кайт, много ясно. И се съмнявам, че ще се намери някой, било нуманциец или от онези псета от Майсир, който ще ме види изобщо или ще успее да ме спре — знаех, че за това е прав. — Тъй че

дойдох да се сбогуваме и да ти благодаря за това, което можем да наречем „интересни времена“. Може отново да те видя някой ден от тая страна на Колелото, макар че се съмнявам.

— А сега ще ти направя две услуги — продължи той твърдо. — Първата ще е изненада, ще я разбереш, като му дойде времето. Втората изисква по-дълбок размисъл, тъй че представи си, че си някой мръсен свят човек с бълхи и необърсан задник, годен да мисли за велики неща и да казва на нас, простите селяни, какво значат те.

— Само бълхи и мръсен задник ми останаха — изсумтях в отговор.

— Тогава помисли по-дълбоко, отколкото досега. Помниш ли как преди време, когато моите разузнавачи бяха избити почти до крак при Дабормида, как дойдох пиян при теб и казах, че хората ми бяха жертвани, а аз дори не знам защо?

Канех се да му се сопна, че това беше преди много трупове и кампании, но видях, че е убийствено сериозен.

— Да. Помня.

— Е, сега мисля, че вече знам отговора. И подозирам, че и ти можеш да се досетиш. Ще те улесня малко. Защо императорът настоя при Сидор да бъде жертвана Гвардията на Варан? Нарече го „отвлечащ ход“, но от какво отвлечаше? Ние вече прехвърляхме реката и майсирците ни виждаха. Защо позволи да загинат, без да изпрати заклинание? Защо, като си помислиш, пусна преди всичко на щурм толкова малка част? Защо не изпрати с тях повече бойци?

— Още въпроси — той вдигна ръка да не го прекъсвам. — Защо направи Великото си заклинание едва когато гвардейците излязоха на моста? Когато вече загиваха? Е, мисля, че това е повече от достатъчно, така че ще ви оставя... А, и още нещо. Току-що ми хрумна. Помниш ли демона, който унищожи Чардън Шир?

Потръпнах. От всички ужаси, които бях видял, онова планинско четириръко зурлесто плашилище беше най-кошмарното.

— Обзалагам се, макар че няма да съм там да си прибера облога. Но ще видиш отново онзи демон. Не сега. Но по-късно. Когато всичко ще изглежда загубено. Е, сбогом, нуманцието. И се пази.

И преди да успея да го задържа, да се опитам го разубедя, да му кажа каквото и да било, се шмугна покрай шатрата на императорската

охрана. Тръгнах след него. Но вътре го нямаше, а след като я обиколих, нямаше го никъде.

Така си отиде Йонджи кайтецът, може би най-странният трибун на Нуманция.

Бях под завивките и се преструвах, че спя, както се полага на един спокоен и уверен командир, а всъщност се мъчех да затъпя ума си, мъчех се да не мисля за последните две години на безутешна скръб и болка.

А после дойде капитан Балк.

Новината се оказа толкова пагубна, колкото и стъписваща. Дванадесети тежка кавалерия беше изгубил връзка с ариергарда на петте Гвардейски корпуса и поддържащите им части, командван от Ерни, и бяха изпратили патрул. Нищо не намерили — позициите на Ерни били изоставени.

Беше тръгнал с цялата си войска, близо двайсет хиляди души, право на изток, към вражеските позиции. Ерни, както научих по-късно, яздел начело, с бяло знаме, и извикал, че се предава. Не знам как е подвел офицерите си, дали им е казал, че е получил имперска заповед да заеме позиции на изток преди разсъмване, или аз азът се е намесил и е замъглил умовете на войниците ни.

Важното беше само, че между моя ариергард и останалата част от армията беше зейнала дупка. След няколко минути чух шумовете на започващата битка. Майсирците бяха открили празнината и атакуваха през нея. Измяната на Ерни щеше да унищожи всички ни.

Трябваше да предприема нещо, и то трябваше да бъде непредсказуемо. Хрумна ми едно решение, което в най-добрия случай щеше да означава, че за няколко дни ще сме съвсем сами в свебите, а в най-лошия... Но се отказах да мисля за това.

Пратих капитана, с моя шлем и с Червените пики, до Дванадесети тежка, със заповед да предприемат лъжлива атака срещу майсирците, уж че аз съм я повел, за да възстановим връзката с останалата армия.

Трябваше да нападат, докато не срещнат сериозна съпротива, след това да отстъпят към Седемнадесети, който трябваше да е на сборния пункт за нашите поддържащи части, закъсалите и изостанали

в тила бойци и малкото цивилни, готови за труден поход, вместо робство или смърт. После цялата формация трябваше да продължи право на запад, далече от майсирците, далече от Осви, с Десети хусарски в челото.

Трябваше да възвием на север, след като се отскубнем от противника, да заобиколим на изток — североизток и да се свържем отново с армията ни при Осви. Ходът беше отчаян, но с по-добро не разполагахме.

Макар че повечето от тях бяха избити и че конете им едва можеха да тичат в тръс, Дванадесети тежка кавалерия се натресе в майсирците. Враговете се бяха втурнали напред с огромно ликуване, плякосваха малкото, което можеше да се ограби, и се суетяха без строй, когато кавалерията ги удари. Те отстъпиха, удивени, че нуманцийците са способни да предприемат контраатака толкова бързо.

Докато се съвземат, Дванадесети се оттегли толкова бързо, колкото беше дошъл. Когато се върнеха при Седемнадесети, Пиконосците бяха готови за марш и колоната тръгна встрани от пътя, навътре в откритата свеби.

Беше тежко. Падаха изтощени хора и коне, цивилни коли не можеха да издържат напора и изпадналата в паника дрипава сган, вървяща с войската, наgrabваше каквото може да носи и се тътреше пеш.

Но не това бе най-лошото. Фургоните, пълни с болни и ранени, затъваха или се преобръщаха, докато се опитваха да преминат деретата, пресичащи пътя ни.

Заповедите ми бяха сурови: изоставяме кервана. Дори домин Биканер ме погледна стъписано, преди да отдаде чест и да се погрижи заповедта ми да се изпълни. Но за мен решението беше просто: или те падат в ръцете на майсирците, или всички ние. Няколко лечители пожелаха доброволно да останат с тях и макар да се възхитих на храбростта им и чувството им за дълг, не го позволих. Всеки от тях щеше да ни трябва в мъчителния поход. Мъже и не малко жени сипеха проклетия и пицяха, като виждаха как войниците режат поводите на конете, теглещи болничните коли, но гневът с нищо не можеше да им

помогне. След час ги оставихме далече зад себе си, а с тях — честта и сърцата си. Но за никакво състрадание нямаше място в тази пустош.

Два часа по-късно — тъкмо се надявах, че хитростта ми е успяла — предните ни патрули донесоха за негарети. Изругах — ходът ни щеше да бъде проследен и съобщен на крал Байран и това щеше да му осигури достатъчно време да придвижи войски между нас и Осви. Но не можех да спра и заповядах на Десети да продължи напред.

И тогава настъпи ужасът. Снегът пред прикриващия ни Десети все едно оживя, все едно отдолу се надигнаха някакви огромни, заровени дълбоко в земята създания. Хълмовете се понесоха срещу първите ни бойци и ги погребяха, докато те крещяха и се мъчеха да избягат, погребяха ги мъчително бавно в дълбокия до кръста сняг. Но никой не видя, нито усети нещо под снега.

Това беше изненадата, подготвена от Тенедос за негаретите, страховитото оръжие, обърнало се срещу нас. Орачите в снега — снежните червеи, ако бяха това — събаряха хората, прекършваха ги като замръзнали клони.

Десети отстъпи назад и снежните червеи се отдръпнаха — нищо друго не ги интересуваше освен онова, което се отдалечава от Осви.

Бяхме обречени. На юг и на изток бяха пустите гибелни свеби, на запад — майсирците, на север — снежните същества. И тогава, щом разбрах, че в момента сме сами — преследващите ни негаретски патрули бяха побягнали от кошмарите по-бързо и от нас, — ми хрумна нещо изключително глупаво.

Привиках тримата си домини и коравия дивизионен подофицер, най-старшия, останал от разузнавачите на Йонджи, и им казах, че ни предстои едnodневен марш наскок и да поставят най-силните си бойци в ариергарда, не за да пазят срещу атаки, а за да се погрижат всички да се движат напред и да оставяме колкото е възможно по-малко следи. Най-изтощените ги качете на конете, казах им, всички останали да се спешат.

С нас имаше двама от Братството и им заповядах да призоват огъня и да изгорят всички трупове. Трябваше да се опитаме просто да изчезнем, да заличим следите си. Това можеше да ни даде шанс, много

нищожен шанс да оцелеем. Иначе беше все едно, да мислим за себе си като за майсирски роби или замръзнали в пустошта трупове.

— В каква посока тръгваме? — попита Биканер.

— На изток. Изток и североизток.

Почти в обратната посока от императора и армията ни. Единственият шанс да се откъснем от врага и да опитаме невъзможното: да прехвърлим планините и да се върнем в Нуманция, както вече го бях направил веднъж.

Но тогава трябваше да се грижа за малцина, при това повечето бяха калени бойци в цветуща форма; сега се налагаше да премина с няколкостотин съсипани гладни войници и техните спътници.

Сигурно трябваше да заповядам щурм обратно откъдето бяхме дошли и да загинем благородно и безсмислено за своя император.

Но устоях на решението си, колкото и да беше глупаво.

Навлязохме дълбоко в пустата свеби. Поставих Червените пики в ариергарда и им казах да изпълнят заповедта ми без никаква жал и милост. На никого да не позволят привилегията да умре, не и докато не се стъмни. Самият аз крачех последен, крещях и виках, докато не пресипнах съвсем.

Ругаех изоставащите и те ме ругаеха. Биех ги и те се опитваха вяло да ме ударят. Но се отдръпвах от ударите и ги подканях заядливо да ми посегнат отново, или са жалки червеи? Ревях им, останал без глас, че бих ги нарекъл жени, но няма защо да обиждам пола, защото жените са пред тях — готвачки, перачки, курви — каквито ще да са, все едно.

Не изпитвах умора, изтощение и глад. Превърнал се бях в същество на снеговете, на пустошта и извличах сила от дивото около нас.

Продължавахме все напред и напред. Димът от топлите огньове на Осви бавно се стопи зад хоризонта и вече нямаше нищо освен пустинната равнина пред нас. Завалях и за първи път снежната буря бе като дар на Айса, на Айрису Закрилника, защото скриваше дирята ни и заслепяваше враговете, които можеха да ни преследват.

Най-сетне, по здрач, заповядах да спрем. Свлякохме се в снега и се проточи дългата мразовита нощ.

Взех коня на Балк и преди разсъмване заорях напред в снега. След около половин час видях малка долина, обрасла с ниски криви дървета. От едната ѝ страна минаваше замръзнал поток. Върнах се и казах на офицерите си да вдигнат всички и да тръгват.

След час колоната се затътри, но оставихме дващест и три трупа в снега. Накарах пиконосците да ги съберат на едно място, но забраних на заклинателите ни да ги изгорят. Не можехме да си позволим нито загубата на магическа енергия, нито пушека, нито възможността Бойните магове на аза да доловят миризмата.

Близо два часа ни отне, докато стигнем долината, но я стигнахме. Наредих бойците да се съберат по части, доколкото бяха останали. Картината беше окайваща. Биканер и адютантът му ги преброиха бързо и ми докладваха. Имахме четиридесет и шест от моите Червени пиконосци, сто и петдесет души от Седемнадесети и около двеста от Десети хусарски, същия брой от Дванадесети, малко от разузнавачите на Йонджи, около триста и петдесет от разни други, четиридесет и девет жени и дори няколко деца. Постарах се да скрия болката си. Пълният състав на Седемнадесети пиконосци беше над седемстотин души, Десети хусарски и Дванадесети тежка кавалерия — по деветстотин всеки.

Трябваше да направя нещо, за да накарам хората да повярват, че все още има макар и най-нищожен шанс да оцелеят. Казах на бойците да развалят строя и да се престроят около мен. Вятърът беше студен, но духаше над главите ни и шепнеше през необятната свеби отвъд долината. Започнах без никакви опити да вдъхвам надежди:

— Тъй. Не знам за вас, но аз се радвам, че се разкарах от армията.

Това ги стъписа.

— Поне не ни се налага да газим в пепелта и в говната им — продължих и няколко души се изхилиха. — Ей това ми харесва, да съм тук, където човек може да подиша чист въздух — още смях.

— Така. Откъснати сме от императора. И шибаният Байран доволно потрива ръце и си мисли, че ни е спипал. Ще му докажа, че е пълен тъпак, и всеки, който желае да направи същото, е добре дошъл на малка разходка с мен.

— Къде отиваме, трибуне? — подвикна някой.

— Ще я прегазим тази свеби и ще стигнем до едни планини. Ще ги изкачим, ще се спуснем надолу и ще излезем точно на границата на Нуманция. Трябва да сме у дома някъде по Времето на птиците, тъй че времето ще е хубаво. Е, иска ли някой да тръгне с мен?

Ново мърморене и смях. Но повечето лица си оставаха безизразни, отчаяни.

— Или искате да видите колко начина може да измисли някой майсирски селяндур да ви накара да врецците, преди да заминете на Колелото?

Един сержант с навъсено лице пристъпи напред.

— С мене това няма да стане, трибун. Не мисля да се оставя да ме хванат жив. Ще се озорят много, като дойдат.

— Добре. Но не е ли още по-добре да останеш жив и още някой ден?

— Да, по дяволите! Но...

— Няма „но“. Млъквай, мамка му, и слушай!

— Слушам, сър! — и се върна в строя.

— Това е духът, който ни трябва. Защото всички ще се опитаме да останем живи. Погледни човека вляво от себе си. Познаваш ли го? Гледай да го познаваш добре, защото той ще ти измъкне нещастния задник през онези планини. Кажи му името си. Хайде. Всички.

Мълчание. След това забърбориха, подчиниха се един по един.

— До довечера ще останем тук. Първо, всеки ще се включи в подразделение. Ако вече си имате, ще бъдете подсилени. При разделянето приятелят остава с приятеля. Това ще помогне.

— Днес ще повиша някои в офицери, други — в сержанти — продължих. — Може би никога не сте имали звание и не го искате, не смятате, че можете да понесете бремето. Говна. Ще се справите и ще се справите адски добре. Другото, което ще направим, е да си разделим всички продукти. Няма да има повече дебели кучи синове, докато други умират от глад. Ядем всички или никой. Това важи за офицери, сержанти, редници и цивилни... Сега искам да видя Десети, Седемнадесети и Дванадесети от тази страна на долината. Останалите, огледайте дали няма още някой от старата ви част. Искам да тръгнем, преди някой скапан майсирец да ни надуши дирята.

Оказа се, че от разузнавачите на Йонджи са останали живи изненадващо много бойци. Въпреки рискованата им специалност разполагах с деветдесет и двама от първоначалните двеста. Събрах ги настрана и им казах, че всички са повишени в сержант.

— Причината да ви повиша не е, че ви мисля за герои. Йонджи ми обясни за какво става въпрос. Знам, че сте крадци, мошеници и убийци. Харесвам командира ви. И съм адски горд, че се опита да ме тренира да бъда като вас.

Изчаках, докато смехът им затихне.

— Повишавам ви не защото сте добри, а просто защото още сте живи. Сега искам да помогнете на другите също да оцелеят. Но ще има една промяна. Вече няма да се грижите само за собствените си въшливи задници. Всеки от вас ще има поне едно отделение, може би повече. Ако не ви харесва, пука ми за вас. Вървете да видите как може да ви използва другата страна.

Последва още по-гръмък смях, защото разузнавачите ни бяха все изпечени разбойници и убийци и дори нямаше да имат милост.

— Всички докладвайте на домин Биканер в Седемнадесети за новия си пост.

В края на деня се събрахме, строени в новите формации.

— Добре — извиках пресипнало. — Вече почти приличате отново на войници — бяха брадясали и дрипави и воняха отдалече, но държаха оръжията си в готовност и бях уверен, че не са забравили как се борави с тях. — Вижте отново човека вляво от вас. Вече знаете името му. Другари сте в строя, все едно дали ви харесва, или не. И първата ми заповед е да се погрижите човекът до вас да оцелее, за да види Нуманция. Защото ако не остане жив, най-вероятно и вие няма да останете. Край вече с „аз да отърва кожата, а другото копеле да се гърчи“.

— В тази клоака всички сме заедно и всички ще се измъкнем от нея заедно — продължих. — Отново сме армия и отново сме воини. Край на тътрузенето и всеки лайнян майсирец да прави с нас каквото си ще. Отсега нататък ще ги бием, ако ни намерят, и ще ги накараме да съжалят, че изобщо са тръгнали по дирята ни. Познавате ме добре и знаете как им разбивах мутрите всеки път, когато ни удареха. Ако ни намерят сега, ще направим същото. Ще им потрошим пръстите и да ходят някъде другаде, да си търсят по-лесна плячка.

Замълчах и огледах редиците.

— Дотук с приказките. Сега — да започваме разходката.

Все още жадувах за смърт и забвение. Но още не. Първо трябваше да се опитам да прехвърля непроходимите планини. Най-вероятно щях да се проваля и всички щяхме да измрем — не вярвах, че хиляда войници могат да се справят по пътеката на контрабандистите.

Но нямаше да позволя да ме убият. По зла ирония усетих, че неволно се моля, празни думи, но все пак ги изричах наум, молитви към Вачан, моя бог-маймуна на мъдростта, и към Танис, молах ги за дара на живота.

На два пъти се бях вричал във вяроност на Сайонджи, след като Тенедос ме върна от огъня и след смъртта на Алегррия, а сега се опитвах упорито да се отрека от клетвите си.

Богинята едва ли ме смяташе за луд фанатик, помислих си и ме досмеша. Смехът ме накара да се почувствам малко по-жив и да се измъкна от скръбта, в която се бях загърнал.

Спомних си отново за прорицанието на онзи магьосник при раждането ми и се помолих: достатъчно ме изтерза тигърът, мой ред е пак да го яхна и дано да продължи нишката на живота ми. Поне още малко.

Наредих на сержантите и офицерите непрекъснато да обикалят по редиците и да реват никой да не спира, както винаги, но с една добавка — да покажат, че заслужават сержантските си знаци и офицерските пояси. Те ругаеха всеки боец, който изпуснеше оръжието си, но ако не можеше да го вдигне, го носеха вместо него, докато посъбере сили. Ако паднеше, караха двама от приятелите му да го подхванат под мишниците и да продължат.

Който не го правеше или сметнеше, че думите ми са празни като вятъра... още първия ден разжалвах седем офицери и тринайсет сержанти в редници.

Сравнено със скоростта, която бях постигнал с Бакр и неговите негарети, направо пълзахме. Но все пак се движехме и с всеки ден се отдалечавахме от армията на Байран.

Помолих двама от Братството да се опитат да се свържат със заклинание с другите магьосници в армията ни. Тъкмо бяха надраскали фигури в снега за символите си и бяха запалили някакви треви, когато единият извика уплашено, бързо заличи фигурите и промълви:

— Той е там някъде. Някой. Някой ни търси.

Повече не се и опитахме да се свържем с императора.

Боецът беше паднал на колене и стенеше. Развиках се и го принудих да се вдигне, а той заплака:

— Моля ви, трибуне. Моля ви, оставете ме да умра.

— Ще те оставя, скапаняк. Но в Нуманция. Не тук. Ставай, говно такова! Нищо чудно, че си паднал, задник! Оная курветина майка ти не ти е дала сърце, нали! Нито татенцето ти, сводникът! — заревах в лицето му.

Мъжът побесня, очите му блеснаха от гняв и посегна да ме удари.

— Слабичко! Хайде, пробвай отново! — изръмжах му. Посегна отново и този път се оставих да ме удари по гърдите.

— И бебета са ме удряли по-силно — изсмях му се и продължих.

Изпсува ме и прикрих усмивката си. Можеше и да се справи през планината, ако не за друго, то само за да ме убие.

Умряха последните ни два коня и ги насякохме за котлите. Два коня и един чувал корени, изровени от замръзналата пръст, за да нахранят хиляда души.

Стигнахме до голямата река и Айска бе на наша страна, защото се оказа здраво замръзнала. Прехвърлихме я бързо.

Друго чудо — един от съгледвачите намери плитък ръкав и в него — три от големите мустакати зловни на вид риби, изглежда, заспали. Изровихме дупка в леда, заудряха вътре с копия и рибите се замятаха от болка. Но докато кършеха ледената кора, в гърбовете им се забиха стрели и имахме прясна храна.

Две бяха близо двацет стъпки дълги, третата — почти трийсет и ги излапахме алчно, полуопечени и дори сурови. Намерихме още риби

близо до брега, счупихме леда и избихме и тях.

Ядохме няколко пъти, достатъчно, за да се сгреят всички. Може все пак бе възможно да се оцелее в тази пустош.

И сега умираха хора, но не толкова често. Носехме телата на мъртвите до поредния нощен бивак и маговете ни изричаха думите и се опитваха да призват огъня. Твърде често не успяваха и се налагаше да ги погребем под каменни грамади. Но все пак беше по-добре, отколкото да ги оставим да лежат където паднат. И нямаше повече канибализъм.

Околността вече изглеждаше смътно позната и ми се стори, че времето става малко по-меко. Стигнахме бяхме до мястото, където лагеруваха негаретите. Все едно че беше преди сто години. Спомних си колко вкусно беше месото на онази антилопа, която убихме тогава, и ако АЙса наистина беше на наша страна, може би щяхме да намерим тук зимуващ дивеч — голяма работа, ако е поизмършавял. Можеше да оцавим грубо кожата и това щеше да ни осигури топли наметала и превръзки за краката в суровите планински проходи. Пуснах съгледвачите далече напред, за да видят дивеча, преди той да ни е видял.

Намерихме по-добра храна, отколкото се надявах. Съгледвачите ни съобщиха за седемдесет черни кръгли шатри в една голяма падина: негарети.

Магьосниците ми не засякоха магически прегради, тъй че негаретите не се пазеха, изобщо не допускаха, че толкова навътре в свебите може да се появи враг. Изпратих Ърейските пиконосци да ги заобиколят от страни и след това да ги атакуват отзад.

Накарах бившите разузнавачи с бойци, които те изберах, и спешените хусари да продължат напред като главна атакуваща сила, а останалите спрях, под охраната от Тежката кавалерия.

От допълзелите по-близо съгледвачи разбрах, че лагерът е пълен с жени и деца, оставени безопасно назад, докато мъжете им гонят чужденците.

Имаше само няколко поста, все хлапета, и бързо бяха обезвредени. Изсипахме се с бойни викове от височините около лагера.

Негаретските жени и дори деца наизскачаха от шатрите кой с каквото оръжие намери — мечове, ножове и тояги. Биеха се храбро, но ги превъзхождахме многократно. Заотстъпваха покрай шатрите си и Ърейските пиконосци ги подхванаха отзад.

Някои побягнаха в свебите, други се опитаха да се бранят и бяха избити или обезоръжени.

Един от бойците посегна на жена, тя го събори и го зарита. Офицерите и подофицерите си съдраха гърлата заедно с мен и жаждата за кръв и насилие позамря. Малко. Преди отново да се надигне, върнахме с бой и ритници хората в строя и започнахме систематично плякосване на лагера, по отделения, защото човек е по-склонен към убийство и изнасилване, когато е сам, отколкото с другарите си и под здравия контрол на командира.

Прибрахме храна, пиене, оръжия, дебели дрехи, всички ботуши, които можеха да станат на някого, одеяла, чулове и коне. Поисках котлите, халатите за спане и шатрите, които можеха да се смаляват с магия, но една от жените отвърна, че невраидите били на бой и никой не знаел как се прави магията. Лъжеше, разбира се, но какво можех да направя? Да подложа нея или някой друг на изтезание?

Почти се беше стъмнило, когато заповядах да продължим напред. Можехме, трябваше да останем за нощта на топло в шатрите. Но се съмнявах, че ще можем да задържим някой да не посегне на вражеска жена, особено от толкова омразните негарети. Не че нямах или нямам войнишки грехове. Бяхме им оставили шатри и котли. Но какво можеха да сготвят в тях? И как щяха да си уловят дивеч? Но не се поддадох на съжалението повече, отколкото при изоставянето на болните ни.

Колкото за утеха, казах си, че жените и децата на джедаз Бакр и неговите негарети не бяха в този лагер. Не че щеше да е по-различно, ако бяха.

Равнините станаха хълмове и високите планини се приближиха, като тъмни сенки зад облаците. Времето стана по-топло и валеше непрестанно. Реките бяха пълноводни и прехвърлянето им ни затрудняваше.

Един ден стигнахме на поляна, която като че ли ми беше позната — тъкмо тук ме бяха очаквали мъжете в черните брони. А и да не беше тя, мястото бе съвсем подходящо да обявя, че сме прехвърлили границата. Майсир беше зад нас. Достигнали бяхме Пограничните земи, отдавна присвоени от Нуманция.

Закънтяха радостни викове и заповядах допълнителна дажба от негаретското зърно — смिलाхме го и го разбърквахме с вряла вода.

Смълчаните планински подножия се издигаха над нас.

Изкачването продължаваше безкрайно. Отново затънахме в снегове, но това не ни притесняваше много, защото снегът означаваше, че сме по-далече от Майсир и по-близо до родината.

Започна буря и намерихме подслон в една клисура за... ден? Седмица. Времето нищо не значеше в околната сивота. Измършавелите негаретски коне не можеха да продължат, заклахме ги и ги насякохме. Повечето месо замразихме, но разреших да си направим голям пир.

Скоро щеше да ни остане само студът и споменът за този пир щеше да ни сгрыва.

Бурята затихна и продължихме нагоре.

Сгрывахме вода в канчета и паници, разбърквахме я със смляното зърно и ядяхме в движение. Пътят се стесни, с високи канари от едната страна и зейнала пропаст от другата. Отново започнаха да умират хора, най-вече от студ или от глупаво падане, което нямаше да ги сполети, ако имаха достатъчно сила.

Понякога, докато се мъчеха да се хванат за нещо, ръцете се вкопчваха в нечий крак и в бялата бездна с писък политаха двама.

Стигнахме превала, заслизахме и отново се изпълнихме с надежда. Бях по-щастлив от всички, защото на тръгване бях сигурен, че нито един войник няма да се справи с прехода. Сбъркал бях и се заклех никога да не забравя този триумф на духа. Хората, водени както трябва или водени от собствените си воля и сърце, могат да щурмуват и небесата.

Денят минаваше просто. Събуждаш се разтреперан от полусъня, в който си изкарал мразовитата нощ. Оглеждаш се дано някой наоколо да е намерил достатъчно дърва за огън, за да можеш да си стопиш

снежна вода за „чай“. Вдигаш торбата и оръжието си и отново започваш тътренето, един крак пред другия, все напред и напред, всмукваш въздуха и не се оставяш да паднеш, още една стъпка и още една, и още една. Когато малко преди да се стъмни сержантът изреве за спиране, ядеш каквито там трохи са останали на теб и другарите ти, или каквото се раздаде. Опитваш се да намериш заслон против вятъра, близо до някой огън, ако си късметлия, разпъваш каквото имаш — одеяло или платнище — и потъваш в пълната с кошмари дрямка. Събуждаш се от нечий ритник, че ти е време за наряд или да поддържаш огъня, и се молиш да се съмне. И така — всеки ден, безкрай.

По този гибелен път имах време да поразровя миналото и след това да направя нещо, в което никак не се чувствах уверен: да помисля. Да помисля кой съм и *защо* съм, и хладнокръвно да преценя безкрайните злини от Кальо до настоящия момент. Всевъзможните бедствия бяха станали нещо постоянно, откакто помогнах на император Тенедос да завладее трона.

Не можех да повярвам, че сме тръгнали срещу естествения ред на нещата, когато свалихме онези суетни глупци от Властта на Десетимата. Но *защо* оттогава всичко беше безкраен низ от трагедии?

Най-силният спомен, който непрекъснато се връщаше в ума ми, колкото и да се мъчех да го потисна, беше за въпросите на Йонджи, преди да изчезне. Макар и с нежелание, размислях над язвителните намеци на кайтеца, тъй като нямаше какво друго да отвлече ума ми — освен мръсния сняг, през който газех, и свирепия вятър в гърба ми.

И изведнъж отговорът се проясни — отговор, който трябваше да е очевиден. Доказателството се откри само — неща, за които Йонджи явно се беше досетил.

Започнах с нощта, в която императорът ме беше изкусил да пожелаю доброволно да вляза в крепостта на Чардън Шир, нощта със стъкленницата с отвара, когато бяха изречени словата, които извлякоха онзи кошмарен демон от огнения пъкъл под земята.

Тенедос беше казал, че за да подейства заклинанието, силите, с които се е свързал, са поискали някой, когото обича, доброволно да извърши огромна услуга, която би могла да струва живота му. Имаше предвид мен, разбира се, и аз, разбира се, пожелах.

Но имаше и нещо повече. Беше казал, че „силата“, която си мислех, че е същият демон от планинските недра, има и друга цена. И думите му се върнаха съвсем отчетливо в паметта ми: „Не можеш да питаш каква е тази цена. Но е ужасна. За щастие, няма да се наложи да се плати скоро.“

Цена? Жертва? Думата сама изникна в ума ми. Беше ужасно. Мислите ми бяха измяна на страната, на която служех.

Не, напомних си веднага. Моята вътрешна клетва, клетвата на гордите ми предци, беше пред Нуманция. А клетвата, която бях изрекъл, бе към император Тенедос. Значи изменях на него.

Върнах се на въпросите на Йонджи.

Наистина, защо Тенедос беше изчакал толкова дълго, преди да направи заклинанието, от което дърветата оживяха и започнаха да душат враговете ни при Дабормида? Да изчака, докато тежките конни части и ударните части на Йонджи пролеят кръвта си срещу калийската отбрана?

Дали хвърлянето на *онова* заклинание също бе имало цена? „Разбира се — презрително отвърна умът ми. — Що за дълг би си навлякъл според теб човек, който с такава охота приема да бъде васал на Сайонджи Унищожителката?“

Спомних си разговора, който бях провел в Полиситара, в килията на учения маг Аримонди Хами, и неговите думи също се върнаха съвсем точно. Като приятел на мага на Чардън Шир Микаел Янтлус, Хами ме беше попитал дали според мен някой би могъл да заплати достатъчно висока цена, за да призове демона, който унищожил Янтлус, Шир и цитаделата на планинския връх.

Спомних си също как се бях опитал да попитам императора за намека на Хами и ми бе забранено да споменавам повече този въпрос. *Наистина* имаше цена, която императорът не можеше да обсъжда дори с най-близкия си човек.

Цена... Спомних си колко изнервен беше императорът от това, че войната се бавеше, и после — внезапната и необяснима епидемия, появила се в Хермонаса, която умори половин милион души и изчезна също толкова внезапно, колкото бе дошла.

Кръв. Можеше ли кръвта — достатъчно кръв — да задоволи един демон, да го накара да направи всичко за онзи, който го е призовал? Дали не беше точно това голямата тайна на Лайш Тенедос,

извод, до който беше стигнал в дългите си скитания и проучвания, в беседи с тъмни мъдреци?

Ако заклинанията му изискваха кръв, означаваше ли това, че трябва да е готов да пожертва всичко, включително собствената си армия, заради някаква си победа? Да засити планинския демон? Или да засити самата Сайонджи?

Длъжен ли беше императорът непрекъснато да принася кръвни жертви на тъмната Унищожителка, за да съхрани магическата си сила и власт?

Йонджи ме беше предупредил, след като Тенедос отхвърли идеята ни да освободи от крепостничество майсирските селяни.

Но защо бяха всички тези бедствия тогава? След всичката тази смърт, след погрома в Майсир, не трябваше ли богинята да е доволна от своя слуга?

Гласът на Йонджи отново се върна в паметта ми: Тенедос отхвърли хаоса, не позволи селяците да развихрят гнева си срещу своите господари и Сайонджи го изостави. Едно такова кръвопролитие за нея щеше да е добре дошло, разбира се, но също както пияницата ти благодари за първата чаша, с която си го черпил, а след това започва да мисли, че му се полага, така и богинята на разрушението искаше все повече и повече: пълен хаос и ръката на всеки смъртен да посегне на онзи, който е над него.

Дали Тенедос се мъчеше да си върне покровителството ѝ? Или бе отишъл още по-далече? Дали мощта му вече не се основаваше изцяло на кръв и погрома?

А аз бях положил клетва, клетва да му помагам във всяко начинание, напомни ми с ирония умът ми. Означаваше ли това, че трябва да му помогна да унищожи Нуманция, ако се стигне дотам?

Слава на Айрису, че в този момент ме потърси домин Биканер, с неотложен проблем, тъй че не бях принуден да си отговарям на последния въпрос. Засега.

Вече се движехме по-бързо, защото слизахме надолу, и се кълна, че надушвах благодатната топлина на Нуманция. Но близо третина от хората, тръгнали с мен от Осви, бяха измрели.

Загледах се надолу към огромния храм и селцето, в което ни нахраниха и подслониха и където ни дадоха зебута. Спомних си за младия оракул, облечен в тънък летен халат в зимния сняг, и за гатанката, която ми беше казал. Спомних си също така за страха и омразата на Йонджи и се зачудих какви ли демонични проклетия може да се изсипят върху нас, шестстотинте души, които със сигурност нямаше да сме добре дошли.

Но нямаше избор и продължих напред, със Свалбард и Кърти от двете ми страни. Мъчех се да измисля подходящите думи, които можеха да ни осигурят безопасно преминаване.

Но няхах нужда от думи и молби. На идване храмът беше мрачен и застрашителен. Сега сияеше, окъпан в ярки светлини, и към мен се носеше нежна музика. Пред него се беше появило широко каменно стълбище с приказни зверове по балюстрадите, а най-горе — огромни каменни порти. Сигурно бях потръпнал от страх, когато Йонджи изръмжа колко мразел тези селяни, техния храм и най-вече „онези, които си имат някакво богче да им шепне в ушите и си въобразяват, че ги е осиновил в проклетото си семейство“. Спомних си също така как ми каза, че трима от хората му, всички ранени, били прогонени от бащата на оракула.

Щом се приближих, портите се отвориха и реших, че не може да са от камък и да се отварят толкова бързо. От тях излезе мъж — едър, стар, брадат, но с все още черна, дълга до кръста коса, развявана като коприна от вятъра. Стори ми се, че го познавам, но беше невъзможно.

— Добре си дошъл със своите войници, нуманциецо.

Поклоних се.

— Благодаря ви. Но сме много повече от трима.

— Знам. Преброих ви, докато минавахте през ледника. Петстотин деветдесет и трима воители, жени и деца.

— Прав сте — отвърнах, като едва прикрих изумлението си. — Приемаме с благодарност. Молим ви само за подслон за нощуване и може би за място, където да си приготвим вечерята, и ще продължим на разсъмване, без да притесняваме никого.

— Каня ви и щях да съм лош домакин, ако не се бях подготвил да нахраня гостите си. Повикайте войската си, моля.

Кимнах на Кърти, той отдаде чест и затича надолу по стълбите. Старецът огледа двама ни със Свалбард.

— Вашият спътник навярно таи подозрения за намеренията ми, макар че е трудно да си представим как един човек би могъл да навреди на толкова много войници, които водите. Нали така, о, велики Свалбард?

Едрият воин се сепна и ме погледна уплашено, но се стегна.

— Не и ако е магьосник като тебе. Знам че си магьосник, щом ми знаеш името и разни таквиз...

Мъжът го гледаше сериозно.

— Сигурно е възможно. Ако наистина бях чудотворец. Можете да си поставите стража, ако пожелаете, а онези двамата с вас, които се учат на магия, макар и да не са съвсем чародеи, могат да си поставят каквито заклинания искат. За мен е без значение.

— Не виждам смисъл от стража — отвърнах. — Вие *все пак* сте магьосник и щом смятате моите двама за нищожни чираци, значи бездруго сме във вашата власт. Предпочитам хората ми да се скрият от лошото време. Ако имате зли помисли, поне да умрем заедно. И на топло.

Естествено нямах намерение да се оставим изцяло в ръцете на този човек. Но това не беше причина да не го оставя да си мисли, че съм беззащитен.

— Доверието ви е голяма чест за мен. Вие и хората ви ще получите не само топлина. Влезте, моля.

— Благодаря ви — поклоних се отново. — Аз съм Първи трибун Дамастес à Симабю, главнокомандващ...

— Знам кой сте — прекъсна ме старият мъж. — И знам коя е армията ви. Всичко знам за нея. Хайде, да влезем — не благоволи да каже името си.

Погледнах надолу, видях, че хората ми идват — по-скоро крушенци, отколкото войска — и пристъпих вътре, без да изпитам страх. Пътьом докоснах вратите. Бяха от най-тежък камък.

Храмът се оказа много по-голям, отколкото си представях: продължаваше много етажи под земята, с каменни стъпала, виещи се надолу и надолу. Имаше етажи само с малки килии за един човек,

може би хиляди, и тях ни предложиха за спални. Във всяка имаше светилник и сламеник и всички бяха безукорно чисти, но миришеха на старо, явно не бяха използвани от много отдавна.

— За вашите монаси ли са били? — попитах.

— Може и така да ги наречем — отвърна ми домакинът ни.

— Колко души живеят сега тук?

Мъжът се усмихна, но си замълча. Прикани хората ми да си оставят оръжията, торбите и останалия багаж в килиите, освен ако не ги е страх, и да слязат още един етаж надолу. Там имало две врати. Мъжете да минели през лявата, а няколкото жени — вдясно. И добави, че чистият човек е още по-гладен.

Тези помещения бяха с високи тавани, от здрав камък и имаше стаи за преобличане с каменни пейки, където оставихме дрехите си, и една голяма стая с каменни вани, дълбоки четири стъпки и двайсет стъпки дълги. Щом се съблякох, кожата ми пламна, както винаги, когато вляза вътре, след като дълго време съм бил на открито. Топнах се в една от ваните и се оставих да ме облее бълбукащата гореща вода. Сапун нямаше, но имаше парчета пясъчник, с които да се изтъркаме.

Прокарах пръсти през косата и брадата си, за да ги среща, но без особен успех. Късаха се сплетени на валма косми и ми напомниха отново колко съм се състарил.

Ако не беше виещият ми от глад стомах, можех да прекарам остатъка от живота си в тази каменна вана, но се измъкнах насила.

На връщане към съблекалнята ме лъхна горещ благоуханен въздух и ме изсуши. Неволно се зачесах — познат навик, докато не осъзная, че нищо не ме хапе и че просто съм чист.

Още по-голямо беше чудото, станало с дрехите ни. Засрамени от дрипите си, се бяхме постарали да ги сдиплим спретнато, докато се събличахме. Сега бяха сгънати, все едно че с тях се беше занимавала перачка, и наистина като че ли някоя невидима го беше направила, защото бяха чисти, разпраното не само че беше закърпено, но тъканта беше съединена без никакъв шев. Пак си бяха оцапани, но поне нямаха въшки.

Облякохме се и се заизкачвахме по стълбището. Жените се изсипаха от своето отделение и се присъединиха към нас, като бърбеха весело.

Влязохме в огромна трапезария, с маси и пейки от тежко дърво. Масите бяха отрупани с големи месингови купи, пълни с храна. Втурнахме се към тях, без да мислим за строй и за чиновове.

Щом насядахме, домакинът ни влезе. Овладяхме се и замълчахме — очаквахме, че ще последва някаква молитва.

— Заповядайте — подкани ни той. — Боговете презират гладните хора.

Не ни трябваха повече покани. Имаше ориз с най-пикантни нуманцийски подправки, каквито не бяхме вкусвали, откакто напуснахме отечеството си, залят с топено масло, парчета патладжан, изпържени в разбити яйца, леща, толкова лютива, че сълзи рукнаха от очите ни, пресни домати със запечено биволско сирене; оризов десерт с манго, кокосови орехи и всевъзможни видове билков чай.

Свалбард се наведе към мен.

— Чудя се колко ли време трябва да научиш един демон да готви?

Брадатият ни домакин очевидно имаше свръхестествен слух, защото се усмихна широко.

— Все още сте подозрителен. Нека да ви попитам нещо. Какво според вас са демоните?

Свалбард се намръщи.

— Зло. Духове, които искат да ти навредят.

— Но тези същества, от които се безпокоите, ще ви нахранят. Значи не може да са демони.

— Отрова — не отстъпи Свалбард.

— Отрова? В такъв случай ще умрете. Ще умрете благородно, опълчвайки се на зли сили, което ще ви изпрати на Колелото, не съм ли прав? Тъй като деянието им ще ви направи добро, не биха могли да са демони, защото демоните са неспособни да вършат добро, според вашето определение.

— Думи! — изсумтя Свалбард и потърси място, където да се изплюе, но не намери и зарови нос в храната си.

Старият мъж отново се усмихна и тръгна между редиците маси като най-чудесният селски ханджия.

Може би съм сънувал, но не мисля. Като че ли се събудих и излязох от килията си в коридора. Светилниците, които пламтяха ярко на излизане от трапезарията, сега едва примигваха. Часовите бавно обикаляха в двата края, мъчейки се да не заспят. Никой не ме видя.

Знаех точно къде да отида. Тръгнах нагоре по стълбището към главния етаж и продължих уверено по някакъв коридор, чийто таван се губеше в сумрака. Имаше малка врата и след това се озовах в средата на храма, огромна многостенна зала с ярки копринени пана по стените. Но нямаше идоли, нито изображения на богове или пейки за поклонници, нито олтар.

В центъра на залата седеше старецът, скръстил крака върху пурпурна червена възглавница. Пред него имаше кръгла сламена рогозка. Коленичих непохватно на нея. Той ме погледна кротко, с очакване.

— Защо ни приехте толкова гостоприемно? — попитах направо.

— Защо не? Ако не бях го сторил, щяхте да се опитате да вземете каквото ви е нужно от селяните ми, а се чувствам задължен към тях.

— Кой сте вие? Техният жрец? Техният крал?

— Нито едно от тези неща. Всичко.

— На кой бог — или богове — служите?

— На никой. На всички.

— Миналия път, когато минах оттук, имаше един младеж.

Нарече се оракул.

— И е точно това. Той е мой син.

— Защо не го видяхме?

— Не се съгласи с начина, по който трябваше да ви посрещнем.

Реших да се наложа.

— Какво щеше да направи той?

— Не е нужно да знаеш. Но нямаше да е най-доброто. Той е млад и има много да се учи.

— Той ми каза една гатанка.

— Знам — отвърна старецът и я цитира точно: „Бога, комуто мислиш, че служиш, нему не служиш. Богинята, от която се боиш, не е твоят враг, а твоят враг е онзи, що се стреми към повече, иска да стане бог, но накрая няма да стане нищо повече от демон, че демони са вече истинските му господари.“ Прав ли съм?

— Да.

— Гатанката имаше продължение. „Служи на когото щещ, служи комуто можеш, служи само на едного, а той с нищо не ще те възнагради.“ Вече можеш ли да отговориш на някой от въпросите й?

Можех, въпреки че умът ми се мъчеше да го отхвърли:

Богът, комуто служех... Айса, богът на войната. Или може би Айрису.

Богинята, от която се боях... Сайонджи очевидно. Но ако не се боях от нея, то тогава:

Моят враг, онзи, който се стреми към повече, иска да стане бог?

Можеше да е само един.

Лайш Тенедос.

Императорът.

Кралят-демон.

Ако това беше вярно, то той нито можеше, нито щеше да ме възнагради с каквото и да било, защото демоните никога не дават повече, отколкото са длъжни, а му се бях заклел във вярност и преданост по своя воля.

Нещата, които ми беше давал в миналото — богатства, титли, власт — всички тези неща още повече ме бяха обвързали към него, принудили ме бяха да му служа още по-добре, да му бъда още по-верен.

Да, имах отговора на гатанката. Но можех ли да го кажа на този човек? Не. Никога. Той чакаше. На устните му се появи усмивка и се стопи, и той кимна, все едно че беше чул някой — мен? — да говори и беше одобрил думите му.

— Добре. Великолепно. Сега, след като толкова много изстрада, може би ще пожелаеш и аз да ти дам нещо.

— А защо?

Старецът сви рамене.

— Защото ме забавлява. Защото съм длъжен. Има ли значение?

— Всъщност не.

— Добре тогава. Разбира се, предвид това, което съм, може би демон, както се бои твоят Свалбард, ще го кажа с поредната гатанка.

— Естествено.

Двамата се засмяхме и звукът отекна в огромната зала. Вече си го спомних, него и огромния леопард, които ни гледаха, докато се катерехме нагоре към Майсир, преди толкова време.

— Ти беше момчето, яхнало тигъра — каза той и замълча, като видя стъписването ми. Понечих да отворя уста и да изломотя въпрос, но осъзнах, че няма да ми отговори, нямаше да ми обясни откъде може да знае какво е казал един заклинател от джунглата на родителите ми, когато съм се родил. — Сега тигърът се е обърнал срещу теб. Изпитваш голяма болка и ще те сполети още по-голяма. Но нишката на живота ти продължава... Благоедействието, което ти правя, е да ти кажа, че ще продължиш много по-дълго, отколкото мислиш сега или ще мислиш скоро. Някъде оттук насетне твоята нишка ще промени цвета си. Навярно цветът, който усещам, има някакъв смисъл за теб. Той е яркожълт и сега е от коприна.

Жълто? Коприна?

— Въжето за душене на товиетите — изръмжах.

— Знам за тях — отвърна старецът.

— Те се опитаха да ме убият няколко пъти. Аз съм им заклет враг.

— Така е. Но всичко се променя. Онзи, комуто служиш например, може да стане най-жестокият ти враг. Защо злото да не може да се окаже добро, щом възприеманото като добро може да е зло? — старецът се надигна. — Мисля, че задоволих и дълга си, и чувството си за хумор, като те обърках още повече, също като сина ми. Спи хубаво и дълго.

И си тръгна. Залата беше огромна, но той все пак си отиваше от мен цяла вечност, ставаше все по-малък и по-малък, все едно че беше дълга няколко мили.

Отново бях в килията си, грубият сламеник триеше голото ми рамо; после отново заспах.

Събудих се все едно, че бях спал векове — свеж, жаден за живот, въпреки че когато сънят ми, ако наистина беше сън, се върна в ума ми, потръпнах. Не знаех какво да мисля. Но няхах време да мисля, защото ме чакаше много работа.

Хората бяха радостни и шумни, тичаха по коридорите като палави ученици. Строихме се пред храма и затърсих с очи човека, който толкова щедро ни беше приютил.

Виковете ми отекваха в камъка, викове без отговор. Накрая се предадох и тръгнахме.

Беше светло, ясно и от низините духаше топъл вятър. Поехме надолу, без да се обръщаме.

Бяхме в своята родина, в Нуманция, в най-красивите ѝ от всички познати земи: в Трей.

29. КАМБИАСО

Ърей беше някога страна на ярки цветя, израсли около сини езера, страна на мрамор и злато, на смях и любов. Навлизахме сред пламъци, смърт и разруха. Армиите на нощта вече бяха минали оттук и бяха оставили след себе си черни пепелища и пустош.

Още несъвзели се от ужаса селяни ни разказаха, че нуманцийската армия се изтътрила от прохода Сулем и алчните орди на Майсир я следвали плътно. Майсирският крал и дворцовият маг казали на поданиците, че Нуманция е тяхна и могат да правят с нея каквото пожелаят. Разказите за жестокости късаха сърцето и бяха неописуемо много. Но докато кипях от гняв и отвращение, похладнокръвната част от мен ми напомни, че и ние не бяхме по-добри като нашественици в Майсир. Какво друго можеше да се очаква?

Но как се беше придвижила толкова бързо армията ни? Бях очаквал все още да е в Кайт и Планинските воини бавно да я избиват. Намерихме един изостанал ранен войник, по случайност не пленен от майсирците.

Осви се обявил за свободен град, но това с нищо не му помогнало. Армията ни без никаква милост, извън всякакви закони го опустошила, обирала и малкото, което било останало. Оставили града в пламъци, пълен с трупове на невинни, и продължили напред.

Когато стигнали в Кайт, чули от офицерите и сержантите какво всъщност могат да очакват от планинците и били готови за най-лошото. Но нищо не се случило. Имало само изолирани засади от малки групи разбойници. Повечето планинци се бояли да се противопоставят на такава голяма сила, макар и разбита.

Войникът бил чул приказки, че владетелят на Кайт, някаква свиня на име Фергъл или Фугъл, бил убит, на трона седял вече друг мъж и планинските племена трескаво сключвали нови съюзи, подновявали стари кръвни вражди и нямали време за чужденците.

Аким Бейбър Фергана, старият ми враг, най-сетне беше срещнал някой по-безскрупулен, по-коварен от него?

Кой... И тогава ми хрумна една странна мисъл, и разбрах, без да имам нужда от доказателства, кой е бил убиецът му, разбрах, че Йонджи бе направил последната си услуга на армията, на която бе служил.

Ухилих се. От Йонджи щеше да се получи много добър аким. Щеше да създаде на Планинските воители достатъчно грижи, та да не нападат Нуманция или Майсир. А може би лично той щеше да води тези нападения?

Все едно, войниците продължили напред и когато стигнали главния му град — Саяна се казва, казах на войника — портите му били затворени, и когато императорът заповядал да ги отворят, му отвърнали с подигравателен смях. Няколко време да започват обсада, защото майсирците били по петите им, и така армията минала през прохода Сулем и влязла в Ърей.

— Чух, че трябвало да тръгнем към реката, където щяло да има подкрепления. Но в прохода майсирците ни подгониха, после свиха встрани и завзеха Ренан, така мисля, че се казва, с помощта на негаретите. Ние хванахме на запад, та да ги обиколим и да се върнем при реката по на север. Удари ме копие, докато се връщах с малко добитък, изпълях настрана и какво става сега — не знам.

Значи и двете армии бяха на север от нас — по-навътре в Нуманция.

Свиках офицерите си и им казах, че имаме само едно задължение: да се присъединим към нашата армия колкото може по-бързо, като подминем майсирците. Рано или късно трябваше да можем да се свържем с императора.

Може и да беше крал-демон. Но помнех клетвата си пред него, и че нашествениците опустошават страната ми, а това беше като скала в бурно море за удавник. Знаех, че *трябва* да остана верен.

Офицерите и сержантите не възразиха. Частите им бяха служили в Ърей, повечето от тях го смятаха за свой дом и искаха да отмъстят. Майсирците трябваше да бъдат спрени, иначе цяла Нуманция щеше да стане като Ърей — пепелища и отчаяние.

Продължавахме на север и не бяхме много по-добри от майсирците, освен че не убивахме и не насилвахме жени. По пътя си

вземахме това, от което имахме нужда: коне, и след известно време всички отново яздехме; храна, докато всички вече се хранеха добре; дрехи, и скоро всички бяха облечени добре и им беше топло. Нищо не можеше да се направи за измъчените ни погледи, видели твърде много смърт, и за изтощените ни тела, донесли твърде много смърт. Всички до един разбираха, че ще намерим покой само в смъртта.

Поне повечето от редовите бойци. Но все пак всяка нощ по някой се измъкваше. Домин Биканер поиска да пратим патрули, да хванем десетина дезертъори и да ги обесим за назидание. Забраших. Нека да си потърсят домовете, помислих си, далече от война и кръвопролития, и дано извадят късмет.

Предстоеше ни решително сражение и за какво ни бяха малодушните и страхливите? Нямаше място за нищо друго освен за най-закалената стомана.

Войните — войските — притежават определен звук, определена миризма. Кръвта, огънят, страхът дори си имат миризми. Бяхме оставили Ърей зад гърба си и яздехме през бедната селска провинция Тагил. Пушекът се вдигаше на стълбове към небето. Бяхме много близо и поехме по на изток, после право на север, а след това на запад, в широк полукръг около майсирската армия.

Съгледвачите ни бяха спрени от нуманцийци — още по-опърпани, по-уморени и отчаяни от нас. Бяхме се събрали с братята си. Бяхме спасени. Доколкото това можеше да се нарече спасение.

— Трябваше да предположа, че Дамастес Хубавеца ще намери начин да се измъкне от тия кучи синове — каза Тенедос: мъчеше се да говори сърдечно. — Значи пътеката на контрабандиста Йонджи е проходима за войници, а? Това ще ни е полезно, когато нахлуем отново в Майсир догодина или по-догодина.

Това, че императорът забърбори глупости, беше добре, защото ми остави малко време да прикроя стъписването си. Мислех си, че съм капнал и не приличам на себе си. Но това не беше нищо в сравнение с императора. Той беше само с няколко години по-голям от мен, но приличаше на старец. Черната му коса беше почти окапала, а кръглото

лице, за което някога мислех, че прилича на момчешко, беше загрубяло и сбръчкано.

Очите му все така блестяха, но сега — с някак смуцаващ блясък.

— Да, сър. Имам четиристотин и петдесет души кавалерия. Онова, което остана от Седемнадесети, Дванадесети и Десети. Ще бъда откровен, сър. Не сме в добра форма, но сме по-добре от войниците, които видях в лагера.

— Хубаво. За великата битка, която ще прогони онези мравки да се върнат в своя мравуняк — усмихна се насила и тъгълчето на устата му леко потрепери. — След като си реалист, и аз ще ти отговоря по същия начин. Тази битка ще реши всичко. Или майсирците и Байран ще бъдат унищожени, или ние. По-просто не може и да бъде. Те имат числено превъзходство, ние — дух. Сега ще се бием за свободата си. Зная, че моите войници ще вложат всяка частица от душата си, цялата си кръв в тази игра.

Думите му звучаха не толкова като идващи дълбоко от сърцето, колкото като унили фрази, които е използвал толкова често, че вече нямат никакъв смисъл за него, а още по-малко за публиката. Нищо чудно, че армията изглеждаше толкова паднала духом, ако това бе най-доброто, което можеше да направи.

— С духа — добре — отвърнах. — Но битките обикновено се печелят от мечовете и от това колко са те.

— Мечове, да. Или магия. Това е нашата най-голяма, тайна сила, защото за следващата ни битка имам оръжие, което ще унищожи майсирците до крак. Няма да могат да отстъпят и ще трябва или да се предадат, или да умрат.

Помислих си за миг колко наша кръв ще е нужна за тази тайна магия, изтласках мисълта от ума си и помолих да бъда осведомен с какви сили разполагаме и кой какви позиции е заел.

— Само едно нещо преди това — отвърна той. — Помниш ли, че ти казах веднъж, че щом стигнем Ренан, ще трябва да оставя армията и да се върна в Никиас? Не искам да го направя, но съм длъжен, за да гарантирам окончателната победа и за да осигуря сигурността на Нуманция за вечни времена.

Не отговорих, но и той като че ли не очакваше отговор. Повика домин Отман и отидохме в друга палатка, където върху три груби дървени маси, прибрани от селяните, беше изпъната огромна, наскоро

нарисувана карта. Отман нареди на другите офицери от щаба да напуснат и ми описа положението. Беше лошо. Имахме не повече от сто хиляди души, годни за бой.

Следващите му думи не чух, защото светът около мен рухна. Колко души бяхме изгубили в Майсир? Два милиона? Повече, ако се броят попълненията? Богове! Дори тайното оръжие на Тенедос да действаше и да унищожавме майсирците, щяха да минат поколения, преди Нуманция да се съвземе.

Върнах се с усилие към настоящето, а Отман продължаваше. Дошли някакви подкрепления, по суша от Амур, но били набързо попълнени части от новобранци и кадъра на тренировъчните лагери.

— Има и още обаче — намеси се императорът. — Чух, че из цяла Нуманция има поне десет гвардейски корпуса, които са събрани в Никиас и са тръгнали с кораби по реката към Амур. Съединим ли се с тях, това ще даде на армията нов гръбнак, а след това ще има нови попълнения, след като връзката ни към реката се отвори. Тъй че Амур и Латейн трябва да бъдат нашата очевидна и непосредствена цел. Ще извършим пробив през майсирците, ще ги оставим да ни гонят, без да ни догонят, в което са добри, а след това ще се обърнем и ще ги унищожим при Латейн.

Загледах се в картата. Армията ни държеше набързо изградени отбранителни позиции северно от малкото, сега разрушено търговско градче Камбиасо. Границата на Амур беше на около двайсет мили, но след това имаше сто мили до река Латейн.

И там беше армията на Майсир.

Зачудих се откъде ли са дошли тези гвардейски корпуси, над сто хиляди души, ако бяха в пълен състав. Тенедос беше оголил почти цяла Нуманция за нашествието и всички нови части бяха натикани в казана веднага след сформирането им. Наистина ли съществуваха тези части? Навярно беше имало голям приток на доброволци под знамената, навярно гранични части се бяха смесили с тях и им бяха дали названието „гвардия“, за да повдигнат духа им. Исках, нужно ми беше да повярвам в това.

Върнах се към картата.

За своя пробив императорът искаше нова фронтална атака. Изглеждаше самоубийствено. Но по̀ на юг беше пустош, почти

пустинна земя освен извитите редици възвишения, на разстояние от по десет мили една от друга.

— Сър — предложих. — Вместо да удряме майсирците във фронт, какво ни пречи да възвием на север, все едно че навлизаме в устията, а след това да ги ударим във фланг, докато се мъчат да се организират, за да тръгнат след нас? Да ги ударим много здраво, да разбием фланга и в създалото се объркване ще получим един ден, може би повече, за да ги разцепим. Ще са почти толкова изтощени, колкото нас.

— Не — заяви твърдо Тенедос. — Не можем да направим това. Не и сега. Не и в състоянието, в което е армията. Нямаме го здравия гръбнак, както преди. Твърде много от най-добрите си трибуни и генерали, най-добрите ми ударни части, оставих в свебите. Объркването ще е прекалено голямо и майсирците ще ни смажат.

— Но моята армия ще се бие, и ще се бие здраво, ако ѝ дадем цел — продължи той. — Точно това ще им дадем, точно това, нещо, заради което да ударят с все сила, и след като пробият, излизат на открит терен, с реката пред тях — реката, родния дом, и края на войната!

Очите на Тенедос пронизваха, искаха да ме накарат да повярвам. Но картата също бе пред погледа ми, с тези сто мили гола земя преди Латейн.

— Каква магия ще използвате?

— Щом започне битката, ще има страховити заклинания, ужасни демони ще се възправят срещу майсирците. Но първо ще се погрижа техните Бойни магове да се включат изцяло и чак тогава ще хвърлим нашите заклинания.

Не вярвах на нито една дума. Да, магия щеше да има. Но едва след като бъде пролята ужасно много кръв. А армията ни, като болник, можеше да даде съвсем малко, преди да рухне.

— Сър, смятам, че...

Лицето на Тенедос почервения.

— Достатъчно, трибун! Май сте прекарвали твърде дълго сам и забравяте, че сте длъжен да се подчинявате на заповеди като всеки войник! Дал съм указанията си и плановете ми вече са в ход. Сега трябва да се заема с някои неотложни неща. Щабът ми ще ви запознае подробно с това, което трябва да направите.

Изгледа ме навъсено, не изчака за отговор и бързо излезе от палатката. Бях кипнал. Не беше нужно да ми се напомня, че съм войник и че войниците се подчиняват на заповеди. Нима не бях върнал над четиристотин души през непроходим терен и... успях да смиря гнева си и да овладеея мислите си. Не беше време за вътрешни борби. Императорът беше съставил плана си и той не беше добър. Но трябваше да се изпълни.

— Домин Отман — казах. — Чухте императора.

Атаката се оказа по-гибелна, отколкото се боях. Гвардейските части едва бяха напуснали позициите си, когато майсирската пехота удари, като два дълги змийски зъба, и ги спря. В контраатака тръгнаха плътни майсирски вълни и изтласкаха ударните ни формации назад. Майсирците не спряха на първата ни отбранителна линия, а продължиха — по целия фронт.

Отстъпвахме все назад и назад, изоставяхме позиции и след два дни жестоки боеве, пълен хаос и разпокъсани ръкопашни схватки бяхме почти изтласкани в пустинята. Но спряхме до някакво безименно възвишение — и спряхме и напора на майсирците. Навремето щяхме да ги ударим — преди да са се съвзели, — да разкъсаме редиците им и да спечелим голяма победа.

Но сега успяхме само да спечелим малко време и бяхме загубили двадесет хиляди души и позициите си.

Колкото до магията на императора — не се случи нищо особено, освен обичайните заклинания за объркване и страх, които можеха да подействат само на най-низшия редник.

— Положението, в което се намираме, е бедствено — каза мрачно императорът.

Трибуните в командната шатра се бяха смълчали. Нямахме какво да се каже.

— Но ние *не сме*, повтарям, *не сме* обречени. Всъщност вече сме способни напълно да унищожим майсирците. Има едно Велико заклинание, което използвах веднъж. Някои от по-старите ви войници може да го знаят, защото тъкмо него използвах срещу Чардън Шир, за да унищожа неговите бунтовници и да спечеля Нуманция.

Зяпнах. Предсказанието на Йонджи щеше да се сбъдне и чудовищният демон щеше да се надигне от тази пустиня и отново да развихри хаос и ужас.

— Това заклинание е скъпо — продължи той. — Но ние веднъж заплатихме цената му... и трябва да сме готови да я платим отново.

Толкова бях стъписан, че не чух следващите му думи. Единствен миг на унищожение срещу цената на толкова кръв и смърт, срещу загубата на цяло поколение от най-добрата младеж на Нуманция? Каква ли цена щеше да поиска демонът сега?

— Ще ни трябва три дни, може би повече, за да съберем... сили за това заклинание. Кажете на частите си, че се подготвяме за битка. Не споменавайте какво ви казах.

— Бойният ни план ще бъде много прост — продължи Тенедос. — Щом... силата бъде отприщана, щом започне да сее гибел сред враговете ни, ще атакуваме. Ще е необходимо само да пометем жалките остатъци от армията им, така че по-сложна тактика няма да е нужна. Армейски генерал а Симабю ще командва физическата атака, защото аз, по различни причини, няма да мога да ви водя сам за известно време. Обръщам ви внимание на един проблем, и това трябва да предадете на своите бойци. Докато техните Бойни магове не бъдат усмирени, майсирците могат да опитат всякакви измами. Ето защо се подчинявайте само на трибун а Симабю и на самия мен, и се подчинявайте безпрекословно, независимо каква е заповедта. Ще поставя прегради около себе си и също толкова силни около трибуна, за да не могат да се призовават лъжливи образи. Това го запомнете добре.

— Бъдете сърцати и безпримерно смели, господа — заговори той твърдо. — Предстои най-великият ни час, сега ще станем почти богове. Държим в ръцете си съдбата на милиони — на онези, които вече са родени, и на онези, които все още не са се завърнали от Колелото. Това ще бъде решителният миг — и само една велика нация ще продължи напред към славното бъдеще.

— Нуманция! — гласът му се извиси до вик. — Сега и завинаги! Нуманция и Тенедос!

Трибуните — ранени и изтощени от боя — зареваха с дивашки възторг и сякаш цялата армия надигна възгласи с тях.

Ако аз командвах армията на Майсир, щях да заповядам незабавна атака, без да оставя възможност на противника да се съвземе. Навярно крал Байран се беше побоял от жертвите, които щеше да понесе, щурмувайки височините, които държахме, а може би му трябваше време за прегрупиране — воюваше много далече от родината си, с дълги снабдителни линии в опустошена страна. Но бойците му бяха повече привикнали на трудности от нашите.

Каквито и да бяха причините, майсирците, които ни превъзхождаха многократно по численост, бяха обкръжили скалистото ни укрепление едва в полукръг и бяха оставили сухите низини зад нас свободни за отстъпление. Като че ли се подготвяха за обсада, канеха се да ни уморят от глад.

Първо се погрижих позициите ни да се укрепят здраво с външни постове, за да бъдем предупредени навреме, ако майсирците ударят. След това предприех безкрайни обиколки, за да окуража някои, други да наругая, да им напомня за какво се сражаваме и че това ще е най-великата битка в историята. Но тайно очаквах със страх деня на нейното начало.

Но какво друго можеше да направи Тенедос? Да се предаде? Друг начин не виждах. Нуманция щеше да понесе нов тежък дълг към демонските сили, много по-тежък от последния. И то в случай, че победим. Какво щеше да стане, ако аз азът и неговите Бойни магове хвърлеха заклинание по-могъщо от това на императора? Тогава какво щеше да стане?

Овладях се. Това беше невъзможно. Императорът беше най-могъщият магьосник на света. Грешките му в Майсир станаха, защото бе подценил врага, както и армията. Сигурен бях, че тази арогантност вече не съществува.

В щаба на императора гъмжеше от чародеи — трибуните и генералите бяха пратени при мен. Надявах се, че заклинателите ще успеят да прикрият плана ни и че азът ще прояви същото самодоволство като нас преди време.

На заранта на третия ден се замислих за нещо. Държах се като млад легат, толкова загрижен за първата си акция, че губи безкрайно време в тормоzene на подчинените си и вместо да ги направи по-добри войници, ги превръща в треперковци.

Изложих плана си за деня на битката. Самият аз и този път щях да тръгна в челото на кавалерията. Останалата ми шепа Червени пиконосци, подсилени от Седемнадесети Ърейски пиконосци, щяха да имат честта да щурмуват с мен.

Късно следобед домин Отман дойде и съобщи, че атаката ще започне два часа след съмване на другия ден. До вечерта съдбата на Нуманция щеше да се реши.

Насилих се да заспя два часа преди полунощ и се събудих само след три часа. Останах да лежа; усещах как се раздвижва армията около мен, как стяга мускулите си.

Спомних си една молитва, която мълвях като дете, молитва към Танис, семейното ни божество. Беше от молитвите, на които майките учат дечицата си, молитви, които да им дадат сила в самотната нощ и да ги накарат да мислят за добруването на другите, вместо за себе си.

Шепнех думите, макар да не разбирах какво добро може да донесе на това бойно поле едно дребно божество от джунглата като Танис, след като толкова могъщи богове като Сайонджи и Айса, нейното проявление, щяха да газят по земята и чудовищни демони щяха да изпълняват ужасните заповеди на могъщи магьосници.

Станах и се облякох. Бях се умил и обръснал, преди да си легна, а предния следобед си бях облякъл чисто и почти сухо бельо — бях си го изпрал сам. Спомних си за огромните гардероби, които бях имал някога, и тъжно погледнах вещите си. Навлякох по-чистата от двете си ризи, червена като туниките на моите пиконосци, стегнах отгоре кожата елек, оцапан от битки и почти черен, и го напъхах в тесния кожен брич, черен като ботушите, които някой беше излъскал почти до блясък, все едно че бяха нови — изтърканите подметки не се виждаха. За броня си сложих само металния нагръдник и шлема, чието извито перо се беше проскувало.

Закопчах колана с меч от едната страна и сребърната кама на Йонджи — от другата.

Отидох в командната шатра и отново огледахме картата. Проучих последните донесения за разположението на противника. Промени нямаше — значи майсирците не бяха предупредени. Дано.

Малко преди разсъмване домин Отман нахлу в палатката и за първи път, откакто го познавах като неизменно спокойния и далновиден имперски адютант, беше явно уплашен. Изломоти, че императорът ме търсел, искал да се види с мен незабавно! Трябвало да се явя тутакси!

Какво можеше да се е случило? Дали майсирците не бяха научили за заклинанието му? Или, след като си беше магия, може би нямаше да успее да призове онова ужасно създание от леговището му?

Когато се приближих до шатрата на императора, от нея изскочи някакъв уплашен капитан с дрипава оцапана униформа и побягна.

Когато влязох, Тенедос изрита един запален мангал и димящият тамян се пръсна по пода. Друг мангал, с широк ярък пламък, стоеше по средата на грижливо изрисувана с кървавочервена креда фигура. Спомних си я веднага — рисувал бях многократно по-опростения ѝ вариант, преди се изкатеря по стените на цитаделата на Чардън Шир, надраскал я бях за последен път върху камъните вътре, след това бях излял върху нея магическата отвара и бях побягнал презглава, докато демонът се надигаше от дълбините на пъкъла, за да дойде в нашия свят.

Походното писалище и столът на императора бяха преобърнати, а по пода се въргаляха древни свитъци и плесенявали томове, захвърлени в сляпа ярост.

Тракнах с пети и отдадох отсечено чест, като най-изряден легат-школник в лица.

— Сър! Първи трибун Дамастес à Симабю се явява по ваша заповед.

— Кучи синове! Гадове! Изменници! Предатели!

Погледнах Отман: беше не по-малко сломен от императора. Тенедос отиде до една от лавиците и взе кристална гарафа с бренди. Намери чаша, отпуши гарафата, после гневът му кипна отново и той я запокити към шкафа за карти. Кристалът се пръсна, брендито се изля в търкалящия се мангал и миризливите пламъци изригнаха нагоре.

Най-сетне той се овладя, обърна към мен и заговори спокойно:

— Мъжът, който напусна преди малко, е смел офицер. Препускал е дотук чак от Амур, от тренировъчната база на Гвардията. Три коня паднали под него по пътя. Не знам как е успял да се промъкне през

майсирските позиции. Но слава на Сайонджи, че е успял. Ние сме предадени, Дамастес! Предадени сме от онези, за които се бием!

Скопас и Барту си бяха взели поука от първото си поражение. Някъде извън Никиас бяха съставили грижливо плановете си, включващи този път истинско войнство. Бяха използвали всякакви войници и армейски части, които могли да привлекат за каузата си, части, явно ужасени, че ще ги пратят на юг, за да бъдат хвърлени в месомелачката.

Повели ги бяха към Никиас и този път нямало гвардейски корпус, който да спаси положението. Верните уж части на столичния гарнизон се разбунтували и се присъединили към въстанието. Последният удар, според Тенедос, бил, че този път гражданите се вслушали в простото послание, проповядвано от Скопас и Барту: мир веднага, мир на всяка цена. Капитулираме пред майсирците, даваме им каквото поискат, за да напуснат Нуманция. Сваляме узурпатора Тенедос и хората му, защото те съсипаха Нуманция със своята безумна война срещу доскорошния ни добър съсед. Мир сега, мир завинаги!

Беше се случило преди седмица. Предателите по някакъв начин бяха блокирали реката и вестта за бедствието не могла да се разнесе на юг. През това време изпратили съобщения по хелиографа до другите провинциални столици.

— Кой знае какво още са обещали, с какво са ги заплашили, какво са им казали — продължи Тенедос. — Докато новината стигне до Амур, половината ми провинции са се вдигнали на въстание. Вече сигурно са повече.

Бях ужасен. Такова предателство беше невъобразимо. Без да искам разрешение, дръпнах един от столовете на Тенедос и се смъкнах в него.

— И сега какво?

Гледахме се в очите. Ъгълчето на устата му отново потрепери и той ми отвърна с малко разтреперан глас:

— Знам какво да направя — гласът му се укрепил. — Всъщност случилото се прави решението ми още по-лесно. Отман!

— Сър!

— Погрижи се Братството да е готово! Ще ми трябват след час. А сега ни остави. Все още има някои тайни, които не мога да споделя дори с теб — Отман отдаде чест и бързо излезе.

И Тенедос се усмихна, с усмивката на чистото зло.

— Събрал съм всички нужни неща, всички заклинания и треви, за да призова демона, който донесе горчивата орис на Чардън Шир. Трябва само да повикам Братството, да им раздам някои части от заклинанието, за да подготвят терена, и сам ще извърша останалата церемония.

— Днес ще унищожим не един, а двама врагове на Нуманция — единия, който я нападна отвън, и другия, който ни заби ножа отвътре — продължи той. — Демонът ще бъде призован и ще му се разреши да разгроми майсирците, както го мислех. А след това ще му доставя още по-голямо удоволствие. Ще му дам Никиас.

— Споменах за цената на това призоваване. Деянието, извършено от Скопас и Барту, го прави много по-евтино, по-евтино поне за честните нуманцийци. Ще дам Никиас на демона — повтори той. — Нека направи с Никиас това, което направи с каменната цитадела на Чардън Шир. Камък върху камък да не остане и Градът на светлината да се срине! Нека да са негови всички — мъже, жени и бебета — и нека бесните пламъци на пожара погълнат всички и всичко, което презре. Нека така да разкъса земята, че никой повече да не може да живее там, и градът да се превърне в тресавище, по-мрачно и от майсирската пустош.

— Нека Никиас бъде урок за бъдните поколения, които ще заобикалят пустошта, дом само на чудовища и на развала, и да знаят каква е цената на това да се опълчиш на ясновидеца Тенедос, на императора Тенедос! — гласът му беше пронизителен и очите му блестяха, докато редеше безумните си слова. Най-сетне се успокои. — Да. Точно това ще направим. Зная как да попреча на демона да се върне в своето селение. Преди се побоях да не изгубя контрол над него, затова пуснах онази синя мълния, която го върна в дома му, в огнения черен пъкъл.

— Но вече не. Този път — не. Този път ще го задържа тук, и горко на всеки, който застане срещу мен, защото ще ги сполети съдбата на майсирците и на жалките изменници в Никиас! — императорът изскърца със зъби. — След като унищожи Никиас, ще посегнем отново. Ще си върнем Нуманция, Майсир, а след него — още и още. Ще заграбим земи, за които никой нуманциец не е и чувал. Ще оставим демона, и други, за които тепърва ще науча, да станат нашите

ударни дивизии и Нуманция ще си спести жертвите. Ще плащаме на създанието с душите на покорените и след като земята се опразни, ще ги заселваме с наши хора!

— И тогава, Дамастес, ще притежаваме *истинската* власт — продължи той. — Няма да са нужни повече олтари, молитви към капризни богини, които те предават, когато им хрумне. Веднъж ти обещах, скъпи приятелю, че двамата с теб един ден ще яхнем света. Благодаря на Байран, благодаря на азаза, пълни благодарности на онези кучи синове в Никиас, защото те отвориха нов път за мен — за нас, — път, за който може би ни трябваха години, докато го видим, и още години, докато намерим кураж да го хванем. Отчаяните времена раждат отчаяни мерки, нали! И също така раждат величие.

Тенедос се засмя и викна:

— Раждат богове!

Лицето му сияеше и годините се бяха стопили, и отново беше същият като в деня, в който се срещнахме за пръв път, толкова отдавна, в прохода Сулем, с труповете наоколо.

Но сега в очите му бушуваха пламъците на лудостта, не на силата.

Той протегна ръце, за да скрепим договора. Станах, протегнах и своите, и той пристъпи към мен.

Ударих го само веднъж, много силно, точно в брадичката. Смъкна се на пода без звук.

Уверих се, че е в безсъзнание, след което порових в магьосническите му сандъци и намерих здраво въже. Вързах ръцете и краката на императора, запуших устата му с парцал и вързах и очите му, после скрих тялото му в дъното на шатрата, в личния му отсек за спане, и придърпах кожата върху него. През цялото това време плачех беззвучно, почти заслепен от сълзите си.

Книгите, струпани до символа, оставих на пламъците на мангала и той изяде, без да мигне, черното познание, за което Тенедос се беше трудил така упорито, докато го придобие. След тях изгорих и тревите и сечивата, подредени наблизко. Затърках червения символ, докато не се заличи напълно.

Видях една стъкленница, отпуших я и ме лъхна същата воня на отварата, която бях излял в замъка на Чардън Шир. Прибрах стъкленницата в кесията на колана си и напуснах шатрата.

Изтичах до коня си, яхнах го и го подкарах в галоп. Някъде в сивата предутрин отпуших стъкленницата и я запокитих колкото може по-далече от мен.

Капитан Балк чакаше пред палатката ми.

— Извикай тръбачите — заповядах му. — Сигнал за атака!

Подкарахме в тръс. Тръбите пееха звучната песен за смърт. Барабаните забиха и пехотата, присвита на позициите си, се надигна и се изсипа с боен вик на полето.

Дадох знак, тръбите засвириха отново и поехме в галоп, с Червените пиконосци в челото, зад мен — всичко, което бе останало от гордото войнство, преминало границата така отдавна, стоманеният връх на пика, насочен към сърцето на Майсир.

Знамената ни, всички цветове на Нуманция, се вееха на утринния вятър и препускахме все напред и напред, и тътенът на конските копита заглуши барабаните.

Погледнах през рамо и очите ми се замъглиха, щом видях великата армия на Нуманция, на която бях служил цял живот, която толкова години бях водил — непоколебима, страховита, развяла знамена, тръгнала на своята последна битка.

Кръвта ми закипя от бойна ярост.

Врязахме се в майсирските редици, все едно че срещу нас нямаше никой, и продължихме дълбоко напред към центъра на армията им. Мъже се вдигаха срещу мен и ги посичах сред писъци, и продължавахме напред, като избивахме всичко по пътя си.

За миг изпитах глупавата надежда, че има шанс да победим, че майсирците ще се прекършат и ще побегнат. Пробихме втората и третата им линия и пред нас беше щабът им.

Тогавя ни удариха по фланговете — вълна след вълна елитна пехота, за които ездачът на кон представлява лесна мишена, а не вдъхваща ужас фигура. Снишаваха се под пиките ни и връхлитаха срещу конете ни. Други войници се появиха отпред, не се огънаха и щурмът ни беше спрял, и всичко се превърна в кипнала гмеж от пики, мечове и копия, от убиващи и умиращи мъже.

Пред мен, на по-малко от стотина разтега, се виждаха огромни яркоцветни шатри с веещи се над тях знамена. Там беше кралят и

извиках на пиконосците да тръгнат след мен, и натиснахме напред, стъпка след кървава стъпка.

И тогава от небитието се появиха демоните. Приличаха на ужасни насекоми, на бръмбари, но по-големи от кон. Но най-ужасното беше, че над зейналите им зъбати челюсти лицата им бяха човешки, и зяпнах, щом познах едно от тях.

Мирус льо Балафре.

Чух как някой изкрещя, също познал някого в друго чудовище, обърнах се и го видях: строгото лице на Мерша Петри. Надявам се в името на всички богове, че това бяха само маски, сътворени от азаза, за да ни ужаси още повече, и че не е могъл да призове душите на тези мъже да се върнат от Колелото. Не мога да повярвам, че Сайонджи би позволила на когото и да било да посегне на владението ѝ.

Едно от чудовищата връхлетя срещу коня ми и за малко да откъсне главата му; той се изправи на задните си крака и ме хвърли на земята. Претърколих се и оживелият ужас надвисна над мен, остриите му като ножици челюсти изщракаха, скочих напред и мечът ми се заби в туловището му. Чудовището се присви, докато измъквах острието, нададе пронизителен вой, бликналата зеленикава течност ме плисна в лицето, после твартата се свлече на земята и замря.

— Може да се убиват! — извиках над грохота на боя и видях как едно от тях разкъса на две капитан Балк, преди Кърти да забие стрела в човешкото му лице.

Магията на азаза бе почти толкова гибелна и за собствените му воители — чудовищата ги ужасяваха също като нас и те ревяха в паника, хвърляха оръжията си и бягаха. Ново чудовище връхлетя и Свалбард посече двата му крака, заби дългия си меч в корубата му и то също издъхна.

Нападнаха ме трима майсирци, единият с бойна брадва; разпрах му корема, върхът на меча ми се заби във втория и го посече в хълбока. Третият изпищя и побягна.

Никой вече нямаше наблизко освен два тежко ранени издъхващи демона; продължих напред към шатрите със знамената, чух как дъхът ми излиза хрипливо от дробовете и някак отстрани чух, че мълвя старата детска молитва към Танис.

Пред една от шатрите стоеше мъж. Беше облечен в черен халат и държеше странен жезъл — не тежък и плътен, а от усукано сребро,

оплетено като дървесни клони.

Аزازът.

Всичко друго на света изчезна. Вървах към него... и всичко ставаше много бавно, замъглено. Ръката му развъртя жезъла и от небитието се появи нов демон, този път — с лика на Алегрия. Но бях прехвърлил всякаква граница, за всичко скъпо бях забравил и замахнах с меча... и една от стрелите на Кърти се заби в тялото на демона, челюстите му изщракаха към дръжката — и всичко свърши.

Жезълът на азаза отново се завъртя, но вече бях по-близо, макар да не можех да го посека. Мисля, че продължавах да тичам напред, но може би греша.

Лявата ми ръка сама посегна към колана и сватбеният дар на Йонджи, сребърната кама, спасила толкова пъти живота ми и донесла толкова смърт, излезе от канията и я хвърлих със замах отдолу. Тя лениво се превъртя във въздуха, улучи азаза под ребрата и той се присви, изпищя и писъкът му изпълни целия ми живот, целия ми свят с ликуваща радост, и ми се стори, че чувам и смеха на Карджан, оттам, където го бе захвърлила Сайонджи. Лицето на чародея се сгърчи от болка, мечът ми се заби в отворената му уста и той издъхна.

Отново ме обзе надежда и се обърнах.

— Ред е на краля! — изревах, но зад мен имаше само трима мъже. Кърти беше паднал — от хълбока му стърчеше копие — и не помръдваше.

Но тримата бяха Биканер, Свалбард и още един пиконосец, чието име не знаех. Всички — подгизнали от кръв и сукървица, но всички — с онази зла, носеща смърт и прегръщаща смъртта усмивка, която знаех, че е изписана и на моето лице.

Тръгнах към шатрата, която трябваше да е на крал Байран, и на пътя ми застанаха двама мъже. Едри мъже, по-едри и от Свалбард. Блокирах удара на първия, но вторият ме поряза през ребрата.

Свалбард замахна и главата на единия отхвърча от раменете, после Свалбард се извърна към мен и ме погледна като дете, учудено защо го боли, какво го е ударило — и видях, че вече е без ръка. Малко под рамото му швиртеше кръв.

Свалбард падна и останахме само двамата с домин Биканер, и около нас имаше много мъже, и всички — в кафявото на Майсир.

Биканер уби още двама, преди стрелата да щръкне от гърдите му; извика и падна.

Миг след това отзад ме прониза пареща болка и залитнах, но пред мен все още имаше жив майсирец, а точно зад него знаех, че ще видя крал Байран и ще го отведа със себе си.

Но мечът ми беше станал твърде тежък, за да го вдигна, и болката бе като огън, забушувал в мен, и залитнах, щом друго острие се вряза в хълбока ми.

После всичко свърши.

30. ИЗГНАНИЕ

Съвзех се след няколко седмици. Войната беше приключила. Когато паднах, повечето от армията ни беше или избита, или се опитваше да се предаде.

Малко офицери, особено сред най-висшите, бяха оставени живи. Всички трибуни, всички генерали бяха загинали при Камбиасо.

Освен двама.

Сирилос Линърджис се беше сражавал до последния миг, докато останали само неколцина от личната му охрана, около знамето му. За броени мигове всички били избити. Но когато майсирците потърсили мъртвия трибун, за да ограбят трупа му, от него нямало и помен.

По-късно започна да се говори, че бил успял някак да се измъкне от бойното поле, преплувал реката и се укрив в чужди земи, където живеел и до днес. Бива. Добре е да е останал поне един от нас, който да може да разкаже за възхода и падението на краля-демон.

Тенедос оцеля. Бях го ударил по-силно, отколкото си мислех, защото когато маговете от Братството го намерили и го развързали, бил в шок и не можел да си спомни никакви заклинания. Съвзел се много след края на битката, вече като затворник. Така и няма да разбере защо първият майсирец, който го е намерил, не го е посякъл — нали Тенедос беше най-омразният им враг. Но императорът беше пленен и Бойните магове се бяха погрижили да не може дори да се опита да направи каквато и да било магия.

Когато се върнах от сладките си блянове за смърт и пустота, видях, че крал Байран се е надвесил над болничното ми легло.

Гледа ме дълго, без да отрони дума. Аз — също.

После кимна и излезе. Тогава го видях за последен път.

За моя изненада мирът, който беше наложил, се оказа необичайно либерален. Онова, в което се кълнеше, се оказа истина: на него *наистина* му стигаше кралството и не искаше да си има нищо

общо с Нуманция. Но тъй като не беше глупак, се беше погрижил никога повече да не можем да го застрашаваме.

Беше отишъл в Никиас и бе влязъл в съкровищниците. Думите му били прости: „Те са мои.“ Беше наложил тежки контрибуции на всеки град и всяка провинция, достатъчно, за да разорят Нуманция. Протестите били малко, особено след като обявил, че само някой да възрази, ще пусне армията си да опустоши Нуманция също като Ърей.

Беше утвърдил Барту и Скопас като законни управители на Нуманция. Знаеше, че никой от двамата няма военни амбиции, но все пак беше настоял да положат клетва за покорство пред него.

За да не възникне отново заплаха от север, беше създал нова титла — мирен гарант — и беше поставил на този пост предателя Ерни, със заповеди да потиска всяка националистична агресия и редовно да докладва в Джарра.

Ерни беше получил правото да състави част колкото два гвардейски корпуса на гарнизон в Никиас. Разбира се, винаги щяха да се намерят достатъчно главорези, за които думи като държавна измяна са празни приказки и които с охота ще потърсят легитимността на униформата.

Крал Байран беше заповядал също така нуманцийската армия никога повече да не се възстановява, под страх от незабавно нашествие. Най-големите сили, на които бе позволено да носят оръжие, освен гвардейците на Ерни, бяха местните полицейски сили и граничните патрули.

Братството също беше разтурено.

Байран беше помислил и за сестрите на Тенедос: решил беше, че не представляват заплаха, и милостиво им бе позволил да се завърнат в родния си дом в Палмерас.

Колкото до самия мен и императора:

Крал Байран заявяваше, че няма да предприеме никакви мерки срещу нас: щял да остави „подходящото наказание“ за новите управители на Нуманция. Всъщност, както ми обясни някой, беше проявил достатъчно мъдрост да не превърне никой от нас в мъченик. Нито Барту, нито Скопас не можеха да решат как да постъпят, така че ни пратиха в изгнание.

Императорът Тенедос бе заточен на един остров само на няколко левги от Палмерас.

Мен ме изпратиха на много мили на изток, на малко островче, на една седмица плаване от устието на река Латейн.

Бягството беше невъзможно, дори да го исках, дори да имаше къде да отида.

Товиетите сигурно тържествуваха — двамата им най-големи врагове бяха унищожени от друг техен враг. Но може би нашето унищожение правеше каузата им безсмислена, защото оттогава не чух повече за техния култ.

Времето се точеше бавно и угнетяващо — година, после още една. Възстановявах силите си, упражнявах се, четях, мислех за годините, изживени с император Тенедос.

Чудех се какво ли ще стане, ако издъхна забравен, или вероятно, ако бъда убит в подходящ момент.

И тогава дойде вестта:

Императорът е мъртъв. Никой не можеше да ми каже точно как е умрял. Допускам, че е бил убит, и затова смятам, че и моята смърт е близо.

Ще я посрещна с радост, защото съзнавам, че макар да исках само добро, донесох на любимата си страна възможно най-голямото зло. Може би бях компенсирал донякъде престъпленията си с това, че възпрях императора в неговия последен, безумен опит да унищожи света в падението си.

Не изпитвах и не изпитвам вина за стореното. Не съм нарушил клетвата си, защото не е ли длъжен един офицер да попречи на своя владетел да унищожи самия себе си или своята страна?

Дългът, честта текат както нагоре, така и надолу.

Императорът така и не го научи това, така и не го разбра. Но той все пак беше императорът.

Понякога със съжаление си мисля, че щеше да е по-добре, по-лесно, ако бях закъснял с един час, преди много-много години, ако бях закъснял в прохода Сулем. Двамата да бяхме загинали по-добре, преди да принесем Нуманция в жертва на олтара на Майсир.

Но тогава никога нямаше да срещна Маран, нямаше да позная любовта ѝ, нито на Амиел и Алегрия.

Постепенно осъзнах една истина. Може да си живял добре, но по-добре е изобщо да не си живял.

Навярно, когато най-сетне се озова лице в лице със Сайонджи, ще мога да я помоля за един дар — защото в края на краищата изпратих безчет хиляди, може би милиони в прегръдката ѝ — и тя ще ме освободи от Колелото.

Но се държа глупаво, изпитвам детинско самосъжаление — а Сайонджи ще взема живота на още и още смъртни и ще ги чакат най-сурови наказания.

Така че продължавам жалкия си живот на затворник.

Единственото, което желая, е да прегърна своята сетна приятелка.

Смъртта.

31. СЪОБЩЕНИЕТО

Всичко се промени.

Всичко е в хаос.

Тази сутрин видях бърз куриерски кораб, същия, който беше донесъл вестта за смъртта на императора. Този път нямаше нито ярки знамена, нито радостни възгласи.

Съобщението, което донесе корабът, бе още по-смайващо от първото.

Лайш Тенедос е жив. Жив и на свобода.

В своя островен затвор е приготвил хитро заклинание или магическа отвара, с чиято помощ успял да се престори на мъртъв достатъчно добре, за да измами лекарите и заклинателите, които го пазели.

Предсмъртното му желание било да го откарат на родния му остров Палмерас и да позволят на семейството му да извърши погребалния ритуал. Разрешили, но при условие нито камък да не бъде вдигнат в негова памет, за да не би гробът му да се превърне в сборно място за злоумишленици.

Но по някакъв чудодееен начин ковчегът изчезнал и Тенедос отново се появил, по-жив от всякога.

Отначало никой не повярвал, че не е призрак или самозванец. Изпратили войници и опитен магьосник, за да проучат нещата и да сложат край на тази глупост.

Магьосникът издъхнал в ужасни мъки, като и войниците.

Мъжът, който твърдял, че е Тенедос, изчезнал.

Седмица по-късно се появил отново, този път в столицата на провинция Хермонаса.

Хвърлил заклинания, направил магии и сложил край на всякакви глупости за самозванство.

Хермонаса въстанала срещу Барту и Скопас и се обявила на страната на Тенедос. В провинцията изпратили два корпуса на

мирните гаранти, но те също се разбунтували и положили старата имперска клетва за вярност към Тенедос.

Никой в моя островен затвор не знаеше как да приеме това, но забелязах с хладен присмех, че пазачите ми започнаха да ме наричат „сър“.

Денят премина като в мъгла, в чудене и въпроси. Към полунощ стоях самотен на сивите каменни зъбери, без да усещам студения вятър и дъжда, биещ в лицето ми.

Императорът беше жив.

Знаех, че ще ме призове, все едно дали за да ме накаже, или за да ме използва отново, за да си възвърне империята.

Клетвата, в която съм се врекъл, кънти в ума ми:

„Държим на верността.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.